ADRENALINA

SAM CAPRA #1

JEFF ABBOTT

JEFF ABBOTT

Seria: Sam Capra

Volumul 1

ADRENALINA

Original: *Adrenaline* (2010)

Traducere din limba engleză de:
ADINA IHORA

virtual-project.eu

EDITURA ACUMA

2017

PARTEA ÎNTÂI

14 NOIEMBRIE-10 APRILIE

„În sfera criminalităţii începuturile sunt adesea sfârşituri şi viceversa…
Trilioane de dolari circulă prin lume în afara canalelor legale… Aceştia distrug vieţile unora şi dau naştere unor uriaşe surse de profit pentru alţii”.

Carolyn Nordstrom, Global Outlaws

1.

Odată, soţia mea m-a întrebat: „Dacă ai şti că aceasta este ultima noastră zi împreună, ce mi-ai spune?”

Eram căsătoriţi de vreun an de zile. Stăteam întinşi în pat, privind cum soarele începea să pătrundă prin draperiile groase şi i-am spus adevărul: orice altceva în afară de adio. Nu pot să-ţi spun niciodată adio.

Doi ani mai târziu, acea ultimă zi a început aşa cum începeau cele mai multe dintre zilele mele. M-am trezit la cinci dimineaţa, am condus şi am parcat maşina în apropierea staţiei de metrou Vauxhall. Îmi place să folosesc, pentru micile mele aventuri, modestele locuinţe sociale situate la câteva clădiri distanţă.

În curtea deschisă, betonată, a vechii clădiri cu locuinţe sociale, mi-am început traseul cu o lungă încălzire preliminară, cu o alergare lentă pe loc, găsindu-mi ritmul, crescându-mi temperatura corpului cu câteva grade foarte importante, după care am pornit. Este bine să ai muşchii şi ligamentele încălzite. Chiar în faţa mea, era un zid de cărămidă, cu vreun metru mai înalt decât mine. Am împins în el cu piciorul, ceea ce m-a propulsat în sus, şi m-am prins cu degetele de marginea

superioară a zidului. L-am escaladat dintr-o mişcare fluidă, pe care o mai exersasem de mii de ori până atunci. Fără respiraţie accelerată, fără scârţâit de încheieturi. Am încercat să mă mişc în linişte. Liniştea arată că deţii controlul. Peste coama zidului, alergare pe sol, după care un salt în voltă peste un zid mult mai scund, sprijinit într-o mână, picioarele mele trecând peste cărămizi. Eram în interiorul clădirii. În faţa mea se afla casa scării, duhnind a urină şi împodobită cu un deget desenat în graffiti alb şi negru. Am împins în peretele pictat cu piciorul stâng, sărind cu atenţie, folosind energia astfel rezultată pentru a mă propulsa în dreapta balustradei de la curba scărilor. O mişcare dificilă, la care înainte mai căzusem, însă astăzi – parfum! – am aterizat cu grijă pe balustradă, menţinându-mi echilibrul, cu inima bubuind şi mintea calmă. O descărcare de adrenalină. De pe balustradă, am sărit pe o bară de oţel lungă care se întindea până pe şantier, folosindu-mi elanul pentru a sări la parterul gol. Clădirea fusese distrusă, urmând a fi renovată. Nu-i voi aduce nicio stricăciune, nu voi lăsa niciun semn al trecerii mele. Poate că sunt un intrus, însă nu sunt un nemernic. Am continuat să alerg până la capătul opus al parterului, am făcut un salt, m-am prins de o altă bară de oţel, m-am balansat, am dat drumul barei şi am căzut pe sol cu o rostogolire atentă. Şocul căderii s-a răspândit de-a lungul spatelui şi feselor în loc să se blocheze în genunchi, iar în secunda următoare eram din nou în picioare, alergând înapoi în clădire, în căutarea unei noi modalităţi, mai eficiente, de a pătrunde în spaţiile sale interioare. Parkour[1], arta deplasării, îmi pune adrenalina în mişcare în timp ce, totodată, mă cuprinde o mare linişte. Un pas greşit – şi ai căzut de pe zidul de cărămidă. Este exaltant şi liniştitor totodată.

Am mai făcut încă trei trasee prin interesantul labirint de spaţii al clădirii – etaje distruse, o casă a scării căscată, diverse echipamente – folosindu-mă de o combinaţie de alergare, volte, sărituri şi căderi pentru găsirea liniei – calea cea mai simplă şi

[1] Parkour (prescurtat PK.) – disciplină fizică inspirată de mişcarea corpului omenesc, care te ajută să treci peste orice obstacol prin găsirea celui mai eficient şi mai rapid mod de a ajunge din punctul A în punctul B, folosind doar mijloacele propriului corp. Se concentrează pe mişcarea eficientă, neîntreruptă, înainte, peste, pe sub, în jurul şi prin obstacole (atât naturale cât şi artificiale), într-un anume mediu înconjurător. Scopul parkour-ului este ca practicantul să-şi adapteze mişcarea la orice obstacol întâlnit în cale. (n.tr.).

mai directă printre ziduri pe jumătate căzute, mormane joase de cărămizi şi casa scării goală. Energia îmi ardea muşchii, inima îmi bătea cu putere, dar în tot acest timp încercam să-mi păstrez un calm limpede şi detaşat. Găseşte linia, întotdeauna caută linia. În jurul meu, la distanţă, auzeam cum traficul începe să se dezmorţească, cerul luminându-se pentru a face loc unei zile noi.

Oamenii cred că ceea ce englezii numesc locuinţe sociale sunt de o cumplită urâţenie. Totul depinde, însă, de cum le priveşti. Unui alergător de parkour, vechile clădiri pătrăţoase i se par frumoase. O mulţime de spaţii plane şi de pereţi pe care să alerge şi de pe care să-şi ia avânt, balustrade şi pervazuri pe care să meargă sau de pe care să sară, vecini care nu cheamă poliţia la cel mai mic zgomot.

La ultima rundă, mi-am dat drumul de la etajul al doilea până la primul, apucându-mă de o bară, balansându-mă şi desprinzându-mă de ea într-o mişcare de cădere controlată.

— Hei! Mă strigă o voce când zburam prin aer. Am împins cu piciorul, m-am rostogolit şi am lăsat ca energia impactului să se disipeze uşor prin umeri şi fese. Am aterizat în picioare, am mai făcut trei paşi şi m-am oprit.

Nu mă urmărea un paznic, ci un adolescent. Ţigara de dimineaţa îi stătea lipită de buze.

— Cum faci asta, fratele meu?

— Antrenament, am spus eu. Ore lungi şi plictisitoare de antrenament.

— Parc-ai fi un păianjen, spuse el zâmbind. Mama şi cu mine te urmărim. Ea a vrut să-i sune pe sticleţi. I-am zis să n-o facă.

— Mulţumesc. Chiar că nu aveam nevoie de poliţie în viaţa mea. Era timpul să găsesc un nou loc de antrenament. I-am făcut cu mâna binefăcătorului meu şi m-am decis să mă răcoresc cu o alergare lungă şi în linie dreaptă. Douăzeci de minute într-o buclă lungă, ca un alergător obişnuit care a ieşit să-şi facă norma zilnică, după care am sărit în maşină şi am condus spre casă. Cei mai mulţi dintre americanii care trăiesc la Londra, nu au maşini. Nu au nevoie de ele.

Eu am una pentru securitatea personală.

M-am îndreptat spre apartamentul nostru de pe Charlotte Street, nu departe de British Museum. M-am strecurat înăuntru, încercând să nu fac zgomot, în speranţa că Lucy încă dormea.

Se trezise şi îşi bea sucul la măsuţa din bucătărie, încruntându-se la laptop-ul deschis. Îmi aruncă o privire.

— Bună dimineaţa, maimuţoiule, spuse ea, îndreptându-şi din nou privirea spre laptop. Ai fost pe-afară să te ţii de năzbâtii?

Uitasem să-mi dau jos apărătoarele pentru mâini, pe care le purtam ca să-mi protejeze palmele în timpul traseelor de parkour. Puteam sesiza dezamăgirea din vocea ei.

— Salut!

— N-ai căzut de pe nicio clădire, spuse ea. De parcă ar fi fost un lucru bun.

— Nu, Lucy.

Mi-am turnat suc într-un pahar.

— Ce uşurare! Când nu vei reuşi să te prinzi de marginea unui zid şi vei cădea în gol, sfârşindu-ţi zilele înainte de vreme, voi putea să-i spun lui Bocceluţă că ai murit luându-ţi doza matinală de nebunie.

— Zidurile nu sunt înalte. Nu-mi asum riscuri prosteşti. Intram în defensivă.

— Acum, când sunt însărcinată, Sam, orice risc este un risc prostesc.

— Scuze. În linii mari, a fost o alergare obişnuită.

Mi-am scos apărătoarele pentru mâini şi le-am înghesuit în buzunar. M-am dus la frigider şi am luat o sticlă de apă rece. M-am refugiat în această activitate, bând apa încet şi cu înghiţituri constante. Duş, cafea, apoi o zi lungă la serviciu. Revărsarea de adrenalină luase sfârşit pe ziua aceea.

— Sam?

— Da?

— Te iubesc. Vreau să ştii asta.

— Ştiu. Şi eu te iubesc.

M-am întors de la frigider şi am privit-o. Continua să se uite la laptop, odihnindu-şi mâna pe proeminenţa moale a stomacului ei. Era deja în şapte luni şi probabil că, dată fiind iminenţa intrării noastre în rolul de părinţi, Lucy şi cu mine eram ceva mai serioşi în perioada aceea. În orice caz, ea aşa era. Eu nu reuşisem încă să renunţ la alergările de parkour, intercalate printre alergările mele obişnuite.

— Mă întreb dacă nu ai putea găsi un hobby mai puţin periculos.

— Munca mea este mai periculoasă decât hobby-ul.

— Nu glumi cu asta, spuse ea.

Acum se uită la mine. Mi se părea frumoasă, aşa cum arăta dimineaţa, cu părul şaten cu reflexe arămii, ochi căprui cu privire serioasă, cu faţa în formă de inimă, cu buzele pline şi roşii. Cel mai mult îmi plăceau ochii ei.

— Ştiu că îţi poţi face munca mai bine decât oricine altcineva. Mă tem, însă, de o cădere nefericită în timpul alergărilor tale. Nu am nevoie de tine cu gâtul rupt acum, când copilul este gata să se nască.

— Bine. O să învăţ să joc golf.

Pe chip i se întipări o expresie care-mi arăta că nu-mi lua promisiunea în serios. Spuse, însă:

— Îţi mulţumesc. Nu uita că în seara asta luăm masa cu familiile Carstair şi Johnson.

Am zâmbit. Erau prietenii ei, nu ai mei, însă toţi erau de treabă şi ştiam că obişnuitele noastre cine de la restaurantele din Londra vor deveni mult mai rare odată cu naşterea copilului. Şi poate că ei cunoşteau vreun instructor de golf.

— Bine. Atunci mă voi întoarce acasă pe la cinci.

— Ne întâlnim la şase, la barul din Shoreditch la care se servesc tapas[2]. Ai o dimineaţă încărcată?

— Una încărcată de o prezentare Power-Point, am spus eu. Briefinguri[3] întreaga zi, cu Brian şi costumaţii[4] sosiţi de acasă. Am privit-o când se ridica să se întindă, cu mâinile aşezate pe burtă. Dar aş putea să le contramandez. Şi să vin cu tine la doctor.

— Nu vreau.

— Salvează-mă de Power-Point! Lasă-mă să vin cu tine şi cu Bocceluţă.

Evitam în continuare discuţia despre alegerea numelui, aşa că

---

2 Tapas – mici gustări vândute (sau oferite gratuit) alături de băutură în restaurantele din Spania. Pot fi servite simple, ca gustare, sau combinate pentru a forma un meniu complet. În spaniolă „tapa” înseamnă „capac”, „acoperiş”. O explicaţie des întâlnită este aceea că, în trecut, o bucată de carton sau o felie de pâine erau aşezate peste pahar ca să împiedice accesul muştelor; de la un timp a devenit un obicei ca paharele să fie acoperite cu o gustare. (n.tr.).

3 Briefing – scurtă întrunire în care se dau informaţii sau instrucţiuni, se prezintă un raport etc. (n.tr.).

4 „The suits” (în engl., în orig.) – termen uşor peiorativ pe care ofiţerii operativi îl folosesc pentru a-i desemna pe angajaţii CIA cu muncă de birou. Termenul face trimitere la ţinuta sobră (în engleză „suit” însemnând costum) purtată cu predilecţie de aceştia. (n.tr.).

îi dădusem o poreclă copilului.

— Bocceluţă! Bătu uşor cu palma peste vârful burţii.

— S-ar putea, de fapt, să trebuiască să ne întâlnim la restaurant. Este posibil ca, după şedinţă, să fiu nevoit să merg să beau una mică împreună cu costumaţii.

Ea râse, apoi zâmbi şi spuse:

— O, chiar că ai o muncă grea.

M-am gândit, şi i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru asta, ce bine era că nu aveam o căsnicie ca a părinţilor mei. Lucy şi cu mine nu ne certam, nu ne uitam urât unul la celălalt, nu ne impuneam tăceri lungi şi chinuitoare.

— Du-te la cârciumă fără soţia ta însărcinată. Lucy zâmbi şi îşi închise laptop-ul. Însă nu chiar imediat.

Veni la mine şi îşi lăsă mâinile să alunece pe spatele meu. Femeile însărcinate sunt pline de surprize: este ca şi când ai trăi cu o briză care nu se poate decide încotro s-o apuce. Îmi plăcea la nebunie. Mă sărută cu o înfocare neaşteptată, aproape cu sălbăticie, iar burta ei mare se afla între noi.

— Mi-e cald, sunt transpirat şi sunt dezgustător, am spus eu. Sunt un soţ infect.

— Aşa este, spuse ea. Da, aşa eşti, maimuţoiule. Iar eu sunt enormă.

— Aşa este, am spus eu. Da, aşa eşti. Şi am sărutat-o.

Când am terminat – cel mai plăcut început pentru acea din urmă zi – am pregătit pentru amândoi un mic dejun cu pâine prăjită, cafea şi suc, am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi am plecat la birou. Înainte de a ieşi din casă, am aruncat o privire spre ea, cum stătea la masa pe care era micul dejun, şi i-am spus:

— Te iubesc.

Iar ea a răspuns:

— Te iubesc.

Celebrele ultime cuvinte.

2.

În ziua aceea, cerul Londrei era senin ca un ochi albastru; una din rarele zile cu soare din luna noiembrie, după două

săptămâni de nori cenuşii persistenţi. Eram la Londra de aproape un an de zile. În acea ultimă dimineaţă, îmbrăcat în costumul meu închis la culoare, luând metroul spre Holborn, trebuie să fi arătat ca unul dintre tinerii avocaţi care se îndreptau spre vreo firmă sau spre tribunal. Cu excepţia faptului că în servietă aveam un pistol Glock de 9 mm, un laptop plin cu informaţii financiare despre presupuse reţele infracţionale şi un sandviş cu şuncă şi brânză. Lucy era o sentimentală: îi plăcea să-mi pregătească gustarea de prânz, pentru că eu îi pregăteam micul dejun. Va veni la birou mai târziu, după ce-şi va fi încheiat vizita la medic. Lucram împreună de vreo trei ani, mai întâi în statul Virginia, unde ne cunoscuserăm şi ne căsătoriserăm, apoi aici. Îmi plăcea Londra, îmi plăcea slujba, îmi surâdea ideea ca Bocceluţă să se nască aici şi să-şi petreacă primii ani stabilit într-unul din cele mai grozave oraşe ale lumii, în loc să ţopăie peste latitudini, aşa cum făcusem eu. Unii copii încep fiecare an într-o nouă şcoală; eu o începeam adesea într-o altă emisferă.

Holborn este un amestec de nou şi vechi. Clădirea noastră de birouri era situată aproape de punctul din care strada devine, din High Holborn, Holborn pur şi simplu. Era o construcţie modernă din oţel şi sticlă care nu mă îndoiesc că îi enerva pe puriştii arhitecturii; lângă ea se afla o clădire care era în cursul unei renovări de mari proporţii: avea faţada înţesată de schele. În faţă, un pasaj împărţea pietonii în două şiruri, iar eu îl evitam de câte ori puteam. Spaţiul se deschidea chiar în faţa clădirii noastre şi mi-am croit drum prin mulţimea care se revărsa din pasaj.

Clădirea de birouri era ocupată în cea mai mare parte de firme mici – firme de avocatură, consultanţi de marketing şi o agenţie de muncă temporară – cu excepţia ultimului etaj. Pe indicatorul corespunzător al butonului de la lift era scris CVX Consulting. Iniţialele fuseseră alese într-o noapte, prin aruncarea la ţintă cu o săgeată pe foaia unui ziar întins pe placa de darts. Am glumit cu Lucy şi cu şeful meu, Brandon, că CVX venea de la Can’t Vanish eXactly (Nu prea poţi să te faci nevăzut).

Am intrat într-o încăpere goală în care un paznic pe nume John, un expat cu ceafa groasă din Brooklyn, stătea la un birou în al cărui sertar era suficientă muniţie încât să facă o serie de găuri în mine. John citea o carte despre crichet şi se încrunta. Eu

renunţasem demult să descifrez jocul acela. Am mers până la uşa din faţa mea şi mi-am scanat cardul de identificare; uşa s-a deblocat şi am pătruns înăuntru. Birourile de la CVX erau derutant de pustii. Aveau pereţi din beton armat şi ferestre blindate; reţelele de calculatoare erau protejate de cele mai puternice firewall-uri existente. Birouri şi câteva cubicule, un personal alcătuit din opt oameni în total. Înăuntru mirosea la fel ca în toate birourile: puţin a cerneală, a cafea arsă şi a tablă magnetică[5].

Iar întâlnirea despre care credeam că începea la ora zece, părea să fie deja în desfăşurare. Brandon era în sala de conferinţe cu alţi trei costumaţi din Langley şi cu toţii se încruntau la o prezentare Power-Point veche de trei zile.

O, la naiba!

Am intrat înăuntru.

— Nu era la zece?

— La opt. Ai întârziat douăzeci de minute.

Brandon îmi aruncă un zâmbet forţat.

— Îmi cer scuze.

Doi dintre costumaţi erau mai în vârstă decât mine şi deja păreau a avea îndoieli. Celălalt era mai tânăr ca mine şi umpluse o pagină cu notiţele pe care le mâzgălise. Genul de individ zelos.

— Dacă Lucy a intrat în chinurile facerii, atunci eşti scuzat, spuse Brandon.

Era din Carolina de Sud şi îşi păstrase ritmul tărăgănat al vorbirii în ciuda anilor în care lucrase în străinătate.

— Nu am nici bebeluş şi nici cafea, am răspuns eu. Însă am o prezentare mai recentă. Îmi acordaţi cinci minute?

Costumaţii încuviinţară din cap şi se ridicară în picioare, se prezentară, îmi strânseră mâna şi se duseră să-şi împrospăteze conţinutul cănilor cu cafeaua proastă, aprobată de guvernul american, în timp ce eu pregăteam laptop-ul.

— Nu-mi plac întârzierile Sam, îmi spuse Brandon, însă fără supărare în voce.

— Nici mie, domnule; îmi cer scuze.

— Sper că ai să ne dai nişte veşti bune. Tipii ăştia sunt de la divizia bugetară. Sunt de părere că noi cam pierdem vremea. Convinge-i că nu este aşa.

---

[5] Tablă magnetică – tablă de scris cu ştergere uscată. (n.tr.).

Nimic nu ajută mai mult la concentrarea minţii, decât posibilitatea desfiinţării postului pe care-l ocupi.

Când costumaţii se întoarseră cu cafeaua lor execrabilă, eu sărisem peste succesiunea de slide-uri cu buline care îţi provoca insomnie şi mă oprisem la o fotografie neclară care umplea ecranul de prezentare. Bărbatul din fotografie avea faţa rumenă, era uşor corpolent şi avea urechi mici. Avea părul închis la culoare şi ondulat, ca şi când cineva tocmai i-l ciufulise.

— Domnilor! Noi suntem vânători. Prada noastră o constituie sfera criminalităţii internaţionale, care operează fără teamă în afara graniţelor, pentru că a reuşit să-şi bage adânc degetele în guvernele din întreaga lume.

Am arătat spre fotografie.

— Gândiţi-vă la noi ca la nişte lei care vânează antilope. Bărbatul acesta este cel mai slab din întreaga turmă. Ne apropiem de el. Ar putea fi ţinta cea mai importantă a CIA-ului.

— Cine este omul? vru să afle unul din costumaţi.

— Este ceea ce noi numim un nepătat – un om fără nume, fără o naţionalitate confirmată, cu toate că eu cred, prin prisma altor informaţii pe care le-am primit, că este rus. Credem că circulă şi că înmânează sume mari de bani spălaţi acestor reţele globale infracţionale. Eu îl numesc Ţarul Banilor.

Brandon interveni:

— Spune-ne ceva despre aceste reţele, Sam.

— Sigur că da. Mafia este o reţea infracţională de şcoală veche – un lider distinct, o birocraţie a muşchilor şi a spălării de bani care îl susţin. Reţelele moderne sunt înalt specializate. Fiecare segment – fie că este vorba despre forţa brută pentru întărirea securităţii, pentru a intimida sau a ucide, despre partea financiară pentru spălarea de bani sau despre logistica necesară pentru contrabandă – este autonom. Fiecare dintre acestea este pus în acţiune pentru operaţiuni specifice şi de fiecare dată treaba poate fi făcută de alte echipe de oameni. De aceea este mult mai dificil de distrus reţeaua şi de obţinut informaţii detaliate despre modul în care aceasta operează ca un tot unitar.

— Ştiu că acordăm o atenţie deosebită anumitor reţele, care ar putea avea legături cu guvernul, spuse costumatul mai tânăr.

— Există o reţea croată de traficanţi de arme pe care am putea să o infiltrăm, apoi mai sunt familia Ling de traficanţi din

Olanda, reţeaua Barnhill din Edinburgh...

Tânărul costumat era de partea mea. Am luat acest lucru ca pe un semn bun.

— Agenţii federali au reuşit să învingă Mafia pentru că aceasta avea o structură ierarhică – tâlharii mai mărunţi au putut să depună mărturie împotriva marilor mahări. În situaţia de faţă, însă, singurele verigi slabe sunt elementele comune care tranzitează de la o reţea la alta.

Am lovit uşor moaca urâtă a Ţarului Banilor afişată pe ecran.

— Tipul ăsta este elementul de legătură dintre nişte oameni foarte răi. Este ceva ce depăşeşte simpla criminalitate. Ajunge să reprezinte o ameninţare nu numai pentru aliaţii noştri, ci şi pentru Statele Unite. Bărbatul acesta ar putea fi şansa cea mai bună de care dispunem pentru a descoperi unele dintre cele mai mari ameninţări la adresa securităţii occidentale.

— Nu arată chiar atât de înfricoşător, spuse Brandon şi toată lumea râse. Mai puţin eu. Eram pregătit să-i bag de tot în sperieţi când le voi spune ce mai ştiam.

— Aşa că întrebarea care se pune este cum să dăm de acest Ţar al Banilor şi...

Îmi sună telefonul. Când ai o soţie însărcinată în şapte luni, capeţi permisiunea să răspunzi la telefon în timpul întâlnirilor de lucru.

— Scuze, am murmurat eu către Brandon. Soţie însărcinată le-am spus apoi costumaţilor.

Am ieşit în hol. Nu recunoşteam numărul care mă apelase.

— Alo?

— Maimuţoiule? spuse Lucy. Te rog să ieşi să ne întâlnim afară.

— Păi... sunt într-o şedinţă.

— Te rog să ieşi afară. Acum, Sam!

Atunci am auzit: exista un subînţeles cumplit în vorbele ei, ca umbra unei vâltori într-o apă curată de vară.

Am început să mă îndrept spre uşă.

— Ai un telefon nou?

— L-am pierdut pe cel vechi azi dimineaţă. Mi-am cumpărat chiar acum unul nou. A fost o dimineaţă îngrozitoare.

Am sesizat tensiunea şi tremurul din vocea ei.

— Nu te simţi bine?

— Te rog, ieşi afară!

Însemna că erau veşti proaste şi trebuiau transmise faţă în faţă. Nu în birou, unde emoţia putea fi văzută. Simţii o strângere de inimă, rece ca gheaţa. Bocceluţă! Lucy tocmai fusese la doctor. Era ceva în neregulă cu copilul.

M-am grăbit să ies din birourile noastre; am trecut de paznicul John, care abandonase între timp cartea de crichet în favoarea unui tabloid britanic. Acum traversam holul.

— Unde eşti?

— În Holborn.

— Eşti bine?

— Nu... vino mai repede să ne întâlnim afară. Te rog!

M-am repezit în jos pe scări, şase etaje, fără să mai aştept liftul. Am ajuns în holul de la parter.

Nici urmă de Lucy.

— Ieşi în stradă, spuse. Te rog, Sam. Te rog!

— Ce s-a întâmplat?

Am ieşit în strada aglomerată. Pe aici circula un şir constant de pietoni: funcţionari, curieri, oameni ieşiţi la cumpărături, inevitabilii turişti din Londra. Două femei tinere, purtând sacouri la modă, se sprijineau de clădire în timp ce fumau şi-şi sorbeau ceaiurile din pahare de carton supradimensionate, printre râsete şi bârfe. Am scanat strada. Nici urmă de Lucy.

— Unde eşti?

— Sam, acum! Te rog! Fugi!

Am început să fug chiar înainte de a mi-o cere ea, pentru că totul era atât de ciudat încât puteam simţi asta cu fiecare celulă a corpului meu. M-am îndreptat spre eşafodajul acoperit al clădirii vecine, grăbind pasul faţă de mersul constant al celorlalţi. Într-un final, am împins în trecere un bărbat în costum şi am depăşit o femeie care purta o bluză cu mâneci lungi şi glugă.

M-am oprit când am ieşit de sub tunelul provizoriu; nu se vedea nici urmă de Lucy nici pe trotuare, nici în traficul haotic al Londrei. Nici urmă. M-am întors, m-am uitat în toate părţile.

Mi-am auzit soţia gravidă plângând la telefon.

— Lucy? Lucy?

Am strâns telefonul atât de tare, încât marginile lui mi s-au întipărit în degete.

Am auzit-o hohotind:

— Dă-mi drumul!

Privirea îmi alerga în toate direcţiile şi am auzit claxonul unei maşini. M-am întors şi am observat un camion care încerca să ocolească un Audi ce mergea în ralanti la vreo nouă metri distanţă, maşina fiind cu faţa spre mine pe sensul opus al străzii, cu Lucy pe locul pasagerului. Între mine şi Audi se afla clădirea de birouri în care lucram. Primul meu gând fu: „Nimeni nu se opreşte pe Holborn”. Maşina era de culoare gri argintiu, cum este cerul chiar înainte de-a începe să plouă. Pe locul şoferului era un bărbat care stătea aplecat spre Lucy. Apoi s-a îndreptat şi l-am putut vedea mai bine. Spre treizeci de ani. Brunet. Ochelari închişi la culoare. Maxilar pătrat. Când a întors capul, am văzut o străfulgerare albă, urma palidă şi arcuită a unei cicatrici care îi brăzda tâmpla, ca un semn de întrebare lateral.

Lucy privi drept spre mine.

Apoi se declanşă explozia.

3.

Un vuiet, o eclipsă de soare, ca şi când Dumnezeu îşi strecurase mâna între mine şi cer. M-am întors şi ultimul etaj al clădirii în care lucram se făcea ţăndări, flăcări ţâşneau spre exterior, fragmente de geam securizat, cenuşă şi bucăţi de oţel zburau prin aer. Pământul se cutremură. O jumătate de om, în flăcări, căzu pe trotuar, chiar în apropiere de frumuşelele care băuseră ceai, iar acum se ghemuiau şi mergeau împleticit, căutând să se adăpostească la intrarea în clădire de resturile care cădeau de sus.

Biroul meu cu falşi consultanţi dispăruse. Brandon, costumaţii care ne vizitaseră, pifanul mâzgălitor – prietenii şi colegii mei. Nu mai erau. Molozul acoperea strada, oamenii, cădea peste maşini, taximetre şi autobuze, iar Londra însăşi părea să scoată un strigăt, alcătuit din ecoul bubuitor al exploziei reflectat de tumul din sticlă şi pavajele de piatră, sunetul ascuţit al claxoanelor de maşină, precum şi ţipetele din ce în ce mai puternice şi panica martorilor la eveniment.

Nu mai vedeam Audi-ul, iar Holborn devenise o harababură nebună de autobuze şi autoturisme oprite, de fragmente de

beton, piatră şi oţel.

Nu puteam să văd. Nici nu gândeam. M-am avântat pe acoperişul tunelului din faţa clădirii în construcţie, am escaladat baruri. Trebuia să ajung deasupra pâclei. Mă căţăram cu repeziciune; atunci am văzut străfulgerarea gri argintie. Audi-ul, cu soţia mea în el, zvâcnea înainte. Am zărit din spate capul lui Lucy, uşor înclinat, ca şi când aceasta ar fi încercat să respire puţin aer prin geamul maşinii. Conducea cu geamul coborât ca să facă faţă greţurilor matinale, mi-am adus eu aminte. Ce gând smintit.

— Lucy! am strigat eu. Lucy!

M-am căţărat din nou pe schelă. Trebuia să n-o pierd din vedere, să o găsesc de deasupra norului de praf. Sub mine se instalase haosul. Trebuia să nu pierd maşina din ochi. Am urcat încă şi mai iute pe schelă şi am regăsit Audi-ul. Traficul se congestionase asemenea fumului ce iese din foc, toată lumea încercând să scape de urmările exploziei.

Am văzut cum Audi-ul o lua la dreapta pe o stradă laterală, accelerând pe trotuar pentru a scăpa de ambuteiajul imposibil de străpuns de pe stradă, aproape accidentând două femei.

Schela scârţâi, căldura ţâşnind pe la îmbinările sale. Am auzit un vuiet puternic, m-am întors şi am văzut că partea din schelă cea mai apropiată de clădirea mea de birouri fusese distrusă de molozul căzut de sus. Acum se prăbuşea, cu zgomot de tunet, pe trotuar.

Am sărit peste balustradă, ţâşnind prin foliile de protecţie din plastic de la un etaj în renovare. M-am lovit de beton şi, tuşind, am încercat să mă rostogolesc în cădere. Nu aveam încălţările potrivite pentru aşa ceva şi rostogolirea mea a fost prea brutală. Am străbătut în fugă betonul gol şi am aruncat o privire înapoi, văzând cum schela se contorsiona, se rupea în bucăţi şi se prăbuşea în stradă. Clădirea se cutremură şi m-am gândit: acum este rândul ei.

Am fugit peste pardoseala fără pereţi spre partea din spate a clădirii – aceasta se întindea până pe strada paralelă – şi m-am uitat în jos, peste un păienjeniş de schele de pe partea nordică a clădirii, care rămăsese intact. Am văzut cum Audi-ul îşi croia drum cu forţa pe trotuarul îngust şi cum un bărbat în costum i-a lovit portiera cu piciorul, înfuriat că aproape îl dărâmase pe el şi încă o femeie. Maşina era la nouă metri sub mine.

Soţia mea privi în sus. Prin trapa maşinii. Mă văzu, ochii i se măriră de uimire iar gura ei desenă un mic şi perfect „O” şocat. Începu să facă un gest prin care încerca să ajungă mai sus, maxilarul i se mişcă, iar în acel moment omul cu cicatrice o lovi. Cu un pumn zdravăn peste gură. Ea se izbi de uşă.

M-am lăsat să cad prin păienjenişul schelei, simţind cum mi se revărsa adrenalina în sânge. Mi-am încetinit coborârea apucându-mă de bare, însă am lăsat forţa de gravitaţie să mă tragă în jos; nu fusesem niciodată în viaţă mai speriat decât eram în acel moment. Nu pentru mine însumi, ci pentru Lucy şi Bocceluţă. Nu puteam să pierd maşina aceea. Îmi răpea soţia, ucisese oameni nevinovaţi. Apoi m-am trezit că am ajuns pe sol şi m-am năpustit în trafic.

Un Mini Cooper năvăli pe stradă, chiar în calea mea, iar eu nici măcar nu gândeam, nu făceam decât să alerg din toate puterile. L-am cronometrat şi m-am rostogolit peste capota maşinii chiar atunci când ar fi trebuit să mă calce, am alunecat controlat, după care am căzut pe pavaj, m-am rostogolit pe umeri şi am fost din nou în picioare, fără să fiu afectat de impact sau de violenţa căderii. Durerea s-a făcut simţită mai târziu. Pe moment, nici nu mi-am dat seama că eram rănit.

Audi-ul a ţâşnit înainte, prin mulţime, iar eu am alergat cu toată viteza şi l-am văzut dând colţul pe o stradă. Nu am reuşit să-mi croiesc drum prin mulţimea din ce în ce mai densă, scoasă afară din birouri şi magazine, prin ambuteiajul de maşini şi cele două autobuze care paralizau traficul între locul în care mă aflam şi Audi. L-am văzut cum vira din nou la dreapta.

Am fugit după el, iar piciorul meu era fierbinte şi radia de durere. Am reuşit să ajung până la colţul străzii. În depărtare, am văzut cum Audi-ul a depăşit la mustaţă un camion de marfă, cauciucurile scoţând fum pentru o clipă din cauza manevrei bruşte, după care a ţâşnit înainte. Am alergat de-a lungul clădirii, însă când am ajuns la intersecţie maşina se făcuse nevăzută. Şoferul speriat al camionului găsise o stradă laterală mai goală, una neaglomerată de panica din trafic.

Cu mâinile tremurânde, am încercat să formez din nou numărul de pe care mă sunase Lucy. Nu răspunse nimeni.

Lucy dispăruse. Biroul în care lucrasem dispăruse. Nimic nu mai era. Antrenamentul ieşi la suprafaţă şi luă locul gândirii. Degetele mele formară un număr de urgenţă de la Langley.

Rostii nişte vorbe, însă nu-mi pot aminti ce am spus.
„Vă cer ajutorul”. Gura mea se mişca.
Lucy dispăruse, toată lumea dispăruse. În inima Londrei, fumul se înălţa precum norul de fum din rugul funerar al unei vieţi încheiate, sirenele îşi începeau urletul nebun, o mie de oameni treceau în goană pe lângă mine, iar eu eram cu desăvârşire singur.

4.

Mă aflam în închisoarea rece şi umedă de mai bine de o săptămână, când un ins nou se aşeză în faţa mea, în celulă. Un nou talent care avea să încerce să mă facă să cedez. Minunat. Tipul dinainte ajunsese să mă plictisească.
— Numele meu este Howell. Doresc să-ţi pun o întrebare, domnule Capra. Eşti un trădător sau eşti tâmpit?
— Tu ai întrebat, tu ţi-ai răspuns, am murmurat eu prin golul din gura mea.
— Am nevoie de o explicaţie, domnule Capra.
Noul anchetator se lăsă pe spate în scaunul lui. Îşi încrucişă picioarele, dar înainte de asta îşi scutură uşor pantalonii perfect călcaţi la dungă. Ca să nu se şifoneze. Uram acest gest: era ca o lamă de bărbierit lipită de pielea mea. Îmi arăta cine deţinea puterea în încăpere.
Nu dormisem ca lumea de trei zile. Duhneam a transpiraţie. Dacă suferinţa are vreun miros, atunci aşa miroase. Noul anchetator era un afroamerican de vreo patruzeci de ani, avea câteva fire cărunte în barbişon şi ochelari eleganţi cu ramă de oţel. I-am spus şi lui ceea ce îi spusesem anchetatorului numărul unu şi anchetatorului numărul doi. I-am spus adevărul.
— Nu sunt un trădător. Şi cred că nici soţia mea nu este.
Howell îşi scoase ochelarii. Îmi amintea de unul din foştii mei profesori de istorie de la Universitatea Harvard. O răceală calmă plutea în jurul lui.
— Înclin să te cred.
Era o şmecherie?
— Nimeni altcineva nu mă crede.
Howell îşi sprijini de buză un capăt al braţului ochelarilor. Mă

studie într-o tăcere lungă şi inconfortabilă. Tăcerile îmi plăceau. Nimeni nu-mi adresa invective şi nu mă acuza de trădare.

Deschise apoi un dosar şi reîncepu vechea litanie, ca şi când vreunul din răspunsurile mele s-ar fi putut schimba. Continua să-mi pună aceleaşi întrebări pentru a mă obosi, aşteptând să fac o greşeală.

— Numele tău este Samuel Clemens Capra.

— Da.

Ridică o sprânceană.

— Samuel Clemens a fost Mark Twain.

— Era autorul preferat al tatălui meu, iar mama şi-a exercitat dreptul de veto când el a dorit să aleagă numele Huckleberry sau Tom Sawyer. În mod normal, povestea asta avea darul de a mă face să râd, însă acum nimic nu mai era normal.

— Doresc să-l sun pe tatăl meu înainte de a răspunde altor întrebări, am spus eu.

Nu solicitasem acest lucru pe parcursul ultimelor trei zile de interogare. Ce să-i fi spus tatălui meu? Însă acum doream să-i aud vocea caldă şi guturală de la fumat. Voiam să-mi găsesc soţia. Voiam să ies din încăperea aceasta îngrozitoare, întunecoasă, din piatră, fără ferestre. Era o prostie să cer aşa ceva. Dar îmi dădea impresia că ripostez după întrebările lor interminabile, că iau, în felul meu modest, atitudine.

— Aveam impresia că nu te înţelegi deloc bine cu părinţii tăi.

Nu am spus nimic. Firma[6] ştia totul despre mine, aşa cum de altfel şi trebuia.

— Părinţii tăi nici nu sunt la curent că tu şi Lucy aşteptaţi un copil, nu-i aşa?

— Aşa este. Părea să fie o mărturisire ruşinoasă. Tensiunile dintr-o familie ar trebui să rămână confidenţiale.

— Nu ai mai vorbit cu părinţii tăi de trei ani de zile, cu excepţia unor convorbiri scurte de Crăciun. Niciunul din apeluri nu a depăşit două minute.

— Corect.

— Trei ani. Unii au sugerat că acesta este şi intervalul de timp în care ai lucrat împotriva noastră. Te-ai înstrăinat de părinţi pentru ca ei să nu aibă suspiciuni în privinţa faptelor tale, să nu fie implicaţi în trădarea ta.

---

[6] Firma – denumire internă pentru CIA, care va fi utilizată pe tot parcursul cărţii. (n.tr.).

— Dar tocmai ai spus că înclinai să crezi că nu sunt un trădător.

— Îţi comunic numai ceea ce alte persoane din Firmă spun despre tine. Se aplecă în faţă. Un semn clasic de trădare îl constituie distanţarea emoţională faţă de familia extinsă şi faţă de prieteni.

— Nu m-am înstrăinat de familie. Părinţii mei sunt cei care au încetat să mai vorbească cu mine. Nu a fost alegerea mea. Şi nu aveam de gând să mă folosesc de propriul copil ca să le intru din nou în graţii. Pot să-mi sun tatăl? Mă lăsaţi să fac asta?

— Nu, Sam.

Howell îşi bătu uşor buza inferioară cu capătul braţului de la ochelari şi îmi consultă dosarul, ca şi când ar fi scotocit în el ca să găsească încă ceva dureros. M-am întrebat ce mai conţineau acele câteva foi de hârtie.

— Soţia ta te-a sunat şi te-a avertizat să părăseşti biroul înainte de explodarea bombei.

— Cineva o răpise. Am văzut cum un bărbat a lovit-o.

— De ce ar fi lăsat-o să te sune cel care o răpise?

— Nu ştiu. Poate că în momentul acela el nu era în maşină, poate că ea a avut telefonul la dispoziţie.

— Dar nu ţi-a spus că cineva o răpise.

— Încerca să mă salveze. Să mă scoată de acolo.

— Dar nu şi pe ceilalţi din birou. Nu a spus: „Scoate-i pe toţi afară, Sam”, nu-i aşa?

Am închis ochii; pavajul din piatră al celulei îmi îngheţa picioarele goale.

— Nu.

Eram convins că nu mai eram în Marea Britanie. La Londra, Firma – termen folosit de mine şi de colegii mei pentru a denumi CIA-ul – şi serviciile de informaţii britanice îmi ascultaseră povestea şi mă interogaseră timp de trei zile. Nu mi se dăduse niciun avocat sau apărător.

După aceea, patru gealaţi cu gâtul gros intraseră cu o seringă, mă imobilizaseră şi m-am trezit într-un avion.

Mă aflam într-o închisoare a Firmei din Europa de Est, cel mai probabil în Polonia, am bănuit eu. Închisorile acestea secrete se presupunea că fuseseră închise cu câteva luni în urmă.

— Soţia ta te-a salvat pe tine şi numai pe tine. Vezi tu, asta este problema noastră. Ai ieşit numai tu, după care biroul a fost

distrus.

— Poate că în momentul acela Lucy nu ştia nimic despre bombă. Omul cu cicatrice trebuie să-i fi spus să mă sune ca să mă scoată de acolo. Îl descrisesem pe omul cu cicatrice în mod amănunţit, însă nimeni nu-mi adusese fotografii pe care să le examinez, nu-mi ceruse să identific vreun suspect. Asta mă speria mai tare decât întrebările şi seringile lor.

— De ce să te cruţe pe tine? mă întrebă Howell.

— Nu ştiu de ce.

Apoi m-a luat prin surprindere. Următoarea întrebare ar fi trebuit să se refere la briefingul despre bărbatul fără nume pe care îl ţinusem pentru Brandon şi costumaţi. Acesta fusese tiparul primelor două interogatorii.

— Vorbeşte-mi despre bani.

5.

— Care bani?

Răsuci o foaie de hârtie spre mine. Numărul de cont al unei bănci din Anglia, la care Lucy şi cu mine nu deschiseserăm niciun cont. Am studiat istoricul tranzacţiilor. Conţinea şi transferuri către o bancă din Grand Cayman[7]. Un sfert de milion de dolari.

— Ăştia nu sunt banii noştri.

— Acest cont din Cayman a fost folosit anul trecut într-o operaţiune a Firmei; Lucy a fost responsabilă cu logistica şi era însărcinată să închidă contul bancar la încheierea operaţiunii. Nu a făcut-o. Banii au fost depozitaţi în acest cont, presupus inactiv, al Firmei, şi apoi mutaţi în acest cont din Anglia, deschis pe ambele voastre nume, după care au fost mutaţi într-un cont cifrat[8] din Elveţia unde au fost transformaţi în obligaţiuni private. În momentul acesta, nu avem idee unde sunt. De aceea oamenilor le vine greu să te creadă, Sam.

— Habar nu am de aceşti bani! Era de rău. Era chiar foarte

[7] Grand Cayman – insula cea mai mare din grupul celor trei insule Cayman, teritoriu al Regatului Unit, şi al cincilea centru financiar ca mărime de pe glob. Insulele Cayman sunt un cunoscut paradis fiscal. (n.tr.).

[8] Un cont cifrat are un număr atribuit de bancă şi o parolă stabilită de client. (n.tr.).

rău. Nu am avut nici acces la aceste conturi, nici cunoştinţă despre ele.

— Înţelepciunea populară zice că un soţ ştie întotdeauna când partenerul de viaţă îl înşală, Sam. Întotdeauna, spuse calm Howell.

Semăna cu un profesor, unul care avea multă răbdare şi simţea că nu este necesar să ridice tonul. Ultimii doi anchetatori ţipaseră la mine. Calmul lui Howell era chiar mai înspăimântător, ca o lamă de cuţit ţinută nemişcată la doi centimetri deasupra gâtului. Nu ştii când ţi-l va tăia.

— Întotdeauna! De regulă, soţul este cel care trădează, iar soţia află despre acest lucru şi îşi ţine gura. Fie pentru că apreciază banii, fie pentru că nu vrea să-şi vadă soţul intrând la închisoare. Lucy a fost recrutată prima? Sau tu? Sau v-au agăţat împreună?

— Niciunul. Niciunul dintre noi nu este trădător.

Nu puteam să cred aşa ceva despre Lucy. Nu puteam. Nu soţia mea. Nu-mi păsa ce dovezi îmi tot arătau, aşa ceva nu putea, pur şi simplu, să fie adevărat. Să cred asta, însemna să comit un act de trădare faţă de femeia pe care o iubeam. Creierul îmi pulsa de epuizare; simţeam o greutate în piept. Aerul din plămânii mei părea aspru ca nisipul.

— Lipsit de orice speranţă. Cunoşti expresia, Sam?

— Nu.

— Este folosită pentru descrierea stării sufleteşti a partenerului de viaţă al unui trădător. Vrem să credem că este nevinovat, că nu ştie că persoana iubită şi-a trădat ţara. Însă noi ştim, de fapt, că este probabil la curent cu trădarea. De aceea spunem că este lipsit de orice speranţă. Acum, Sam, tu eşti în această situaţie. Şi numai eu te pot ajuta. Spune-mi adevărul.

— Nu am făcut nimic greşit. Nu ştiam de banii aceştia.

— Ţi-am uşurat lucrurile, Sam. Ridică în sus o bucată de hârtie. O mărturisire – scurtă şi la obiect. Nu trebuie decât să completezi pentru cine ai lucrat. Semnează şi cu asta am terminat.

— Nu semnez. Niciodată.

El puse hârtia jos.

— Unul dintre voi este trădător, Sam. Fie ea, fie tu. Spune-mi ce este cu banii aceştia, Sam. Banii!

— Nu ştiu! Răceala mi se răspândea prin corp.

— Tu şi Lucy sunteţi amândoi în viaţă, toţi ceilalţi din birou sunt morţi, iar ea te-a avertizat să ieşi afară.

— Omul cu cicatrice a lovit-o. Nu s-a dus de bunăvoie. Ştiu asta.

— De la cine sunt banii? De la chinezi sau de la ruşi? De la o reţea infracţională, cum sunt cele pe care investighezi? Ai devenit agent dublu când lucrai sub acoperire? Pentru cine lucrezi?

— Pentru nimeni. Pentru nimeni!

— Făceai o prezentare pentru o echipă de la Langley pe tema activităţii pe care o desfăşurai.

— Aşa este.

— Vorbeşte-mi despre asta.

M-am abţinut să nu râd. Notiţele pe care le pregătisem pentru discuţia aceea îmi erau încă proaspete în minte din cauza gândului cumplit că, poate, munca mea făcuse ca biroul nostru să devină o ţintă.

— Căutam un criminal rus pe care eu îl numisem Ţarul Banilor. Spală bani pentru diverse reţele infracţionale. Anul trecut am lucrat sub acoperire câteva luni, mi-am făcut relaţii în aceste reţele, pozând cel mai adesea în fost soldat canadian stabilit la Praga, care putea furniza rute de trafic pentru orice, de la ţigări contrafăcute la arme promise dictatorilor militari din Africa. Un informator de la biroul nostru din Budapesta a fost însărcinat să ducă banii cash şi aurul de la Ţarul Banilor, unui om de ştiinţă rus. Echivalentul a cinci milioane de dolari.

— Pentru ce era plătit omul de ştiinţă?

— Nu ştim. A fost dat afară din programele de cercetare militară ruseşti din cauza dependenţei de heroină; a intrat apoi în afaceri ca inteligenţă de vânzare[9], lucrând pe bază de contract. Informatorul este cel care ne-a spus că Ţarul Banilor vorbea cu accent rusesc. Am făcut o pauză. Atât informatorul, cât şi omul de ştiinţă au fost găsiţi morţi o săptămână mai târziu.

— Ce fel de om de ştiinţă era această persoană?

— Lucra cu nanotehnologie.

— Am auzit de nanotech, dar nu prea ştiu la ce se referă, spuse Howell. Scuze. Am absolvit Facultatea de Istorie.

— Şi eu am absolvit Facultatea de Istorie, am spus.

---

[9] Brain for hire (în engl., în orig.) (n.tr.).

— Atunci luminează-mă.

— În câteva cuvinte, nanotehnologia înseamnă studiul controlului materiei la nivel atomic sau molecular. Cea mai mare parte a cercetării din prezent are aplicaţii comerciale pozitive – cum ar fi mijloace mai eficiente de administrare a medicamentelor în organism sau în anumite organe ale sale. Ar putea avea implicaţii uriaşe, de exemplu, în lupta împotriva cancerului de sân sau a tumorilor cerebrale. Sau am putea crea medicamente adaptate la un ADN uman particular, markeri mult mai sofisticaţi pentru detectarea bolilor grave din organismele noastre, sau să mărim foarte mult numărul orelor de autonomie a unei baterii de calculator.

— Se pot dezvolta şi aplicaţii militare şi în domeniul armamentului cu nanotehnologia?

— Absolut, am răspuns eu. Cu ajutorul nanotehnologiei se construiesc aparate sau materiale de dimensiuni incredibil de mici şi de puternice. În teorie. Se pot crea noi tipuri de blindaje împotriva gloanţelor, tancuri mult mai rezistente, sau arme mult mai eficiente. Se pot crea gloanţe care îşi corectează singure traiectoria după ce au fost trase. Se pot crea arme nucleare de dimensiuni mai reduse, care au sisteme de ghidare incredibile şi nu produc practic deloc precipitaţii radioactive. Sau imaginează-ţi o bombă care eliberează un roi de roboţi miniaturali ce vizează pielea umană sau temperatura corpului şi injectează o toxină letală în fiecare persoană întâlnită pe o rază de trei kilometri.

Howell înghiţi în sec.

— Deci Ţarul Banilor ar fi putut finanţa cercetări în domeniul armamentului?

— Da.

— Şi poate că cei care i-au omorât pe informator şi pe omul de ştiinţă pentru a-l proteja pe Ţarul Banilor, au venit acum după tine.

— Da.

— Sau, mai degrabă, ai devenit agent dublu pentru oamenii pe care îi urmăreai. Eşti bun în ceea ce faci, Sam. Poate că tu l-ai găsit pe acest Ţar al Banilor. Şi poate că el v-a oferit, ţie şi lui Lucy, toţi banii aceia din contul din insulele Cayman.

— Nu este adevărat.

— Nu voiau ca tu şi Lucy să dezvăluiţi acest lucru şi atunci au

răpit-o pe ea, iar tu ai luat decizia să nu spui nimic, poate ca s-o protejezi. Pot să văd ce gândeşti pe faţa ta obosită şi chinuită, Sam.

— Nu. Îmi venea să-l dau pe Howell şi teoriile lui demente de toţi pereţii.

— Singura ta speranţă este să te înţelegi cu mine, Sam. Spune-mi tot.

Howell se aplecă până ajunse aproape de mine şi îmi puse o mână masivă pe umăr.

— Gândeşte-te cât de uşor ar fi. Toată apăsarea pe care o simţi va dispărea, Sam. După aceea, ne putem ocupa de găsirea soţiei tale. A copilului tău. Vrei să fii de faţă când ţi se naşte copilul, nu-i aşa? Lucy urmează să nască peste şase săptămâni. Spune-mi unde îi putem găsi pe oamenii pentru care lucrezi, iar noi o vom găsi pe Lucy. Îţi vei putea vedea soţia, îţi vei ţine copilul în braţe.

Se lăsă pe spate în scaun.

— Am luat legătura cu medicul ei. Tu şi Lucy nu aţi vrut să ştiţi ce veţi avea, dar eu ştiu. Este băiat, Sam. Nu vrei să-ţi vezi fiul?

Fiul meu. Urma să am un fiu, dacă Lucy mai era în viaţă. Howell juca cu atuuri grele pe masă şi mi le servea unul după altul: aceşti bani de care habar nu aveam, copilul meu. Poate că Lucy... Nu. Nu puteam să cred că ar fi fost capabilă de aşa ceva.

Fiecare cuvânt era ca o pietricică în gura mea şi le scuipam rând pe rând:

— Nu îţi pot spune nimic pentru că nu sunt un trădător.

Howell mă examină în tăcerea lungă care urmă.

— Atunci înseamnă că eşti un prost, pentru că soţia ta este trădătorul, iar ea te-a lăsat pe tine să fii găsit vinovat.

— Nu. Nu. Nu ar face asta. Mă iubeşte.

Cuvintele pe care le-am rostit nu au sunat convingător, dar eu mi-am amintit acea ultimă dimineaţă cu Lucy a mea, de fiorul care o cuprinsese când se afla deasupra mea, de mâinile mele pe linia curbă a feselor ei, de respiraţia ei caldă pe gâtul meu. Cum îmi cerea să nu-mi asum riscuri pe traseul de parkour, cum îmi spunea că mă iubeşte şi îmi reamintea de cina împreună cu acele cupluri de oameni cumsecade. Cum mă alinta „maimuţoiule”, ca să mai îndulcească mustrarea în privinţa alergării mele. Aceea nu era o femeie care se pregătea să

dispară din propria ei viaţă.

El mă privi ca un profesor dezamăgit de performanţa elevului său.

— Nu te iubeşte. Te-a lăsat cu traista goală. Felicitări!

Howell se ridică şi plecă, luminile se stinseră şi eu am rămas într-o beznă totală.

6.

Timpul, nemăsurat, se scurse. Îmi simţeam gâtul topit, uscat, de parcă pătrunsesem în el şi îi scormonisem ţesuturile cu unghiile. Simţeam un nod în stomac de foame şi parcă aveam febră. Am alunecat de pe scaun şi m-am întins pe pardoseala rece. Am mâncat pâinea şi am băut apa care mi-au fost aduse. Am dormit şi m-am trezit, fără să ştiu sigur dacă trecuseră câteva minute sau câteva ore, tremurând de frig pe piatra de sub mine. Am visat că făceam parkour, sărind peste ziduri, zburând de la o clădire la alta, cu fiecare muşchi arzând de exaltare, cu mintea limpede, curată şi precisă. Apoi zidul pe care urma să aterizez dispăru, iar eu m-am prăbuşit pe un caldarâm acoperit de resturi în flăcări, neajutorat, fără niciun control.

Luminile se aprinseră din nou, iar Howell şedea pe scaunul său; ca şi când ar fi stat acolo, pe întuneric, în tot acest timp. Costumul lui, însă, era diferit. M-am uitat să văd dacă nu cumva îmi adusese nişte apă de băut. Nici gând.

— Ajută-mă, Sam.

L-am privit.

— Cum să te ajut?

— Ajută-mă să înţeleg această informaţie deosebit de interesantă peste care am nimerit din întâmplare, spuse el.

— Aţi găsit-o pe Lucy? Confuzia îmi paraliza gândirea; capul îmi era greu de somn. Copilul... Lucy urmează să nască în curând. Trebuie să o găsiţi. Vocea îmi scrâşnea ca piatra pe nisip.

— Bomba, continuă Howell de parcă nu aş fi spus nimic. Am la mine analiza tehnică a modelului exploziei, Sam.

Scoase o fotografie a biroului din Londra după explozie.

Aranjamentul biroului avea numele noastre pe el. S. Capra. Brandon. Gomez. McGill. Sala de şedinţe cu numele celor trei costumaţi. În sala calculatorului, un birou pe care era scris L. Capra. Biroul lui Lucy. Prietenii mei decedaţi. Fotografia arăta că acolo se petrecuse o tragedie: pete de sânge, viscere arse proiectate pe pereţi, iar în centru – găurile înnegrite care se căscau în pardoseală.

Un cerculeţ mic, colorat în roşu, din mijlocul încăperii, marca biroul meu.

— Bomba a fost plasată chiar sub biroul tău. A fost camuflată ca să arate ca un mic hard disc extern conectat la calculatorul tău.

Am privit fix imaginea distrugerii.

— Lucy se ocupa de toate instalările hard discurilor din birou.

— Nu!

— Cât de uşor trebuie să-i fi fost. Oare a instalat bomba chiar sub nasul lui Brandon, sub nasul lui James, sub nasul Victoriei? Sub nasul tău?

Simţeam fiecare cuvânt ca o împunsătură de cuţit în came.

— Bomba este plasată acolo unde Lucy ar fi putut cel mai uşor s-o ascundă fără ca cineva să o observe. Să fi avut vreo remuşcare când şi-a condamnat soţul, tatăl copilului ei, la moarte? Aşa că te-a avertizat. Iar tu ai ieşit de acolo chiar înainte de declanşarea exploziei.

Asta, în cazul în care nu înţelesesem eu aluzia.

— Taci, am spus.

Nu-mi vărsasem nervii şi nu repezisem pe nimeni până atunci. Mă concentrasem şi-mi păstrasem calmul, în timp ce îmi susţineam nevinovăţia. Dar asta! Acum! Nu am mai suportat.

— Taci, taci, taci dracului din gură!

— Ajută-mă să dovedesc că femeia aceasta a trădat. Gândeşte. Gândeşte-te la ceea ce tu trebuie să fi ştiut. Încearcă să-ţi aduci aminte.

Femeia aceasta. Nu-i spunea nici Lucy, nici soţia mea. Încerca să-i creeze o identitate diferită, să determine o distanţare între noi. Nu!

— Lucy este nevinovată.

Vocea mea nu era calmă. Bomba plasată sub biroul meu mă călca pe nervi.

— Atunci poate că vinovatul eşti tu, spuse el. Poate că tu i-ai

înscenat ei ceva. Poate că tu ai plasat bomba. Ai pus pe cineva s-o răpească? Şi s-o omoare, pe ea şi pe copilul tău?

Furia stăvilită în mine izbucni ca o frenezie de a ucide. Voiam să înăbuş, strângându-l de gât, minciunile care-i ieşeau pe gură. Sunt pe punctul să clachez. Am văzut cum mâinile începeau să-mi tremure. Simţeam cum fierbinţeala mi se ridica în ochi. Dar nu puteam să mă prăbuşesc. El voia să renunţ la control. Eu nu aveam de gând să fac asta.

— Trebuie să mai existe o explicaţie, am spus.

— Explicaţia aceea este Lucy. Banii. Bomba. Toate o indică pe Lucy. Ea avea acces la cont. Ea ar fi putut strecura bomba în interior.

Howell avea o voce alunecoasă, joasă şi blândă. Vorbea cu un foarte slab accent sudic.

— Sunt singurul prieten care ţi-a mai rămas, Sam. Ceilalţi din Firmă şi prietenii noştri britanici vor să te mănânce fript. Te voi ajuta, însă numai dacă mă ajuţi şi tu pe mine.

Mi-am dat seama că, din perspectiva lor îngustă, eram condamnat. Dovada contului bancar. Bomba, ascunsă aşa cum eu sau Lucy am fi putut să o facem. Asta era tot de ceea ce aveau nevoie. Eram terminat, chiar nevinovat fiind.

— Nu vei mai ieşi niciodată dintre zidurile acestei închisori, dacă nu-mi spui tot ce ştii. Încetează s-o mai protejezi pe Lucy sau încetează să mai protejezi ceea ce credeai tu că este ea.

Voia să o numesc trădătoare pe Lucy. Să fiu de acord cu el, să accept această posibilitate imposibilă.

— Nu! Este nevinovată. Omul acela a răpit-o.

— Te-a scos de acolo şi pe urmă te-a lăsat de izbelişte. Şi-a trădat ţara, iar apoi te-a trădat şi pe tine.

— Nu.

Howell îmi trase o palmă peste faţă. Cu toată forţa. Nu mă aşteptam la asta pentru că arăta ca un profesor, iar profesorii nu trag palme.

— Asta este realitatea care vine peste tine şi te trezeşte, Sam. Spune-mi ce ştii.

— Nu fii tâmpit. Dacă aş fi vrut să pun o bombă ca să explodeze clădirea, nu aş fi stat acolo. Aş fi plecat de mult. Ştii că sunt nevinovat şi te comporţi aşa numai de faţadă, pentru că este mai uşor să te bazezi pe mine decât să te duci să-i găseşti pe băieţii cei răi. Nu pot încheia nicio înţelegere cu tine pentru

că nu am nimic de oferit.

— Atunci eşti un idiot patentat.

Ieşi şi se întoarse după cinci minute cu o sticlă cu apă rece. Picături de apă învăluiau exteriorul sticlei de plastic. Iar eu aveam atât de multă nevoie de ea! O puse pe masă, în faţa mea, însă nu mă întinsei să o iau.

— Vreau, spuse el, să iei în considerare posibilitatea ca nimic din ceea ce ştiai despre Lucy Capra să nu fi fost adevărat.

Ochii începeau să mi se umple de lacrimi. Nu-l voi lăsa să-şi dea seama, gândii eu. Camerele de supraveghere erau, însă, aţintite asupra mea în permanenţă. Va vedea pe înregistrare că-mi şterg ochii. Mi-am păstrat faţa imobilă; asta făcea ca lacrimile să nu se reverse. Pentru moment. Voi aştepta întunericul, siguranţa oferită de îndoitura cotului meu. Nu-i voi lăsa să vadă cât sufeream.

El mă urmărea ca şi când ar fi avut la cărţi mâna câştigătoare.

— Ştiu că ţi-e sete. Nu ai mai băut apă de trei zile. Ştii că a trecut atât de mult? Bea, Sam. Vreau să poţi vorbi. Ai ceva să-mi spui.

Am luat apa. Am băut-o. Când am terminat, îmi scoase căştile de pe urechi şi legăturile de pe ochi. Două femei aduseră înăuntru un cărucior cu medicamente.

Tiopental de sodiu, scopolamină, medicamente experimentale. Bine aţi venit în sângele meu. Poate că mi le-au dat pe toate – am simţit mai multe ace pătrunzându-mi în piele. Howell a pus din nou întrebări cu vocea lui moale. De data aceasta, am auzit şi alte voci care mă întrebau acelaşi lucru şi le-am spus adevărul gol-goluţ: că nu ştiu. Nu sunt un trădător. Nu am făcut niciodată ceva greşit. Am bâlbâit răspunsuri la fiecare întrebare despre viaţa mea împreună cu Lucy. Le-am spus cum făceam dragoste, le-am spus despre prietenii pe care-i aveam la Londra, de călătoriile acasă, de câte ori s-a dus ea pe continent să-l exploreze de una singură. Nu ştiam ce făcuse în săptămânile în care lucrasem sub acoperire, jucând un rol la Praga, prefăcându-mă că sunt un traficant în căutare de mărfuri ilicite cărora să le asigur transportul. Le-am spus tot ce era stocat în creierul meu. Am devenit o fântână arteziană de cuvinte.

Dar mai era şi bomba, mai era şi contul din insulele Cayman şi acestea au fost suficiente. După părerea lor, trebuia ca eu să fi

ştiut mai multe. Trebuia să fi avut nişte bănuieli. Howell continua să spună că el voia să mă creadă, ca şi când convingerea aceea s-ar fi situat în capul listei lui cu dorinţe de Crăciun. I-am spus că nu ştiam nimic.

Aşa că au renunţat şi la substanţele chimice.

Cu legăturile pe ochi – care îmi blocau complet vederea – mă simţeam de parcă aş fi fost aruncat într-o gaură fără fund. Căştile de pe urechi făceau ca muzica să-mi bubuie în cap: un tonomat diabolic în care se amestecau balade siropoase, un rock psihedelic pe care nu-l recunoşteam, dar care îţi turtea creierii, un rap care-ţi făcea dinţii să clănţănească. În restul timpului, se auzea un sunet ascuţit care mă făcea să simt că fiecare nerv de-al meu scotea scântei, ca un cablu de curent rupt. Am pierdut orice noţiune de timp, spaţiu, orice simţ care mă lega de lume.

Soluţia vindecătoare pentru toate acestea a fost durerea. Howell nu era prezent când şi-au făcut apariţia gardienii şi m-au bătut vreo zece minute bune. Cu pumnii şi cu picioarele. Era o mardeală ca la carte. Nu mi-au pocit faţa, însă restul corpului meu era o uriaşă vânătaie. M-am încovrigat pe jos. Ei mi-au dat apă şi m-au lăsat să scuip o grămadă de sânge. Au privit ca şi când încercau să aprecieze cât de mult mai puteam încasa fără să depăşesc o anumită limită. După care m-au bătut din nou, lovindu-mă cu şi mai multă forţă. Coloana mea vertebrală şi picioarele păreau a fi pe punctul să se fractureze. Băieţii erau minunat de precişi, atenţi să nu-mi rupă coastele, bărbia sau coloana.

Îmi puneau aceleaşi întrebări. Le dădeam aceleaşi răspunsuri.

Nu ştiu cât am rezistat tehnicilor de deprivare senzorială. Câteva minute de zgomot infernal şi de pierdere a cunoştinţei pot părea ore nesfârşite.

Lucy. Bocceluţă era băiat. Acesta era firul pe care l-am prins, nutrind speranţa firavă că mă vor crede. Trebuia să o caute pe ea în disperare. O vor găsi, iar când o vor găsi, vor avea şi răspunsurile. Se vor lămuri de ce ni se înscenaseră toate acestea, mie şi lui Lucy, de ce Lucy fusese răpită, de ce distruseseră biroul din Holborn. Găseşte linia de la A la B, exact ca la traseul de parkour. Adevărul avea şi el o linie. Nu trebuia decât să o găsesc.

Câteva ore m-au lăsat singur cu durerea pe care o simţeam,

după care s-au întors şi m-au târât în altă cameră. M-au legat de o bancă netedă de lemn. Aceasta s-a mişcat. Am simţit că picioarele mi se ridicau. Capul, în schimb, coborî spre pardoseala de piatră.

Nu, nu, nu! Am încercat să mă eliberez din chingile care mă ţineau legat. Deprivarea senzorială era admisă. Era încă legală. Asta, nu.

Nu era Howell cel care stătea deasupra mea, cu o pânză într-o mână şi o găleată în cealaltă. Bărbatul acesta purta o glugă. Nu-i recunoşteam vocea. Am ţipat după Howell.

— Domnul Howell nu este aici, a spus omul cu glugă.

— Te rog, nu face asta! Te rog.

Trecusem prin aşa ceva înainte, în timpul pregătirii. Ştiam ce oroare mă aşteaptă şi m-am împotrivit chingilor care mă imobilizau, panicii care îmi exploda în piept precum o mină. Pentru că dacă ai faţa în apă, spui ceea ce trebuie. Iar dacă nu ştii nimic, dacă chiar nu ştii nimic, vei bolborosi un potop de cuvinte numai pentru a face ca chestia asta să înceteze. Vei spune orice minciună.

Adevărul din viaţa mea urma să moară în această cameră.

— Am ajuns într-un moment într-adevăr neplăcut, Sam.

Aşteptă răspunsul meu. Tot ce puteam spune, cu o voce întretăiată pe care nu mi-o recunoşteam, era:

— Te rog, nu face asta! Te rog. De dragul tău, nu o face.

Nu ştiam de unde se iviseră ultimele cuvinte. De parcă mi-ar fi păsat de nenorocitul ăsta cretin şi lipsit de inimă care nu era altceva decât o unealtă. Puţin îmi păsa. Dacă aş fi putut să mă dau jos de pe banca aia, l-aş fi sugrumat cu mâinile mele.

— Spune-ne. Pentru cine aţi lucrat, tu şi Lucy?

— Pentru Firmă. Am folosit denumirea internă pentru CIA. Pentru nimeni altcineva.

El schimbă vorba:

— Cine ţi-a dat banii pe care Lucy i-a mutat dintr-un cont în altul?

— Eu nu am ştiut de aceşti bani.

— De ce ai pus o bombă în birou? Cine era ameninţat de activitatea pe care o desfăşură biroul?

M-am gândit la toate reţelele infracţionale pe care încercaserăm să le analizăm, la Ţarul Banilor care nu avea niciun nume, la faţa sa afişată pe ecranul de prezentare în

ultimele minute dinaintea distrugerii biroului.

— Nu am făcut eu asta! Nu am fost eu!

— Unde este acum soţia ta? Începe prin a răspunde la oricare din aceste întrebări şi nu va trebui să dansăm dansul acesta.

— Nu ştiu. Te rog. M-am urât pentru acel te rog.

— De ce reprezenta biroul din Holborn o ameninţare pentru angajatorii tăi?

— Nu am angajatori! Pentru Dumnezeu, te rog, crede-mă! Te rog!

Din vocea mea deduse că era cât pe ce să mă facă să clachez. Cât pe ce. Îmi puse pânza peste faţă.

— Nu mai scapi viu de aici ca să-ţi vezi puştiul, Capra.

— Nu! Am strigat eu. Nu!

Începu să-mi verse apă peste faţă. Am simţit cum îmi pătrundea în plămâni. M-am crispat în chingi, în încercarea de a mă da la o parte din calea şuvoiului de apă, cumplit şi constant. Revărsarea de apă părea acum să curgă ca un râu.

Mă înecam.

Am început să bolborosesc. Absurdităţi. Cuvinte fără legătură. Lucy. Bocceluţă. Dumnezeule, nu! Bărbatul cu cicatrice. Nevinovat. Nevinovat! Eram pe punctul de a-mi pierde cunoştinţa şi m-am lovit cu capul de banca înclinată. Nu mă legase aşa cum trebuie. Trase încet pânza udă de pe faţa mea. Eram disperat după aer. Apoi mi-a aşezat din nou pânza udă peste nas şi gură.

Şi a luat-o de la capăt. Am început iar să ţip şi să bolborosesc.

Când m-au aruncat în îmbrăţişarea rece a podelei din celulă, m-am bucurat că nu putusem să aud şi nu-mi mai aminteam ce spusesem. Este mai bine ca peste unele lucruri să se aştearnă uitarea.

7.

Sosi şi decembrie. Unul din gardieni îmi spuse că în ziua aceea era Crăciunul. Nu a folosit şi cuvântul „fericit”. Apoi a venit ianuarie. 10 ianuarie, ziua în care trebuia să mi se nască copilul, sosi şi se duse. Poate că fiul meu se născuse, trăgând puternic aer în plămâni, având nevoie de mine. Iar eu eram

înţepenit într-o gaură împuţită şi căptuşită cu piatră.

În ziua aceea, Howell veni la mine în celulă.

— Astăzi urma să vină pe lume copilul tău.

L-am privit peste pâinea neagră şi ciorba de cartofi care mi se dăduseră la prânz.

— Colaborează cu noi şi poate o vom găsi pe Lucy. Am pus în alertă fiecare spital din Europa în privinţa ei. Ai putea să-ţi vezi fiul, Sam. Nu vrei să-ţi vezi băiatul?

Chipul meu avea o expresie împietrită, indiferent cât de sfâşiată mi-era inima.

— Ba da. Dar ţi-am spus totul. Dă-mi drumul, Howell. Lasă-mă să plec. Lasă-mă să vă ajut să o găsiţi.

— Ce nume i-ai fi pus?

Nu voiam să vorbesc cu Howell despre fiul meu pierdut. Nu voiam să vorbesc cu Howell, punct.

— Du-te dracului, i-am spus. Ce dracu' îţi pasă ţie ce nume voiam să-i punem puştiului?

— Eşti foarte supărat astăzi, Sam.

— Mi s-a acrit de tine. De voi toţi. De prostia voastră colosală.

Howell mă studie, apoi se ridică în picioare.

— Uite cum stă treaba. Eu m-am luptat pentru tine. Te-am crezut când mi-ai spus că nu ştii nimic. Eu cred că eşti nevinovat. Dacă asta contează cât de cât.

Lăsă să-i cadă pe pardoseala din piatră o bucată de hârtie. Fotografia unei ecografii, Bocceluţă în toată splendoarea lui. Howell ieşi din celulă. Am studiat fotografia. Acolo era copilul meu.

Sunt tată? S-o fi născut? Trebuie să ies de aici. Puştiul meu are nevoie de mine.

Dar am rămas aşezat pe podeaua rece de piatră, reflectând.

8.

O iarnă petrecută cu faţa lipită de piatra rece. În februarie, continuam să insist că eram nevinovat. În fiecare zi, fiecare aspect al vieţii mele era pus sub semnul întrebării, disecat, desfiinţat. În fiecare zi eram privit cu neîncredere.

Ştiţi cum este asta? Să nu fii crezut? Să nu fii crezut de

oamenii care sunt colegii tăi, prietenii tăi, singurul tău sprijin, şi când familia ţi-a dispărut? Cum este atunci când colegii tăi sunt convinşi că eşti capabil de trădare şi de omor?

Nu poţi inventa o închisoare mai nemiloasă.

Sosi luna martie. Howell se făcuse nevăzut; nu au mai fost şi alte simulări de înec[10]. Patru anchetatori diferiţi mi-au pus aceleaşi întrebări şi mi-au ascultat pledoaria de nevinovăţie. Într-o dimineaţă, doi foşti puşcaşi marini au intrat în celulă, m-au imobilizat, mi-au înfipt un ac în piele şi o parte din mine a sperat: mi-a sunat ceasul, urmează întunericul permanent, sfârşitul. Acum au terminat-o cu mine.

M-am trezit înapoi în America.

Televizorul instalat într-un colţ difuza o emisiune de pe canalul Comedy Central. M-am răsucit ca să privesc pereţii. Nicio fereastră. Numai pereţii albi, patul de spital, un scaun şi televizorul la care un actor de comedie stand-up se vântura pe scenă, ţipând într-un microfon, glumind pe seama tinerilor bărbaţi însuraţi care erau lamentabili şi anoşti. Mâinile îmi erau legate cu chingi de pat. În cameră mirosea a dezinfectant şi a odorizant de lavandă. Pentru prima oară în cine ştie câte săptămâni, eram spălat şi curat. Simţeam o ploscă rece sub fese, iar în carne mă împungea un cateter; în braţ aveam o perfuzie intravenoasă.

Am rămas nemişcat, însă nu auzeam decât bâzâitul încet şi adormit al aparaturii de spital şi al aerului condiţionat. Nu am chemat asistenta. Eram curat şi stăteam într-un pat, în loc de o celulă de închisoare rece şi umedă; în plus, nimeni nu mă lovea.

Actorul de comedie de la televizor se plângea de nevastă-sa. Ridiculiza cererile nerezonabile ale copiilor săi. Îmi venea să-l strâng de gât pentru lipsa lui crasă de recunoştinţă. Nu ştia cât era de norocos. Apoi am închis ochii şi am adormit din nou, simţindu-mă curat şi confortabil în aşternuturile de pat, în loc de pardoseala de piatră.

Când m-am trezit, simţeam un gust amar în gură după atâta somn. Eram tot legat. Ploscă şi cateter. O asistentă intră în cameră şi mă verifică. Evită să mă privească.

— Bună ziua, am spus eu.

Ea nu răspunse.

---

[10] Waterboarding (în eng. în orig.) – înecare simulată, simulare de înec. Tehnică de tortură folosită de CIA, în special în închisorile secrete. (n.tr.).

— Unde mă aflu? întrebai cu voce răguşită.

Nici de data aceasta nu răspunse. Îmi verifică semnele vitale, notă rezultatele şi plecă. Am încercat să-mi dau seama cât de strâns erau legate chingile. Nicio şansă să le desfac... Pe masa care fusese mutată într-o parte se afla acum o sticlă verzuie de Boylan Bottleworks Ginger Ale, băutura mea preferată. Este produsă în New Jersey şi nu se poate procura de oriunde. Mai era şi o sticlă de Heineken, deşi după ce începusem să practic parkour-ul, o cam rărisem cu băutura. Ambele sticle erau perlate cu apă de reci ce erau. Lângă acestea, era un vraf de cărţi scrise de autorii mei preferaţi. Praline cu nuci pecan, bomboanele mele preferate. O plăcintă Hubig's din New Orleans – o bunătate din perioada copilăriei, pe care o ştiam dintr-una din puţinele perioade în care părinţii mei locuiseră în State când eram mic. Spatele începu să-mi transpire şi să mă furnice. Trebuie să fi fost vreo nouă metodă de tortură.

Apoi în cameră intră un bărbat. Cu umeri laţi, îmbrăcat într-un costum gri, tem dar îngrijit, cravată gri, cămaşă albastră, cu o tunsoare militară şi fire cărunte în barbişon. Howell.

— Salut, Sam. Cum te simţi astăzi? Ai dormit o bună bucată de vreme, iar asta este exact ce-ţi trebuie ca să te pui pe picioare.

Vocea lui era amabilă, ca şi când chiar i-ar fi păsat cum mă simţeam. Moale, calmă şi imediat am început să-l urăsc din nou. În ultimele luni învăţasem că nu aveam prieteni şi nu mai aveam răbdare nici cu cei care doar se pretindeau a-mi fi prieteni.

El îmi văzu focul din priviri şi, pentru o clipă, se uită în altă parte.

— Unde mă aflu? întrebai eu.

— Eşti în New York. Eu voi fi agentul tău de legătură.

— Cum adică agentul meu de legătură?

— Eşti pus în libertate. Îmi aruncă un zâmbet.

Nu puteam să cred. Trebuie să fi fost vreo şmecherie. M-am silit să continui să respir.

— Aţi găsit-o pe soţia mea?

— Nu.

— Atunci de ce...

— S-a dovedit că eşti nevinovat. Vocea lui Howell deveni acum mai aspră, iar cuvintele păreau parcă exersate dinainte. Ne cerem scuze pentru inconvenientele create.

Nu am putut nici să râd, nici să urlu la auzul acestor şase cuvinţele, la impresia lamentabilă pe care o lăsau, la completa lor inadecvare faţă de iadul pe care-l îndurasem. Când mi-am regăsit vocea, aceasta suna spart.

— Cum s-a dovedit asta?

— Nu are importanţă, Sam. Ştim că eşti nevinovat.

Am închis ochii.

— Înseamnă că mă minţi. Trebuie să o fi găsit pe Lucy.

— Nu, spuse el, îţi jur că nu ştim unde este.

Între noi se lăsă tăcerea, întreruptă numai de prostelile actorului de comedie care se auzea în fundal. M-am întins după telecomandă şi degetele mele bâjbâiră, încercând să o prindă. Howell o luă şi închise televizorul.

— Acum nu te cred eu pe tine.

— Nu este nicio păcăleală, Sam, spuse Howell. Ştim că eşti nevinovat. Fii recunoscător pentru faptul că eşti liber.

Recunoscător. Liber. Cuvintele acestea se amestecau în mintea mea.

— M-aţi torturat. M-aţi ţinut prizonier, fără avocat, fără niciun motiv.

— Toate acestea nu s-au întâmplat, Sam.

Încet, Howell desfăcu chingile care îmi ţineau picioarele legate de pat. Proceda cu atenţie, ca şi când ar fi îndepărtat capacul unui coş în care se afla o cobră. Se uită în sus ca să-mi prindă privirea şi înghiţi, ca şi când şi-ar fi dat seama că nu trebuia să arate că se temea.

— Vei fi reintegrat în viaţa civilă, Sam. Gândeşte-te la mine ca la un ofiţer de eliberare condiţionată.

— Oamenii nevinovaţi nu sunt „eliberaţi condiţionat”.

— Firma mi-a cerut să-mi asum acest rol. Sunt singurul care te-a crezut, îţi aminteşti? Ţi-am spus că eu te consideram nevinovat. Am fost singurul tău apărător, Sam.

— Ai fost unul de tot rahatul.

Howell scoase un suspin lung şi lent, apoi se aşeză pe marginea patului.

— Le-am spus directorilor că eu credeam că spui adevărul. M-au crezut, până la urmă, atunci când...

— Atunci când ce? l-am întrebat şi m-am aplecat în faţă.

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Îmi datoraţi asta.

— Nu, nu-ţi datorăm nimic, spuse Howell. Ai fost prea orb ca să vezi ceea ce se petrecea chiar sub ochii tăi.

— Ştii şi că Lucy este vinovată? Spune-mi!

O, Doamne, confirmarea imposibilităţii, şi anume că soţia mea trădase.

— Vrei să fii din nou liber, Sam?

— Da.

— Atunci taci din gură. Înghite-ţi fiecare întrebare pe care vrei să mi-o pui şi nu mă întreba nimic despre Lucy. Îşi drese glasul. Trebuie, însă, să vorbim despre viitorul tău apropiat.

M-am ridicat încet în capul oaselor.

— Viitorul meu este acela că îmi voi găsi soţia. Şi copilul.

— Nicidecum. Ea rămâne o problemă de securitate naţională. Ca şi tine, de altfel. Vei face numai ceea ce ţi se spune.

Aşa şi aveam de gând, până ce aş fi făcut ce voiam. Aş putea să le fac jocul. Mi-am înghiţit întrebările.

— Părinţii mei...

— Părinţii tăi cred că nu vrei să ai de-a face cu ei, Sam. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

Am rămas tăcut. Aceasta era crucea pe care o purtam. Oamenii normali aveau relaţii normale cu proprii părinţi. Ai mei nu erau chiar normali, cel puţin în privinţa mea.

— Fireşte că părinţii tăi au fost investigaţi în detaliu. Sunt puţin... ieşiţi din comun.

— Staţi departe de ei!

— O, dar asta ar fi o adevărată pierdere pentru mine. Îi găsesc fermecători; ne face plăcere să stăm în grădină şi să bem ceai. I-am vizitat de câteva ori. Divizia Firmei la care lucrez a cumpărat casa de lângă ei, în New Orleans; sunt vecinul lor, agentul de vânzări care călătoreşte o mare parte din timp. Le-am instalat microfoane în casă de acum câteva luni, le-am urmărit convorbirile telefonice, i-am supravegheat. Pentru eventualitatea în care i-ar fi contactat nora lor însărcinată sau ar fi încercat să se intereseze de tine. Dar nu a fost decât tăcere. Din moment ce nu te-ai auzit cu ei de Crăciun, sunt puţin îngrijoraţi că ruptura dintre voi nu poate fi remediată. Ridică din umeri. Nu-ţi face sânge rău. Uneori nu ne place de oamenii pe care-i iubim. Îmi spuse aceste lucruri de parcă mi-ar fi dăruit un cadou.

— Părinţii mei... lăsaţi-i în pace.

— Atunci fa ce-ţi spun, iar supravegherea, investigarea lor, vor înceta. Îşi ridică mâinile cu palmele îndreptate spre mine. Nu vreau să-ţi implic părinţii. Sunt oameni de treabă, Sam.

Încercau să mă mituiască. Bine. Îmi voi proteja părinţii.

— De acord. Mi-am dres glasul.

— Este ziua ta norocoasă. Tehnic vorbind, nu ai fost concediat. Încă te afli în subordinea Firmei. Ai fost repartizat în grupul meu de oameni. Eu sunt şeful tău.

Am vrut să spun „îmi dau demisia”, dar în loc de asta am zis:

— Atunci dă-mi voie să te ajut s-o cauţi.

Howell ridică o sprânceană.

— Chiar vrei să lucrezi cu noi, Sam?

— Da.

Era prima minciună în cunoştinţă de cauză pe care o spuneam după luni de zile. Nu puneam la socoteală minciunile pe care le strigasem în timpul simulării de înec. Se părea că niciuna din falsele informaţii pe care le furnizasem nu fusese de vreun folos Firmei.

— Atunci iată care-ţi sunt ordinele. Nu te mişti din New York. Există un cont într-o bancă, deschis pe numele tău, având în el o sumă considerabilă de bani. Suficientă ca să trăieşti din ea, deşi eu îţi sugerez să-ţi găseşti ceva de lucru. Măcar ca să-ţi ţii ocupate mintea şi mâinile.

— Ceva de lucru. Dar ai spus…

— Rămâi pe statele noastre de plată, dar autorizaţiile tale nu mai sunt valabile, Sam. Aşa că găseşte-ţi un serviciu care să te ţină ocupat. Unul în care nu va trebui să călătoreşti şi care nu este solicitant.

— Nu pot să stau locului. Nu atunci când familia mea este în primejdie.

Howell trecu în viteză peste acest obstacol.

— Vreţi să ajuţi la găsirea lui Lucy? Fă atunci ce ţi se spune. Stai potolit. Ia-ţi un serviciu. Unul lejer.

— Până acum nu am lucrat decât pentru Firmă. Am început activitatea imediat după absolvirea facultăţii.

— Ai lucrat la un bar în timpul facultăţii. Toarnă beri, amestecă martini-uri. Este uşor să-ţi găseşti un loc de muncă.

Ridică din umeri. Ca şi când întreaga mea pregătire, toată experienţa mea de teren de când lucram în cadrul Firmei, nu mai aveau nicio valoare.

Mi-am silit vocea să rămână calmă. Oscilam între furie şi cunoaşterea faptului că dacă îl presam pe Howell, aveam să mă întorc în celulă. Încet, acum că nu mai eram legat, m-am dat jos din pat. Howell m-a sprijinit. Mă simţeam ameţit de la medicamente, de inactivitate.

— Nu pot să mă exprim mai clar decât atât. Îmi voi găsi soţia. Şi copilul.

— Vei urma ordinele sau îţi va părea rău că nu ai făcut-o, domnule Capra.

— Nu mă puteţi împiedica...

— Dacă încalci condiţiile eliberării condiţionate, te vei întoarce în închisoare şi vei fi acuzat începând de la spălare de bani şi până la trădare. Orice dovadă a nevinovăţiei tale va fi eliminată, iar tu vei fi judecat. Era o manifestare în forţă a autorităţii. În voce i se simţea mânia şi am tăcut din gură ca să aflu care era oferta.

Tot restul vieţii mele depindea de ceea ce avea să-mi propună.

— Te dai la fund, faci ceva ca să nu te plictiseşti şi nu iei legătura cu presa, nici cu prietenii tăi din Firmă – nu că ţi-ar mai fi rămas vreunii. Nu toţi ştiu că ai fost reabilitat. Ne laşi pe noi să o căutăm pe Lucy, iar tu nu ne stai în cale.

— Atunci eu ce mai sunt? Bun de nimic?

Pentru prima dată am văzut, în tresărirea ochilor lui, ceva ce nu observasem nici măcar o dată în lunile care trecuseră: milă.

— Cum ai putea să valorezi ceva pentru noi, Sam? Fie ai ştiut că Lucy era o trădătoare şi nu ai făcut nimic, ceea ce te face să fii întruchiparea răului în ochii Firmei, fie nu ai avut habar că era o trădătoare. Iar asta înseamnă că eşti prost de-a binelea.

L-am privit, după care m-am uitat la pardoseala de gresie care strălucea de curăţenie. Ajunsesem la întrebarea pe care mi-o pusese chiar la început. După tot chinul pe care-l îndurasem.

— În acest loc te vei recupera, îţi vei reface forţele înainte de-a te trimite din nou în lumea mare. Ai slăbit cam mult, spuse Howell. Hai să mergem să vedem ce haine ţi se potrivesc, din cele pe care le avem noi. Pe urmă te voi duce jos.

Se ridică şi îmi deschise berea rece. Îmi dădu sticla rece ca gheaţa.

— Am pregătit toate felurile tale de mâncare preferate. Supă

de porumb condimentată, salată cu brânză cu mucegai, friptură de vită cu hrean, piure de cartofi, sparanghel, tartă de lămâie, cafea. Nu-i aşa că masa asta sună bine?

Spre ruşinea mea, îmi lăsa gura apă. Speram ca mâncarea să nu aibă niciun gust.

— Seamănă cu ultima masă a unui condamnat la moarte.

Howell se încumetă să mai schiţeze o dată un zâmbet foarte slab.

— Nu trebuie decât să faci ceea ce-ţi cerem.

— Şi să vă iert pentru toate lunile acelea în care m-aţi făcut să sufăr?

— Hai să ne prefacem cu toţii că nu s-a întâmplat nimic.

— Că nu s-a întâmplat nimic? Dumnezeule!

Aveau nevoie ca eu să ies la vedere. De ce?

— Ai nişte haine în dulap. Dacă vrei, îi voi cere asistentei să te deconecteze de la toate aparatele şi te las să te îmbraci.

Am început să trag de un electrod fixat pe piept.

— Am totuşi o întrebare pentru tine, Sam, spuse el.

Am lăsat electrozii în pace.

— Care?

— Novem Soles.

Rosti cuvintele atât de încet, încât nu am fost sigur că auzisem bine.

— Poftim?

— Ai mai auzit cuvintele acestea undeva?

— Novem Soles? Aduce a latină. Novem înseamnă nouă, dar Soles ce este?

— Sori. Nouă sori. Lucy a folosit vreodată aceste cuvinte în conversaţia cu tine, le-a menţionat vreodată?

Asta nu era o întrebare oarecare. M-am oprit şi am căzut pe gânduri. El mă urmărea.

— Nu. Ce înseamnă?

Sunau aiurea. Însă Firma aloca nişte coduri generate de calculator pentru fiecare sarcină, operaţiune sau proiect, iar asta semăna cu unul din acele nume de cod. Nouă sori? Mie nu-mi spunea nimic.

El mă studia şi m-am întrebat dacă electrozii de pe pieptul meu nu erau cumva monitorizaţi ca să-şi dea seama dacă minţeam. Howell zâmbi.

— Înseamnă că mergem să mâncăm masa aceea delicioasă.

Se duse la uşă şi intră asistenta. Îmi scoase cateterul, electrozii şi puse perfuzia intravenoasă pe un cărucior. Mă ajută să îmbrac un halat. Eram slăbit, iar acum muream de foame, dar m-am înfiorat la gândul acceptării gesturilor amabile ale acestor nemernici. Mâncare servită pe farfurie. Mâncare bună de mâncat, nu ca lăturile pe care mi le dăduseră. O voi mânca. Trebuia să-mi refac forţele.

M-am ridicat din pat. Howell îmi oferi un braţ de sprijin, însă îl refuzai. Fie, voi accepta hrana lor, hainele lor, bunăvoinţa lor prefăcută şi mă voi pune din nou pe picioare. Nu-mi făceam, însă, nicio iluzie. Nu eram prietenul lui Howell, nicio persoană pe care dorea să o ajute şi care ar putea să-şi reia viaţa de dinainte sau să-şi recapete serviciul. Cuvintele lui, să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, îmi răsunau în urechi.

În aceste luni interminabile nu dăduseră nici de Lucy, nici de omul cu cicatricea în formă de semn de întrebare. Aşa că mai aveau încă nevoie de mine. Howell şi şefii lui găsiseră ceva care se numea Novem Soles, orice o mai fi şi asta, şi s-au gândit că dacă mă aduceau înapoi în lumea reală, s-ar putea să-i duc şi pe ei până acolo.

Cunoşteam adevărul: eu eram momeala. Momeala pentru cei care ne înscenaseră totul, mie şi lui Lucy.

9.

August Holdwine sorbi şi restul de whisky din paharul pe care-l avea în faţă, îl aşeză cu atenţie fix în centrul şerveţelului de pe tejgheaua din stejar a barului şi mă privi cercetător.

— Nu sunt aici ca să te spionez, spuse el. În cazul în care trebuie să subliniez un lucru evident.

— Ştiu, am răspuns eu. Howell a pus oameni să mă urmărească şi poţi fi sigur că mă uit în ambele părţi înainte de a traversa strada. Au o dubiţă şi cred că îşi sună mamele de trei ori pe zi. Vrei încă unul?

— Nu. Mâine trebuie să merg la lucru.

Dar nu se ridică în picioare să se pregătească de plecare. August era un tip masiv, de vreo 1,80 m pe 1,80 m, cu muşchi zdraveni în timpul facultăţii, care nu se transformaseră de tot în

grăsime, dar analizau serios această posibilitate. Părul îi bătea spre blond, avea pomeţi rotunzi şi muşchi puternici care i se conturau prin cămaşă. Spuse:

— Ăăă, poate că nu ar trebui să vorbesc despre muncă.

— Nu mă deranjează că tu încă ai un serviciu, iar eu servesc băuturi, am spus. Să lucrezi la bar este o activitate onorabilă.

— Cred că şi eu aş prefera să servesc băuturi. Mai puţin stres.

— Vrei să facem schimb?

August şi cu mine urmaserăm împreună procesul de pregătire din cadrul Firmei, eu direct de la Harvard, el imediat după ce absolvise Universitatea din Minnesota. Era opusul meu: un flăcău de la ţară care îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii într-un singur loc, pe pământul pe care familia lui îl deţinea de şapte generaţii. Nici nu-mi puteam imagina o astfel de stabilitate. Avea o faţă lată şi deschisă, genul de faţă care inspiră încredere oamenilor cinstiţi, şi o voce groasă baritonală. Lucra în Statele Unite, la un birou satelit din Manhattan. Îmi împrumutase locul lui de barman la Ollie’s. Îi eram recunoscător. Niciunul din ceilalţi prieteni ai mei de la Firmă nu catadicsise să mă sune sau să-şi exprime părerea de rău. Eram stigmatizat. Aşa cum spusese şi Howell, înţelepciunea populară zice că partenerul de viaţă ştie întotdeauna atunci când trădarea s-a strecurat sub acoperişul său. Aşa că eram lipsit de orice speranţă, cum afirmase Howell, eram suspect, eram o marfă iremediabil deteriorată. Dar nu şi pentru August. Totuşi, era în regulă; August era amicul perfect cu care să stai într-un bar. Puteai să-i mărturiseşti secretul cel mai obscur, ştiind că nu te va judeca, sau puteai rămâne tăcut alături de el, urmărind un meci la televizor, fără să schimbi nicio vorbă. Oricare dintre acestea i se păreau în regulă lui August.

Voiam să am încredere în el. Numai că nu puteam. Fie avea ordin să acţioneze sub comanda lui Howell, fie nu, iar dacă ar afla ceva de la mine, ar avea probleme în momentul în care mi-aş pune planul în aplicare.

— Deci asta e. Mâine încep să lucrez dimineaţă devreme. Ar trebui să plec.

— Ai vaci de muls? m-am amuzat eu să-l tachinez în privinţa trecutului lui de fermier.

El nu se ridică de la bar.

— Mai vrei un pahar de băutură? Am aşteptat să-mi răspundă.

Mă privi cu ochii lui de un albastru apos.

— Ce-ai de gând să faci, Sam?

— Să torn beri, în principal.

Am aruncat o privire prin bar; nu mai erau alţi clienţi. Era luni seara, iar lunea era întotdeauna seara cea mai inactivă la Ollie's. Mi se părea ciudat, pentru că zilele de luni erau atât de nasoale, încât ai fi crezut că cei mai mulţi oameni şi-ar fi dorit o băutură, ca să spele gustul neplăcut pe care li-l lăsase în gură începutul de săptămână.

— Eşti foarte tăcut.

— Nu am prea multe de zis, August.

— Nu ştiu ce ţi s-a spus, dar nu toţi cei de la Firmă cred că eşti agent dublu. Cei mai mulţi dintre prietenii tăi continuă să-ţi fie prieteni.

— Cei mai mulţi? Asta îmi încălzeşte sufletul.

El dădu din umeri. Era bine intenţionat, însă probabil că nu ştia ce să spună. Mii şi mii de oameni lucrează pentru Firmă; există foarte, foarte puţini trădători în istoria ei, şi, pe bună dreptate, aceştia nu sunt iertaţi.

— Şi, totuşi, nu este deloc aglomerat aici în seara asta, cu toţi numeroşii mei prieteni.

Am şters cu o cârpă tejgheaua deja curată.

August ridică paharul, dar îl lăsă din nou jos când îşi aminti că era gol.

— Eşti un om curajos pentru că rămâi prietenul meu, August, sau doar îţi faci meseria?

Nu avusesem de gând să întind coarda pe această temă, însă începeam să-mi cam pierd răbdarea.

— Nu mă aflu aici pentru că mi-ar fi cerut cineva asta. Howell a spus că eşti disculpat, însă că nu te poţi întoarce la lucru. Nu încă.

— Sunt momeala care îi va atrage pe cei – oricine ar fi fost ei – care au răpit-o pe Lucy. Ideea fiind că se aşteptau că eu să nu supravieţuiesc exploziei, iar ea le-a dat planul peste cap.

August spuse:

— Ştiu toate astea. Atunci fii momeală. Dar să nu crezi că eşti singur. Pentru că nu eşti.

— Am stârnit un cuib de viespi, August, la biroul din Londra. Cu tipul ăsta – Ţarul Banilor, cu o grămadă de reţele infracţionale. Dacă m-ai putea ajuta… să afli dacă au apărut noi

indicii despre cine a fost în spatele acelei explozii...

— Nu pot, Sam. Nu am autorizaţia necesară.

— Ai putea, însă, să accesezi fişierele...

Ridică o mână în sus.

— Nu pot! Finalul discuţiei. Lasă-i pe ei să investigheze. Fii bucuros că ţi-au reabilitat numele.

— Dacă chiar au făcut-o.

El îşi drese glasul.

— Trebuie să iei în calcul posibilitatea ca Lucy să te fi păcălit.

— Timp de trei ani de zile? Imposibil.

— Poate că în urmă cu trei ani de zile nu era pătată. Poate că a turnat mult mai recent.

Este o scenă desprinsă parcă din Twilight Zone[11], să porţi, cu cel mai vechi prieten de la serviciu, o discuţie care se învârte în jurul subiectului: soţia mea nu este o trădătoare.

— Fiindcă femeile însărcinate sunt recunoscute pentru dorinţa lor de a risca să fie arestate şi închise.

August răsuci paharul pe care-l ţinea în mână.

— Ziceam şi eu aşa.

— Atunci de ce m-ar fi salvat pe mine? Pur şi simplu nu puteam să renunţ la acest argument.

— Nu fii prost, Sam. Trăieşti, eşti singurul supravieţuitor, Firma se concentrează asupra ta. Nu asupra ei. Tu eşti în mâinile lor. Asta i-a oferit ei şansa să fugă.

— Nu pot să cred aşa ceva.

— Pentru că eşti un soţ bun?

L-am privit fix în ochii albaştri apoşi.

— Pentru că dacă ar fi fost compromisă, a trăit totuşi cu mine timp de trei ani şi ştie că dacă m-ar fi trădat, dacă i-ar fi omorât pe prietenii noştri, iar eu aş fi rămas în viaţă ca să mă pot răzbuna pe ea, atunci aş fi făcut-o. Aşa că dacă ar fi fost compromisă, şi-ar fi dorit ca eu să fi murit.

Am vorbit pe un ton egal şi calm.

— Ai toată energia asta în tine şi eşti încă aici, în Brooklyn?

— Dacă fug, vor pune mâna pe mine şi mă voi întoarce într-o celulă de puşcărie.

— Dacă nu cumva fugi într-un mod mai deştept.

— August, abia am ieşit dintr-o închisoare a Firmei. Nu risc, ca să am şi bilet de întors. Conversaţia asta dintre tine şi mine nu

[11] Twilight Zone – Zona crepusculară, serial TV. (n.tr.).

s-a purtat niciodată.

August puse banii pe tejghea şi spuse:

— Păstrează restul.

— În regulă.

L-am privit plecând. Este aiurea să laşi bacşiş unui prieten şi nu aş fi vrut s-o facă, dar am strecurat restul în borcanul cu bacşiş. M-am întors la lucru, ceea ce însemna să prepar într-o cafetieră nişte cafea fără cafeină pentru cei din Ollie's şi să servesc un grup de artişti aspiranţi care au intrat în bar cinci minute mai târziu, ca să bea un rând de beri Pabst Blue Ribbon.

Cei mai mulţi dintre clienţii care frecventau barul Ollie's erau băutori de bere şi vin; dar de cel puţin şase ori pe zi preparam Votca Martini; de cinci ori pe zi turnam whisky şi din când în când mai pregăteam câte o Margarita cu gheaţă. Nu exista aparat de făcut Margarita cu gheaţă; nu era genul acela de bar. Vreo doi clienţi soseau de obicei pe la începutul pauzei de prânz şi comandau Bloody Mary, pe care le-o pregăteam extra picantă, iar ei îmi lăsau bacşişuri mai consistente. Preparam băuturi, eram tăcut, câştigam kilogramele pe care le pierdusem şi dormeam cât cuprinde. August îşi făcea apariţia şi bea când lucram în schimbul de seară. Le-am pus câteva întrebări colegilor mei barmani şi am aflat că nu venea şi în zilele în care aveam liber. Simţeam că îmi refac forţele, dar încă nu practicam decât trasee de parkour foarte simple – salturi pe balustrade şi pe ziduri joase – pentru că îmi ieşisem din mână şi nu voiam să risc să mă accidentez. Mă prefăceam că nu observ echipa de supraveghere pe care Howell o pusese pe urmele mele. Trei gealaţi, doi pe jos, unul într-o dubiţă, mă urmăreau aproape constant atunci când plecam de la bar sau ieşeam din apartament. Mă testau, voiau să vadă ce făceam, cât de fidel le ascultam ordinele.

Sau, dimpotrivă, aşteptau ca cineva să mă omoare.

10.

Îmi plac barurile. Nu beau foarte mult, însă îmi place atmosfera dintr-un bar bun – înţelepciunea matură care răzbate dintr-o conversaţie însufleţită, mirosul tare al băuturii de

calitate, sunetul râsului între prieteni. Ollie's era un bar bun, fără pretenţii. Liniştit în cele mai multe nopţi, cu o tejghea de bar lată din stejar, scaune tapiţate cu piele care purtau amprenta clienţilor fideli şi constanţi, nu prea multe kitsch-uri pe pereţi – doar nişte oglinzi oferite de companiile producătoare de bere şi fotografii înrămate cu tatăl lui Ollie – proprietarul iniţial – şi numeroşi clienţi pe care acesta îi ştia de-o viaţă.

Clienţii fideli erau oarecum amestecaţi: oameni mai în vârstă care locuiau în cartier de multă vreme, persoane mai tinere, cu apucături boeme, care poate împrumutaseră bani de la părinţi ca să-şi cultive înclinaţiile artistice sau ca să-şi facă stagiatura.

Din când în când, pe la Ollie's se abăteau liber-profesionişti care făceau naveta până în Manhattan, lăsau bacşişuri grase şi beau băuturi de import şi cocktailuri mai fandosite. Oamenii, însă, în marea lor majoritate, erau de treabă. Nimeni nu mi-a pus întrebări. Eu doar serveam băuturile, discutam baliverne atunci când era neapărat necesar şi nimeni nu ştia iadul pe care-l trăiam.

Firma mi-a găsit un apartament la trei străzi distanţă de Ollie's, la periferia cartierului Williamsburg din Brooklyn. Nu era ieftin, dar nu plăteam eu chiria; în clădirea în care locuiam se renovau câteva apartamente, aşa că nu aveam prea mulţi vecini. Lui Howell, nu mă îndoiam, îi plăcea această izolare. Am presupus că la Ollie's şi în casa în care locuiam erau instalate microfoane, poate având şi camere de înregistrare ascunse în ele. Instalate, probabil, de August. Am găsit microfoanele din apartament, patru la număr, iar în dimineaţa următoare m-am dus direct la dubiţă, şi, pe când cei dinăuntru se holbau surprinşi la mine, le-am pus pe capota maşinii într-un şir indian de toată frumuseţea. După care am plecat. A doua zi schimbaseră maşina cu care mă urmăreau, însă nu am găsit alte microfoane în locul celor pe care le scosesem. Ceea ce nu însemna că nu existau totuşi unele, pe undeva pe acolo.

Era ca o viaţă în cuşcă. Doar că nu era celula de închisoare cu pereţi din piatră. Mă întrebam cât timp aveau să mai stea Howell şi oamenii lui cu ochii pe mine, şi, dacă nu-i voi atrage pe răpitorii lui Lucy, dacă mă vor arunca iarăşi între gratii. M-am gândit cum aş putea evada. Nu mi-aş face niciun bine dacă m-aş grăbi. Încă eram în cuşcă, însă într-o cuşcă în care mă puteam mişca. Nu voiam să mă întorc în închisoarea din Polonia.

Când nu serveam băuturi, mă gândeam la Lucy şi la Bocceluţă.

Într-o zi de sfârşit de martie am ajuns la bar uşor accidentat. Un curier pe bicicletă mă lovise când traversam o stradă şi căzusem, julindu-mi antebraţul. Cei care mă urmăreau din umbră nu făcuseră nimic ca să mă ajute. Mi-am suflecat mâneca pentru a nu-mi murdări cămaşa şi m-am dus în partea din faţă a barului; era pe la începutul după-amiezii, într-o zi de sâmbătă şi la bar era o singură clientă. Avea doar câţiva ani mai mult decât mine, să fi avut vreo treizeci. Drăguţă, dar cu privirea tăioasă ca oţelul şi o gură subţire ca o fantă. Pometţii ei ar fi făcut un fotograf să creadă că a descoperit următoarea lui poză de efect. Purta pantaloni largi negri şi un pulover închis la culoare. Era blondă, cu părul de culoarea paielor cosite, lung doar până la umeri. Ridică paharul cu whisky sec şi bău din el cu atenţie. Avea gesturi precise. Nu mă privea, însă mi-am dat seama că era foarte conştientă de prezenţa mea. Primul meu gând a fost: „e belea mare”.

— Ai o trusă de prim ajutor? l-am întrebat pe Ollie.

— Da, vezi la mine în birou. Ollie părea iritat. Îi întrerupsesem discuţia cu femeia de la bar. Mă arătă cu degetul. Îl vezi pe tipul ăsta? Aleargă ca un maniac, sare de pe scări, de pe clădiri ş-aşa mai departe. O să cadă, o să-şi rupă gâtul, iar eu voi rămâne fără un barman cât de cât bun.

Ollie credea că stima de sine era supraapreciată.

Femeia mă urmărea.

— L’art de displacement?

Vocea ei era joasă şi rece, ca o briză de vară ce răzbate de sub umbra unui copac, şi avea un accent ciudat pe care nu reuşeam să-l identific. Era atrăgătoare ca înfăţişare – deşi nu aveam ochi pentru o altă femeie în afară de Lucy – însă nu îmi plăcea. Folosise, însă, denumirea franceză pentru cursa de parkour. Am încuviinţat din cap.

— Eşti şi tu un traceur? am întrebat-o.

Era un termen specific care desemna alergătorii de parkour, preluat dintr-un cuvânt în franceză care însemna un anumit tip de proiectil ce lăsa o dâră luminoasă în urmă[12].

— O, nu. Am locuit la Paris. Urmăream copiii care încercau să

[12] Autorul se referă la trasor – glonţ, proiectil învelit într-un material fosforic, care se aprinde în clipa descărcării, descriind în aer o traiectorie luminoasă. (n.tr.).

facă parkour, alergând pe marginile clădirilor, sărind de pe un acoperiş pe altul, uimită că nu-şi rupeau picioarele. Îmi aruncă un surâs. Mi-aş fi dorit să am curajul şi agilitatea lor.

— Eu zic că dacă vrei o cursă cu obstacole, mai bine te duci pe o pistă. Ollie mai turnă nişte whisky în paharul femeii, deşi aceasta nu i-o ceruse.

— Dar viaţa însăşi este o cursă cu obstacole, spuse ea. Alergătorii aleargă în lumea în care trăim, nu într-o lume artificială. Se întoarse din nou spre mine. Am fost întotdeauna de părere că arătau ca nişte animale.

Am ridicat o sprânceană.

— În toată splendoarea lor. Lupi de stradă. Vânători. Eu asemăn alergătorii cu o haită care înconjoară prada. Femeia sorbi din whisky. Am o slăbiciune pentru lupi.

Era exact genul de comentariu bizar pe care-l auzi într-un bar, care nu ar avea niciun înţeles în altă parte, dar care pare potrivit în lumina difuză şi cu furnicătura alcoolului pe buze. Ollie se holbă la femeie, încercă un zâmbet nesigur şi decise să pună capăt discuţiei despre lupi făcând prezentările.

— Sam, ţi-o prezint pe Mila.

Mila întinse o mână. Pe care eu am strâns-o.

— Eşti o clientă veche, Mila? Încă învăţ cine şi ce este în imperiul lui Ollie.

— Este o clientă veche, dar rătăcitoare. Trece pe aici când vine în oraş, adică de vreo trei ori pe an. Iar atunci nu pot să scap de ea câte-o săptămână întreagă, surâse Ollie sarcastic. Tot încearcă să cumpere barul ăsta de la mine, dar tu ştii că nu-l voi vinde niciodată.

— Pot să-l prelucrez dacă doreşti, i-am spus eu femeii cu un zâmbet politicos de barman. Sunt sigur că doreşte să se retragă în Florida.

— O, Doamne, nu, răspunse Ollie. New York până la moarte.

— Nu vrea să-l vândă, dar ascultă propunerile pe care i le fac pentru că îmi vinde echivalentul unei sticle de whisky Glenfiddich în timpul acelei săptămâni.

Mila stătea cu mâinile încrucişate în faţa ei, pe bar, într-un gest studiat.

— Este plăcut să poţi să călătoreşti, am spus eu.

— Lumea a devenit un loc mai mic în zilele noastre. Mult mai mic. Mila ridică din umeri – un gest mic şi elegant. Fii atent în

timpul traseelor tale de parkour, Sam. Ollie nu va ezita să pună biciul pe tine dacă ajungi în cârje.

— Pentru Sam n-am nevoie de bici. Ceilalţi, însă, o, Doamne, Mila, nu ţi-ar veni să crezi! Cât de greu poate fi să torni repede, cu atenţie şi cu precizie, o băutură într-un pahar? Să torni! Gravitaţia face tot ce trebuie. Doar nu este vorba de chirurgie aici. Îţi spun, tipul ăla din schimbul de zi îmi varsă marja de profit pe jos, iar eu o curăţ cu mopul...

Am ridicat braţul.

— Cred că ar fi mai bine să bandajez chestia asta.

Am găsit trusa de prim ajutor în biroul înghesuit al lui Ollie. Acolo mai erau un birou de scris cu hârtii împrăştiate, un PC antic şi de demult care scrâşnea, pe care Ollie nu reuşise niciodată să-l stăpânească prea bine (îl ajutasem eu cu nişte căutări pe net şi să refacă un tabel pe care-l pierduse) şi un seif. Seiful nu ar fi fost greu de spart; avea tastatură, şi, ţinând cont de aversiunea lui Ollie faţă de tehnologie, bănuiam că parola era uşor de ghicit.

Cu braţul bandajat strâns şi în ţinută de lucru, m-am întors la bar. Mila plecase, iar sub paharul ei era vârât un mănunchi de bancnote. Lăsa nişte bacşişuri excelente.

— Simt că mă completează, spuse Ollie. La naiba. Îmi place de ea, dar n-am nicio şansă.

— De unde este?

— De pretutindeni.

Dacă Howell ar fi vrut să fiu urmărit de altcineva în afară de oamenii din echipa lui obişnuită sau ar fi încercat să strecoare pe cineva în viaţa mea, ar fi putut alege pe cineva ca Mila. Sau dacă Ţarul Banilor ar fi venit după mine, şi el ar fi putut trimite pe cineva ca ea.

Dar... Dar îl cunoştea pe Ollie de mult timp. Dacă nu cumva Ollie minţea în privinţa asta, fiind şi el în solda lui Howell. Bună ziua, nebunie! Începi să vezi cum mintea ţi-o ia razna: bănuieşti pe toată lumea. Am revenit la ştergerea tejghelei de bar, încercând să nu mă mai gândesc la nimic.

— Hei, uite ce am pentru tine!

Ollie împinse o carte groasă în direcţia mea. M-am uitat la copertă. Era Ghidul barmanului. L-am deschis la sfârşit, ca să văd câte pagini avea: 508. Foarte detaliat.

— Pregătirea este importantă ca să nu amesteci băuturile

greşit şi să nu faci risipă de spirtoase, spuse Ollie. Ia-o acasă.

— Pe cele mai multe dintre băuturile astea nu le voi prepara niciodată.

— Îmi laşi impresia unui ins căruia îi place să fie pregătit.

Aici, Ollie avea dreptate.

Trecu şi săptămâna aceea, târându-se ca melcul. Dave cu Budweiser-ul, Meg cu Pinot Gris, fraţii Alton cu halbele lor de Guinness din fiecare vineri seara; te urmăreau cum torni în pahar cu atenţia cu care ar fi supravegheat tăierea unui diamant. Am muncit, am alergat, iar cele două umbre ale lui Howell mă urmăreau pretutindeni. Seara stăteam în pat şi frunzăream cele cinci sute de pagini ale Ghidului barmanului. Îmi liniştea mintea, să aflu despre miile de cocktailuri inventate de oameni, fiecare din ele fiind un mic amestec perfect din ceea ce se afla la îndemână, pentru a se obţine rezultatul dorit. Era modelul de gândire de care aveam nevoie pentru rezolvarea propriei mele probleme. Care erau elementele şi în ce ordine trebuiau combinate pentru obţinerea rezultatului ideal.

Cum să fac rost de o armă, cum să fac rost de documentele necesare pentru a ajunge în străinătate, cum să fac să scap de sub supravegherea constantă a lui Howell?

11.

Ollie concedie un barman de care nu-i plăcea şi angajă un altul, numai ca să aibă o mutră nouă de care să se plângă. August îşi făcu apariţia de vreo două ori, urmări o parte din meciul de baschet; nu avea prea multe să-mi spună. Aveam impresia că încerca să-şi adune curajul să abordeze un anumit subiect, dar nu ştia cum să înceapă.

Mai era şi minunata Mila. A mai venit în încă patru seri, a dezbătut cu Ollie politica mondială, s-a interesat de traseele mele de parkour şi cam atât. Simţeam, însă, că mă urmărea lucrând la bar, ca şi când m-ar fi cântărit. Mama lui Ollie, care locuia în New Jersey, se îmbolnăvi, iar acesta mă lăsă să am grijă de bar două zile; într-o noapte, am prelevat amprentele de pe tastatura seifului şi am găsit amprente numai pe patru dintre taste. Aceleaşi patru cifre care alcătuiau numărul la care era

situat barul pe strada respectivă. Am tastat codul; seiful s-a deschis. În interiorul lui era o pungă cu bani, un pistol Glock cu trei încărcătoare şi paşaportul lui Ollie, pe care acesta îl folosise o singură dată, cu trei ani în urmă, când vizitase Irlanda. Am lăsat totul aşa cum era, am şters tastatura şi m-am simţit uşurat că puteam face rost de o armă atunci când aş fi avut nevoie de una. Pentru că mă gândeam că sosise timpul s-o iau la picior. Urmăritorii puşi de Howell fuseseră cam delăsători, pentru că nu veniseră la mine când mă lovise biciclistul. Fie erau indolenţi, fie Howell slăbise lesa în privinţa mea. Se convinseseră că eram dispus să stau liniştit. Aceasta era cheia evadării mele.

Acum ştiam de unde puteam fura o armă. Nu aveam, însă, un paşaport. Şi trebuia să mă întorc în Europa. Ca să dau de urma lui Lucy, de acolo trebuia să încep.

Nu ştiam de unde să fac rost, în New York, de acte false. Paşapoartele au acum amprente digitale, cipuri subtile şi nu mai pot fi falsificate atât de uşor ca altă dată. Aveai nevoie de cineva care putea face rost de hârtia specială care se folosea pentru paşapoarte – de regulă prin mituirea cuiva care putea trimite o valiză diplomatică sau documente emise de structuri guvernamentale. Nu era musai să fie un paşaport american; de fapt, mi-ar fi fost mai uşor dacă aş fi avut unul din Belgia, Marea Britanie sau Canada. Documentele belgiene sunt recunoscute ca fiind uşor de falsificat.

Prin urmare trebuia să găsesc o modalitate de a dibui un intermediar care să-mi facă rost de un paşaport valid. Ştiam că la bursa neagră un paşaport contrafăcut costa vreo opt mii de dolari. Trebuia fie să economisesc, fie să fur aceşti bani, iar urmăritorii să-mi piardă urma ca să pot găsi un vânzător. Am cumpărat un telefon mobil cu cartelă din apropiere de piaţa de vechituri din Brooklyn, folosind mulţimea ca să scap de umbrele lui Howell câteva minute, atât cât să închei tranzacţia. Am făcut unele tatonări discrete, sunând contactele din afara CIA pe care le aveam la Praga, Paris şi Londra, căutând pe cineva care m-ar fi putut ajuta să mă întorc în Europa.

Niciunul din cei pe care i-am sunat nu ştia că lucram pentru Firmă. Am folosit o identitate mai veche din operaţiunea din Praga, un fost soldat canadian pe nume Samson – destul de apropiat de Sam încât să nu mă bâlbâi niciodată când îl foloseam – care acţiona ca traficant şi mercenar.

Am rămas în aşteptare timp de trei zile, până ce un prieten din Londra a menţionat un broker din New Jersey pe nume Kitter, care putea să-mi aranjeze nişte documente belgiene. L-am sunat pe Kitter ca să stabilim o întâlnire în Bryant Park, din centrul Manhattan-ului, pentru a doua zi.

Mi-am păcălit următorii ducându-mă la Ollie – ei nu stăteau în bar, ci îl supravegheau din exterior – după care am ieşit, prin spatele clădirii, pe o alee laterală în care se ajungea dintr-un magazin de delicatese. Dacă m-ar fi observat vreunul din următori – iar eu trebuia să presupun că aşa se întâmplase – era logic să mă retrag într-un magazin şi să ies pe uşa din spate, grăbindu-mă să intru în hotelul de peste stradă. Acolo m-am uitat după vreun chip familiar – este uşor să te schimbi din costum într-o ţinută lejeră; nu te poţi baza pe îmbrăcăminte ca să identifici o persoană, ci trebuie să te bazezi numai pe fizionomie. Am simţit că nu mă urmărea nimeni şi m-am suit în grabă într-un taxi spre Manhattan, cu o oră mai devreme. Am coborât la gara Grand Central şi mi-am dat seama că tot nu mă urmărea nimeni. Străbăteam holuri de clădiri, holuri de hoteluri, intram şi ieşeam, mergând drept, întorcându-mă, şi continuam să analizez tiparele de mişcare ale trecătorilor pentru a descoperi eventuali urmăritori, fără să-l văd nici pe Howell, nici pe vreunul dintre oamenii lui care mă urmăreau de obicei.

Bărbatul care corespundea descrierii lui Kitter stătea pe marginea unei bănci, cu căştile unui iPod în urechi, iar firele acestora intrau în interiorul jachetei pe care o purta. Citea Wall Street Journal. Blugi subţiri, cămaşă din flanel. M-am aşezat la capătul opus al băncii.

El şi-a scos căştile din urechi, dar nu m-a privit.

— M-a trimis prietenul nostru comun, am spus eu. Am nevoie de acte.

Am simţit o furnicătură în fundul gâtului şi aveam sentimentul că trebuie să mă grăbesc. Stupid. Însă aşteptasem zile, săptămâni, luni, o şansă să iau urma lui Lucy. Eram ca un câine care trage de lesă, pregătit s-o ia la goană. Cum să mai fi aşteptat? Îmi visam familia în fiecare noapte.

— Ai fotografiile şi banii?

— Patru mii şi fotografiile. Jumătate acum, jumătate când este gata paşaportul.

Luă plicul pe care i-l întinsesem şi îmi spuse să aştept.

— Ne întâlnim la Starbucks, pe latura nordică a gării Grand Central, peste trei ore.

Kitter se ridică în picioare şi se îndepărtă. Am stat un moment şi m-am gândit. Bun. După care m-am ridicat şi am început să merg, iar stomacul mi s-a strâns. La vreo doisprezece metri mai încolo mă aştepta Howell, cu mâinile în buzunarele pardesiului. M-am întors: Kitter şi banii mei se făcuseră nevăzuţi.

M-am aşezat din nou pe bancă, iar Howell veni la mine. El nu se aşeză.

— Nu te condamn, spuse el. Soţia mea, copilul meu – aş face şi eu tot ce-mi stă în putinţă ca să dau de ei.

— Pot să-mi recapăt banii?

— Nu. Să-ţi fie învăţătură de minte.

— Tu eşti cel care are nevoie de o lecţie, am spus. Dacă m-aş fi întors la Londra, aş fi putut să-i scot la lumină pe cei care au răpit-o pe Lucy. Sunt sigur de asta.

— Nu putem avea încredere în tine. Uite cum ţi-ai încălcat instrucţiunile!

— Dar ai spus că nu mă condamni.

— Nu ai fost concediat, Sam, iar clasificarea ta profesională a fost modificată, astfel încât nu poţi să-ţi dai demisia fără acordul Directorului. Nu ai această permisiune. Eşti al nostru. Fă ce ţi se spune şi bucură-te că nu eşti închis într-o celulă pentru tot restul vieţii. Am fost generoşi cu tine. Întoarce-te la barul din cartierul acela drăguţ, zâmbeşte-le clienţilor şi fii bucuros că nu sorbi o supă sleită dintr-un bol de lemn şi că nu eşti bătut în fiecare noapte.

Am clătinat din cap.

— Îl visez pe fiul meu, am spus. Scrie şi asta în dosarul tău, Howell? Visez la soţia şi la copilul meu pentru că ştiu că ea este nevinovată, ştiu că ea şi copilul meu sunt undeva în lumea asta, iar… tu îmi stai în cale.

Am sesizat tonul metalic din vocea mea pentru prima oară după multă vreme. El nu a fost impresionat.

— Tu singur îţi stai în cale. Du-te acasă, Sam. Joacă-te frumos. Data viitoare nu voi mai fi la fel de îngăduitor. În birou s-a discutat dacă să fii sau nu împuşcat pe loc pentru încercarea de-a face rost de documente falsificate. Faptele tale ar putea fi cele ale unui om disperat sau ale unuia vinovat. Eu am pledat pentru disperat, şi, din fericire pentru tine, am avut câştig de cauză.

Numai că disperarea scade în importanţă. Fă asta încă o dată şi vei fi considerat vinovat.

— Nu ai curajul să mă arestezi pentru că ai nevoie de mine afară, ca momeală, am spus. Nu mă las intimidat. Azvârle-mă înapoi în celulă. Nu voi sta locului, Howell.

— Du-te acasă şi ne vom preface că nu s-a întâmplat nimic.

— Asta trebuie să fie expresia ta preferată, nu-i aşa? Nu s-a întâmplat nimic. Dar să-mi îngrop capul în nisip nu este genul meu.

Howell se întoarse şi se îndepărtă de mine, aprinzându-şi din mers o ţigară, scoţând iritat un nor de fum.

Se înşela. Disperarea nu scade în importanţă. Nu face decât să crească. L-am privit îndepărtându-se, după care m-am ridicat de pe bancă şi m-am îndreptat în direcţia opusă.

Am luat autobuzul ca să mă întorc în Brooklyn. N-am mai catadicsit să încerc să scap de eventualii urmăritori. Asta făcea ca drumul să fie mult mai rapid. M-am dus la lucru, l-am ascultat pe Ollie înşirându-mi aceleaşi poveşti pe care mi le spusese şi cu o zi înainte, turnând la ora prânzului jumătăţi de halbă de Harp şi Budweiser, jeturi de sifon în pahare, ascultând obişnuita sporovăială a clienţilor fideli despre problemele lor cu clienţii năzuroşi, cu şefii dificili sau cu soţiile care pur şi simplu nu îi înţelegeau, iar când Ollie se plânse că nu primea comenzile de whisky Glenfiddich integral – îi lipsea o ladă – m-am gândit la o cale de scăpare din această a doua închisoare.

12.

Când m-am întors acasă, l-am găsit pe August aşteptând pe treptele de la intrarea în clădirea în care locuiam.

— Eu am probleme, i-am spus. Şi tu la fel?

Păream un copil de clasa a cincea care a fost prins chiulind de la şcoală.

August privi strada de parcă ar fi fost la el acasă şi se uita la câmpiile bătute de vânt.

— Din câte am auzit eu, nu s-a întâmplat nimic.

— Howell este consecvent, nimic de zis.

— Ai noroc că nu te-au ucis. Îi eşti dator lui Howell până peste

cap.

— Nu-i voi datora niciodată nimic acestui om.

— În plus, eu nu am avut habar ce puneai la cale, spuse el ridicând din umeri. Dai o bere?

— Puteai să primeşti o bere la bar.

— M-am plictisit să tot aud părerile lui Ollie, spuse August.

— Te înţeleg.

Am urcat la mine în apartament. Era gol, mobilat numai cu lucrurile la mâna a doua cumpărate de Firmă înainte de mutarea mea. Am deschis frigiderul şi i-am dat o bere Heineken rece.

— Nu poţi fugi, Sam, spuse el, deschizând cu un pocnet mica doză în formă de butoiaş.

— Trebuia să-mi fi spus asta azi-dimineaţă, i-am răspuns.

— Cascadoria ta a stârnit o adevărată vâlvătaie pe la noi. Unii au cerut să fii din nou închis. Alţii au luat-o ca pe un semn sigur că erai pătat. Howell s-a luptat pentru tine. Am considerat că este bine să ştii asta. Mai ai un prieten în afară de mine, iar acesta este Howell.

— Ce înseamnă Novem Soles? M-a întrebat Howell. Are legătură cu Lucy şi cu explozia bombei de la Londra.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva. Iar tu nu ar trebui să pui întrebări. În orice caz, nu astăzi, când ai noroc că ai scăpat de la spânzurătoare.

— Poate că este numele grupării care a răpit-o. Aş vrea să vezi ce poţi să afli despre asta. Te rog.

— Ştii că nu pot să-ţi fac cunoscute niciun fel de informaţii clasificate.

— Atunci de ce ai venit aici, August? Pentru o bere gratis?

Obrajii i se făcură stacojii.

— Sunt aici ca să te avertizez, spuse el. Eşti o mare pacoste, Sam. Muşamalizarea care s-a pus la cale la Londra pentru a ţine departe de presă faptul că a fost bombardat un front informativ al CIA, a fost de mari proporţii. Au murit aproape două duzini de oameni şi avem noroc că nu a fost mai rău. Englezii sunt furioşi şi te-ar omorî în clipa în care ai pune din nou piciorul pe pământul lor. Cât despre cei puţini care cred că este posibil să spui adevărul, niciunul nu este dispus să încaseze un glonţ pentru tine. Păzeşte-ţi spatele, îţi spun. Şefii cei mari, care în mod normal îşi impun punctul de vedere, au fost de părere că trebuie să fii eliminat. Un singur suflet avid să speculeze acest

sentiment, care îşi va închipui că ar putea obţine o promovare dacă tu dispari sau dai colţul, şi s-a dus naibii faptul că Howell te foloseşte ca momeală şi că îţi ia apărarea.

— A fost emis ordinul?

— Nu va exista niciun ordin. Nimic scris. Doar o dorinţă exprimată şi o dorinţă îndeplinită. Cum spunea regele Henric despre Thomas Becket: „Cine mă scapă de acest preot turbulent?” Îşi termină berea. Păzeşte-ţi spatele, turbulentule!

— Voi fi în regulă.

Scoase două telefoane din buzunar şi pe unul mi-l dădu mie.

— Uite. Numai tu ştii numărul ăsta. Dacă cineva încearcă să-ţi facă de petrecanie, sună-mă. Te voi ajuta.

Singurul meu prieten. Nu am vrut să observe că înghiţeam cu noduri.

— Mulţumesc, August.

L-am privit plecând, după care m-am întins pe pat. Gândesc mai bine în pat. Mi-am calmat mintea, răsfoind cartea groasă despre baruri pe care mi-o împrumutase Ollie. Fiecare succes pe care-l obţii în viaţă, seamănă cu un cocktail: o mixtură atentă a elementelor, în proporţii precise, efectuată în ordinea corectă.

Am lăsat cartea despre baruri deoparte şi am fixat tavanul cu privirea, urzind un plan.

13.

M-am trezit la auzul unui zgomot uşor. Nu m-am clintit. Am auzit zgomot de paşi şi apoi declicul uşor al unei uşi care se închidea.

Eu eram momeala şi cineva se prinsese în cârlig.

Aş fi putut să stau în pat nemişcat. Aş fi putut să mă ridic, să văd cine era. Aş fi putut să-l aştept pe unul din gealaţii lui Howell să năvălească pe uşă şi să-mi salveze şoriciul. Howell, însă, cu toate cuvintele pline de căldură pe care mi le adresase, nu avea nevoie de mine viu după ce momeala era înghiţită. Dacă intrusul era trimis de omul cu cicatrice, se putea lipsi de mine, iar supraveghetorii puşi de el puteau să-l prindă după aceea. Nu eram sigur nici că umbrele mele mă mai înregistrau, după ce le aruncasem microfoanele în nas.

Sau poate că era altcineva care, cum spusese August, scutea Firma de o mare pacoste.

Mi-am ascuţit auzul ca să prind pasul următor. Nu l-am auzit. M-am dat jos din pat cu mii de precauţii, am îngrămădit perna în locul în care ar fi trebuit să mă aflu şi am mers cu paşi de pisică până în colţul camerei din spatele uşii.

Nu am mai auzit absolut nimic. Poate că visasem acel zgomot de paşi. Am stat în întuneric şi un gând nebunesc şi-a croit drum în mintea mea: era Lucy, care venise acasă după ce reuşise să scape şi îmi dăduse de urmă. Era demenţă curată să gândesc aşa, dar asta am gândit.

Porni şi aerul condiţionat. Bâzâitul lin şi adormitor acoperea mişcările intrusului. Nu aveam nicio armă la mine. Nimic. Am aşteptat.

Mă aşteptam ca intrusul să izbească uşa de perete şi să tragă o rafală de gloanţe spre pat.

Nu s-a întâmplat aşa ceva.

Încet – atât de încet cum se deschide o uşă într-un coşmar care te umple de groază – uşa se deschise. Balamalele alunecau în tăcere. Am aşteptat.

Nicio rază oportună de lună nu lumina scena pentru ucigaş sau pentru victimă; întunericul din dormitorul meu era aproape desăvârşit.

Apoi ţâşni o mică rază de lumină care căuta patul. Se auzi pocnetul unei arme cu amortizor lovind salteaua.

Am trântit uşa peste intrus. Cu putere. L-am auzit căzând pe podea, iar în lumina firavă a ferestrei salonului l-am văzut întorcând pistolul spre mine. I-am imobilizat încheietura mâinii cu piciorul, iar glonţul a deviat spre mobila din lemn scump de esenţă tare. Cu o lovitură de picior l-am făcut să slăbească strânsoarea, iar cu încă una am îndepărtat pistolul de el.

Intrusul rămase tot atât de tăcut ca şi arma. Niciun ţipăt, niciun strigăt. Era mai înalt decât mine şi am simţit forţa muşchilor lui asupra pieptului meu atunci când m-a târât înapoi în dormitor. Ne-am prăbuşit amândoi pe pat, iar el, cu o manevră precisă şi eficientă, smulse o bucată de cearşaf şi mi-o înfăşură în jurul gâtului. Respiraţia abia dacă i se accelerase puţin în urma efortului.

Începu să mă sugrume, iar eu apucai perna şi i-o apăsai cu putere peste faţă. Era o remiză tăcută când lipsa de oxigen a

început să se facă simţită pentru fiecare din noi. Întunericul se adânci. Am dat drumul pernei, iar el strânse şi mai puternic, cu înnoită vigoare, fâşia de cearşaf în jurul gâtului meu. Mi-am strâns pumnii şi l-am lovit tare şi sfredelitor în cutia toracică. Mai tare. La a şasea lovitură am simţit că osul cedează, iar intrusul icni şi slăbi strânsoarea. Mă simţeam rău şi eram ameţit, zbătându-mă să respir, însă m-am eliberat de cearşaf şi i-am tras o lovitură distrugătoare de picior în faţă.

Intrusul căzu din pat şi am încercat să apuc veioza. Nu am reuşit, însă mâna mi s-a încleştat pe cartea despre baruri de la Ollie. Am trântit muchia groasă, cartonată, de cinci sute de pagini, peste gâtul intrusului şi am apăsat în jos, în timp ce el se zbătea pe podea. Încercă să mă lovească pentru a mă da la o parte, însă acum puteam să respir şi eram furios; apare un instinct primitiv care te îndeamnă să-l ucizi pe cel care-ţi pătrunde în casă cu intenţia de a-ţi face rău. Cumplitele impulsuri atavice: simţeam valuri de energie care emanau din ganglionii de la baza coloanei vertebrale, acel sediu preistoric al instinctului. Am scrâşnit din dinţi.

Mai tare. Zbaterea lui deveni mai frenetică. Am apăsat cu toată greutatea pe cartea despre bar. Am apăsat şi cu genunchii. Voiam să-l aduc pe intrus în stare de inconştienţă, ca să se trezească legat şi să-mi răspundă la întrebări. Însă i-am auzit traheea rupându-se, iar pocnetul ei făcu să-mi tremure braţele de dezgust.

Zbaterea încetă şi am tras cartea de pe el. Intrusul bâigui primele sale cuvinte, mai mult un gâlgâit al respiraţiei. Poate îşi chema mama; poate mă insulta pe mine; poate îşi înjura şeful, oricare ar fi fost acela, care îl trimisese la moarte sigură.

Mă aşteptam ca gealaţii lui Howell, dacă ar fi auzit lupta, să năvălească în apartament; dar nu, nu veni nimeni. Nu instalaseră noi dispozitive de ascultare. M-am dus să mă aşez în colţul dormitorului şi am privit corpul dezarticulat al celuilalt, analizând problema. După câteva clipe, am ştiut ce aveam de făcut.

Mă pricopsisem cu un cadavru în apartament. L-am târât la baie, am închis uşa şi am aprins lumina. L-am deşertat în cadă; era mai uşor de curăţat în felul acesta. Cadavrele degajă tot felul de chestii.

Nu omorâsem niciodată pe nimeni până atunci. Niciodată.

Numărul morţilor din cadrul misiunilor mele fusese, ei bine, zero. Păcăleam oamenii să-mi spună diverse lucruri şi apoi îi abandonam. Nu-i omoram. Nu fusese niciodată nevoie.

Acum sunt un ucigaş, am gândit, şi o altă voce, liniştitoare, răsună în capul meu: încetează! Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Continuă să faci ceea ce trebuie.

Un omor îţi împarte viaţa în două: înainte şi după. Acum era cu siguranţă „după”, pentru că alternativa fusese să fiu eu însumi cadavrul care zăcea în cada rece de porţelan.

M-am sprijinit de perete şi mi-am lăsat privirea să examineze chipul intrusului. Era cam de vârsta mea, avea în jur de douăzeci şi cinci de ani. Ten măsliniu, păr scurt, brunet. Urechi mari, gură largă, un nas drept, roman, pe care îl spărsesem cu o lovitură de picior. Purta blugi negri, un tricou negru cu mânecă scurtă, jachetă neagră din denim. Ghete grele de culoare închisă. L-am percheziţionat. Într-una din ghete, un cuţit greu, de producţie elveţiană, pe care nu apucase să-l folosească. Un încărcător suplimentar pentru pistol în buzunarul jachetei. Un telefon mobil mic, uşor, fără prea multe funcţii, un model simplu şi ieftin care putea fi practic aruncat după utilizare. Niciun paşaport, niciun card de identitate, deci era de presupus că le lăsase în vreo ascunzătoare. În partea superioară a braţului avea un mic tatuaj delicat. Un nouă albastru, stilizat, cu nişte ondulaţii de toată frumuseţea. Cercul de sus al cifrei nouă era reprezentat de un soare portocaliu cu raze scurte şi ascuţite. Un nouă şi un soare. Nouă sori. Novem Soles. Mă simţeam puţin ameţit.

I-am controlat portofelul. Un teanc de dolari, un alt teanc de euro. Pitit în colţul îndoit al uneia dintre bancnotele de euro, am găsit un bilet de tren folosit, valabil pentru o călătorie de la Paris la Amsterdam.

Biletul era vechi de trei zile. Era de presupus că tipul venise la Amsterdam din Paris, iar apoi aici.

Un om trimis din Europa ca să mă omoare.

Aveam o problemă. Cineva muşcase momeala. Howell va vrea să ştie asta. Dată fiind avertizarea lui August, însă, poate că tipul ăsta nu fusese trimis de omul cu cicatrice. Putea fi un om de-al Firmei, staţionat în Europa, trimis de vreunul dintre detractorii mei care mă credea în continuare trădător.

I-am deschis telefonul. Singura activitate înregistrată era un mesaj scris, trimis de la acel telefon, cu şase ore în urmă.

Mesajul era următorul: Am ajuns la JFK. Am recunoscut prefixul de ţară pentru Olanda. Am format numărul ca să trimit încă un mesaj scris. La naiba.

„Hai să ne jucăm”, am gândit.

Capra rezolvat, am tastat eu. *Dar problemă. Urmărit de contraspionaj. Curat acum, dar este posibil să-mi fi văzut faţa*.

Peste niciun minut, telefonul îmi vibra în mână.

14.

Mesajul afişat pe ecran era: *Nu te întoarce acum. Dă-te la fund. Distruge telefonul tău & eu îl voi distruge pe-al meu. Sună la numărul de rezervă peste trei zile. Succes.*

Ei bine, asta nu mă prea ajuta. Un mesaj în engleză transmis de pe un telefon cu număr de Olanda, nu însemna cine ştie ce. Practic toată lumea vorbea engleza în Olanda, inclusiv agenţii operativi ai Firmei de acolo care m-ar fi putut considera un trădător ce merita ucis. Iar dacă interlocutorul meu se decidea să sune la acest număr şi observa că telefonul continua să primească apeluri sau mesaje scrise... hm, şi-ar da seama că amicul lui nu respectase ordinele şi ar putea deduce că respectivul amic era mort.

Am înţeles, am răspuns eu în scris, sperând să obţin ceva mai mult.

Sper că a suferit, sosi răspunsul.

Uau.

Aşa a fost, am răspuns eu. Ştiam că îmi asum un risc uriaş; le puteam trezi suspiciunea că nu le urmam ordinele.

Legătura se întrerupsese. Cel de la capătul celălalt pusese capăt convorbirii sau dezasamblase telefonul; trimiteam mesaje în eter.

Am aprins lumina în apartament. Glonţul era îngropat în bibliotecă; perforase cartea „Marile speranţe”[13]. Am pus glonţul în buzunar şi am aruncat cartea distrusă în coşul de gunoi de sub chiuveta din bucătărie.

M-am dus în baie şi m-am uitat din nou la cadavru. Cum

---

[13] *Marile speranţe* (în engl. *Great Expectations*) – roman scris de Charles Dickens (1812-1870). (n.tr.).

aveam să-l scot din casă? Nu era numai problema cu vecinii, dar supraveghetorii puşi de Howell ar fi putut intra în apartament când eram la serviciu şi nu-mi prea venea să-l sun ca să-i spun că cineva muşcase momeala, până ce nu aş fi aflat cine era acel cineva.

Legătura mea cu Novem Soles, orice ar fi fost asta, era că cineva din Amsterdam mă voia mort şi credea că i se îndeplinise dorinţa.

Aş fi putut să-l sun pe August. Dar el ce-ar fi putut să facă?

În ora care a urmat, am recuperat glonţul din saltea, am făcut patul, am curăţat apartamentul, după care m-am aşezat, apoi am mers prin cameră şi m-am tot gândit ce să fac cu cadavrul.

Se auzi un ciocănit uşor în uşă. Era patru dimineaţa. Am luat arma intrusului şi m-am postat de o parte a uşii.

Vocea moale a lui Howell se auzi prin uşa din lemn.

— Sam?

— Da. Nu eram sigur că voiam să-i deschid.

— Eşti bine? Am primit un raport în care se spunea că stai cu lumina aprinsă de ceva timp.

— Nu pot să dorm.

— Deschide uşa.

Am ascuns arma cu amortizor în spatele pantalonilor de pijama şi m-am asigurat că tricoul meu o acoperea. Am deschis uşa. În pragul ei stătea Howell, în blugi şi o bluză neagră.

— Totul este în regulă?

L-am lăsat să intre şi am închis uşa. Speram că nu va avea nevoie să folosească baia.

— Primeşti un telefon şi dacă las lumina aprinsă?

— Da. Mai ales într-o zi ca asta. În care ai încercat să fugi.

— Nu puteam să dorm.

— Sper că nu stai treaz gândindu-te la o nouă modalitate de a evada.

— Nu. Este doar insomnia obişnuită care îi bântuie pe cei ce sunt consideraţi trădători. Săptămâna viitoare sper să obţin o reţetă pentru nişte Ambien[14]. Am păstrat un ton de un calm incredibil, ca un calm de statuie.

— Eşti încordat.

— Faptul că te-ai înfiinţat aici în mijlocul nopţii îmi aminteşte că, practic, sunt încă prizonierul tău. Încordarea este un efect

[14] Ambien – denumirea unui somnifer. (n.tr.).

secundar. Am clătinat din cap. Sincer, acum. Nu-mi vine să cred că te-ai dat jos din pat noaptea, ca să mă verifici.

— Eşti important pentru mine, Sam. Ştiu că tu vrei să crezi că întreaga lume este împotriva ta, însă eu nu sunt.

Îmi doream să-l cred. Aş fi putut să-i dau telefonul intrusului şi, ştiţi voi, să-i demonstrez lui Howell că am încredere în el. Să-i arăt tatuajul cu Novem Soles şi să-i spun: „Ei bine, m-ai întrebat dacă auzisem de chestia asta şi uite că am auzit”. Să-l fac fericit. Numai că Howell şi colegii lui fuseseră dispuşi să creadă tot ce era mai rău despre mine un timp atât de îndelungat. Nu aveam niciun motiv să-i cred. Iar oricine mă vâna, credea că murisem. Trebuia să profit de această iluzie de moment.

Trebuia să intru în acţiune. Repede.

Howell spuse:

— Dacă eşti bine, atunci...

— Îţi apreciez interesul. Nu l-am privit. Tocmai îmi venise ideea că s-ar putea să am urme pe gât în urma atacului intrusului sau julituri pe faţă. Nu mă privisem în oglindă. Cred că acum pot să adorm. Adică acum când ştiu că echipa ta mă păzeşte. Sunteţi mai buni decât o lumină de veghe.

Clătină din cap la auzul sarcasmului.

Dacă urmăritorii mei i-ar fi supravegheat pe toţi cei care intrau în clădire, atunci ar fi notat în registrele lor că un ins în haine închise la culoare care intrase la un moment dat, nu mai ieşise. S-ar fi pus întrebări, probabil spre dimineaţă. Nu aveam prea mult timp la dispoziţie. Am prins privirea lui Howell.

Howell se uită la mine şi încercă, Dumnezeu să-l ajute, să schiţeze un zâmbet.

— Ştiu că stai ca într-o oală sub presiune. Dar ai răbdare, Sam. Adevărul va ieşi la iveală.

— Sunt convins, Howell. Nu mă interesează decât rezultatele. Rezultatele erau în cadă. Şi i-am zâmbit, tentativa de zâmbet pe care o faci atunci când îţi doreşti un loc de muncă şi nu eşti sigur dacă interviul a decurs bine.

Howell plecă. M-am întors în baie şi l-am privit un moment pe tipul mort. M-am uitat la numărul de telefon inutil din aparatul lui, după care am făcut telefonul bucăţi. Nu voiam ca cel care mă dorea mort să aibă nici cea mai mică suspiciune. M-am dus în apartamentul vecin, care era în renovare, am deschis lacătul, după care am cărat cadavrul până acolo şi l-am pus în cadă. Am

pornit aerul condiţionat la treapta cea mai mare. Cadavrul va începe să miroasă urât a doua zi, care era o sâmbătă, însă muncitorii nu lucrau în weekend ca să nu deranjeze locatarii existenţi, aşa că, dacă aveam un noroc chior, aş fi putut dispune de două zile înainte ca trupul să fie găsit. Era bine. Până atunci voi fi plecat.

Am pus fragmentele telefonului mobil într-o pungă de plastic pe care aveam s-o arunc când părăseam apartamentul. Să nu-l găsească Firma după plecarea mea; nu îi voiam pe urmele mele.

M-am întors în pat şi m-am gândit că, după ce săvârşisem un omor, nu voi mai dormi niciodată. Însă am dormit somnul adânc şi odihnitor al celui care tocmai a luat o decizie dificilă.

15.

Scânteia mea de inspiraţie veni din nemulţumirea lui Ollie în legătură cu lipsa unei cantităţi de whisky de import. Mii de containere conţinând lăzi cu whisky de calitate superioară sunt expediate din Irlanda şi Scoţia, şi aproape nouă miliarde de tone metrice de mărfuri de tot felul se expediază pe mare în fiecare an. Mărfurile acestea sunt transportate, de regulă, în două sute de milioane de containere maritime – cutii de oţel de şase sau doisprezece metri lungime pe care le poţi umple cu whisky, pantofi, calculatoare, carne congelată sau orice altceva. Chiar şi cu persoana mea.

Sunt nave care transportă câte şase mii de containere odată sau chiar mai multe. Aproape niciunul dintre acestea nu este inspectat, ca să se verifice dacă nu cumva conţine marfă de contrabandă. Într-un port mare pot intra treizeci de mii de containere pe zi, care vor fi apoi încărcate în vagoane de cale ferată sau camioane. Când navele ajung în port ca să-şi descarce marfa – în New York, Boston, Los Angeles sau Houston – sunt întâmpinate de o adevărată flotă de camioane. Opreşte containerele pentru inspecţii amănunţite – care înseamnă descărcarea conţinutului containerului într-un camion, transportarea containerului până la scanner, mai înseamnă să dispui de funcţionari care să completeze documentele şi să urmărească inspecţia, să despachetezi marfa şi apoi să o

împachetezi la loc dacă sunt găsite neregularităţi, după care să reîncarci marfa şi să o urci din nou în camion – şi te-ai ales cu un coşmar logistic şi financiar. Fiecare container inspectat duce la o întârziere, forţează o verigă în lanţul economic, surprinzător de fragil. Camioanele aduc marfa sau golesc containere în port şi preiau marfa din port. Opreşte-le pentru a fi inspectate, iar camioanele şi trenurile care transportă materie primă şi produse finite vor staţiona. Magazinele nu vor avea marfă pe rafturi. Vânzătorii se vor plânge, magazinele nu vor înregistra profit, acţionarii vor striga „ne omoară!”, iar politicienii vor asculta cu atenţie.

Aceasta este marea noastră slăbiciune.

Cei de la vamă se laudă că sunt inspectate şase la sută din containere. Un calcul matematic ne arată că nouăzeci şi patru la sută din ele nu sunt inspectate. Însă acest număr ne induce în eroare. Şase la sută într-un port mare ar însemna aproape două mii de containere inspectate pe zi. Asta, pur şi simplu, nu se întâmplă.

Dacă aş reuşi să pătrund într-un container, aş putea ajunge în Europa. Şansele să fiu prins în urma unei inspecţii ar fi foarte mici. Să mă ascund într-un container de oţel între şapte şi zece zile şi să fiu azvârlit după aceea la Londra sau, cel mai probabil, la Rotterdam – cel mai mare port european. De acolo, să prind un vapor până la Londra. Să încep să-i caut pe Lucy şi pe fiul meu.

Tot ce aveam de făcut era să mă strecor pe furiş într-un container.

16.

Amsterdam.

Edward iubea frica. Mirosul ei pe piele, gustul pe care îl lăsa în salivă, felul în care o simţeai din bătaia nebunească a inimii. Frica era cea mai puternică forţă din lume. Edward ştia că frica era motorul religiei, scânteia care declanşează războiul, chiar şi văpaia care aprinde iubirea – pentru că toţi oamenii se tem să fie singuri.

Frica fusese soluţia pentru supunerea sufletului tinerei femei.

Edward îşi sorbea cafeaua la masa din bucătărie şi trecea în revistă ultimele două săptămâni. Experimentul lui le demonstrase răzvrătiţilor şi criminalilor mărunţi pe care-i adunase într-o bandă dezlânată, că administrarea atentă a abuzului, drogurilor, izolării, la care se adăugau doze consistente de viol şi frecvente ameninţări cu execuţia, puteau produce efectele dorite. În fiecare dimineaţă îşi dădea seama că nervozitatea grupului în privinţa răpirii scăzuse şi mai mult: banii pentru răscumpărare fuseseră plătiţi, iar tânăra femeie începuse să fie atrasă în cercul lor. Nu diferea prea mult de perioada lui de studenţie ca actor: creai un personaj şi intrai în pielea acestuia. Acum reuşise acest lucru cu tânăra femeie. O remodelase într-un nou personaj.

Edward le dăduse celorlalţi clar de înţeles că nimeni altcineva nu avea voie să o atingă; nimeni nu putea să i se adreseze fără încuviinţarea lui. Ea era bucata lui de lut. Edward ştia, însă, că ascultau de după uşa închisă când îi vorbea femeii despre fărădelegile ei şi despre fărădelegile pe care le făcuse împreună cu tatăl ei, în timp ce îi ţinea cuţitul la gât şi se împingea, pătrunzând înăuntrul ei. Edward ştia că trăgeau cu urechea la dezintegrarea a încă unei fiinţe umane. Iar el îi spusese că ascultau, ceea ce făcuse ca femeii să-i fie şi mai frică.

Era ora prânzului şi majoritatea celor din grup plecase la o plimbare prin Amsterdam, ca să se bucure de soarele şi de răcoarea zilei. Cei rămaşi mâncau în sufragerie.

Acum putea să-i vorbească numai ei. Când erau singuri, era cel mai bine. Deschise rucsacul fetei şi examină echipamentele cele mai interesante pe care ea i le asamblase. Îi luase mult timp ca să facă rost de toate materialele, însă acum totul era pregătit şi nu mai rămăsese de făcut decât un ultim pas. Singura lui problemă rămăsese Simon, care trebuia să se dea la fund în Brooklyn, acum, când Sam Capra era mort, însă vor lua din nou legătura peste câteva zile, fără îndoială.

Puse jos cana de cafea şi urcă scările. Pe tânără o ţineau într-un dulap mic aşezat într-un colţ. Le spusese celor din bandă că se temea de spaţiile închise, iar claustrofobia jucase un rol important în distrugerea ei. Documentarea era atât de importantă! Edward descuie uşa dulapului şi o întredeschise.

Tânăra stătea încovrigată în întuneric, ţinându-se de stomac şi tremurând. În cameră nu era frig, însă ea tot tremura. Îl privi

fix, fără să se retragă, zăcând doar acolo, aşteptând să vadă ce avea să facă el.

— Este o zi importantă, spuse el.

Nu se sui pe ea, desfăcându-i picioarele şi dându-i jos pantalonii de trening pe care îi purta pentru plăcerea lui. Nu ţipă la ea, întrebând-o de ce totul era rău în Vechea Ei Viaţă, şi dezgustător, şi condamnabil, şi un afront adus demnităţii umane, spunându-i cum luptaseră ei împotriva nedreptăţii. Nu o silise să se uite la înregistrări video cu oameni arşi şi familii împuşcate, efecte ale comerţului pe care-l făcea tatăl ei. Celor din bandă le plăceau la nebunie discursurile lui; stăteau sprijiniţi de uşă şi ascultau cum îi ţinea predici tinerei. Edward citise o carte despre modul în care Armata de Eliberare Simbioneză îi spălase creierul lui Patty Hearst, găsind acolo multe sugestii utile şi fascinante pentru transformarea unei femei într-un pion. Până acum, abordarea lui fusese încununată de succes: după câteva sute de ore de tortură atentă, tânăra femeie devenise liniştită şi maleabilă, o victimă tipică a intimidării şi a fricii. Suferinţa era o condiţie care te făcea mai puternic, iar Edward avea nevoie ca ea să fie puternică.

— Ce vrei să-mi spui?

Ea aruncă o privire spre uşă.

— Ei nu sunt acolo, spuse Edward. Suntem doar noi doi. El zâmbi; asta îi va arăta că era în regulă să zâmbească. Aşa că astăzi poţi să foloseşti periuţa de dinţi şi toaleta. Iar după aceea vom face o plimbare.

— O plimbare?

— Da. Am o misiune pentru tine, una foarte importantă.

Edward o ajută să se ridice în picioare şi o conduse la o mică baie. Fata puţea a transpiraţie. Avea nevoie de un duş înainte de a se putea aventura în mulţime. Era important să nu fie observată sau ţinută minte. El deschise uşa băii şi îi spuse să se spele bine. Ea încuviinţă din cap fără să-l privească.

Edward coborî scările şi se duse în dormitorul său, unde avea nişte haine cumpărate pentru ea: pantaloni largi ieftini, o eşarfă albastră simplă pe care şi-o putea trage peste gură când avea nevoie să-şi acopere faţa, un pulover gri. Va fi practic invizibilă. Ieşi din dormitor şi aruncă o privire spre bucătărie. Demi era în picioare, lângă chiuvetă, şi se încrunta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Edward.

Demi răspunse:

— Piet s-a dus sus. Zice că manipulezi greşit femeia. Că nu ştii cum s-o faci să clacheze definitiv. Că va face el asta.

Edward se întoarse şi urcă scările în fugă. Încercă uşa de la baie. Încuiată. O lovi cu piciorul şi îl văzu pe Piet că începea să-şi dea jos pantalonii, după ce o pusese pe tânără să se aplece peste toaletă. Ţinea în mână o sabie japoneză veche, scurtă, o wakizashi, atingând cu lama ei ascuţită, în joacă, spatele femeii, ca şi când coloana ei vertebrală ar fi fost o piatră de ascuţit. Ea tremura fără să spună nimic. Nu mai era demult în stare să strige după ajutor.

Edward îşi scoase pistolul din spatele pantalonilor şi îl puse la baza gâtului lui Piet.

— Îmi pare rău, îi spuse. Este experimentul meu ştiinţific.

— Trebuie distrusă psihic aşa cum se cuvine, spuse Piet. Şi nu e corect să ai numai tu parte de toată distracţia.

Mâna lui Edward tremură.

— Trage-ţi pantalonii şi du-te jos. Azi are de îndeplinit o misiune. Poarte importantă. Iar tu vrei s-o traumatizezi tocmai acum?

— Dacă o distrugi aşa cum trebuie, nu o va mai traumatiza nimic; asta e ideea. Atunci nu va mai simţi nimic. Apoi întrebă, privindu-l pe Edward prin oglindă: Ce misiune are de îndeplinit?

— Una pentru care are calificarea ideală. Edward se abţinu să nu împrăştie creierii buni de nimic ai lui Piet pe zugrăveala ştearsă a peretelui băii. Îşi flutură degetele în faţa lui Piet. Atinge-o încă o dată şi pielea ei va fi ultimul lucru pe care îl vei mai simţi.

— De ce nu vrei s-o împărţim pe Domnişoara Suculentă pe care o avem aici?

Lui Edward nu-i plăcu sclipirea din ochii lui Piet. Piet era util, însă numai până la un punct. Putea, însă, să tulbure apele şi era important ca acestea să nu fie tulburate; nu acum. Nu când era atât de aproape. Aşa că răspunse:

— Pentru că nu este nevoie s-o fac.

Piet îndepărtă mica sabie de coloana vertebrală a femeii şi ieşi din baie, Edward ţinând pistolul în coastele lui. Piet se întoarse şi-i zâmbi tinerei femei, care-şi feri privirea şi îşi acoperi goliciunea. Edward închise uşa după Piet.

Femeia începu să tremure, iar Edward închise uşa de la baie.

Aşeză un braţ protector peste umerii ei.

— Ţi-a făcut... Ţi-a făcut... Nu termină întrebarea.

Ea clătină negativ din cap. El îi examină spatele: o zgârietură, însă sabia wakizashi care era mândria lui Piet, nu lăsase nicio urmă gravă.

— Eşti foarte importantă pentru mine, de aceea te vrea, spuse Edward.

— Nu eşti tot timpul aici, spuse ea foarte încet.

— Sunt peste tot. Tot timpul, spuse el eu răceală în voce. Sunt chiar şi aici. Îi bătu uşor fruntea cu degetele. Spală-te acum.

Edward coborî scările. Piet era singur în bucătărie. Toţi păreau să spele putina când îşi făcea el apariţia. Era timpul să-şi impună autoritatea asupra lui, pentru ca Piet să nu-i mai creeze probleme în viitor.

— Iniţiativa ta mi-a dat o idee, spuse Edward. Vino şi tu în misiune. Dacă tot eşti curios.

— Unde mergeţi?

Piet păru puţin neliniştit; Edward zâmbi.

— La Centraal Station[15].

Era gara principală din partea de nord a Amsterdamului.

— O laşi să plece? întrebă Piet.

Demi, olandeza blondă şi subţire, intră din nou în bucătărie, ţinând braţele încrucişate.

— Nu fi absurd; nu vrea să plece de lângă mine. Vei merge cu noi. Şi tu, Demi. Du-te să aduci camera de filmat portabilă. Avem ceva de filmat.

Piet părea stânjenit.

— Vreau să fii acolo. Pentru că am încredere în tine. Iar dacă eşti şi tu, cred că va face tot ce-i spun. Piet va fi un imbold pentru ca ea să facă ce trebuia făcut. Iar Piet va fi atunci în puterea lui.

Femeia coborî încet scările. Aruncă, nesigură, o privire în jur, cu mâinile tremurând. De când fusese adusă în această casă, cu trei săptămâni în urmă, nu fusese lăsată în pace decât când era închisă în dulap. Dar acum nu le mai dădea nicio bătaie de cap, gândi Edward şi îi aruncă un zâmbet lui Piet. Modelul Hearst se dovedise eficient: distruge, desfiinţează şi lasă-i o fărâmă de speranţă ca să îşi revină.

Ea îi aruncă o privire lui Piet şi gura începu să-i tremure.

---

[15] Amsterdam Centraal Station – gara centrală din Amsterdam. (n.tr.).

— Vrei să mă alungi? îl întrebă pe Edward.

— Sigur că nu, Yasmin. Acum eşti de-a noastră, iar noi suntem de-ai tăi.

— Da, spuse ea încet.

Ripostase în forţă în primele două zile. Amintirea acelei nesupuneri i se părea, acum, foarte îndepărtată.

— Ce vom face astăzi are legătură cu tatăl tău. Un zgomot de înghiţit în sec s-a auzit din gâtul lui Edward. Pentru tine, el este mort. Îţi aduci aminte, Yasmin?

— Da, răspunse ea după o lungă tăcere. Este mort pentru mine.

— Este un om rău, Yasmin. Vechea ta lume era foarte rea, nu-i aşa? Noi te-am salvat de acest lucru malefic. El zăbovi asupra ultimului cuvânt. „Malefic” nu era un cuvânt pe care să-l foloseşti în orice conversaţie. Însă noi suntem cei care facem binele.

— Este un om rău. Trebuie să plătească pentru faptele sale. În vocea ei se simţea mai multă forţă. Este rău. Aşa cum ai spus. Foarte rău.

Edward le aruncă lui Piet şi lui Demi o privire încruntată şi triumfătoare. Apoi îi adresă un zâmbet Yasminei.

— Tu nu însemni nimic pentru el, însă eşti totul pentru noi. Da? Este adevărat. Acum aceasta este casa ta. Noi suntem familia ta. Pentru totdeauna.

Ea nu spuse nimic.

— Vom ieşi la plimbare, Yasmin, vom ieşi din casă. Vei fi cuminte, Yasmin, nu-i aşa? Dacă nu, va trebui să te închid din nou în dulap pentru o săptămână, o lună, sau poate un an. Te voi vizita acolo o perioadă îndelungată, ca să mă joc cu tine şi cu micul meu cuţit. Poate că te va vizita şi Piet. Edward plimbă un deget peste linia maxilarului ei. Peste umărul lui, ea îl fixa cu privirea pe Piet.

Apoi încuviinţă din cap. Îşi frecă braţul şi Edward văzu urmele înţepăturilor de ac de la drogurile pe care i le dăduse.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, spuse el. Voi fi lângă tine la fiecare pas. Ne vom folosi de cunoştinţele tale. Ar trebui să te mândreşti cu asta, cu faptul că luăm răul pe care l-ai făcut şi îl folosim pentru a face bine.

Ea încuviinţă din nou din cap.

— Vom merge undeva unde sunt o mulţime de oameni,

Yasmin, spuse Edward. Toţi sunt foarte răi.

— Oameni foarte răi, repetă ea.

— Vom merge la gară, spuse Edward şi îi întinse mâna cu un zâmbet.

Îi puse mâna într-a lui, în timp ce Piet şi Demi îl urmăreau. Le simţea privirea fixată asupra lui, ca nişte spectatori într-o sală de teatru întunecată. Şi atunci începu să-i strivească degetele.

Un geamăt încet scăpă de pe buzele ei.

— Nu am spus că ai voie să scoţi vreun sunet, spuse Edward, strângând şi mai tare.

Ea tăcu. El continuă să crească presiunea.

— Acum poţi vorbi.

— Când plecăm? întrebă ea cu voce întretăiată. Partea cea mai bună, însă, era că nu încercase să-şi retragă degetele. Era distrusă.

În spatele lui, Piet râse.

Edward slăbi presiunea şi îşi împleti degetele cu ale ei.

— Peste câteva clipe. Dacă faci ce-ţi spun, nu va trebui să te întorci în dulap. Poţi rămâne afară. Întreaga zi. Iar în noaptea asta ai putea dormi într-un pat, Yasmin. Cu mine. Ca soţ şi soţie.

Gura ei se mişca de parcă vorbele urmau să i se reverse şuvoi, însă nu se auzi nimic.

Edward îşi apropie buzele de urechea ei.

— Vrei să faci ce-ţi voi spune, Yasmin? Ştia deja răspunsul.

— Da, spuse ea pe un ton liniştit. Voi face ce-mi vei cere.

Pentru o clipă, el o zări pe femeia puternică de dinainte, înainte de calvarul suferit în dulapul blestemat, însă senzaţia aceea de tărie de oţel dispăru când se uită la Piet şi la Demi. Acum ea le arăta şi celorlalţi că era o cochilie goală distrusă, disperată, care încerca să supravieţuiască o oră în plus. Exact aşa cum preconizase Edward. Frica. O văzuse pe chipurile bărbaţilor pe care îi ucisese în Ungaria, în panica oarbă a lui Sam Capra când încerca să-şi găsească soţia în fumul şi larma de la Holborn.

Frica funcţiona.

El îi eliberă mâna.

Totul se va schimba pentru tine astăzi, Yasmin. Astăzi eşti persoana cea mai importantă din această casă.

Edward zâmbi. Avea să fie mult mai bine decât la Londra.

17.

Sâmbătă Ollie îmi dăduse o zi liberă. Avusesem grijă să-mi petrec zilele libere acasă, stând liniştit, privind la televizor sau citind cărţi care îmi ascuţeau mintea. Singurele mele ieşiri erau câte o rundă de alergare, din când în când, sau un drum până la bibliotecă.

O vizită obişnuită la bibliotecă însemna să răsfoiesc diverse publicaţii timp de vreo oră, să-mi omor timpul printre rafturile de cărţi, alegându-le pe cele care să nu tragă vreun semnal de alarmă (fără non-ficţiune, fără cărţi despre Firmă; alegeam, de obicei, romane istorice voluminoase). Mă logam la internet şi căutam numele lui Lucy; eram sigur că Howell monitoriza conexiunea la internet a bibliotecii, din moment ce era singura mea posibilitate de accesare a web-ului. Numele lui Lucy nu apărea în nicio ştire. Vizitam pagina ei de Facebook, acum abandonată, şi zăboveam asupra celor câteva poze cu ea: primul nostru Crăciun la Londra, Lucy plimbându-se pe plajă în timpul unui weekend prelungit în insula Mallorca, noi bându-ne cafeaua în Kensington Park, într-o frumoasă dimineaţă de vară. Nu aveam fotografii cu Lucy; nimic din apartamentul nostru din Londra. Firma luase şi reţinuse totul, ca probe materiale.

În unele fotografii zâmbea, în altele avea încruntarea aceea foarte ambiţioasă pe care o mai văzusem la ea. M-am uitat cu atenţie la vechile fotografii în căutarea vreunei dovezi, vreunui semn că ar fi putut fi o trădătoare. De parcă acest lucru i s-ar fi putut citi pe chip. De când rămăsese însărcinată, nu mai adăugase nicio fotografie; pe cei mai mulţi dintre prietenii ei de pe Facebook îi cunoştea din perioada în care urmase facultatea din Arizona, iar cele mai multe postări de pe wall-ul ei rămăseseră fără răspuns.

Deci nu era nicio surpriză pentru urmăritorii mei, când, sâmbăta aceea la prânz, m-am oprit pentru un minut la Ollie's, după care m-am dus la bibliotecă. Am introdus romanele mele necitite, cu ştampilă de ieşire, în sortator[16]. I-am zâmbit bibliotecarei din spatele biroului, care m-a ignorat fiindcă vorbea la telefon. M-am mai plimbat vreo cinci minute printre rafturi,

---

[16] Sortator – sistem automat de sortare a cărţilor returnate, spre a fi transmise în zonele corespunzătoare ale bibliotecii. (n.tr.).

stabilind poziţiile relative ale personalului şi ale vizitatorilor. Am scos capacul senzorului de alarmă – situat în apropierea uşii – şi am tăiat cu o foarfecă firul care lega ieşirea din spate la sistemul de alarmă. Am pus capacul la loc. Nu m-a văzut nimeni; în secţia de cărţi pentru copii era timpul poveştilor – o lectură entuziastă din Tărâmul monştrilor[17].

Apoi am inspirat mai profund decât o făcusem vreodată şi am întredeschis uşa. Alarma nu a sunat. Am ieşit direct afară, în răcoarea senină a zilei. Am aşteptat ca un glonţ să găurească pavajul în faţa mea sau să-mi perforeze rotula genunchiului. Am aşteptat să fiu rănit şi să cad, iar un bărbat să mă împingă într-o maşină sub ameninţarea armei şi să-l sune pe Howell ca să-i spună că fusesem un băiat rău, cerându-mi totodată să-i dau explicaţii cu privire la cadavrul din apartamentul vecin.

Tăcere. Barele închisorii se lărgeau... puţin.

M-am dus la o maşină din apropiere, pe care o văzusem parcată pe o străduţă laterală în acelaşi loc, în fiecare săptămână, în faţa unui strip mall. Era un model uşor de pornit şi nu era prevăzută cu sistem GPS de urmărire de la distanţă. Am pornit maşina din fire şi dus am fost în mai puţin decât proverbialele şaizeci de secunde[18]. Nu vedeam în oglindă niciun semn că aş fi urmărit; orice supraveghetor care îmi cunoştea obiceiurile stătea acum, probabil, cu ochii pe uşa din faţă a bibliotecii sau se considera isteţ pentru că urmărea căutările pe internet. M-am îndreptat spre nord, oprindu-mă la Wal-Mart ca să-mi cumpăr ce-mi mai trebuia pentru deghizare, apoi am condus mai departe şi am găsit un popas pentru camioane la vreo cincizeci de kilometri la sud de Albany. Am parcat maşina în colţul cel mai îndepărtat şi am intrat să beau o cafea. Mulţi mâncau aici pentru că era mai ieftin să mănânci la vreo două ore distanţă de New York decât în oraş. Am băut trei ceşti de cafea bună, una după alta, fără să mă grăbească nimeni, urmărind cum şoferii de camioane veneau şi plecau. În general, se aşezau şi urmăreau ştirile: o bombă amplasată într-o gară din Amsterdam omorâse cinci oameni, ieri fusese înregistrată o

---

[17] *Tărâmul monştrilor* (titlul în engleză: *Where the Wild Things Are*) – roman grafic, semnat de Maurice Sendak, care spune povestea neastâmpăratului Max, un puşti care-şi înnebuneşte părinţii cu năzbâtiile sale. (n.tr.).

[18] Referire la filmul „*Gone in Sixty Seconds*” despre un hoţ de maşini foarte scumpe, care e nevoit să reintre în branşă şi să fure cincizeci de maşini într-o singură noapte pentru a salva viaţa fratelui său. (n.tr.).

scădere a cotaţiei acţiunilor la bursa de valori, un membru al congresului era acuzat de luare de mită.

În pauzele de publicitate, îi ascultam sporovăind în funcţie de nivelul fiecăruia de sociabilitate; eu căutam un individ vorbăreţ. Indivizii vorbăreţi nu pun atât de multe întrebări. Le place să vorbească despre ei, nu despre tine. Tu te afli acolo numai ca să-ţi însuşeşti înţelepciunea lor. De multe ori vorbeau despre marfa pe care o transportau, un început de conversaţie la fel de bun ca o întrebare despre vreme. După patruzeci şi cinci de minute de la sosirea mea, un camionagiu cu păr cărunt şi uşor accent sudic se aşeză lângă mine şi înfulecă un hamburger cu cartofi prăjiţi, înecaţi pe jumătate în ketchup. După ce-şi goli farfuria, îi spuse camionagiului indiferent de lângă el că transporta flanelă şi nasturi care urmau să fie expediate pe mare pentru confecţionarea de cămăşi.

— Nu pricep de ce nu sunt în stare să coasă nişte cămăşi aici, spuse vorbăreţul. Că doar avem maşini de cusut.

— Mda, răspunse camionagiul celălalt, maşini de cusut japoneze.

Ridică din umeri la ideea unei lumi care se restrângea din ce în ce mai mult. Se ridică şi plecă.

Vorbăreţul comandă o ceaşcă de cafea.

După ce fu servit, când aburul se ridica din cafea, iar el luă o înghiţitură mare din licoare, l-am întrebat:

— Vă îndreptaţi spre port, domnule?

Mă măsură din priviri.

— Mda.

— Şi eu încerc să ajung acolo. Mi s-a stricat maşina chiar aici. Fratele meu lucrează pe o navă care ridică ancora din portul New York şi mi-a găsit şi mie ceva de lucru.

— De obicei nu lucrează americani pe vasele astea.

— Ştiu. Este supraveghetor. Mi-a făcut rost de o slujbă.

Mi-am apucat cu dinţii buza inferioară, mimând timiditatea cuiva dintr-un oraş de provincie.

— Sunt cam disperat. Mâine nava intră şi apoi iese din port, iar eu sunt pironit aici şi beau cafea. Am întrebat şi mai devreme dacă era cineva dispus să mă ia cu camionul, dar probabil că nu am pus întrebarea aşa cum trebuia. Toţi m-au refuzat. Am lăsat să mi se vadă pe chip o urmă de dezamăgire.

— Ce ghinion! Se uită la farfuria goală, mâzgălită de ketchup,

de parcă ar fi fost vreo pictură.

— Ştiu, domnule. N-aş ruga niciodată pe nimeni să-mi facă această favoare, dar am mare nevoie de slujba asta.

— Eu nu am voie să iau autostopişti. Cred că înţelegi.

— Sigur că da, bineînţeles. Dar asta nu v-ar face să vă abateţi din drum. Apoi am devenit mai tranşant. Aşa cum aţi spus, şi eu aş prefera să fie croite aici cămăşile acelea. Aş prefera o slujbă în care să pot rămâne pe uscat. Dar trebuie să accept ce mi se oferă.

Avusesem grijă să număr mărunţişul pentru cafea în faţa chelneriţei. Voiam să par ceea ce susţineam că sunt chiar din momentul în care păşisem în popasul acela de camioane. Trebuie să-ţi joci rolul până în pânzele albe. Chelneriţa, care trăgea cu urechea la ce vorbeam noi de când clienţii se mai răriseră, îmi mai puse puţină cafea în ceaşcă fără să-i fi cerut acest lucru.

Camionagiul îşi puse ceaşca jos. Se gândea la tot ce-i spusesem. Cei mai mulţi oameni sunt cumsecade şi înclinaţi să-i ajute pe ceilalţi.

— Păi...

— Aş putea să contribui şi eu cu nişte bani de benzină.

— Cum te numeşti?

— Sam. Sam Capra. Nu aveam acte de identitate false; nu avea niciun rost să-l mint. Aveam permisul de conducere la mine, iar el ceru să-l vadă. I l-am arătat.

— Capra, ca pe regizorul de film?

Am râs ca şi când nu mai auzisem niciodată această întrebare.

— Din păcate, nu există niciun grad de rudenie. Câţi bani n-aş putea obţine din drepturile de autor ale filmului *It’s a Wonderful Life*[19]?

— E un film bun, spuse el, ca şi când astfel aş fi confirmat că eram înrudit cu cel mai celebru purtător al numelui Capra. Scrie că locuieşti în New York: ce cauţi pe-aici?

— Încercam să obţin o slujbă în Albany. N-a mers. Aş putea să am un ghinion mai mare ca ăsta?

Mai studie un timp permisul de conducere, de parcă ar fi fost o carte cu multe pagini. Mi-l înapoie, după care înghiţi şi restul de cafea.

---

[19] *O viaţă minunată* – un film de Crăciun din 1946 în regia lui Frank Capra. (n.tr.).

— Atunci este o viaţă minunată, Sam Capra: te-ai făcut de-o călătorie, spuse camionagiul şi râse de gluma pe care o făcuse. Şi eu la fel.

18.

Acum făceam şi eu parte din flux, din şuvoiul de mărfuri care intrau în lumea largă. Nu voiam decât să fiu dus de curent şi speram să nu mă împotmolesc într-o vâltoare sau în vreo bifurcaţie.

Camionul cu denim îşi croi drum prin hârţogăria necesară, trecând de punctele de control ale portului New York, de terminale şi de hangarele pentru inspecţie – totul într-o viteză constantă. I-am mulţumit camionagiului, i-am strecurat banii de mită (pe care am numit-o bani de benzină) şi am coborât din camion.

Porturile sunt aglomerate. Oamenii lucrează cu determinare. În urma opririi mele la Wal-Mart eram îmbrăcat în blugi, cămaşă din denim, bocanci şi o şapcă de baseball inscripţionată cu Yankees. Nu aveam rucsac, ci două raniţe de-a curmezişul cărora scrisesem, cu un marker, EFECTIVE. Poate coborâsem de pe un vapor; poate veneam de la un birou situat în incinta complexului portuar. Speram că sunt invizibil.

Am urmărit cum containerele erau ridicate de pe docuri şi transportate cu macaraua până în măruntaiele navelor, iar când se atingea capacitatea maximă de încărcare, erau depozitate de-a lungul punţilor netede. Operaţiunile de încărcare aveau graţia unui dans. Camioanele înaintau puţin câte puţin, erau golite de încărcăturile pe care le duceau, apoi întorceau şi se aşezau în altă coloană pentru a fi încărcate din nou cu mărfuri din Europa, Africa sau din porturile americane situate în sud; Charleston, Miami, New Orleans, Houston.

Am trecut pe lângă un şir de nave tip cargo. Acolo era o poartă de intrare păzită. Linia îngrădită şerpuia mai departe, după ce am trecut pe lângă o zonă de încărcare, iar după câţiva zeci de metri ghereta paznicului nici nu se mai vedea.

Am escaladat iute gardul şi am sărit pe partea cealaltă. Nu a strigat nimeni după mine.

Am mers, fără să mă grăbesc, pe lângă stive de containere. Aveam de făcut o alegere. Să aleg o navă sau să aleg un container. Dacă aş fi încercat să mă urc pe o navă şi apoi să mă ascund, aş fi avut de-a face cu oameni. Nu era bine. Era riscant şi să pătrund într-un container; acesta putea nimeri la baza încărcăturii, iar atunci nu aş fi putut să forţez uşa ca să îl deschid, în raniţă aveam uneltele necesare pentru a decupa în container un orificiu pentru aer, dar aş fi preferat să-mi aleg propriul sicriu în care urma să-mi petrec următoarele zece zile.

Nimeni nu-mi dădea niciun fel de atenţie. Simţeam, însă, o strângere de inimă. Oricine m-ar fi putut opri; oricine m-ar fi putut lua la întrebări. Dacă înfăţişarea mea ar fi dat oricât de puţin de bănuit, aş fi atras atenţia. Howell şi oamenii lui de pază aflaseră, de acum, că fugisem; nu puteam să apreciez în niciun fel cât de aproape erau să-mi dea de urmă.

— Hei! strigă o voce.

La vreo şase metri în faţa mea, un ins se îndrepta grăbit spre mine. Am îngheţat. Purta cămaşă, ceea ce însemna că lucra pentru un antreprenor de transport maritim. În mână ţinea un cititor electronic de coduri de bare şi mă întrebă:

— Unde e buda cea mai apropiată, frate? E prima mea zi şi locul ăsta e-al naibii de mare.

Am azvârlit capul în direcţia clădirii celei mai apropiate şi am sperat că aveam dreptate.

— Mersi.

Şi plecă.

Dacă acolo nu găsea niciun grup sanitar, mă va ţine minte? L-am urmărit îndreptându-se spre clădirea respectivă. S-ar putea să am mult mai puţin timp la dispoziţie decât credeam, ca să găsesc ce-mi trebuia. Da, l-am întrebat pe tipul ăla, dar m-a-ndrumat greşit. Nu, nu am observat dacă avea un ecuson de identificare…

Ştiam ce fel de container căutam. Pe laterale era imprimată sigla companiei navale în proprietatea căreia se afla, alături de un număr de identificare. Se obişnuia ca aceste containere să fie cumpărate, vândute sau schimbate între expeditori; observam pe unele din ele că fuseseră reimprimate, pentru că noile numere erau înconjurate de urmele vechii vopseli.

Cele mai multe din containerele pe care le-am văzut aveau la vedere un aşa-numit sigiliu de siguranţă. Erau însă şi câteva

sigilii care, din cauza numeroaselor operaţiuni de deschidere, atârnau, rupte. Sigiliile acestea nu corespund chiar perfect imaginii de invulnerabilitate pe care politicienii o înfăţişează marelui public. Sigiliul este adesea doar o fâşie de plastic de dimensiunea brăţării de identificare pe care o poartă un pacient în spital. Numărul este acelaşi cu numărul de identificare de pe laterala containerului, iar sigiliul este pur şi simplu introdus prin mânerele uşii. Am văzut şi câteva care nu aveau deloc sigiliu: mutarea, poziţionarea, golirea, încărcarea şi mutarea din nou a unui container de câteva tone însemnau că aceste fâşii de plastic se pot rupe cu uşurinţă sau pot chiar cădea de tot în timpul operaţiunilor.

Şi nimeni nu verifică; nimănui nu-i pasă. Fluxul comercial nu poate fi oprit.

În faţă aştepta un şir de nave mari. Sigla proprietarului arăta că este vorba despre o companie navală cu sediul la Rotterdam, în Olanda. Va trebui să mă mulţumesc cu asta. Din păcate, containerele care mergeau în Marea Britanie nu aveau deasupra lor un indicator mare de neon pe care să scrie Londra. Însă mă puteam ascunde şi mă puteam strecura neobservat în haosul şi labirintul celui mai mare şi mai activ port din Europa. Am ales un container de la baza unei stive mai mari – acesta va fi încărcat printre ultimele. Avea uşa de partea opusă a macaralei şi nu-mi păsa ce urma să fie transportat – câtă vreme nu era vorba despre şerpi sau scorpioni. Aceasta era şansa mea.

Sigiliul era la locul lui; îl tăiasem cu un cuţit pe care-l aveam în raniţă, lăsându-i marginile zdrenţuite ca să pară că fusese deteriorat în tranzit. Am deschis uşa, am intrat înăuntru, am închis uşa după mine.

Totul nu a durat decât vreo cinci secunde. M-am aşezat în genunchi în apropierea uşii. Am ascultat. Am aşteptat să aud paşi alergând în direcţia mea, dar nu se auzea decât zgomotul continuei mişcări a mărfurilor, scârţâitul şi scrâşnetul containerelor de deasupra care erau ridicate încet cu macaraua în aer. Am scotocit în raniţă şi am găsit lanterna. Am aprins-o şi am examinat containerul. Stive de cutii. Pe undeva, mă aşteptasem să fi fost gol – în definitiv, ce mai produce America de care restul lumii să aibă nevoie? Poate aveam să găsesc produse financiare structurate sau credite ipotecare cu grad ridicat de risc.

Am inspectat o parte din cutii. Pe unele scria: CLEAN-PAK ŞERVEŢELE UMEDE PENTRU MÂINI. Pe altele era scris: SĂPUN NATURAL DIN PLANTE PRODUS ÎN VERMONT HANDMADE ÎN USA şi pe ele era desenat un peisaj stilizat reprezentând o scenă dintr-o fermă din New England. Opt sau zece zile înţepenit înăuntrul containerului: cel puţin nu voi mirosi la fel de urât ca după zece zile fără să fac duş. M-am ghemuit pe vine, departe de uşă. După un timp am simţit containerul ridicându-se, părăsind solul, legănându-se în direcţia oceanului şi apoi aşezându-se încet.

M-am sprijinit de o cutie de săpun din Vermont, m-am înfăşurat într-o pătură şi am adormit.

19.

Zece zile într-un sicriu de oţel. Nicio altă modalitate de a-ţi petrece timpul în afară de a gândi şi de a face planuri. Imaginaţi-vă cum ar fi ca zece zile să fiţi izolaţi de lume: fără telefon, fără internet, fără televizor. Tăierea cablului electronic mă izola de agitaţia trepidantă şi neîncetată a lumii moderne. Linişţea ar putea să-i înnebunească pe mulţi, însă pentru mine era binevenită. Singurele lucruri bune în închisoarea din Polonia fuseseră, după primele câteva săptămâni de interogare, tăcerile prelungite în care eram numai eu şi pereţii din piatră. Puterea pe care ţi-o dă timpul pe care-l petreci gândind este o plăcere uitată în lumea modernă. Ceea ce trăiam nu diferea cu mult de intervalele inutile de linişte din închisoarea CIA, cu excepţia faptului că nu mă tortura nimeni. Pragul pe care îl depăşisem, însă, mă apăsa într-un fel la care nu mă gândisem atunci când concepusem planul. Howell putea foarte bine să emită un ordin de ucidere pe loc cu numele meu. Evadasem din cuşca invizibilă. De acum, nu voi mai primi o a doua şansă.

Când m-am trezit, am făcut uz de lanternă şi am încropit o mică tabără în sicriul de oţel. În raniţe aveam Glock-ul şi două încărcătoare pe care le furasem din seiful din biroul lui Ollie. Mai aveam o colecţie, speram eu, delicioasă, de batoane proteice şi cu fructe. Sticle cu apă. Baterii de rezervă pentru lanternă. Periuţă de dinţi, pastă de dinţi şi hârtie igienică. Un mic

container pentru gunoi. O trusă de prim ajutor şi pastile de dormit. Un iPod încărcat pe care înregistrasem Mahler şi Rolling Stones şi o baterie de rezervă pentru el. Două schimburi de haine: cămăşi gri, blugi. Toţi banii pe care-i strânsesem după eşecul cu paşaportul – câteva sute de dolari.

Nu era cine ştie ce, în vederea unei lungi şi periculoase călătorii pentru găsirea soţiei pierdute şi a copilului meu. M-am uitat la ceas. Cargoul trebuie să fi plecat de acum. Se auzea huruitul constant al motorului. Nu voiam, totuşi, să risc să deschid uşa containerului şi să fiu văzut – deşi cu toate acele mii de containere şansele să fiu observat erau, credeam eu, minime – până ce ne vom fi aflat măcar la o zi depărtare de America. Atunci nava nu va face cale-ntoarsă pentru un pasager clandestin; mă vor aresta doar şi mă vor arunca în vreo cabină cât mai mică, în care vor reuşi să improvizeze o celulă de închisoare. Vor alerta autorităţile portuare numai atunci când vor ajunge la Rotterdam. Cel mai bine era, totuşi, să nu fiu observat. Puteam să-mi păstrez mintea întreagă şi fără să văd cerul.

Containerul era ca un pântec, mi-am spus eu. Poate că atunci când voi ieşi din el, voi fi un om renăscut, pregătit să tai şi să spânzur.

Am închis din nou ochii.

Nu simţeam decât o singurătate desăvârşită, care nu se întâlneşte prea uşor în lumea de astăzi. Nu aveam nimic de făcut, ci numai să dorm şi să visez la ceea ce pierdusem. Dar nu putea fi sănătos să visezi atât de mult.

•

Am aţipit şi nu era un vis, ci o amintire, care se ridica în mintea mea ca un balon.

— Lui ce nume vrei să-i punem? mă întreba Lucy.

Stătea la fereastră, în apartamentul nostru din Bloomsbury, şi se uita cum plouă afară. Nori cenuşii, joşi, lunecau deasupra oraşului, iar viaţa mea obişnuită era la cinci zile înaintea punctului zero.

— Lui. Eşti convinsă că va fi un „el”.

— Dă din picioare la fel ca tine.

Îşi aşeză mâna peste burtă.

— Eu nu te-am lovit niciodată.

Îmi puse o mână pe obraz.

— În somn. Când visezi urât. Despre Danny.

Fratele meu.

Când era amintit Danny, se lăsa întotdeauna tăcerea. Poate că nu dura decât o clipă, însă marca o pauză plină de răceală în viaţa de fiecare zi. Şi inevitabila durere ascuţită. În spatele ochilor mei, în străfundul gâtului.

Am coborât mai jos cartea pe care o citeam.

— Păi ce-ai zice de Edwin, ca pe tatăl tău?

Părinţii lui Lucy muriseră într-un accident de maşină când ea avea zece ani şi mă gândisem că ar fi vrut să onoreze amintirea tatălui sau a mamei ei, acum dispăruţi. După moartea părinţilor fusese crescută de o mătuşă, urmaşe facultatea cu bursă întreagă, studiase despre bazele de date şi se angajase la Firmă imediat după absolvirea facultăţii, ca şi mine. Vorbea cu afecţiune despre mătuşa ei şi foarte puţin despre părinţi, ca şi când ar fi fost simple personaje despre care citise într-un roman.

— Apreciez delicateţea ta, maimuţoiule, dar Edwin mi se pare prea de modă veche.

— Hm, bine.

Am privit-o cu mintea goală.

— Ce-ai spune de Samuel junior? întrebă ea.

— Nu vreau să poarte numele meu. Lasă-l să fie propria persoană.

Lucy îşi strânse picioarele sub ea.

— Mie mi-ar plăcea să omagiez astfel o persoană iubită.

— Aşa, deci. Îmi iubeam părinţii foarte mult, însă pentru moment relaţiile mele cu ei erau foarte reci. Lucy, ce-ar fi să-l numim după tine? Să-i spunem Lucian. Va trebui să fie puştiul cu personalitatea cea mai puternică de pe terenul de joacă.

— Nu. Eu m-am decis. Îl vom numi Daniel, după fratele tău.

— Nu trebuie să faci asta. Nici măcar nu l-ai cunoscut pe Danny.

— Ştiu ce-a însemnat pentru tine. Este un nume minunat. Hai să-i aducem un omagiu în felul acesta.

(Dacă aş putea pune un bileţel autocolant pe mintea mea, aş scrie: „Aceasta era femeia pe care lumea îmi cere acum să o cred trădătoare.”)

— Atunci hai să-l adăugăm şi pe Danny pe listă.

Am luat din nou cartea.

— Daniel. Bine. Dar dacă mă înşel şi este o fată?

— Capri, ca insula. Capri Capra. Ne va iubi pentru totdeauna.

Ea râse.

— Sam?

— Da?

Nu mi-a răspuns şi atunci am aruncat o privire spre Lucy, care continua să privească alunecarea lentă a ploii de-a lungul geamului. Apoi a spus ceva ce nu spusese niciodată în viaţa reală: Crezi că te-aş putea lăsa să mori?

M-am trezit tresărind. Întunericul era aproape desăvârşit şi, pentru o clipă, am uitat că eram cuibărit în coconul oferit de container.

Am stat întins, ascultând, întrebându-mă cât dormisem. Astăzi, pentru prima oară după mult timp, dormisem ca un om liber – fără ca nimeni să asculte ce vorbeam, fără să zac într-o celulă, fără ca cineva să-mi urmărească somnul sau visele în căutarea unor dovezi de trădare. Am adormit din nou, m-am trezit din nou, apoi am adormit iarăşi. Cât timp a trecut în felul acesta, nu ştiu.

Creierul meu, însă, mă trezi brusc din somn la auzul unui zgomot. Un zumzet care se apropia, părând puternic prin contrast cu zăngănitul blând şi constant al motoarelor navei. Un vâjâit întrerupt.

Cunoşteam zgomotul acela. Un elicopter!

Care cobora pe punte.

20.

Mi-am asumat riscul să întredeschid uşa. Lumina mă izbi în ochi – erau zorii zilei, trandafirii şi proaspeţi. Simţeam în nări un aer neîntinat de prezenţa oraşului – apă sărată, izul ruginii. Lumina îmi rănea ochii; am clipit până ce durerea dispăru. Containerul meu era aşezat aproape în vârful unei stive şi chiar lângă aceasta se afla o altă stivă. Abia puteam deschide uşa ca să mă strecor afară şi pentru asta a trebuit să mă ţin de marginea containerului învecinat. Am privit în jos. Estimam că mă aflam la o înălţime de vreo patru etaje – dacă aş fi alunecat, aş fi căzut într-un canion îngust format din containere. Am împins şi am deschis uşa cât de larg am putut, apoi m-am

căţărat, aşezându-mă pe acoperişul containerului.

Nori străvezii brăzdau cerul. Vâjâitul elicopterului începu să scadă pe măsură ce rotoarele încetineau. Am înaintat centimetru cu centimetru peste acoperişurile containerelor şi m-am uitat în jos. La pupa navei aterizase un elicopter. Am văzut patru bărbaţi înarmaţi care ieşeau din el în timp ce rotoarele încetineau. O siluetă – o femeie în costum – stătea ceva mai departe şi vorbea cu un grup de bărbaţi care păreau să fie căpitanul şi câţiva membri ai echipajului.

Nou-veniţii trebuie să fi fost oamenii lui Howell.

Doamne, cum era cu putinţă? Cum era cu putinţă? Era greu să găseşti indivizi care nu voiau să fie găsiţi; mă lovisem şi eu de câteva ori de această problemă. Totuşi, indiferent cu câtă atenţie mă ascunsesem eu, ţop şi Firma. Inima îmi bătea în piept ca un ciocan şi m-am gândit: erau şase mii de containere acolo, nu puteau să le deschidă şi să le perchiziţioneze pe toate. Le-ar fi luat câteva săptămâni bune.

Dacă, însă, Firma ar fi confiscat nava, atunci ar fi avut la dispoziţie aceste săptămâni. Puteau să rechiziţioneze vasul, să-l aducă la New York sau Boston, să-i despăgubească pe expeditorii nemulţumiţi. Dispuneau de tot timpul din lume ca să mă dibuie. Dacă găsiseră cadavrul intrusului în apartament, nu vor renunţa niciodată. Howell va şti că-l omorâsem pe individ şi că fugisem, fiind probabil în posesia unor informaţii deosebit de utile.

Elicopterul se ridică din nou. Plană deasupra pupei navei, după care începu să înainteze încet de-a lungul punţii. Vedeam doi bărbaţi stând în uşa deschisă a elicopterului şi uitându-se la un laptop. De fiecare parte a elicopterului atârna câte un şir de lentile care formau un dreptunghi.

Elicopterul survolă la joasă înălţime prima stivă de containere, menţinând aproape aceeaşi viteză de zbor. Nu se grăbea. Era în căutare.

Mi se strânse inima. Scannere cu infraroşii conectate la camere termografice. Temperatura corpului meu va străluci ca o flacără pe fondul temperaturii mai scăzute a mărfurilor transportate, precum săpunul din Vermont şi şerveţelele umede din New Jersey.

Trebuia să găsesc o altă ascunzătoare pe această navă. Neîntârziat.

Nu puteam să cobor de pe containere. Căldura corpului meu ar fi ieşit în evidenţă ca o băşică pe picior. Trebuia să urc, iar apoi să găsesc o modalitate rapidă de a pătrunde în interiorul navei. Mă vor vedea, însă peste câteva minute aveau să mă găsească oricum. M-am ghemuit şi am coborât din nou în container, mi-am înşfăcat arma, muniţia şi banii. Am pus banii şi muniţia într-o pungă legată de curea, am vârât pistolul în partea din spate a pantalonilor şi am ieşit din nou pe uşă. Suprafaţa containerelor era umedă de la briza mării şi verificam cu atenţie de fiecare dată când mă agăţam de ceva; o alunecare s-ar fi dovedit fatală. M-am căţărat sus. Elicopterul era la vreo sută de metri de mine. Nava se oprise din mers şi aruncase ancora; zgomotul alb al motoarelor se stinsese.

Elicopterul era cu spatele la mine, cu nasul îndreptat spre locul în care stăteau costumata din elicopter şi căpitanul navei (am presupus eu). M-am târât pe acoperişul containerelor. Acum eram la înălţimea unui bloc cu cinci etaje, în aer liber, întins pe oţelul rece al unui container albastru. Am observat că această stivă cobora în trepte, după care se înălţa din nou. Încărcătorul nu-şi făcuse bine treaba şi îmi pusese la dispoziţie margini şi pereţi, ca ceva mai demult, în Vauxhall.

Elicopterul începu să se rotească. M-am ghemuit şi am luat-o la fugă. Mi-am dat drumul peste marginea primei stive şi am căzut pe următoarea.

S-a auzit un zdrăngănit când am lovit-o. Cei din elicopter nu ar fi avut cum să-l audă. Însă un membru al echipajului, care stătea lângă balustrada de la prova, se întoarse, fie din cauza zgomotului, fie din cauza străfulgerării colorate care se vedea atunci când fugeam.

L-am văzut întorcându-se şi arătând cu degetul. Drept spre mine.

M-am rostogolit şi am alergat din nou spre marginea containerelor, după care am auzit vâjâitul din ce în ce mai puternic al elicopterului. M-am sprijinit în cădere de marginea unui container, mi-am încetinit coborârea, am lovit partea superioară a unui alt container şi m-am rostogolit pe el, ridicându-mă în picioare. Am aruncat o privire în urmă când parcurgeam în fugă cei şase metri până la marginea lui şi am văzut cum elicopterul se apropia de mine. Unul din bărbaţii din el sări pe stiva de containere, cu arma în mână.

Am fugit. Metalul lovi metalul – un glonţ lovise şuierat containerul. Trebuia să cobor de pe stiva aceea – elicopterul huruia deasupra mea, zburând în cerc, fără să mă piardă din raza vizuală, în timp ce bărbatul înarmat micşora distanţa dintre noi.

Eram prins între om şi maşină, înconjurat, la trei etaje deasupra punţii şi am observat altă crevasă îngustă între stivele de containere multicolore înghesuite unele într-altele.

M-am răsucit ca să pătrund în deschizătură. Aveam, poate, treizeci de secunde ca să cobor nouă metri, până la punte, înainte ca bărbatul înarmat să ajungă şi el la „canion”. Aş fi fost un om mort dacă nu reuşeam să scap de acolo până ajungea el. Era simplu să-mi tragă un glonţ în creştetul capului.

Mi-am dat drumul să cad, prinzându-mă cu picioarele de marginea containerelor exact atât cât să-mi reduc viteza de coborâre, reluându-mi apoi căderea. Găseşte linia, mi-am spus. Era ca un traseu de parkour în interiorul unei conducte; umerii mi se loveau cu putere de containerele de oţel.

Şase metri. Am lovit un cadru de container, mi-am pierdut echilibrul. M-am lovit de peretele lateral din metal, m-am prins cu mâinile de marginea unui container. Auzeam elicopterul vâjâind deasupra mea ca un ciocan.

M-am concentrat, m-am desprins de margine şi am reuşit să aterizez pe punte cu o rostogolire controlată. Am scăpat din stiva de containere şi am ieşit, din umbră, în firava lumină a soarelui care străpungea pâcla oceanului. La cincisprezece metri în faţa mea era o balustradă, iar dincolo de ea, cenuşiul nepăsător al oceanului.

Am fugit, rămânând în apropierea marginilor containerelor. Trebuia să ajung sub punte. Pe o navă plină de trupuri calde, pompe de încălzire şi motoare puternice, vor trebui să facă scanările termice manual. Iar jos vor mai fi încă alte câteva sute de containere. Pentru un timp, aş putea fi acul din carul cu fân. Aveam de gând să-i fac să trudească zdravăn ca să mă găsească, pentru că mă săturasem să fiu împiedicat, să fiu îndepărtat de la tentativa de a-mi găsi soţia şi fiul.

M-am izbit de un membru al echipajului, un tânăr filipinez care a strigat în tagalog[20] după ajutor. I-am arătat arma şi a

[20] Limba tagalog (versiunea sa standard este limba filipineză) este o limbă austroneziană vorbită ca limbă primară de un sfert din populaţia din Filipine şi ca

îngheţat. L-am împins cu putere, am fugit pe o uşă deschisă şi am început să cobor scările cu zgomot.

În spatele meu am văzut cum bărbatul înarmat, care mă urmărea cu toată viteza, alunecă de pe un container, lovi puntea şi se rostogoli cu destulă îndemânare ca să-şi păstreze echilibrul când ajunse în faţa stivei de containere.

Am dispărut în interiorul navei. Echipajul probabil că nu era înarmat; nava aceasta nu trecea prin dreptul Somaliei. Nu voiam să împuşc o persoană nevinovată; în plus, zgomotul ar fi trădat locul în care mă aflam, avertizând urmăritorii. Cel mai bine era să acţionez în tăcere şi să mă fac nevăzut.

Am parcurs în fugă un coridor lung şi îngust, privind în spate şi încetinind ca să văd dacă eram urmărit, dar m-am izbit de o namilă de om care sărise de după o uşă. M-am dat înapoi, iar bărbatul – un asiatic solid – a rânjit şi mi-a lansat o rafală de lovituri în faţă. Recursese la Muay Thai[21]: lovituri puternice, iuţi şi brutale, o tehnică de luptă thailandeză menită să trântească un adversar la pământ şi să-l neutralizeze cu cel mai mic efort posibil. Doare. Tare de tot.

Înainte să reuşesc să le parez, îmi administră două lovituri precise în maxilar şi gât; m-am prăbuşit la pământ.

Apoi deschise un cuţit de buzunar. Un cuţit de buzunar?! Anii optzeci îşi revendică arma, moşule.

— Se oferă o răscumpărare pentru tine, şuieră el. Tăie aerul dintre noi cu cuţitul şi zâmbi cu zâmbetul lui dur şi respingător. Te ridici încet şi...

— Iar asta înseamnă să trişezi, am spus eu.

Mi-am scos arma şi i-am zburat, cu un glonţ, cuţitul din mână. El ţipă; cuţitul rupt căzu cu un zăngănit pe punte. Am aruncat o privire în urmă şi l-am văzut pe bărbatul înarmat repezindu-se pe holul din spatele nostru, aşa că am mai trişat o dată şi mi-am pus braţele în jurul marinarului care ţipa şi sângera, folosindu-l ca scut. Bărbatul înarmat se abţinu să tragă. Ura pentru comportamentul moral! L-am tras după mine pe hol pe marinarul care icnea. Într-un final, am ajuns la o uşă; dădea spre depozitul principal pentru containere.

---

limbă secundară de către majoritate. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).

[21] Muay Thai sau boxul thailandez, sport naţional, este un stil de luptă derivat din artele marţiale thailandeze care implică doar pumnii, picioarele, coatele şi genunchii. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).

— Lasă-l să plece, domnule Capra, nu vrem decât să stăm de vorbă, strigă bărbatul înarmat.

„Domnule”? Câtă politeţe! M-am prefăcut că nu-l aud. L-am grăbit pe marinar să coboare la nivelul la care se afla depozitul. Acesta nu se opuse, gemând în timp ce-şi ţinea mâna rănită încleştată cu mâna validă. Însă două persoane nu se pot mişca tot atât de repede ca una singură, iar când am ajuns la nivelul respectiv, am tras în luminile de deasupra noastră. Aveam nevoie de protecţia întunericului. Bărbatul înarmat îşi făcu apariţia în susul scărilor şi ţinti. Trase când încercam să-l târăsc pe marinar în spatele unghiului făcut de un container şi simultan apăsam pe trăgaci, iar glonţul meu rată becul.

Mă mişcasem prea încet. Glontele bărbatului înarmat îl nimeri pe marinar în partea superioară a spatelui, iar acesta ţipă şi se lăsă pe podea.

Am aruncat o privire spre marinar şi, în locul unei pete de sânge pe cămaşă, am văzut o mică săgeată metalică ce ieşea în afară dintre omoplaţii lui masivi. Nu era un glonţ. Era o doză de anestezic, de parcă am fi fost la o partidă de vânătoare în aer liber şi le puneam tag-uri tigrilor ca să le urmărim deplasarea. Săgeata cu anestezic era folosită pentru ca eu să pot fi adus înapoi şi pus în orice fel de cuşcă ar fi ales Howell pentru mine. Voiau o momeală funcţională.

Am tras asupra bărbatului înarmat, care se adăposti după marginea unui container, după care m-am întors şi am luat-o la goană prin labirintul de containere. Prima la dreapta, prima la dreapta. Trebuia să-l elimin pe bărbatul înarmat. Încercam să ajung în spatele lui când va coborî scările. Am sperat că adrenalina îl va face să se grăbească, să ia o decizie neinspirată care să fie în favoarea mea. O lumină chioară se revărsa peste stivele de containere.

M-am oprit şi am riscat să arunc o privire după colţ. Containerele erau depozitate mai strâns în acest loc; mai puţin loc de manevră, o rază vizuală mai mare, ceea ce însemna că erau şanse mai multe să fii surprins în câmp deschis. Auzeam voci ridicate şi picioare tropăind pe treptele de oţel. Venea ditamai mulţimea. Dacă aş fi tras cu arma, mi-aş fi trădat poziţia.

Am rupt sigiliul unui container şi m-am strecurat înăuntru, lăsând uşa deschisă ceva mai puţin de doi centimetri. Am

început să număr încet în minte. Când am ajuns la nouăsprezece, bărbatul înarmat trecu pe lângă mine, deplasându-se cu viteză dar în tăcere. L-am văzut trecând de uşă. Am ieşit din container şi i-am tras o lovitură cu piciorul în spatele capului, ca şi când ar fi fost un perete pe care încercam să-l urc în fugă. S-a prăbuşit şi l-am prins de partea din spate a cămăşii, ca să nu cadă cu zgomot. Cu mâna cealaltă i-am smuls pistolul cu anestezic şi i-am tras o săgeată în spate. Omul căzu moale ca o păpuşă şi i-am dat încet drumul pe podea. M-am grăbit să ajung la o intersecţie şi am privit de-a lungul culoarului lung şi neîntrerupt dintre containere, unde am văzut încă un om îmbrăcat în negru, însoţit de un membru al echipajului. Am fugit de-a lungul acestui culoar, auzind ecoul vocilor lor ricoşând în containerele de oţel.

Se vor aştepta să mă ascund prin stive. Trebuia să găsesc un alt loc pe nava aceasta pe care să mi-l însuşesc. Era necesar să fiu în continuă mişcare şi să folosesc în avantajul meu înregistrările termice ale echipei de căutare. Să mă ascund acolo unde căldura motoarelor ar fi camuflat valorile înregistrate de corpul meu. Trebuia să rezist până ajungeam la Rotterdam. Acolo mă voi putea face nevăzut.

Doar pentru o clipă m-am oprit la o nouă intersecţie, ca să mă orientez, şi am simţit o împunsătură în gât, intensă, ca o lovitură.

O săgeată. Mai dispuneam, poate, de numai câteva secunde înainte ca anestezicul să-şi facă efectul. Mi-am ridicat pistolul la apropierea bărbatului înarmat. Acum stătea şi femeia în costum lângă el, privindu-mă, fără urmă de teamă.

Mila. Femeia din barul lui Ollie. Băutoarea de whisky căreia îi plăceau lupii. Păr blond dat foarte pe spate, privire de oţel, zâmbet dur. Îi plăcea whisky-ul Glenfiddich, iar în sângele meu parcă fusese injectată o sticlă întreagă care mi se dusese drept în inimă.

Oţelul pistolului îmi scăpă din strânsoarea mâinii. Am râs în timp ce mă prăbuşeam.

21.

Am deschis ochii pe cerul înstelat. Auzeam clipocitul apei, şuieratul blând al brizei. Eram întins pe spate, cu oţelul drept pernă. Pe un container, pe puntea navei. Deasupra mea atârna luna, care părea coaptă de atâta lumină. Şuiera, de fapt, vântul, care se strecura printre spaţiile libere dintre stivele de containere. Stelele erau diamante presărate pe cerul nopţii. În oraş, stelele nu se vedeau niciodată atât de clar.

Mila stătea lângă mine. Picior peste picior, îmbrăcată în pardesiu, cu o ţigară în mână, urmărind cum fumul se destrăma în lumina lunii.

M-am ridicat. Braţele şi umărul mă dureau, însă nu eram rănit.

În jurul nostru nu mai era decât întunericul oceanului. Starea mea de inconştienţă durase aproape întreaga zi.

— Bună seara, Sam, spuse Mila.

— Te-a trimis Howell.

Doamne, câtă silinţă îşi dăduseră.

— Howell. Numele nu-mi spune nimic.

Mila luă un fum din ţigară şi strivi chiştocul de puntea de oţel. Privi în depărtare, peste întinsul Atlanticului. Elicopterul plecase.

Deschise o geantă şi scoase o sticlă de Glenfiddich şi două pahare mici.

— Ei bine, iată şi ceva adevărat despre tine. Chiar îţi place Glenfiddich, am spus eu.

— Iar numele meu adevărat este Mila, zise ea. Un doctor ar fi de părere că nu este bine să bei imediat după o doză de anestezic, aşa că îţi dau numai un strop. Am întins paharul, iar ea l-a ciocnit cu al ei. Bea-l ca medicament.

— Pentru ce toastăm? mm întrebat-o eu.

— Pentru libertate. A ta. A mea. A lumii.

Mila sorbi o gură de whisky. Eu nu voiam să beau deloc, însă am luat o înghiţitură foarte mică.

— Ollie îţi va simţi lipsa, eşti barmanul lui cel mai bun. Dacă vântul se schimbă, îi vom putea auzi văicăreala.

— Cine eşti tu?

— Mila, ţi-am spus.

— Iar Mila cine este?

— Sunt prietena ta, Sam.

— Îmi pot găsi şi singur prieteni.

Mila arătă cu un gest întinderea navei. Nu se vedea nimeni din echipaj, nimeni nu părea să ne urmărească.

— Scuză-mă! Ai atât de mulţi prieteni. Arată-mi unde este capătul rândului şi mă voi aşeza să aştept la coadă.

Sarcasmul i se potrivea.

Numai că eu nu eram în dispoziţia potrivită pentru lumina lunii, whisky şi schimburi de replici spirituale.

— Pentru cine lucrezi? Şi cine dispune de resurse băneşti pentru toate astea? m-am abţinut eu să adaug. Echipe de oameni, scanare termică, elicopter cu motor cu reacţie. Trebuia să fi fost Howell.

Sau poate că Mila făcea parte dintre oamenii care o răpiseră pe Lucy, care ne înscenaseră totul. Poate nu voiau să ajung în Europa. Înscenarea împotriva mea şi a lui Lucy fusese foarte elaborată. Numai că... eu nu eram decât un singur om. Ceea ce făcuseră ei, era o mare bătaie de cap pentru oricine. Iar dacă Mila ar fi avut vreo legătură cu intrusul care pătrunsese în apartamentul meu, ei bine, atunci aş fi fost deja mort – urcat în elicopter, împuşcat şi aruncat în cenuşiul rece al Oceanului Atlantic.

Mila mai luă o înghiţitură de Glenfiddich.

— Cei care m-au angajat preferă anonimatul.

— Sunt aceiaşi oameni care mi-au răpit soţia?

— Nu.

— Lucrezi pentru Firmă?

— Ţi-am spus că nu. Se strâmbă puţin. Vreau să-ţi fac o ofertă.

Asta nu era greu de crezut. Cineva care spera că sunt suficient de ofticat pe CIA pentru că mă tratase ca pe un trădător, încât să devin eu însumi unul.

— Nu sunt interesat.

— Am cerut să ni se pregătească nişte cabine. Să coborâm să stăm de vorbă.

Era rece, aerul nopţii în largul Atlanticului. Am încuviinţat din cap. Am urmat-o jos, până la o cabină. Cei doi membri ai echipajului pe lângă care am trecut m-au privit fix, cu o ostilitate abia ascunsă.

— Pentru că tot vorbeam de prieteni, am spus eu când Mila

închidea uşa în urma noastră.

— Faptul că te-ai luptat cu ei m-a costat câteva mii de biştari ca mită.

— Îmi pare rău. Erau două paturi. M-am aşezat pe unul din ele. Bine, te ascult.

— Pentru început, îţi voi spune că voiam doar să stau de vorbă cu tine, nu să te rănesc. Şi nu aveam de gând să petrec săptămâni în şir căutându-te prin containere.

— Eşti din Firmă.

Mila pipăi o ţigară din pachet, apoi păru să se răzgândească.

— Eşti greu de cap? Am spus că nu, nu sunt din CIA. Am fost multe la viaţa mea, dar niciodată asta.

— Atunci cine eşti?

— Întrebarea, Sam, este cine urmează să fii tu. Guvernul a cheltuit o mulţime de bani de-ai contribuabililor ca să te pregătească şi nu a făcut asta pentru ca tu să umpli boluri cu covrigei, să picuri gin în martini şi să chemi taxiuri pentru beţivi.

— Iar tu vrei să profiţi la maxim de această investiţie. Tu şi oricine ar fi cei pentru care lucrezi.

— Haide să vorbim despre soţia ta.

— Ce-i cu ea?

— Trebuie să te fi gândit la câteva ipoteze în legătură cu ceea ce i s-a întâmplat, spuse Mila. Nu crezi că te-a trădat. Sau că ţi-a înscenat ceva.

— Dacă ar fi fost o înscenare, atunci nu trebuia să supravieţuiesc exploziei. Nu ar mai fi fost nevoie să mă scoată din clădire.

— Dar dacă era ţinută captivă, de ce i s-a permis să te salveze? De ce să te fi ajutat cei care o răpiseră?

— Nu ştiu.

— Poate că Lucy a negociat cu ei. Să te salveze pe tine, în schimbul cooperării sale.

Nu am spus nimic. Gândul ca Lucy să se sacrifice pentru mine mă apăsa ca sacul cu pietre legat de un înecat.

— Mai este şi chestiunea banilor pe care îi avea, toţi banii aceia pe care i-a transferat înainte de a dispărea.

— Tu de unde ştii?

— Ştiu despre banii pe care i-a transferat. Nu are importanţă de unde.

Am studiat chipul Milei. Aş fi putut s-o prind, s-o ţintuiesc de

zid, să o forţez să-mi spună cine era de fapt. Dar îmi dădeam seama că, în cazul ei, recurgerea la forţă nu era modul potrivit de abordare. Dispunea de o mulţime de resurse şi totuşi alesese să-mi vorbească între patru ochi. Ca unui egal, nu ca unui prizonier. Era pentru prima oară după mult timp când cineva se purta ca şi când putea avea încredere în mine.

— Nu am nicio explicaţie pentru asta. Dar cred că este în viaţă.

— Eu cred că Lucy Capra a fost o trădătoare şi a fost plătită pentru ce a făcut, spuse Mila pe un ton egal, iar în momentul în care a rămas însărcinată cu tine, a luat hotărârea să iasă naibii din situaţia aceea cât mai putea s-o facă. Peste câteva zile urma să intre în concediu de maternitate. Jurnalele de lucru, operaţiunile efectuate la calculator, totul urma să intre sub analiza atentă şi directă a unui alt agent de la biroul tău. Puteau să-i ia urma.

Am lăsat cuvintele să se aşeze.

— Te înşeli.

— Alternativa o reprezintă monstrul de sub pat, spuse Mila cu blândeţe. Alternativa este că ea nu te-a iubit niciodată, că te-a folosit, după care a înscenat totul astfel încât să pari un trădător. Ţi-a ucis prietenii. A făcut din tine un pion. Mila făcu o grimasă. Vreau să ştiu ce crezi cu adevărat, Sam. Ai avut unele dintre cele mai dificile misiuni în Europa. Nu poţi fi un om uşor de păcălit şi ai supravieţuit. Spune-mi ce crezi cu adevărat.

Nimeni nu-mi ceruse acest lucru de foarte mult timp.

— Lucy nu a trădat. Ni s-a înscenat ceva amândurora. Au luat-o pe ea ca să afle ce ştia. Firma încerca să vină de hac noii ordini a cercurilor transnaţionale infracţionale, mai ales celor cu legături în diverse guverne, fie acestea prietene sau nu.

Mila aştepta.

— Lucy ar fi fost utilă pentru acel tip de reţele infracţionale. Ştia multe despre infrastructura noastră, despre reţelele de calculatoare, despre modalităţile prin care urmărim informaţiile financiare. Le-ar fi fost mai utilă decât mine. Din ea ar fi făcut o ţintă. Cred că m-a avertizat ca să-mi salveze viaţa.

— Da, le este utilă, spuse Mila. Iar de tine nu mai are acum nimeni nevoie, cu excepţia mea.

— Ai nevoie de mine? Pentru ce?

— Ţi-aş putea lăsa libertatea să afli adevărul.

— Libertatea?

— Timp. Resurse. Este greu să dirijezi o căutare internaţională ca să-ţi găseşti soţia şi copilul atunci când comanzi apă tonică la ladă, ştergi dozatoarele de bere de la bar şi te afli constant sub supraveghere. Şi dacă te-ar prinde acum? Ridică din umeri. Ai sta în închisoarea lor pentru tot restul vieţii. Simularea înecului a fost nasoală. Am văzut înregistrările.

— Nu voi fi liber cât timp ei mă vânează. Şi câtă vreme nu ştiu ce s-a întâmplat cu familia mea.

— Te-au transformat într-un luptător al umbrelor; te-au făcut să joci un rol în care ai fi fost torturat până la moarte dacă ai fi fost descoperit. Traficant, mercenar. Te-au transformat în arma lor, iar acum nu mai au nevoie de tine, Sam. Cât ai rezistat la simularea de înec? Un minut? Cei mai mulţi nu depăşesc douăzeci de secunde. Eşti puternic.

— Cum se face că nu eşti din Firmă, dar urmăreşti înregistrările lor? Le-ai găsit pe YouTube?

Mila schiţă un zâmbet.

— Conform informaţiilor din dosarul tău, asupra ta nu s-a aplicat niciodată simularea înecului. Conform informaţiilor din dosar, soţia ta este considerată dispărută în misiune, iar tu ai demisionat din CIA. În dosar nu apare că ai fi desfăşurat muncă de teren, ci că ai fost un funcţionar mărunt cu responsabilităţi limitate. Ţi-au rescris trecutul ca să te facă să pari lipsit de importanţă.

— Toate bune şi frumoase. Aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată, cum îi place lui Howell să spună.

— Dacă Lucy ar fi trădat, ar fi putut compromite o sută de agenţi din Europa şi nu numai. Le-ar fi putut oferi informaţii confidenţiale în schimbul vieţii tale. Poate că de asta i-au permis să te salveze.

Gândul acesta era ucigător.

— Te rog, nu spune asta.

— Sam. Ai rămas fără niciun rost. E păcat. Ar trebui să ţi se ofere o ţintă, ca unui glonţ care a fost făurit manual.

— Şi atunci spre ce m-ai aţinti?

— Asupra unor oameni foarte periculoşi.

Recrutare. Mila nu făcea parte din Firmă însă era... mare. Mila era capabilă să-mi acceseze dosarul, care era considerat fără îndoială strict secret, putea să comande unui elicopter să

intercepteze şi să perchiziţioneze o navă împreună cu o echipă înarmată.

— Îţi ofer şansa să prestezi activitatea pentru care ai fost pregătit, oferindu-ţi tot sprijinul necesar şi îţi ofer şansa să-ţi redobândeşti credibilitatea şi demnitatea.

— Astea nu mă preocupă.

— Bineînţeles că te preocupă. Luni de zile, Firma a fost convinsă că erai un ucigaş şi un trădător. Acum crede doar că eşti un tâmpit care a fost jucat pe degete de soţia lui trădătoare.

— Au spus că am fost găsit nevinovat, că au dovezi.

— Singura dovadă din dosarul tău este aceea că nu ai mărturisit niciodată. Că nu ţi-ai schimbat niciodată relatarea. Howell a insistat să fii scos la vedere, ca momeală. Pentru că Lucy, dacă trădase, va ieşi din ascunzătoare ca să te omoare, să rezolve această treabă neterminată sau ca să te împiedice să te răzbuni pe ea. Ori, dacă Lucy ar fi fost răpită, scoaterea ta iveală nu ar fi prezentat niciun pericol. Dacă fugeai, fugeai, iar ei aveau să te găsească.

— Dacă Lucy ar fi vrut să mă omoare, era suficient să nu mă scoată afară din birou.

— Doar dacă faptul că erai în viaţă nu ar fi constituit cumva un avantaj pentru ea, în momentul acela sau ulterior, spuse Mila. Trădătorii nu au o gândire raţională. Trăiesc într-o stare de ciudată nedeterminare. Nu-şi expun copiii pentru a se adapta mai uşor. Engleza ei era aproape perfectă, dar nu chiar desăvârşită.

— Lucy nu este o trădătoare.

— Ar trebui să-ţi cumpăr un tricou cu chestia asta inscripţionată pe el, spuse Mila. Atunci îmi voi încheia cumpărăturile de Crăciun.

— Eşti crudă.

— Sunt singura care îţi spune adevărul după atâtea luni de zile, Sam. Iubeşte-mă pentru asta, bine?

— Orice ai vinde, nu sunt interesat.

Mi-am aşezat paharul gol de whisky pe masă. Îl băusem pe tot aproape fără să-mi dau seama. Soţia mea a dispărut. Puţin îmi pasă ce credeau ei. Mie chiar... nu-mi... pasă.

— Ai urmărit ieri ştirile de la televizor?

— Da.

— A fost bombardată o gară din Amsterdam.

Se vorbise despre asta la televizor, în popasul pentru camioane din apropiere de Albany.

— Am auzit.

Mila îmi mai întinse o fotografie. Un teanc, de fapt. Le-am răsfoit. Câteva surprinseseră chipul, mărit, al unei tinere femei. Atrăgătoare, cu ochi de culoare închisă, cu o mare parte din faţă acoperită de o eşarfă prinsă în jurul gâtului, ridicată mult spre nas, ca şi când ar fi încercat să se protejeze de frig. Purta blugi şi o cămaşă cu mânecă lungă.

— Cine este?

— Este fiica unui bărbat pe care îl cunosc. O femeie drăguţă. Yasmin Zaid este numele ei. Este din Londra. Nu a intrat niciodată în vreo belea; şi-a luat doctoratul la Oxford. Are o viaţă imaculată. A dispărut acum trei săptămâni, iar ieri şi-a făcut apariţia în Amsterdam Centraal, mergând cu un rucsac pe umăr. Avea o bombă înăuntru, presupun. Mila scoase la vedere încă o fotografie. Bărbatul care merge la un metru în spatele ei... Vocea i se stinse.

Am simţit o tresărire în piept. Era acelaşi bărbat care o luase pe soţia mea cu acel Audi. Avea o tunsoare militară şi machiajul îi ascundea cicatricea pe care o avea până aproape de unul din ochi. Dar îi cunoşteam forma feţei, iar cicatricea ca un semn de întrebare mi se întipărise în minte.

22.

— Observ o uşoară asemănare, spuse Mila.

Am privit-o pe deasupra fotografiei.

— Crezi că tânăra aceasta a pus o bombă...

Mila îmi mai dădu o fotografie. Aceeaşi femeie, ieşind grăbită din gară, fără rucsac, cu bărbatul care îmi răpise soţia pe urmele ei. M-am uitat la ora afişată pe fotografie.

Mila îmi urmări privirea.

— Bomba a explodat la zece minute după plecarea Yasminei Zaid, într-un stand din incinta gării.

Am studiat chipul fetei. O pânză albă în aşteptarea atingerii delicate a pensulei. Nu părea nici înfricoşată, nici entuziasmată de misiunea cu bomba pe care o avea de îndeplinit. Era...

inexpresivă. În spatele ei, omul cu cicatrice avea un rânjet abia vizibil.

— Se potriveşte, ce-i drept, cu descrierea ta. Bărbatul acesta a... afectat-o sau a influenţat-o pe Yasmin Zaid într-un fel. Poate că şi pe soţia ta. A înrobit nişte oameni cumsecade. Ca să comită acte violente.

— Nu înţeleg. Este un terorist?

— Nu este. Nu cred. Nu a revendicat nimeni explozia aceea, iar bomba nu a fost pusă într-un tren, unde ar fi putut face mult mai multe victime. Ar fi putut s-o arunce în aer şi pe Yasmin, dacă ar fi folosit-o doar ca pe-o unealtă. În schimb, au aruncat în aer un mic stand de ziare în care se vindeau bomboane, cărţi cartonate şi reviste. Din perspectiva unui extremist, este lipsit de sens. La fel ca explozia din biroul de la Londra.

Gândul m-a dus la Ţarul Banilor – fusesem întotdeauna sigur că investigaţia noastră în ceea ce-l privea dusese la explozia din Londra. După accent, Mila era rusoaică – putea să aibă vreo legătură cu el? În acest caz, nu m-ar angaja; m-ar ucide pur şi simplu. Am pus fotografia jos.

— Îmi închipui că sunt căutaţi de poliţia olandeză.

Olandezii nu au identificat-o încă, dar vor folosi programul de recunoaştere facială. Chiar dacă obţin numai o potrivire parţială a feţei tinerei, este doar o chestiune de timp până va fi identificată. Zile, poate.

— Cum ai obţinut fotografiile? Le-au făcut publice autorităţile olandeze?

— Nu.

Şi s-a oprit aici.

— De ce îmi spui problemele tale?

— Pentru că vreau să o găseşti pe Yasmin şi să mi-o aduci înapoi.

— Nu voi lucra pentru tine. Nu pot. Vocea îmi suna cavernos, ca cea a unei fantome. Firma...

— Prostii..., aruncă Mila, ca şi când ar fi bătut un cui. Încetează să te mai prefaci că eşti o persoană atât de cumsecade. Încetează să joci după regulile lor, Sam. Regulile lor te-au aruncat în închisoare atunci când, de fapt, erai nevinovat. Regulile lor au plecat de la prezumpţia că erai vinovat, deşi nu ar fi trebuit s-o facă. Dacă ţi-ar sta în putinţă, ai vrea să găseşti omul care a răpit-o pe Lucy, să afli de ce ţi-a ucis prietenii, ce a

făcut cu soţia şi copilul tău. Nu mă minţi. Îţi fierbe sângele să îi găseşti.

Un foc înăbuşit, cumplit, mocnea în vocea Milei.

— Lucy şi copilul tău sunt tot ce ai mai de preţ, Sam. Te cunosc.

— Nu mă cunoşti.

— Sigur că te cunosc. Unicul tău ţel este să lupţi împotriva răului, Sam. Ai intrat în Firmă ca să te răzbuni. O răzbunare pe care nu o vei putea obţine niciodată.

Am îngheţat. Mila ridică o sprânceană, uitându-se la mine.

— Setea de răzbunare te-a adus la Firmă, iar acum răzbunarea te poate împinge să găseşti bărbatul care ţi-a distrus familia. O, ce caz interesant ai reprezenta pentru un psihiatru!

— Îi vreau doar înapoi pe Lucy şi copilul, am spus. Nu vreau să mă răzbun.

— Să nu subestimezi răzbunarea, spuse Mila, până ce nu ţi-ai luat efectiv revanşa. Ridică din umeri. Eu găsesc că răzbunarea este absolut palpitantă şi plină de satisfacţii.

M-am întins după Glenfiddich şi am umplut din nou paharele.

Mila sorbi din whisky. Era o înghiţitură mare şi camaraderească.

— Dacă vii să lucrezi pentru mine, vei avea mână liberă să o cauţi. Sunt cel mai bun şef din câţi există.

Un timp nu am spus nimic.

— Ce părere ai? întrebă ea.

— Ar putea fi o capcană de-a Firmei. Un test, ca să vadă dacă sunt dispus să-mi vând serviciile. Nu ştiu cine eşti şi nici nu-mi pasă. Nu te pot ajuta. Eu sunt un ins pragmatic.

Se strâmbă la auzul acestui cuvânt.

— Pragmatică era arhitectura sovietică. Pragmatismul nu este întotdeauna cel mai bun răspuns. Oferta mea expiră peste un minut.

— Şi dacă spun nu?

— Te duc până în Olanda. Dar acolo ne despărţim, tu nu m-ai văzut şi nu m-ai întâlnit niciodată şi poţi fi sigur că în câteva zile vei fi din nou în închisoare. Fără speranţa de a-ţi mai regăsi familia vreodată.

— Iar dacă spun da?

Mila sorbi din whisky.

— Găseşte-o pe Yasmin. Adu-mi-o înapoi şi vei putea să te răzbuni cum vei dori pe bărbatul cu cicatrice. Dacă acesta ştie unde se află soţia şi copilul tău, te priveşte. Dar pe Yasmin o salvezi prima.

— Fata asta a ucis oameni.

— Ba nu. Se vede pe faţa ei – a fost drogată sau distrusă psihic. Nimiceşte banda asta de răpitori pentru mine şi-ţi voi pune la dispoziţie orice resursă necesară pentru a-ţi găsi soţia.

— Şi după aceea? Firma tot va fi în căutarea mea.

— Nu şi dacă le vei dovedi că eşti nevinovat. Bărbatul cu cicatrice ar putea deţine informaţii care să-ţi reabiliteze numele.

— Cine eşti tu? Am întrebat eu atât de încet, încât nu eram sigur că mă auzise.

Mila îşi puse paharul jos.

— Lucrez pentru un grup de persoane care preferă să rămână anonime. Nu ai niciun motiv să ai încredere în mine, însă prin intermediul acestui grup îţi ofer cea mai bună şansă de a-ţi găsi soţia. Îţi ofer libertatea şi resursele necesare. Contează atât de mult micile întrebări care au mici răspunsuri?

Avea un fel ciudat de a vorbi, însă am înţeles unde bătea. Nu avea importanţă cine erau aceşti oameni; nu contau decât Lucy şi copilul meu. Daniel. Mă întrebam dacă reuşise să-i dea acest nume; dacă mai erau în viaţă.

M-am decis.

— Şi dacă voi fi prins?

— Eşti pe cont propriu. Nu putem recunoaşte că lucrezi pentru noi; nu te putem ajuta.

Am aşteptat în tăcere să-i dispară zâmbetul slab de pe chip. Voia un răspuns.

— De ce faci asta? am întrebat-o.

— Pentru că nu-mi place să văd cum ţi se iroseşte talentul. Ar trebui să fii mai bine întrebuinţat. Mila aprinse o ţigară; nu era genul de persoană care să întrebe dacă mă deranja acest lucru în spaţiul închis al cabinei. Nu numai bine întrebuinţat. Ci extraordinar de bine întrebuinţat.

Am luat fotografia făcută în gară. Am fixat intens cicatricea bărbatului.

— Câte secunde au mai rămas din minutul acela? am întrebat.

— Zece.

— Da, am spus.

23.

Nu ştiu ce mită le-a dat Mila celor de pe navă, însă a funcţionat: echipajul ne-a lăsat în pace. Eram surprins, din moment ce aproape îl împuşcasem pe unul dintre membrii săi.

Ajunsesem la concluzia că Mila făcea parte din vreun grup din cadrul guvernului care primise mână liberă să rezolve treburile murdare, fără să respecte neapărat cadrul legal, şi, din moment ce eu eram un produs defect, reprezentam recrutul ideal. Aveau acces limitat la informaţiile Firmei, de exemplu la dosarul meu, însă Firma nu ştia nimic despre ei.

Nu-mi păsa cine erau, câtă vreme mă ajutau să o iau pe Lucy înapoi.

Deci, aşa. M-am antrenat în cabina mea făcând ridicări la bară, alergări pe loc, gândind, limpezindu-mi mintea. Am suportat o captivitate autoimpusă timp de trei zile, după care nu am mai rezistat; nu după acele lungi săptămâni petrecute în închisoarea din Polonia. Aşa că am urcat pe punte şi am făcut alergări printre containere în lumina strălucitoare a soarelui. Membrii echipajului mă urmăreau din priviri. Le-am făcut cu mâna. Ei, nu.

M-am gândit la modalităţile cele mai bune de a încerca să-l găsesc pe bărbatul cu cicatrice. Trebuia să plec de la ideea că ştia cum arăt. Avea să fie misiunea cea mai periculoasă pe care mi-o asumasem vreodată şi aveam să fac asta împreună cu un aliat neverificat, Mila.

Când am dat colţul pe după o stivă de containere, am nimerit peste Căpitanul Cuţit-de-buzunar care ajuta la curăţirea punţii.

— Salut, am spus eu.

El m-a privit surprins.

— Eşti bine? am încercat eu să-l întreb în spaniolă.

După o clipă, a încuviinţat din cap.

— Bine.

Nu aveam de gând să mă scuz, pentru că el scosese cuţitul la mine, dar nu voiam să am şi alte incidente cu individul ăsta. Eram la câteva zile distanţă de Olanda.

L-am depăşit şi mi-am continuat alergarea. Nu am privit în urmă, însă nu m-am trezit cu niciun cuţit în spate. Mă întrebam cât o costase pe Mila obţinerea iertării lui şi de ce se obosise să

mai plătească.

Stăteam întins în patul din cabină când ea ciocăni la uşă şi intră.

— Firma a trimis poza ta la fiecare punct de frontieră din Europa şi Asia. Le spun oamenilor că paşaportul tău este posibil să fi fost furat şi să fie folosit de un fugar.

— Dacă sunt în căutarea mea, s-ar putea gândi că folosesc o legendă mai veche.

Legendele sunt identităţi fictive utilizate de agenţii operativi. Am jucat rolul unui traficant canadian, al unui neamţ care spăla bani, al unui mercenar american care voia să facă rost repede de nişte bani asigurând paza diamantelor obţinute prin crime. Cei care puteau spune: „Nu a fost, în realitate, niciunul dintre oamenii aceştia”, erau fie morţi, fie în închisoare. Legendele puteau fi considerate în continuare valide. Nu aveam niciun document – paşapoarte sau carduri de credit – pe vreunul din acele nume, dar le puteam obţine prin Mila. Numele acelea erau cunoscute în lumea interlopă. Numai că riscul de a mă folosi de unul dintre ele pentru a mă infiltra în cercul bărbatului cu cicatrice, însemna apariţia unor consecinţe grave. Firma ar fi putut să-mi „scurtcircuiteze” toate vechile identităţi; să fi spus oricăruia dintre contactele sau informatorii mei că nu eram un om de încredere. Mai rău decât atât, putea sta la pândă, aşteptând să încerc din nou să intru în vechea mea piele.

Singura cale sigură de a afla dacă legendele erau încă valide, era să încerc să le folosesc.

I-am făcut Milei cunoscut contextul fostelor mele nume şi ne-am dus în cabina ei, unde a scos la iveală o trusă plină cu documente diplomatice, aparate de fotografiat, o imprimantă mică dar puternică şi un laptop. Un adevărat paradis pentru un falsificator de acte.

— Deci care este primul pas pe care-l avem de făcut când ajungem?

— Ne întâlnim cu tatăl Yasminei la Amsterdam.

— Cu tatăl ei?

— Domnul Zaid îţi poate spune mai multe despre Yasmin şi despre răpirea ei.

Domnul Zaid? El era şeful Milei?

— Mai bine spune-mi tu.

— Prefer să afli detaliile de la el.

— Ce ştie despre mine?
— Numai faptul că îl poţi ajuta să-şi recapete fata. Asta este tot ce are nevoie să ştie.
— Unde ne vom întâlni?
— La un bar.
— Îţi plac barurile, nu glumă, am spus eu.
— Da, răspunse Mila. Chiar îmi plac. Iar acum vreau să mă asigur că nu ţi-ai pierdut îndemânarea. În restul zilei vom vorbi numai în rusă. Cu olandeza cum stai?
— Prost.
— Mă aştept să ţi-o îmbunătăţeşti cât mai repede. Îşi dădu ochii peste cap. Sper să nu mă faci să mă jenez cu o proastă conjugare a verbelor[22].

24.

Am urmărit cum Mila crea noi versiuni ale propriei mele persoane. Eram asemenea monstrului lui Frankenstein, însă alcătuit din hârtie filigranată, un istoric al creditelor şi poveşti de viaţă. M-a făcut canadian, american, german şi neozeelandez. Sub nume diferite. Am văzut-o folosind intrări secundare în ceea ce ar fi trebuit să fie bazele de date inexpugnabile ale guvernelor din Washington, Berlin, Ottawa şi Christchurch, pentru a introduce codurile paşapoartelor în bazele de date guvernamentale corespunzătoare, făcând din mine un călător legitim. Se strecura cu uşurinţă în sistemele bancare, emiţând cărţi de credit în favoarea şi pe numele vechilor mele identităţi.
— Firma ar putea să investigheze şi vechile mele nume, am spus.
— Posibil. Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.
M-am întrebat din nou cine era femeia aceasta. În timp ce lucra, Mila fluiera o melodie a formaţiei Bananarama.

•

Rotterdam. Portul găzduia aproximativ patru sute de nave pe zi, atât maritime cât şi fluviale, şi un labirint de căi ferate şi drumuri. Portul în sine era ca un oraş, macaralele pentru

---

[22] Odată ce ştii regulile de conjugare, poţi conjuga orice verb olandez. Verbele neregulate însă, trebuie învăţate pe de rost. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).

încărcare fiind zgârie-norii aşezaţi în zigzag, întinderile lungi de apă ţinând loc de străzi. Portul era un nod critic de legătură între sute de milioane de oameni din America de Nord şi sute de milioane de oameni din Europa şi de aiurea.

Ca să ies, m-am strecurat în acelaşi container în care pătrunsesem pe navă. Mila nu voia să rişte în cazul în care serviciul de control al paşapoartelor din port ar fi primit atenţionarea cu privire la paşaportul meu. Şi era îngrijorată ca membrii echipajului să nu scoată vreo vorbă. Şi-a petrecut dimineaţa în care am sosit ungând diverse persoane. Tăcerea costă bani.

Am aşteptat containerul să se aşeze şi pe Mila să vină să-mi deschidă uşa.

Când veni, alături de ea era un bărbat în uniformă, un inspector portuar.

— Totul este bine, îmi spuse ea în rusă.

Inspectorul pătrunse în container şi manifestă un viu interes faţă de săpunul din Vermont. Mila îi spuse ceva în olandeză; el încuviinţă din cap fără să ne privească.

Mila şi cu mine păşirăm în lumina unei zile mohorâte şi înnorate.

— Eşti foarte pricepută la împărţit mită, i-am spus eu în timp ce străbăteam grăbiţi zona aglomerată de acostare.

— Sunt iubită şi populară, spuse Mila. Am prieteni în orice colţ al lumii. Apoi ne făcurăm nevăzuţi în fluxul de mărfuri şi persoane care intrau în Europa.

25.

Am luat trenul spre Amsterdam, iar cincizeci şi şase de kilometri mai departe urmăream cum câmpia netedă a Olandei se întindea sub privirile mele. Mă întorsesem în Europa, unde fusesem cel mai fericit împreună cu Lucy şi aruncat în închisoare de către Firmă. M-am gândit la intrusul mort şi la biletul lui spre Amsterdam.

M-am sprijinit de spătarul scaunului. Schimbasem un lanţ, al lui Howell, cu altul, cel al Milei. Treceam peste îngusta fâşie din Olanda în tăcere. Avusesem la dispoziţie luni de zile în care să

stau să mă gândesc la ce-aş fi făcut dacă mi s-ar fi ivit şansa de-a o căuta pe Lucy, şi iat-o că sosise, iar eu mă simţeam ca pe ace. Posibilele adevăruri – acela ca Lucy şi copilul nostru să fie morţi sau ca Lucy să mă fi trădat – se desluşeau ameninţător, monştri pe care nu voiam să-i văd, dar de care, totuşi, trebuia să ţin seama.

Bine. Aveam de gând să îl găsesc pe bărbatul cu cicatrice şi să-l silesc să-mi spună unde se aflau soţia şi copilul meu. Apoi aveam să fiu ultimul lucru pe care îl va mai vedea vreodată pe acest pământ.

PARTEA A DOUA

10-14 APRILIE

„Arma cea mai puternică de pe pământ este un suflet omenesc aprins de vâlvătaie”.

Marshal Ferdinand Foch

26.

Barul din Amsterdam se numea De Rode Prins, „Prinţul Roşu” şi era situat de-a lungul unui canal frumos care se chema Prinsengracht, „Canalul Prinţului”, unde se înşiruiau o mulţime de mici cafenele, hoteluri, reşedinţe impunătoare şi birouri, de ambele părţi ale cotului său lung. Anne Frank Huis[23] era la câteva clădiri distanţă (de obicei în faţa ei se afla o mulţime tăcută şi respectuoasă care făcea fotografii), iar singura ambarcaţiune care străbătea canalul era una din acele şalupe „intri-ieşi” numerotate, care merge încet în timp ce turiştii fotografiază clădirile de pe ambele maluri şi le savurează farmecul.

Aerul matinal mirosea a ploaie, dar soarele risipise norii. Al doilea lucru pe care îl observi în Amsterdam – după canale, desigur – sunt bicicletele. Acestea sunt pretutindeni, iar într-o zi de început de primăvară roiesc ca albinele care ies din stup. Bicicletele nu sunt deloc aspectuoase, din moment ce adesea sunt furate, însă poţi vedea mergând pe ele avocaţi în costum, mame cu copii care-şi ţin echilibrul în spate sau sunt aşezaţi pe ghidon, studenţi şi funcţionari care pedalează grăbiţi. Nimeni nu poartă cască. Un flux continuu de biciclete – deşi ora de vârf trecuse, iar ora prânzului nu sosise încă – îşi croia drum pe lângă

[23] Anne Frank Huis – Casa Annei Frank. (n.tr.).

micul Rode Prins. Câteva mese erau scoase afară şi doi domni se aşezaseră acolo, bând bere de la dozator şi urmărind cum, dincolo de bărcile parcate în faţa caselor, lumina dansa în apă.

Mila şi cu mine am intrat în bar şi mi-am dat seama, din cele două călătorii anterioare pe care le făcusem la Amsterdam, că Rode Prins era exemplul perfect al unei arte pe cale de dispariţie. Era un „bar maroniu”, numit astfel din cauză că, în zilele de demult, un efluviu necontenit de fum de ţigară pătase pereţii. În prezent nu se mai fuma în bar, iar pereţii erau maronii pentru că fuseseră zugrăviţi în această culoare. Încăperea era îngustă, cu o banchetă strâmtă şi lungă, tapiţată cu piele, pe una din părţi, cu o masă mare lângă fereastră şi un bar foarte frumos de-a lungul peretelui opus. Lămpi roşiatice atârnau din tavan. Un tablou cu cine ştie ce membru al familiei regale, demult uitat, atârna pe perete, iar pânza pe care era pictat era pătată cu roşu – chipul, îmbrăcămintea şi mâinile – ca şi când un jet de sânge sau de vopsea fusese azvârlit peste ea cu ani în urmă. Prinţul pictat părea să se simtă foarte singur. Pentru mine, Rode Prins aducea a Road Prince[24], un fel de rege al nomazilor.

În timp ce Mila îl aştepta pe barman, am aruncat o privire prin meniu. Ofereau beri produse special pentru fiecare sezon în parte. Era genul meu de bar. Mă surprindea că Mila alesese pentru întâlnire un loc ca acesta.

De undeva din spate îşi făcu apariţia un barman înalt, chel, solid, cu o mică strungăreaţă. Mila şi bărbatul vorbiră ceva în olandeză; el îmi aruncă o privire cât se poate de circumspectă. Apoi Mila spuse:

— Sam, el este Henrik. Henrik, el este Sam. Sam va locui în camera de deasupra. Să-i dai orice va avea nevoie.

Henrik îmi strânse mâna; o strângere viguroasă, puternică. În timp ce Mila părea să ascundă tot felul de secrete exotice, Henrik părea genul de barman cu care puteai sta de vorbă. Urma să locuiesc aici? Nu am spus nimic, însă Henrik îmi adresă o înclinare din cap politicoasă.

Henrik arătă, cu un gest, spre partea din spate a clădirii, către un hol îngust, decorat cu fotografii în alb şi negru al Prinsengracht (Canalul Prinţului) de-a lungul timpului. Am urmat-o pe Mila, care se îndreptă spre spatele barului, iar de

[24] Road Prince – prinţul drumurilor. (n.tr.).

acolo în sus, pe o scară.

Ea se opri şi mă privi.

— Bahjat Zaid este absolut îngrozit în privinţa fiicei sale. Nu te cunoaşte, dar totuşi îţi încredinţează viaţa fiicei lui. Nu trăda această încredere. Noi suntem singura lui speranţă. Nu poate apela la poliţie.

— De ce?

— O să-ţi spună chiar el.

Mila se întoarse şi o urmai sus, pe scări. Într-un apartament privat, deasupra barului Rode Prins, aştepta un bărbat înalt, cu umerii lăsaţi de parcă interpreta rolul lui Atlas, care purta lumea întreagă pe umerii săi şi tocmai eşuase. Se ridică în picioare la intrarea noastră, trecându-şi palmele peste haina costumului confecţionat la comandă.

— Acesta este omul despre care ţi-am vorbit, Bahjat, spuse Mila. Sam Capra.

Am fost surprins că mi-a folosit numele real, însă n-am lăsat să mi se vadă tulburarea. O femeie ca Mila trebuia să aibă un motiv.

Bahjat Zaid îmi strânse mâna, măsurându-mă din priviri. Avea o strângere de mână fermă şi o privire încă şi mai fermă. Mă privi aşa cum un şef se uită la un angajat care este posibil să-i dea nişte veşti proaste.

Ne-am aşezat. Mila m-a întrebat dacă vreau cafea. Am refuzat.

Bahjat Zaid avea o faţă îngustă, obosită de suferinţă, şi vorbea engleza cu un foarte slab accent de Beirut. Cravata lui albastru închis, din mătase, era perfect înnodată sub gulerul din bumbac, alb ca neaua. O ceaşcă de cafea, care se răcise, aştepta neîncepută lângă cotul său. Era impecabil şi înfuriat totodată.

— Domnule Zaid, vorbeşte-mi despre fiica ta, am spus eu.

— Yasmin. Este mândria mea. Singurul meu copil. Anul trecut a absolvit şcoala de studii avansate în chimie şi fizică. Are douăzeci şi cinci de ani. Aproape un metru şaptezeci. Ea...

Se opri brusc, ca şi când s-ar fi simţit jenat de acest potop de cuvinte.

— Da, am spus, dar Mila îmi poate povesti toate aceste lucruri. Vorbeşte-mi despre cum este ea.

Zaid clipi şi deschise dosarul cafeniu de lângă el. Părea să-şi

adune gândurile.

— Aceasta este Yasmin, spuse Bahjat Zaid, împingând o fotografie spre mine.

Am studiat-o. Tânăra era foarte drăguţă. O bogăţie de păr brunet, ochi strălucind de bucurie şi inteligenţă, un zâmbet subţire. Purta un frumos pulover albastru şi blugi, iar cerul din fundal era cenuşiu, greu de ploaie. Îndepărta o şuviţă de păr pe care vântul i-o adusese peste ochi. În spatele ei se vedeau o proprietate impozantă şi copaci legănaţi de vânt.

— Aveţi o casă frumoasă.

El se împăună de mândrie.

— Reşedinţa mea din Kent. Este de importanţă istorică. Urma să servească drept refugiu pentru guvern, în cazul în care Anglia ar fi fost invadată. Are birouri subterane şi un bunker, care l-ar fi adăpostit pe Churchill în eventualitatea ocupaţiei naziste. Această reşedinţă se află în proprietatea familiei soţiei mele de mulţi ani de zile. Avem şi la Londra o casă, însă nouă ne place să locuim în Kent. La fel şi Yasminei.

Nu i-am mai spus că în cazul invadării Angliei, comitatul Kent, fiind situat în partea de sud-est, ar fi căzut cel mai probabil printre primele.

— Este foarte interesant, am spus.

Mai erau şi alte fotografii: Yasmin cu familia, Yasmin cu personalul care avea grijă de reşedinţă, Yasmin călare, Yasmin la absolvirea facultăţii.

Fotografia următoare o înfăţişa pe Yasmin când era mică, privind pe deasupra unei cărţi. Zâmbea şi se vedea că îi lipseau doi dinţi din faţă.

— Încă de mică dădea semne că dorea să devină om de ştiinţă. Observi? Citeşte o carte cu poze despre Madame Curie. Având în vedere interesele mele de afaceri, am considerat că i s-ar potrivi un post la una dintre companiile mele şi am început să o pregătesc pentru o astfel de carieră.

M-am gândit: „I-ai decis viitorul atunci când încă îi lipseau dinţii din faţă?”

— Companiile tale?

— Domnul Zaid este unul din acţionarii de la Militronics. O firmă importantă care face o mulţime de afaceri cu guverne occidentale, spuse Mila.

Compania mi-era cunoscută; producea o gamă largă de

echipamente militare de mici dimensiuni. Binocluri digitale, ochelari pentru vedere de noapte, veste antiglonţ, precum şi software şi hardware militar specializat. Tehnologia lor era considerată printre cele mai bune din lume; Firma era clientul lor.

— Da. Yasmin lucrează la un centru de cercetare din Budapesta. Acesta se ocupă, în cea mai mare parte, de tehnologii defensive: inventarea unui blindaj superior, armament şi echipamente mai eficiente. Cercetarea ei se concentrează asupra utilizării nanotehnologiei.

— De cât timp lipseşte?

— De douăzeci şi cinci de zile.

— Nu a mai lipsit niciodată în felul acesta?

— Nu. Niciodată. A fost întotdeauna o fată foarte ascultătoare.

Ascultătoare. Nu este un cuvânt pe care să-l auzi în fiecare zi. Figura acolo, pe scala cuvintelor rare, alături de nanotehnologie, şi îmi răsunară în urechi propriile mele cuvinte când îi relatam lui Howell despre Ţarul Banilor.

— Nu aţi reclamat dispariţia ei la poliţie, am spus eu.

— Nu. Mi s-a spus să nu fac asta.

— Aţi primit un telefon de răscumpărare?

— Nu chiar. Yasmin a plecat de la serviciu, de la centrul nostru de cercetare din Budapesta, într-o vineri seară. Ca de obicei, lucrase până târziu – este o angajată devotată.

Împinse spre mine o foaie tipărită: un calendar. Aproape fiecare oră era marcată pentru cercetare, pentru munca de birou sau, în unele cazuri, pentru proiecte de auto-perfecţionare. „Lecţii de chineză. Citeşte despre operele lui Puccini. Studiază macroeconomie”.

— Dacă observi, zilele ei sunt foarte riguros programate. Aşa lucrează cel mai bine, prin urmare i-am cultivat acest bun obicei, iar Yasmin a acceptat asta.

— Faci din ea o persoană organizată, am spus.

Comentariul meu sec trecu neobservat.

— În weekend nu ne-am auzit, dar nu era nimic neobişnuit în asta. Apoi, duminică seară, am primit acest mesaj.

Bahjat Zaid apăsă nişte taste pe laptop şi pe ecran începu să se deruleze o înregistrare video. Yasmin, jucându-se cu cheia de la intrarea în clădirea în care locuia. Unghiul din care fusese înregistrată sugera că fusese filmată de pe strada de vizavi,

camera folosind funcţia de zoom pentru obţinerea imaginii fetei în plan apropiat. Becul de la intrarea în clădire arunca o lumină slabă; nu se prea auzea zgomotul străzii şi traficul nu s-a interpus între lentila aparatului şi tânăra femeie. Noaptea târziu. Când Yasmin a scăpat cheile pe jos şi s-a aplecat să le ridice, doi bărbaţi au intrat în cadru şi i-au imobilizat mâinile, punându-i o cârpă peste faţă. Aparatul de filmat i-a surprins privirea, cu ochii măriţi de groază. Fata se lupta să scape, iar bărbaţii o zoriră să plece din faţa uşii şi o urcară în spatele unei dubiţe care îi aştepta. Aceasta acceleră şi dispăru. Nicio plăcuţă de înregistrare nu fusese surprinsă în cadru. Cameramanul fusese foarte atent.

Nu suficient de atent, însă.

— Poţi, te rog, să mai redai o dată înregistrarea? l-am rugat.

Gâtul mi se uscase şi simţeam durerea strangulării aproape reuşite din apartamentul meu din Brooklyn. El încuviinţă din cap şi făcu ce-i cerusem. Am urmărit-o cu atenţie.

— Încă o dată, te rog.

Puse înregistrarea de la capăt. Însă de data aceasta, l-am studiat pe Bahjat Zaid. Gura i se mişca în timp ce urmărea răpirea fiicei sale.

— Îi recunoşti pe oamenii aceştia? mă întrebă el. Pari a-i recunoaşte.

Unul dintre răpitori, eram convins, era bărbatul care încercase să mă asasineze în apartamentul meu şi avea tatuajul acela cu Novem Soles.

— Aşa este. Acesta este mort.

Privirea lui o întâlni pe a mea.

— Yasmin a mea, maltratată de brutele astea! Mi se face rău. Îşi ciupi vârful nasului cu degetele. Nu au niciun drept. Fiica mea îmi aparţine mie.

Nu mi-a plăcut deloc acest ultim comentariu.

— Ce s-a întâmplat după aceea, domnule Zaid?

— Materialul video pe care l-am primit prin email era însoţit de un număr de telefon. Am sunat imediat. Mi-a răspuns un bărbat. Vorbea cu un uşor accent olandez. Mi s-au dat instrucţiuni să nu sun la poliţie şi să nu-i anunţ dispariţia pentru că, în caz contrar, o vor omorî pe Yasmin.

— A existat o cerere de răscumpărare?

— Da. Mi s-a cerut să transfer cinci sute de mii de euro într-un

cont din Insulele Cayman. Am făcut imediat acest lucru.

— Şi nu au vrut decât bani?

— Da. Am făcut ce mi-au cerut, iar ei nu mi-au înapoiat-o.

O străfulgerare de durere i se citi în ochi.

— Iar după asta, alt email. Altă înregistrare video.

Duse mouse-ul pe o fereastră de pe laptop; încă o înregistrare începu să se deruleze. Gara Centraal din Amsterdam; am recunoscut-o din fotografiile pe care mi le arătase Mila. O femeie brunetă intră în gară cu un rucsac pe spate. Înregistrarea sări la momentul în care aceasta tocmai ieşea pe uşa gării. Fără rucsac, cu o eşarfă care îi ascundea jumătatea inferioară a feţei. Omul cu cicatrice o urma de data aceasta la vreun metru şi ceva în spatele ei.

Înregistrarea se opri.

— Explozia din gară a avut loc zece minute mai târziu, spuse Mila. Cinci morţi.

— Au făcut ca Yasmin să pară un monstru. Chipul lui Zaid era marcat de epuizare. Se ridică şi începu să păşească prin cameră, livid de îngrijorare. Faţa ei... este atât de inexpresivă. Ca şi când i-ar fi fost ştearsă orice expresie şi aşezat un neant în spatele ochilor ei.

— Iar de atunci nu ai mai aflat nimic despre ea sau despre răpitori?

— Nu. Zaid scutură din cap. Nu am mai aflat nimic. Următoarele lui cuvinte fură reci ca gheaţa. Nu este nevoie să-mi mai ceară nimic. Pe Yasmin au distrus-o, iar dacă această înregistrare va fi făcută publică, îmi vor distruge atât familia, cât şi compania.

27.

— Crezi că mai este în viaţă? am spus eu.

— Trebuie să sper – dacă ar fi vrut s-o omoare, ar fi făcut bomba să explodeze în timp ce o avea la ea. Această înregistrare este un mijloc de a mă constrânge pe mine.

— De ce nu ai apela la poliţie acum? Nu ţi-au înapoiat fiica.

— Şi ce să le spun? Că a fost răpită şi că a pus o bombă care a făcut victime? Dacă mă duc la poliţie, „ei” vor face publică

acea înregistrare, iar asta va însemna sfârşitul afacerii mele. Îşi trecu mâna peste o sprânceană. Fac o mulţime de afaceri cu guverne din ţările NATO, cu SUA, cu Rusia. Iar fiica mea pune bombe? Asta ar distruge tot ce am construit până acum.

— Oamenii vor înţelege că i s-a spălat creierul. Gândeşte-te la Patty Hearst, am spus.

Vocea lui Zaid devenise metalică.

— Patty Hearst a fost condamnată, domnule Capra. Lumea nu a privit-o atunci ca pe o victimă: a văzut-o ca pe o fată cumsecade care s-a transformat în anarhistă şi jefuitor de bănci. Iar acum lumea este un loc încă şi mai puţin indulgent. Vor plana suficiente bănuieli încât să-mi submineze întreaga afacere. Până şi simpla aluzie că fiica mea ar putea pune bombe, ar fi suficientă pentru a-mi distruge compania. Închise ochii. Compania mea a câştigat miliarde din contractele încheiate atunci când guvernele occidentale au vrut să arate că nu nutreau prejudecăţi împotriva firmelor conduse de musulmani. Vedeţi ce capcană mi-au întins? Nu mă pot duce la poliţie. Şi nu mă încumet să ignor cererile acestui grup.

— Poate că ceea ce se întâmplă nu are legătură nici cu Yasmin, nici cu răscumpărarea. Poate că pe tine vor să te distrugă.

— Atunci ar fi făcut deja publică înregistrarea şi cu asta l-ar fi distrus pe Bahjat, spuse Mila pe un ton calm. Dar nu au făcut-o. Folosesc speranţa nutrită de Bahjat împotriva lui însuşi.

Am aruncat o privire spre Mila.

— Deci vreţi ca eu să o găsesc şi să o salvez pe Yasmin.

Privirea lui Zaid era de oţel.

— O, vreau mai mult decât atât. Vreau să-i găseşti pe oamenii care au răpit-o... şi să-i omori.

— Să-i omor?

— Să-i omori pe cei care au răpit-o. Nu-mi pasă dacă sunt doi sau două duzini. Nimeni dintre cei care ar putea face legătura între ea şi fapta pe care a comis-o nu poate rămâne în viaţă ca s-o acuze de acest lucru, spuse Zaid. Dacă ea este salvată şi oricare dintre ei supravieţuieşte, ar putea să difuzeze înregistrarea din răzbunare.

Eu, însă, aveam nevoie ca omul cu cicatrice să rămână în viaţă ca să-mi răspundă la întrebări.

— Dacă reuşesc s-o scot pe Yasmin de acolo, acesta este cu

siguranţă obiectivul principal, nu-i aşa?

— Desigur. Dar toţi ceilalţi trebuie să moară. Acest lucru nu este negociabil.

— Te temi că, odată ce Yasmin va fi salvată, ei ar putea veni după tine?

— Yasmin le-a văzut faţa. Nu-i vor da drumul. Niciodată. Se uită la mine – o privire lungă, scrutătoare – după care o privi pe Mila. Mi-ai spus că el o poate salva pe Yasmin. Nu sunt convins.

— Eu nu mă grăbesc ca un nesăbuit, domnule Zaid. Aceasta nu este o misiune sinucigaşă, cu atât mai mult cu cât vrei să fii sigur că nimeni nu scapă de mânia ta.

El ridică în sus o sprânceană la auzul tonului meu sec.

— Bahjat, interveni Mila pe un ton liniştit, lasă-l pe Sam să facă aşa cum ştie el mai bine.

— Aş vrea să vă pun amândurora aceeaşi întrebare. Aţi auzit de sintagma Novem Soles? Sau Nouă Sori? Vă spune ceva, oricăruia dintre voi?

Amândoi îşi scuturară capetele.

— Aş dori să ştiu cum îţi propui să acţionezi, continuă Zaid.

— Nu este nevoie să ştii. Este chiar mai bine să nu ştii.

El înghiţi în sec.

— Vreau să mă asigur că Yasmin va fi în siguranţă...

Am oftat.

— Domnule Zaid. Yasmin s-ar putea nici să nu mai fie în Amsterdam. În acest caz, trebuie să aflu unde s-a dus. În momentul de faţă, nu am niciun indiciu pe care să-l urmez. Iar în cazul în care chipul ei apare pe camerele de supraveghere din gară şi cei de la criminalistica olandeză ajung la concluzia că Yasmin a pus bomba, atunci va fi căutată de poliţie. Suntem presaţi de timp. Nu-mi pierd vremea cerându-vă aprobarea sau permisiunea.

— Da, numai că... Simt că am dezamăgit-o. Că nu am reuşit s-o protejez.

Se exprima cu dificultate, ca şi când cuvintele i-ar fi fost scoase cu forţa. Era un bărbat obişnuit să controleze situaţiile cu o mână de fier şi probabil că neajutorarea lui îl termina.

M-am aplecat în faţă.

— Ştiu prin ce treci. Ştiu ce înseamnă ca cineva drag să-ţi lipsească. Îţi voi aduce fiica înapoi.

Bahjat Zaid se uită la mine, apoi zâmbi: un zâmbet chinuit,

stresat, în care nu se simţea nici urmă de bucurie. Ca un câine care îşi dezvelea dinţii.

— Dacă eşuezi sau întreprinzi vreo acţiune care va duce la moartea lui Yasmin, vor exista urmări, domnule Capra.

Probabil că era bun la mânuirea contractelor, a subordonaţilor şi a conturilor bancare. Eu nu eram niciunul dintre acestea.

— Nu mă ameninţa, domnule Zaid. Îmi ies foarte iute din fire când se fac presiuni asupra mea.

El deschise şi închise gura, iar privirea i se înăspri.

— Am nevoie de toate informaţiile pe care le deţii despre fiica ta şi despre cei care au răpit-o.

Îmi dădu laptop-ul.

— Totul se află aici.

— Mulţumesc. De ce tocmai tu?

— Poftim?

— De ce te-au vizat tocmai pe tine?

Clipi o dată, de două ori, uitându-se la Mila.

— Pentru bani. Din ce alt motiv?

— Dacă nu voiau decât bani, ar fi putut să ceară mai mulţi. Mai vor ceva. Mă întreb ce anume din ce ai tu, îşi doresc ei.

— Presupun că, spuse el, fiind nişte smintiţi care recurg la violenţă, ar putea cere arme, echipament militar.

— Şi încă nu le-au cerut?

— Nu.

Îşi împreună mâinile pe masă.

— Ce gen de cercetare făcea Yasmin?

— Sunt informaţii secrete şi irelevante pentru discuţia de faţă. Nimic din activitatea ei nu are vreo legătură cu sistemele de armament actuale. Mă îndoiesc că ei ştiu sau că are vreo importanţă pentru ei faptul că Yasmin este cercetătoare. Mie, cel puţin, nu mi-au arătat că ar fi interesaţi de munca ei.

— Dar cu sistemele de armament viitoare?

— Cele care vor apărea peste vreo zece ani de acum încolo? Asta nu are legătură cu activitatea ei de cercetare, domnule Capra. Are legătură cu faptul că este fiica mea. De aceea au răpit-o.

M-am ridicat în picioare.

— Mi s-a spus că eşti unul dintre cei foarte puţini din lumea asta care-ar fi capabil să se achite de această misiune incredibilă, spuse Zaid. Yasmin este tot ce contează.

Nu i-am promis nimic. Ne-am strâns mâinile cu stângăcie, iar Mila l-a condus în jos pe scări.

Am deschis laptop-ul. Fişiere despre viaţa Yasminei, fotografii, liste cu prieteni din Londra, Budapesta şi Statele Unite. Email-urile şi înregistrările video pe care le primise Zaid. Portofoliul electronic al unei răpiri, iar eu nu aveam idee unde să încep s-o caut aici, în Amsterdam.

Mila se întoarse cu două cafele aburinde pe care le aşeză pe măsuţă.

— Nu-ţi place de Zaid.

— Îmi lasă impresia celui mai cumplit tip de părinte, acela obsedat de control. Şi nu cred că ne spune tot adevărul, am zis. Aşa cum nu i-l spunem nici noi.

— Poftim?

— Fac această înregistrare video ca să-i frângă inima şi nu-i cer nicio răscumpărare? Pe naiba! I-au cerut ceva, iar el nu ne spune ce. Speră doar ca eu să-i găsesc şi să-i omor înainte ca el să trebuiască să le satisfacă cererea.

— Poate că doar pentru moment nu i-au cerut nicio răscumpărare.

— Nu i-ai spus lui Zaid că am o răfuială personală cu bărbatul cu cicatrice.

— Ar putea fi îngrijorat că ai două proiecte în agendă. Lui nu-i pasă decât de Yasmin. Nu şi de soţia ta.

— Nu reuşesc să-mi dau seama ce-l îngrijorează mai mult: Yasmin sau propria lui reputaţie? Am sorbit din cafea. Cum l-ai cunoscut pe Zaid?

— Are vreo importanţă? Îl cunosc şi vreau să-l ajut. Şi vreau să te ajut şi pe tine. Spune-mi acum de ce ai întrebat despre Novem Soles.

Am lămurit-o. Ea se lăsă pe spate pe scaun.

— Nu poate fi o coincidenţă. Interesul CIA faţă de aceşti termeni şi tatuajul. Există grupuri care îşi marchează membrii.

Am studiat fotografiile. Am bătut uşor cu degetele chipul bărbatului cu cicatrice.

— Trebuie să existe undeva nişte informaţii despre trecutul acestui individ. El este cineva, undeva.

— Am acces la bazele de date ale guvernelor din toată lumea, spuse Mila, şi nu am găsit nimic despre el de când am primit poza asta. Este ca şi când ar fi fost... şters.

Afirma că are acces acolo unde nici oamenii din interiorul guvernului nu puteau pătrunde.

— Poţi face tot felul de minuni. Eşti şi proprietara acestui bar?

— Angajatorul meu îl deţine.

— Îmi place foarte mult barul ăsta, am spus. E frumos.

— Când se vor sfârşi toate acestea, vom bea un pahar împreună. Dar nu mai înainte.

— Acum trec la treabă, am spus.

Bărbatul cu cicatrice era la câţiva kilometri de mine – dacă se mai afla în Amsterdam; este un oraş uimitor de compact. Ceea ce însemna, poate, că eram mult mai aproape de Lucy şi de copilul meu decât sperasem vreodată.

„Ţine-te bine, iubito”, am gândit, „vin să te iau”.

28.

Voi face să se cutremure lumea bărbatului cu cicatrice.

Iată ce ştiam în momentul acela. Bărbatul cu cicatrice pusese la cale două explozii, dintre care una într-un birou cu grad înalt de securitate aparţinând Firmei. Răpise atât un om de ştiinţă eminent, cât şi pe soţia mea, agentă a Firmei. Rămăsese indetectabil; îşi păstrase identitatea secretă. Bănuiam că ar putea fi în solda Ţarului Banilor, pe care îl investigasem în trecut şi care fusese suspectat de corupţie masivă la nivel guvernamental. Dispunea de resurse, printre care trimiterea unui om în Brooklyn care să mă localizeze şi să mă omoare. Nu emisese revendicări politice, prin urmare se putea deduce că întreprinsese toate aceste acţiuni pentru obţinerea de profit.

Făcea parte dintr-o reţea.

Orice lume dispune de o poartă de intrare. Noua lume a infractorilor dispune de intrări mai numeroase decât majoritatea.

Autorităţile răspunzătoare de aplicarea legii au eliminat o mare parte a mafiei din Statele Unite pentru că agenţii federali aveau posibilitatea să facă presiuni asupra oamenilor din interior – să le ofere să fie incluşi în programul de protecţie a martorilor sau să pună sub acuzaţie pe oricine avea vreo legătură cu comerţul ilegal, nu numai pe aceia care îl dirijau.

Reţelele infracţionale postmoderne se formează în vederea unui scop precis: introducerea ilegală de muncitori din ţările subdezvoltate, traficarea heroinei ascunse în televizoare fabricate în China, care au fost mai întâi deviate spre porturi din Pakistan, sau organizarea aruncării în aer a unui tren pentru a profita de preţul acţiunilor de transport. Celulele sunt mici şi versatile, ele contopindu-se şi desprinzându-se, luând forme noi, asemenea avionului, tancului sau zidului de jucărie ale unui copil, alcătuite din piese mici de plastic.

Din cauză că liantul dintre cărămizi este provizoriu, acestea pot fi desprinse unele de celelalte. Acolo unde nu poţi străpunge un zid, poţi desprinde o singură cărămidă. Nu trebuia, deci, decât să găsesc cărămida potrivită.

Sub strălucirea difuză a soarelui, m-am aşezat şi am băut o apă minerală la masa de afară a unei cafenele din apropierea bazarului din Albert Cuyp Market, din partea de sud a Amsterdamului. Aerul avea iz de peşte, plante aromatice şi flori. Am citit un ziar olandez şi am încercat să intru în pielea personajului Peter Samson, traficantul canadian care fusesem cu un an înainte, într-o misiune a Firmei. Ca traficant, Samson era un tip de treabă: îşi achita taxele, plătea mită, nu omora oameni. Ademenisem doi traficanţi de arme ucraineni care încercau să trimită, pe un vas, nişte uraniu de contrabandă unui grup radical din New York. Uraniul s-a dovedit a fi contrafăcut (de ei), aşa cum era, de altfel, şi grupul radical (pus în scenă de mine). Atunci când în comunitatea infractorilor s-a aflat, din gură-n gură, că cei doi bărbaţi au fost găsiţi morţi într-un apartament din Praga, ucişi de partenerii lor de afaceri care nu înghiţiseră prea bine eşecul acestora, Samson fusese considerat nevinovat. O luaseră în barbă din cauza neglijenţei, a lăcomiei şi a trădării încrederii celei mai elementare. Reţelele iau naştere din necesitate şi datorită unei încrederi precaute.

Ca Samson, voi continua să beneficiez de o încredere precautӑ din partea bărbatului pe care intenţionam să-l văd. Îl găsisem după ce vorbisem la telefon cu contactele mele mai vechi din Praga şi aflasem că unul dintre ei se mutase cu şase luni în urmă în frumosul Amsterdam.

Eram la a treia băutură răcoritoare când apăru şi el agale, trecând pe lângă prăvăliile din corturi, cu umerii lăsaţi, cu o ţigară atârnându-i din gură ca un colţ lung, rupt. Mă

poziţionasem astfel pentru că mă gândisem că va trece pe aici, pe strada cu bazarul, pentru a ajunge la mica lui prăvălioară. Îmi şi imaginam mirosul uleiului de lavandă din părul lui, izul de usturoi uşor alterat din respiraţie. Îmi aminteam că obişnuia să mestece cu entuziasm capsule cu usturoi pentru că se temea de răceli.

Intră pe una din uşile din apropiere de colţul străzii. O firmă indica un atelier de reparat ceasuri numit, în semn de omagiu adus meseriei sale şi culorii naţionale a ţării adoptive, CEASORNICĂRIA ORANGE. După ce intră, închise uşa.

Am traversat strada pentru a ajunge la uşă şi am numărat până la treizeci. Aceasta dădea spre magazinul de la parter: un magazin mic şi ponosit de CD-uri şi discuri din vinil, în care acordurile de chitară ale unui vechi album al trupei Clash percutau aerul care mirosea a fum de ţigară. În magazin, un punkist plictisit stătea la casă, aşteptând revenirea Punk-ului. Un şir de scări duceau sus, la Ceasornicăria Orange. Am urcat şi am încercat uşa. Aceasta s-a deschis larg. Având mâinile ocupate de sacoşe, tipul nu o încuiase.

Am intrat. L-am văzut pe Gregor aşezând sacoşele pe o tejghea de lemn. În vitrinele de sticlă erau expuse ceasuri vintage şi de colecţie. Pe o masă acoperită cu catifea neagră era o puzderie de angrenaje strălucitoare, iar lângă ele erau aşezate instrumente pentru repararea ceasurilor, unelte artizanale, în şiruri drepte, pregătite de lucru. Gregor era foarte priceput la ordonarea haosului.

Am închis uşa după mine.

El s-a întors şi m-a fixat cu atenţie douăzeci de secunde lungi, după care a spus:

— Pe tine te cunosc. Nu mă văzuse decât de câteva ori, însă ceasornicarii sunt persoane meticuloase. Din Praga. Nu părea din cale-afară de bucuros. Îi cunoşteai pe fraţii Vrana.

— Da. Au încercat să mă înşele.

Dar probabil că eu am fost mai puţin ofticat decât partenerii lor. Fraţii Vrana erau tembelii care încercaseră să pună mâna pe nişte bani de-ai mei care nu existau, pentru nişte marfă care nu exista nici ea, iar cacealmaua pe care le-o servisem ajutase Firma să le golească conturile bancare. Partenerii lor de afaceri luaseră lucrurile în tragic. Şi îşi exprimaseră dezamăgirea cu un topor.

— I-au îngropat într-un singur sicriu, spuse Gregor. Nu a fost nevoie de două.

Gregor fusese un figurant pentru fraţii Vrana, un individ de a cărui afacere se foloseau ca acoperire pentru traficarea de mărfuri din Europa de Est în Marea Britanie.

— Ţin minte că te temeai tot timpul să nu iei vreo răceală. Clima din Amsterdam îţi prieşte mai mult? l-am întrebat.

— Este departe de-a fi tropicală, dar strănut mai puţin. Era neliniştit pentru că nu ştia ce rol jucasem în moartea oamenilor pe care îi cunoscuse. Ochii i se îngustară. Samson din Toronto. Tot aşa te cheamă?

Am zâmbit.

— Este singurul meu nume.

Nu mi-a răspuns la zâmbet. A vrut să verifice dacă eram înarmat, spunând:

— Am nevoie de-o capsulă.

Şi băgă încet mâna în buzunar. Eu m-am încordat, însă nu am scos arma încă. Gregor dădu la iveală o folie de capsule cu usturoi. Îşi strecură una printre buzele subţiri.

Un test. Nu mă aflam acolo ca să-l omor. Venisem fie ca să-i propun o afacere, fie ca să obţin informaţii. Furnizase cadrul necesar, ruta pentru traficul cu uraniul contrafăcut, dar din moment ce acesta nu ajunsese niciodată să intre pe circuit, Firma decisese să-l lase în pace, să-l lase în joc, pentru a-l folosi mai târziu. El se mutase, însă, la Amsterdam pentru ceea ce eu credeam că reprezenta un nou început. Amsterdamul dispunea de trasee mai bune de trafic ilegal, şi mai numeroase, depinzând de imensul port din Rotterdam.

— Îţi place Amsterdamul? l-am întrebat.

— Este minunat. Olandezii sunt oameni foarte amabili. Sugea capsula cu forţă, extrăgând din ea fiecare părticică din puterile vindecătoare ale usturoiului. Au un sistem de sănătate excelent.

Am arătat cu un gest micul atelier, plin până la refuz cu piese de ceasornicărie.

— Afacerea pare înfloritoare.

El ridică din umeri.

— Ceasurile sunt vestigii din lumea analogică. Discurile, cărţile, filmele, totul devine digital. Îşi trase nasul, pocni din limbă. Dar oamenilor continuă să le placă ceasurile analogice. Sunt atât o necesitate, cât şi un lux. Trebuie să ştim tot timpul

cât este ceasul şi trebuie să arătăm bine când facem acest lucru. Îşi drese glasul şi îşi şterse buza cu dosul palmei. Te pot ajuta cu ceva? De parcă aş fi fost acolo ca să mă uit la Rolex-urile lui.

Nu răspunzi niciodată la o întrebare atunci când îţi este pusă. Cel puţin un om cum era cel care mă pretindeam a fi, nu ar fi făcut asta. În schimb, i-am invadat spaţiul privat. Am aruncat o privire în sacoşe. Tot felul de mărunţişuri pentru o petrecere, pentru un copil – o fetiţă. Şerveţele, farfurii, bomboane în ambalaj.

— Pentru o petrecere?

— M-am căsătorit cu o femeie de pe aici cu vreo patru luni în urmă. Am o fată vitregă. Viaţa mea este... mai liniştită acum. Nu cred că te pot ajuta, Samson. Nu mai am relaţii.

— Ai un site web pentru mica ta afacere cu ceasuri, Gregor. Probabil că faci o groază de comerţ internaţional pe această cale – comanzi piese din Elveţia, trimiţi marfă în toată Europa. O faţadă ideală pentru contrabandă.

— Ieşi afară! Nu înţeleg ce vrei să spui.

În voce i se strecurase o urmă de panică.

— O, pot să ies afară. M-aş putea duce direct la ambasada cehă ca să le spun celor de-acolo că unul dintre fiii ei rătăciţi şi-a deschis o afacere în această ţară minunată şi că, poate, dacă nu vor să fie puşi într-o situaţie delicată de cine ştie ce planuri tâmpite pui tu la cale zilele astea, ar trebui să stea cu ochii pe tine. Să-ţi studieze cu atenţie registrele contabile, documentele de transport, să vadă ce clienţi ai.

— Nu mai fac contrabandă. Acum sunt curat.

— Este cam greu să-ţi câştigi pâinea cu ceasuri de mâna a doua.

Mi-am deschis portmoneul. Am scos şi am examinat un teanc impresionant de euro, prin bunăvoinţa Milei. Oricine are un preţ.

Gregor se uită la grosimea teancului de bani şi încetă să-mi mai spună să ies afară.

— Trebuie să găsesc pe cineva, Gregor. Am scos o fotografie din buzunar. Era o captură de ecran printată a bărbatului cu cicatrice, din înregistrarea cu Yasmin de la gara Centraal. Aşa. Vreau să ştiu dacă l-ai mai văzut pe bărbatul acesta. I-am dat fotografia.

Gregor nu a respins-o imediat, spunând: „nu-l cunosc”. Ar fi

fost o minciună prea evidentă. Îi studie chipul aşa cum ar fi examinat o piesă defectă, încercuind cu degetul lui lung de pianist faţa bărbatului. Într-un târziu, spuse:

— Nu-l cunosc pe acest bărbat.

— Gândeşte-te. N-aş vrea ca fiica ta vitregă să primească drept cadou de ziua ei vestea că noul şi minunatul ei tătic a fost cândva traficant. Sau încă mai este.

— Pe ea nu ar deranja-o să plec. Se poartă de parcă-ar fi alergică la mine. Gregor studie, însă, din nou fotografia. Pe el nu-l cunosc. Dar îl cunosc pe bărbatul celălalt.

— Pe care?

El mă privi. Am scos două bancnote din teanc şi le-am pus pe tejghea.

— Pe el. Pe cel solid, cu părul vopsit. Din spatele tipului pe care mi l-ai arătat.

Am privit fotografia. La câţiva metri în spatele bărbatului cu cicatrice era un bărbat solid, cu umeri laţi şi părul alb vopsit. Părea să fie de origine asiatică, cu ceva amestec european.

— Pe ăsta îl ştiu, spuse Gregor.

Marginea fotografiei tremură abia sesizabil când mi-o strecură din nou în mână. Mâinile ceasornicarilor nu tremură.

— Îţi datorează bani? mă întrebă el, iar aceasta fu a doua lui greşeală.

Voia să ştie de ce îl căutam pe blond. Ca să-l avertizeze.

— Cine este individul, Gregor?

— Ăă, trebuie să mă gândesc cum îl cheamă.

Se dădu puţin înapoi, spre masa cu piese.

— Nu mai primeşti alţi bani. Cine este individul, Gregor?

— Spune-mi mai întâi de ce îi cauţi pe oamenii ăştia.

— Vreau să le fac o propunere de afaceri.

— Poţi să-i fotografiezi, dar nu te poţi duce la ei să te prezinţi? Nu ştiu, asta seamănă cu o fotografie făcută de poliţie. A fost decupată.

Bineînţeles că fusese. O decupasem pe Yasmin.

— Gregor, nu vreau decât să-mi spui numele blondului şi unde îl pot găsi.

— Blondul... uite ce e, îţi fac o favoare şi-ţi dau un sfat. Stai naibii departe de el. Oricare ar fi afacerea pe care o ai în vedere, găseşte-ţi pe altcineva.

Am făcut un pas înainte şi l-am somat:

— Spune-mi!
— Nu, nu. Dacă îţi spun, înseamnă că eu te-am trimis la el. Asta înseamnă că o să-mi facă o vizită. Nu, mulţumesc. În voce i se simţea groaza. Ăsta îi taie pe oamenii care îi stau în cale. Nu. Acum sunt familist. Îţi voi spune numele lui, dar găseşte pe altcineva care să te pună în legătură cu el. Eu nu pot.
L-am atins pe umăr.
Iar el încercă să-mi taie gâtul.

29.

Lama era mititică; pe de altă parte, o venă este tot aşa. Nu eram sigur dacă făcea parte din trusa lui de ceasornicărie sau era o armă pe care o ţinea la îndemână. Am auzit şuieratul pe care l-a făcut când tăia aerul, m-am dat repede înapoi, iar lama nu a tăiat decât aerul din apropierea pielii gâtului meu.
— Ei, drace, spuse Gregor cu o ezitare. Scuze. Nu vreau decât să pleci.
— Mă simt jignit că te temi mai mult de el decât de mine.
El lăsă să-i cadă mica lamă.
— Nu te-ar fi rănit cu adevărat.
— Asta ne priveşte pe mine şi pe carotida mea, am spus. De ce te sperie omul ăsta atât de tare?
Nu mi-a răspuns, aşa că am decis ca, dacă de violenţă se temea, să-i arăt eu o mică mostră. Numai un strop. L-am îmbrâncit în spate, spre masa de reparaţii. Cu o lovitură puternică în gât, l-am trântit pe un scaun.
— Eşti un bătăuş, spuse el tuşind. Vreau doar să pleci de aici. Lasă-mă în pace.
— Este absolut nedrept, Gregor.
I-am trecut în revistă uneltele de meşteşugar. Unele erau pentru a ţine piesele la locul lor, altele – ca să scoată părţi metalice. Una avea vârful curbat, ca un instrument dintr-o sală de chirurgie. Am luat-o.
Apoi am ţinut cu vârfurile degetelor de fiecare pleoapă a ochiului lui stâng. Am ridicat micuţa ustensilă periculoasă.
— Nu-l cunosc pe bărbatul cu cicatrice! a ţipat el.
— O, te cred! Dar îl ştii pe blond.

— Te rog, te rog!

— Gregor, nu vreau să-ţi fac rău. Vreau să mergi la petrecerea fiicei tale vitrege şi să te bucuri de o vedere perfectă.

— Trebuie să merg să iau prăjitura, spuse el smiorcăindu-se puţin. Pentru jocuri, pentru koekhappen.

— Pentru ce?

— Jocul pe care-l joacă copiii cu feliile de prăjitură lipicioasă care atârnă de o sfoară şi tu încerci să fii cel care o mănâncă cel mai repede...

— O, Gregor, pare atât de amuzant. Vreau să participi şi tu. Vreau să te duci să iei prăjitura şi să câştigi întrecerea. Sper să fie o petrecere minunată. Şi te poţi duce, numai să-mi spui cum îl cheamă şi unde-l găsesc pe omul acela.

Gregor încercă să se smulgă din strânsoarea mea.

— Blondul este un vechi prieten de-al tău?

— Mai degrabă... prietenul unui prieten. Gregor cedă. Numele blondului este Piet. Este apropiatul unei cunoştinţe de-a mea.

— Iar cunoştinţa aceasta...?

— Îl cheamă Nic ten Boom. Nu-l cunosc de multă vreme. Am fost împreună la o bere acum o săptămână, iar Piet ăsta a venit cu el. Însă Nic este conectat la mafie, iar Piet se poartă ca şi când şi el ar fi.

— Şi despre ce-aţi vorbit cât aţi stat la o bere?

— Despre Ajax – echipa naţională de fotbal a Olandei. Şi despre femei.

Am adus vârful uneltei mai aproape de ochiul lui.

— Şi pe urmă? Doar aţi stat la taclale şi aţi băut bere?

— Ne-am dus şi la Rosse Buurt – Cartierul Roşu.

— Iar tu eşti proaspăt căsătorit, Gregor.

— Eu... eu nu am participat. Nici ei.

— V-aţi dus doar şi v-aţi uitat la curve? am întrebat eu pe un ton foarte apropiat de cel al unei soţii suspicioase.

— Aşa a vrut Piet. Era cam beat; îi place berea. A vrut să vadă prostituatele stând la geam.

— Este cumva peşte?

Gregor îşi trecu repede limba peste buze.

— Nu, nu. Nu ştiu de ce-a vrut Piet să meargă. A insistat. Ne-am dus şi-am râs de ele, de femeile care stăteau în spatele geamului. Nu ştiu. Piet a râs şi atunci am râs şi noi, Nic şi cu mine. Ceea ce vrea Piet să faci, aia faci. Monopolizează totul în

jur.

Să râdă de prostituate. Nu l-am crezut.

L-am crestat puţin, lângă pleoapă.

— Despre ce altceva aţi vorbit?

El strigă, scrâşni din dinţi.

— Bine, bine. Piet a vrut să ştie cum se puteau transporta nişte mărfuri în America de Nord. Mi-a pus întrebări. Cum am strecurat eu marfa în State? I-am spus, dar cred că au ajuns la concluzia că era o operaţiune de prea mici proporţii faţă de ce aveau ei nevoie. Nu trimit ceasuri în cantităţi suficient de mari, probabil.

— De atunci l-ai mai văzut pe vreunul din ei?

Acum am aşezat instrumentul atât de aproape de ochiul lui, încât îi puteam vedea globul ocular cum tremura, cum i se mişca în orbită.

Nu răspunse imediat şi atunci i-am împuns palma cu mica lamă. El icni. Din mână îi curse puţin sânge.

— Urmează ochiul. Vorbesc serios, Gregor. Este mai bine să nu-mi pui piedici în momentul ăsta.

— Pe Piet nu l-am mai văzut. Am băut o bere cu Nic cu două seri în urmă.

— Nic cu ce se ocupă?

— Lucrează cu Piet – dar îl cunosc numai prin intermediul unor prieteni din branşă; face diverse chestii cu calculatoarele, e-un tip mai ciudat. Pune la cale tot felul de escrocherii pe net, ştii tu, de genul scrisorilor din partea unor bănci din Nigeria. Îi simţeam faţa încordată în mâinile mele. Este… este bizar. Nu prea vreau să fiu prieten cu el, dar are întotdeauna liste bune cu email-uri pentru marketing.

O, un spammer! Diavolul întruchipat.

— Unde îl pot găsi pe Nic?

Am atins capătul ascuţit al ustensilei de limbă. Umezeam metalul.

Gregor se cutremură sub strânsoarea mea.

— Locuieşte deasupra unei cafenele din cartierul Jordaan. Dar în marea majoritate a timpului frecventează un bar. Se numeşte Grijs Gander. Este ceva mai jos de Rosse Buurt. Cei de-acolo îl ştiu.

I-am dat drumul. Încet.

— Ai încercat să-mi tai gâtul, am spus. Dacă vrei să uit de

ideea ta neinspirată, să uiţi şi tu că am stat de vorbă. Nu pomeneşti de mine decât dacă am nevoie de tine ca referinţă pentru indivizii ăştia. Atunci suntem amici, ai priceput?

Gregor încuviinţă din cap.

— Tu îl cauţi pe Piet. Piet nu-mi place. Piet poate să ardă în iad.

Îşi apucă strâns mâna rănită şi şi-o apropie de corp, însă cu atenţie ca să nu-şi păteze costumul de sânge. Nu mă privi. Li se face întotdeauna ruşine după ce vorbesc.

— Dacă spui cuiva despre vizita asta, Gregor, mă voi întoarce. Nu vreau să-i fac niciun rău lui Nic. Vreau numai să stau de vorbă cu Piet ăsta. Dar ciripeşte-le ăstora ceva despre mine şi eu voi da un telefon, iar tu vei fi în următorul avion care zboară spre Praga.

— Nu voi spune nimic.

I-am îndesat încă un teanc mic de euro în buzunar. Aproape că a scos un suspin de uşurare. I-am luat apoi telefonul mobil şi l-am întrebat:

— Cum o cheamă pe soţia ta? Dar pe fiica ta vitregă?

Ochii i se măriră de frică.

— Samson, lasă-le, te rog, în pace.

— Cum le cheamă?

Am făcut cuvintele să sune ca şi când ar fi fost sculptate în gheaţă.

— Pe soţie, Bibi. Pe fiica mea vitregă, Bettina.

— Sper ca tu şi Bibi să fiţi fericiţi, Gregor. Spune-i Bettinei că i-am urat „la mulţi ani”. L-am privit lung şi am zis: Dacă vor face vreodată un film despre Peter Lorre[25], să ştii că ai asigurat rolul principal.

M-am întors şi am plecat.

Nu eram obişnuit să terorizez oamenii, iar dacă Gregor nu ar fi încercat să mă taie, aş fi fost mult mai blând. Însă un Gregor speriat însemna un Gregor util.

Pe stradă, am verificat jurnalul apelurilor din smartphone-ul fiţos al lui Gregor. Cu două zile în urmă un apel de la Nic, după-amiaza târziu. Era, probabil, invitaţia la berea de la Grijs Gander. Am verificat şi celelalte apeluri. Nimic interesant sau care să

---

[25] Peter Lorre (născut László Löwenstein; 1904-1964), actor austro-ungaro-american care a jucat în *Casablanca, M, Şoimul maltez*, *Arsenic şi dantelă veche*, în *Omul care ştia prea multe* al regizorului Alfred Hitchcock. (n.tr.).

iasă din normal. Multe apeluri către Bibi, câteva către Bettina. Nimic altceva.

Am verificat apelurile vocale. Unul de la Bibi, într-o olandeză colocvială, în care îi amintea să cumpere decoraţiunile pentru petrecerea Bettinei. Bibi părea nerăbdătoare şi beată; i-a spus de două ori lui Gregor în acel mesaj telefonic că era un nenorocit bun de nimic, însă nu eu trebuia să judec preferinţele lui. Adevărata iubire este oarbă, am gândit eu, cu o bruscă şi ascuţită strângere de inimă, amintindu-mi de Lucy.

Celălalt mesaj telefonic, de acum vreo săptămână, era de la Nic: iar ca bonus aveam şi poza lui Nic lângă mesaj. Gât gros, păr roşcat strâns într-o coadă scurtă, niciun zâmbet pe faţă. „Grijs Gander astă-seară, dacă poţi să scapi din lesa lui Bibi. Ne vedem acolo, la şase. Vreau să cunoşti un prieten de-al meu”, spunea Nic în mesajul care nu fusese şters.

Prietenul în cauză fiind Piet. Gregor se pricepea la scoaterea ilegală din ţară a tot felul de lucruri chiar sub nasul autorităţilor.

Ce voia Piet să introducă ilegal în Statele Unite?

30.

Grijs Gander nu era tot atât de plăcut ca Rode Prins. Era tot atât de plăcut ca un pisoar defect.

Am stat pe la marginea cartierului Rosse Buurt, la o clădire sau două distanţă de vitrinele mângâiate de neon în care se etalau prostituatele. Cu greu îţi aminteai că în acest cartier locuiau şi familii, şi oameni cumsecade, însă aşa era, iar Grijs Gander nu era genul de local care deschidea pe la ora mesei.

M-am plimbat, prins într-o înghesuială de turişti japonezi. La lăsarea serii, străzile gemeau de gură-cască anxioşi care nu voiau decât să privească şi nu aveau nicio intenţie să atingă. Fetele de la geamuri mai mult pozau şi se dichiseau pentru turişti, ca şi când ar fi fost un simulacru de preludiu; ştiau că cei cu adevărat puşi pe treabă îşi vor face apariţia în scurt timp.

Grijs Gander nu era numai o cocină de bar. Era şi un bar karaoke. Asta îl făcea să fie de o mie de ori mai rău. Gândiţi-vă

la American Idol[26], numai că toţi membrii juriului sunt beţi şi, poate, pricepuţi în mânuirea cuţitului.

Nu era decât ora nouă, adică seara devreme după standardele Amsterdamului. Pe scena de karaoke, un tânăr spaniol beat maltrata melodia lui Michael Jackson „Off the Wall”, iar prietenii săi îl aplaudau. Câţiva bărbaţi jucau biliard în spatele barului; alţi câţiva erau aşezaţi în separeuri. Două femei tinere stăteau la bar împreună cu tinerii lor prieteni. Le-am studiat băuturile cu o privire de barman: cei mai mulţi preferau vodca sau berea. Fără cocktailuri pretenţioase, aşadar. Apoi am examinat încăperea. Aceasta este o abilitate specifică barmanilor. Neplăcerile nu au nimic de-a face cu genul, vârsta sau statutul economic al clienţilor.

Şi au totul de-a face cu locul în care aceştia sunt aşezaţi şi cu direcţia în care îşi îndreaptă privirea. Cei mai mulţi se aflau aici numai ca să se îmbete, să cânte şi să râdă de interpreţii netalentaţi. Jucătorii de biliard păreau să se cunoască între ei, ceea ce făcea mai puţin probabil ca tacurile să fie mânuite în aer precum săbiile. Un focar de probleme se afla în partea din spate a barului: un grup de indivizi solizi, bruneţi, care vorbeau în turcă şi care tot iscodeau barul, de parcă aşteptau să se nască o sămânţă de scandal. Celălalt focar era tânăra fată din partea opusă a barului, care părea extrem de plictisită şi care tot arunca priviri în jur, ca şi când ar fi fost în căutare de muşchi mai bine lucraţi, un fund mai ferm sau un zâmbet mai seducător. Faptul că îi măsura din priviri pe ceilalţi bărbaţi îl scotea din sărite pe prietenul ei.

Acestea erau punctele fierbinţi şi le-am evitat pe ambele, aşezându-mă la bar, cu faţa spre acesta şi privirea la dozatoarele de bere. Am cerut o halbă de Amstel. Mă servi barmanul, un ins slab cu ten pământiu şi cinci piercinguri în urechea stângă. Mă examină scurt şi aşeză berea în faţa mea. I-am plătit suma care trebuia, rotunjită cu un mic bacşiş. Nu s-a oferit să-mi deschidă un cont[27] pentru seara aceea. Am sorbit din bere şi nu am privit pe nimeni în ochi, doar am ascultat.

---

[26] *American Idol* este o emisiune-concurs din SUA ce-şi propune să descopere persoane talentate şi să le dea şansa de a avea o carieră muzicală. (n.tr.).

[27] Expresia în engleză este „to start a tab on someone”, ceea ce înseamnă că barmanul ţine socoteala băuturilor comandate de un client, iar acesta achită întreaga notă de plată doar la plecare şi nu după fiecare băutură pe care o comandă. (n.tr.).

Olandeza mea nu era extraordinară, însă petrecusem patru luni în Surinam, fostă colonie olandeză din America de Sud, aşa că ştiam destulă încât să mă descurc şi, asemenea oricărei limbi străine, când o auzi vorbindu-se îţi aduci aminte cum se utilizează. Părinţii mei lucrau la Biserica episcopală – tatăl ca administrator şi auditor al fondurilor caritabile, mama ca chirurg pediatru specializat în despicătura valului palatin – şi, împreună cu fratele meu Danny, am călătorit prin lume toată tinereţea mea. Vorbeam fluent spaniola, rusa şi franceza, acceptabil chineza şi germana. Puteam spune: „Sunt cetăţean american şi trebuie să sun la ambasadă” în vreo treizeci şi şase de limbi, cu toate că fraza aceasta nu mi-ar fi fost de niciun real folos acum, când Howell şi Firma mă căutau. La Langley doborâsem recordurile la viteza de învăţare în programele de imersiune lingvistică, însă nu studiasem niciodată olandeza foarte bine şi nu aveam niciun dubiu că mă exprimam necizelat şi într-un limbaj colonial.

În bar se vorbea un amestec de limbi: olandeză, engleză (vorbită pe scară largă în Amsterdam), franceză, spaniolă. I-am studiat din nou cu atenţie pe turci; aceştia au observat că îi priveam şi mi-am mutat repede privirea la spaniolul care încerca figura cu glisarea cu spatele[28] (sau mai degrabă poticneala cu spatele). Puteam aştepta ore în şir în acest Turn Babel al beţivilor fără ca Nic să-şi facă apariţia. Iar cineva, cineva din serviciile secrete olandeze, analiza înregistrările exploziei bombei din gara Centraal şi va observa că Yasmin Zaid intrase în gară cu un rucsac pe umăr şi ieşise fără acesta.

Aveam sentimentul acut că intram în criză de timp.

Uitasem de virtutea răbdării. Spionajul însemna aşteptare. Şi dintr-odată mă copleşi inutilitatea încercării de a-l găsi pe Nic. Numai că el era singura mea legătură cu Piet, iar Piet era în legătură cu bărbatul cu cicatrice şi cu Yasmin. Iar bărbatul cu cicatrice – cu Lucy.

Era singurul lanţ de care puteam trage.

Mi-am sorbit berea încet, pe îndelete. Următorul cântăreţ de karaoke a interpretat o versiune fidelă a cântecului „Knockin on Heaven’s Door”, care a stârnit aplauze entuziaste, după care pe o fată beată a pufnit-o râsul pe la jumătatea unui ţipăt din „Like a Prayer” al Madonnei. N-a fost huiduită pentru că purta un top

[28] Moonwalking” (în engl. în orig.) – stil de dans creat de Michael Jackson. (n.tr.).

strâmt, iar spectatorii erau mai indulgenţi.

Uram localul acesta. Îmi era dor de mirosul de curat din barul lui Ollie. Era, mai mult ca sigur, supărat pe mine pentru că o ştersesem. Îmi era dor de tovărăşia lui August. Speram că Howell şi Firma nu făcuseră presiuni asupra lui. Ollie nu ştia nimic; nici măcar că Mila doar se prefăcuse că-i era prietenă. Era interesant, totuşi, că fusese o clientă fidelă a barului Ollie's. Asta nu putea fi o coincidenţă; nu în condiţiile în care începusem să lucrez şi eu acolo. Încă un fir pe care trebuia să-l descâlcesc, dar ceva mai târziu.

Am observat cum una din fete se apleca mai aproape de însoţitorul ei şi îi lipi un sărut pe obraz.

Îmi era dor de Lucy.

A treia bere. Trebuia musai să bei într-un loc ca acesta. Comandă o apă minerală sau o cafea şi erai imediat pus pe listă ca cineva preocupat să-şi păstreze mintea limpede. Deveneai suspect. Trebuia să bei.

Dintr-odată, mă trezii cu fata cu ochi zburdalnici lângă mine.

— Tu nu vrei să cânţi? mă întrebă ea într-o engleză stricată.

Nici măcar nu încercase să mă abordeze în olandeză. Probabil că arătam a american mai mult decât credeam. I-am aruncat o privire prietenului ei. El îmi întoarse imediat privirea.

— Aş cânta fals, am răspuns eu.

— Tu şi restul lumii. Hmm. Ce cântec ar trebui să alegi?

Mă studie, ca şi când ai putea ghici preferinţele muzicale ale unei persoane după înfăţişare.

— Nirvana? Pari cam supărat.

— Ăă, nu.

— A! I se furişă un zâmbet pe faţă. Cred că Prince. Am o eşarfă roşie pe care pot să ţi-o împrumut.

— Poate Radiohead.

— Sunt prea serioşi. Justin Timberlake, poate? Ai putea să vii cu ceva sexy[29].

Nu am privit-o. Prietenul ei îşi îndreptase atenţia spre scenă.

— Nu, nu sunt un bun cântăreţ.

— Ce eşti, atunci?

— Sunt doar un tip care bea o bere, nu vrea să cânte şi nu vrea să facă conversaţie. Îmi cer scuze.

Încruntarea luă locul zâmbetului ei.

---

[29] Aluzie la cântecul lui Justin Timberlake, SexyBack. (n.tr.).

— Nesimţitule, perversule!

— Întoarce-te la prietenul tău, am spus. El este dispus să-ţi suporte comportamentul urât. Nimeni altcineva n-o va face.

Se ridică furioasă şi atunci am observat că, în timp ce fata sporovăia, la două scaune de mine, la bar se aşezase un bărbat. Nic din telefonul lui Gregor, cu coada de cal roşcată şi faţă serioasă.

Mi-am mutat din nou privirea la scena de karaoke, unde mulţimea se întorsese împotriva unui filipinez care interpreta un cântec al formaţiei Kings of Leon şi care primi nişte huiduieli copioase. Tipul adresă mulţimii un gest obscen şi o halbă de bere goală aproape că îl nimeri. Barmanul începu să strige la masa de la care pornise atacul; cei de acolo ridicară din umeri, asemenea copiilor prinşi aruncând ghemotoace de hârtie prin clasă. Indolent, barmanul rămase în spatele barului.

Fie eram eu norocos şi Nic se hotărâse să se aşeze aproape de mine, fie îl avertizase Gregor, care-i făcuse şi o descriere, iar Nic venise să vadă cine naiba eram.

L-am urmărit cu coada ochiului şi am comandat încă o bere. L-am văzut scoţând un smartphone din buzunar şi examinându-l. Se trăgea nervos de coadă în acest timp, derulând mesajele cu degetul. Înjură încet în olandeză, se ridică brusc şi merse la toaletă, care dădea pe un hol ce ducea la ieşirea din spate. Nu-şi băuse berea decât pe jumătate, aşa că l-am urmărit.

Dădu colţul spre baie şi aruncă o privire în spate. Mă văzu. Lămurindu-mă că nu se ducea decât la toaletă, m-aş fi întors la bar. De acum, însă, nu mai puteam face acest lucru.

Baia era mai curată decât barul. Nic sta în faţa pisoarului şi vorbea la telefon. Uram asta. Chiar nu-ţi dai seama că interlocutorul poate auzi zgomotul pe care-l face urina ta în contact cu porţelanul?

M-am spălat pe mâini şi mi-am dat pe faţă cu apă rece.

— Am marfa, copoii nu ştiu, spuse el în engleză.

Se opri din vorbit. Termină, trase apa la pisoar şi puse telefonul la loc în buzunar. Doi dintre turcii de la masa beţivilor stăteau în despărţitura toaletei, vorbind şi fumând.

S-au mişcat astfel încât să-i blocheze ieşirea. Tensiune bruscă. Nic murmură în olandeză nişte cuvinte pe care nu le-am putut auzi; oamenii se dădură la o parte, însă mai încet decât ar fi fost normal. Plecară. Nic se spălă pe mâini; prosoape nu

existau, aşa că se şterse pe blugi. L-am urmat de la distanţă.

Începuse să vorbească din nou la telefonul mobil când m-am întors la berea mea. Am avut grijă să nu-l privesc, însă o mişcare mi-a atras atenţia. Turcii de la masa mai îndepărtată îl săgetau cu privirea pe Nic, încruntaţi, cu o ură vizibilă şi ameninţătoare.

Nic continua să vorbească la telefon, fără să dea vreo atenţie la ce se petrecea în jur. Vocea lui era prea înceată ca s-o pot auzi peste dezlănţuirea unei imitaţii nereuşite a cântecului formaţiei Journey, care venea dinspre scena udă de bere.

Patru turci se ridicară de la masă, îndreptându-se spre Nic. Absorbit de discuţie, acesta nu-i văzu venind. Mi-am terminat berea; se simţea că seara de karaoke urma să fie eclipsată ca distracţie principală, iar un pahar este mai uşor de folosit ca armă dacă este gol.

Cei patru ocupară spaţiul de la bar dintre mine şi Nic. Le-am aruncat o privire, însă niciunul nu avea ochi pentru mine. Degetul gros al unuia din bărbaţi îl bătu pe Nic pe umăr.

— Hei, te-ai prefăcut că nu mă vezi?

— Poate, spuse Nic. Şi închise telefonul fără să-şi ia la revedere.

— Transmite-i prietenului tău Piet că este un nemernic şi că-mi vreau banii.

— Ţi-am spus deja, mai târziu. Mai târziu. Nu acum.

Se părea că nu fusesem singurul care-l aşteptase pe Nic.

— I-am făcut rost de rută. Vreau să fiu plătit. Acum.

Nu prea voiam ca turcii ăştia să-l snopească pe Nic în bătaie şi să-mi întrerupă lanţul de transmisie. Am pus paharul jos şi m-am pregătit să intru în acţiune.

31.

Nic spuse:

— Tu nu pricepi? Nu sunt curierul lui. Transmite-i chiar tu. Un anumit sarcasm – ceva foarte asemănător cu eu sunt mai bun decât tine – se subînţelegea din cuvintele sale.

Era o aşchie slăbănoagă şi nu păru să observe decât după ce cuvintele lui arogante deja pluteau în aer, forţa brută a turcilor

care se strânseseră lângă el.

— Nu, sună-l tu chiar acum; el ne tot evită apelurile telefonice. Acum! Spune-i că trebuie să ştiu unde este locul de livrare ca să termin pregătirile. Şi că-mi vreau banii.

— Ai acceptat condiţiile. Dacă afacerea nu-ţi place odată ce a fost încheiată, asta te priveşte.

— Atunci n-o să primească ce are nevoie.

Ce avea, oare, de livrat? mă întrebam. Putea fi ceea ce Piet voia să introducă prin contrabandă în Statele Unite.

— Eşti nebun, spuse Nic. Du-te să-ţi bei berea şi lasă-mă naibii în pace.

— M-am săturat să-mi asum numai eu toate riscurile, spuse turcul. Obţine-mi de la el banii şi locul de întâlnire sau îţi rup afurisitul de gât.

— Mă ameninţi? şuieră Nic.

— Sună-l. Acum!

Turcul cel mai solid apucă telefonul lui Nic, dar acesta şi-l vârî din nou în buzunarul jachetei, faţa înroşindu-i-se de furie. Salut, acule – eu sunt aţa!

— Scuzaţi-mă! i-am spus eu turcului. Dumneavoastră aveţi o problemă cu bărbatul acesta sau cu prietenul lui?

— Nu te priveşte, spuse turcul, privindu-mă ca şi când aş fi fost atât de prost încât să-mi bag mâna într-un coş cu şerpi.

Eu sunt mai degrabă uscăţiv decât masiv; toţi turcii erau de talia mea sau mai solizi, cu muşchi şi mâini bătătorite de muncă.

— Dar îl bateţi pe el ca să-i transmită un mesaj lui Piet? Fiecare cuvânt al meu era o lovitură, o împunsătură, iar turcul ştia asta. Bătăile cele mai brutale dintr-un bar se nasc din cuvinte spuse în şoaptă, nu din răcnetele beţivilor. Răcnetul este un bici, şoapta este un pumn. M-am pregătit să încasez primul pumn şi m-am gândit: fiecare pas te aduce mai aproape de Lucy şi de Bocceluţă, aşa că poţi să suporţi un pumn, pentru că nu-i poţi lăsa pe nemernicii ăştia să-l omoare. Mergeţi să-l găsiţi singuri pe Piet.

— Ţie ce-ţi pasă? făcu turcul.

— Îmi pasă pentru că Piet îmi este deja dator mie şi eu îmi voi lua primul banii, minţii eu.

Îmi place la nebunie o minciună bună care are efectul unei bombe în miniatură. I-am redus pe toţi la tăcere şi am deviat tensiunea acumulată.

Nic se uita cu ochi măriţi la mine, fără să fie sigur dacă eram diliu sau dacă mă dădeam în vânt după o bătaie din partea unei găşti de malaci plictisiţi şi beţi. Acum eram sigur că nu mă cunoaşte. Gregor îşi ţinuse gura mai strânsă decât un arc de ceas.

Ideea ca cineva să-şi primească plata înaintea lor a făcut să crească temperatura grupului cu vreo douăsprezece grade. Pe scena de karaoke, fata care flirtase cu mine îşi luă avânt cu melodia „Enjoy the Silence” a grupului Depeche Mode. Aşa că m-am folosit de asta.

— Ascultă ce zice cântecul, imbecilule, i-am spus eu turcului. Mi-ar plăcea foarte mult să mă bucur de tăcerea ta.

— Ce-ar fi să-l sun pe Piet? începu Nic, şi vom vedea...

Am primit o lovitură. Puternică, din spate, şi chiar dacă eram pregătit, antebraţele mele s-au lovit de placajul de lemn al barului. Am ripostat în forţă, lovind tare cu piciorul în spate şi nimerind atacatorul în vintre.

Regula numărul unu într-o bătaie la bar: să fie scurtă. Aburii alcoolului şi macismul formează un amestec ameţitor, iar o bătaie poate atrage cu repeziciune persoane fără nicio legătură cu combatanţii, alta decât cea a proximităţii. Nu intenţionam să creez o reacţie în lanţ. Voiam eficienţă, să se termine în zece secunde şi voiam ca la final atât Nic, cât şi eu, să rămânem în picioare.

Atacatorul meu se prăbuşi, iar eu am făcut un pas înainte şi l-am lovit cu putere de două ori în faţă, cu baza palmei, pe individul de lângă el. Era mai solid decât mine şi nu se aştepta la un atac frontal. Nas, gât, foarte rapid, chiar atunci când pumnul lui îmi atingea faţa, şi se clătină şi el înapoi, icnind, cu sângele ţâşnind din nasul fracturat.

Un altul mă apucă din spate, imobilizându-mi braţele, iar eu m-am răsucit în încercarea de a-l dezechilibra. Nic se luptă cu cel de-al patrulea turc, trăgând lovituri de pumn lipsite de orice eleganţă şi economie a mişcărilor. Încasă un pumn puternic în faţă şi se încovoie. Nu era nici pe departe atât de dur cum părea atunci când vorbea la telefon. Nici nu am fost surprins.

Atacatorul meu mă împinse cu forţă în bar. Mă izbi cu fruntea în ceafă şi capul meu lovi cu putere placajul de lemn. A durut. Tare de tot. Nu aveam să termin lupta în zece secunde.

— O să te fac harcea-parcea, şuieră el. O, cât de original.

Nu i-am răspuns, pentru că nu mă obosesc să vorbesc în timp ce mă bat. Nimeni nu ascultă. O furie îndelung mocnită izbucni în pieptul meu. Oamenii aceştia se interpuneau între mine şi Nic, prin urmare între mine şi Lucy. M-am proptit în bar, aşezându-mi picioarele sub tejghea, şi m-am împins în spate, degajându-ne pe mine şi pe turc. El a crezut că încercam să scap, aşa că strânse priza şi mai tare. Ce prost! În momentul acela voiam să fie cât mai legat de mine.

Ne-am învârtit.

M-am împins în podea; acum era el între mine şi bar. L-am lovit la rândul meu de placajul de lemn. Mi-am tras capul în spate, i l-am repezit în faţă şi m-am dat brusc înapoi. Pentru că mă strângea cu putere, nu avea loc să se ferească. La a patra lovitură se încovoie şi îmi dădu drumul, aşa că am apucat halba plină a lui Nic şi l-am pocnit cu ea în partea laterală a capului, într-un jet de stropi de bere. Sticla groasă nu se sparse, însă el se prăbuşi. Îl bifasem şi pe ăsta.

Trei din cei patru turci care mai erau la masă, se apropiară de noi; unul rămase în urmă, în expectativă, cu braţele încrucişate, în timp ce omul care se ocupa de Nic îl dovedi, ţintuindu-l la podea.

Ceilalţi trei se năpustiră asupra mea, din moment ce eram liber şi disponibil pentru un dans.

Pe unul l-am lăsat lat cu o lovitură de picior în gât şi am încasat doi pumni zdraveni de la prietenii lui. M-am împiedicat, am parat pumnul următor şi am tras un genunchi în vintrele celuilalt. (Observaţi că prefer gâtul şi vintrele? Asta pentru că oferă un profit substanţial.) Se întinse şi acesta pe jos.

Tânărul turc numărul trei îmi vâjâi prin faţă un pahar de bere spart. L-am blocat cu antebraţul, iar cu mâna cealaltă am înhăţat o cârpă de pe bar şi am înfăşurat-o în jurul paharului. Dacă nu poţi să îndepărtezi o armă care te ameninţă, atunci o neutralizezi. Nu este chiar atât de complicat. Mişcarea asta l-a luat prin surprindere, iar eu am îndreptat din nou cu forţă paharul acoperit de cârpă spre faţa lui. Sticla nu l-a tăiat, însă l-a speriat, ştiind că marginea era crestată. Într-o bătaie, nesiguranţa este atuul tău. Tipul a făcut un pas înapoi şi s-a lăsat neprotejat; patru pumni puternici şi în succesiune rapidă în ochi şi în stomac, şi a fost terminat. Alţi patru tipi au rămas laţi pe jos, ca să transmită un mesaj oricui din bar ar fi fost dornic să

mai intre în luptă.

Nic încă se opintea să-i vină de hac celui dintâi atacator, ca şi când ar fi fost în prima lui zi la şcoala de lupte. L-am apucat pe individ, l-am luat de pe Nic şi mi-am aşezat braţul astfel încât să-i prind capul în îndoitura cotului.

— O să-i rup gâtul, am strigat eu în turcă, iar turcii care începuseră încet să se regrupeze, se opriră.

Serios acum, nu are niciun rost să te baţi dacă chiar nu eşti nevoit. Omul din strânsoarea mea deveni foarte liniştit şi puteam să-i simt respiraţia accelerată de panică. Cei din bar puteau vedea că vorbisem serios, şi treceam de acum drept un om care ştia cum să-şi atingă scopul. Se lăsă tăcerea. Până şi fata se opri din cântat, iar melodia formaţiei Depeche Mode îşi zdrăngăni mai departe cadenţa de una singură.

— Lasă-l în pace, îmi ceru barmanul în limba olandeză.

— Chemi poliţia? l-am întrebat.

Barmanul îi aruncă o privire lui Nic şi l-am văzut cum acesta scutura din cap cu o mişcare abia sesizabilă.

— Nu, spuse barmanul.

Apoi am spus în turcă:

— Retrageţi-vă şi îl las în pace. Prietenii voştri au început scandalul. Nu eu. Aţi văzut că el m-a lovit primul.

Turcii rămaseră locului. Cu mâinile în continuare încleştate în pumni. Apoi unul din ei se aşeză la masă, iar ceilalţi îi urmară exemplul.

— Gggaaggghh, făcu omul din strânsoarea mea.

— Şşşt! i-am spus.

Apoi i-am strigat fetei de pe scenă:

— Începe să cânţi, te rog.

Ea se uită fix la mine, apoi privirea i se opri asupra prompterului de la karaoke. Murmură ceva, după care îşi luă avânt pentru ultimul pasaj al cântecului formaţiei Depeche Mode, cu un zâmbet nervos şi strălucitor întipărit pe faţă.

— Afară! i-am spus lui Nic, iar acesta, cu un aer cam buimăcit, se ridică în picioare şi mă ascultă.

Insului pe care îl ţineam i-am dat un brânci şi acesta căzu pe podea. L-am urmat apoi pe Nic în răcoarea nopţii din Amsterdam, în timp ce fata fredona ceva despre jurăminte care

sunt rostite pentru a fi încălcate[30].

Nic mă aşteptă.

— Mulţumesc, spuse el.

— Pentru puţin, am răspuns şi m-am oprit lângă el să-mi trag sufletul.

Atunci îmi puse arma în coaste.

32.

— Lasă arma jos, i-am spus. În cinci secunde vei fi arestat.

Îşi puse arma sub jachetă şi mă ţinu aproape de el. Nu m-am retras, pentru că nu ştiam dacă nu cumva avea să tragă în mine.

— Mergi, spuse el. Mergi normal. Continua să privească înapoi ca să vadă dacă turcii nu se năpusteau pe urmele noastre – şi, într-adevăr, iată-i că veneau.

— Ai putea să îndrepţi aia spre ei, i-am spus.

El îşi lăsă arma să cadă, iar eu îl prinsei de gât pe primul turc. În apropiere era un geam cu o prostituată care stătea acolo şi i-am făcut semn, cu un gest al mâinii, să se dea la o parte. Ea a înţeles mesajul şi s-a adăpostit repede în spatele draperiei de catifea roşie din fundal. L-am împins pe turc prin geam şi am luat-o la sănătoasa. Pentru că în momentul în care prostituatele sunt în pericol, îşi face apariţia poliţia; poliţiştii sosiră repede, comunicând prin microfoanele montate pe umăr, trecând grăbiţi pe lângă mine şi Nic.

— Dacă îmi pui iar arma aia în coaste, te fac praf, i-am spus eu. Să mergem să stăm de vorbă. Într-un loc liniştit.

•

În apropiere de Dam Square am găsit un café-bar, un loc liniştit. Fără karaoke, fără turci beţi, fără bătăi în perspectivă.

Aveam pete de sânge pe partea din faţă a cămăşii, iar ochii barmaniţei se măriră puţin când am intrat înăuntru. Era o femeie mai în vârstă, cu un zâmbet nesigur, care începu să clatine negativ din cap. Nic se duse la ea, îi spuse ceva încet în olandeză, nu am reuşit să înţeleg ce anume, dar după un

[30] „Vows spoken to be broken” (în engl. în orig.), versuri preluate din Enjoy the Silence a lui Depeche Mode. (n.tr.).

moment ea încuviinţă din cap. Ne-am aşezat unul în faţa celuilalt la o masă din colţ, la care nu puteam fi văzuţi din stradă în eventualitatea în care turcii continuau să rătăcească prin zonă, eu stând cu spatele la perete astfel încât să pot vedea întregul local. Ne aflam acum la câteva străzi distanţă şi speram că turcii optaseră să-şi înece supărarea şi ruşinea în băutură – asta dacă reuşiseră să se fofileze de poliţie.

Nic îi ceru chelneriţei să ne aducă două beri. Ea mă privi; aveam puţin sânge în colţul gurii. Îmi aduse un şervet ud şi nu puse întrebări. Mi-am şters faţa. Ea aşeză berile în faţa noastră, alături de un pahar subţire, înalt, plin cu un lichid limpede.

— Kopstoot, spuse Nic arătând spre al doilea pahar cu băutură. Înseamnă „o lovitură la cap”. O să-ţi placă.

— Cel puţin nu este „o gaură în cap”, am spus.

Încă nu mă săturasem de bătaie – simţeam nevoia să mai lovesc pe cineva. Nu sunt mândru de asta. Dar lucrurile sunt aşa cum sunt. Înainte îmi plăceau serile liniştite acasă, îmi plăcea să citesc, să mă uit la filme bune împreună cu Lucy, să mă culc devreme şi să fac dragoste. Acum nu voiam decât să lovesc cu pumnul în carnea cuiva, să lovesc cu gheata un maxilar. Dansul brutal al luptei trezise întunericul adormit în mine. L-am domolit cu o înghiţitură lungă din paharul înalt – semăna foarte tare cu ginul la gust – înainte de-a da berii vreo atenţie. O ceartă între beţivi la un bar; uau, chiar că alunecam pe-o pantă periculoasă! Trebuia să-mi limpezesc gândurile.

— Ai luat-o invers, spuse Nic. Întâi bei berea, după aceea băutura mai tare. Tu faci totul pe dos?

— Ce?

— De regulă, întâi cunoşti un om şi abia după aceea îţi rişti viaţa pentru el într-o bătaie la bar.

— Indivizii ăia erau nişte nemernici. Nu-mi plac nemernicii. Iar tu eşti un nemernic pentru că mi-ai înfipt o armă în coaste după ce ţi-am sărit în ajutor.

Nic luă o înghiţitură de bere.

— Iartă-mă. Sunt o persoană prudentă, spus el. Tu cine eşti?

— Peter Samson. Prietenii îmi spun scurt, Sam.

— Ai luptat ca un soldat.

— Am fost cândva. Acum nu mai sunt.

— Piet chiar îţi datorează bani?

— Nu ştiu cine este Piet, am răspuns.

El mă privi fix.

— Cum aşa, te-ai hotărât pur şi simplu să... Căuta cuvântul potrivit în engleză... Să te amesteci într-o bătaie?

— Mă plictiseam. Nu am un serviciu la care să trebuiască să mă duc mâine.

Luă o înghiţitură mare din bere şi îşi frecă maxilarul. Continuă cu o înghiţitură de băutură tare. Am văzut cum privirea îi rătăci spre o familie care era aşezată la câteva mese de noi: tatăl, mama şi o fetiţă de vreo opt ani. O privi pe fetiţă râzând şi luând o îmbucătură din desertul mamei sale. Apoi, aproape fără tragere de inimă, îşi fixă din nou privirea asupra mea, ca şi când se decisese ce întrebări să-mi mai pună.

— Unde ai fost soldat?

— În forţele speciale canadiene.

— Şi ai plecat de la ei?

— Ei mi-au cerut să plec.

— Din cauza bătăilor din baruri?

— Nu. Am furat nişte chestii şi le-am vândut pe eBay. Demitere dezonorantă, dar fără condamnare la închisoare pentru că am plătit ce furasem. Comandantul meu a vrut să evite situaţia jenantă ca eu să-l implic şi pe el. Dădui din umeri. Am comis-o. Nu-i pot învinovăţi că m-au dat afară.

— Carevasăzică şi luptător, şi hoţ. Ce noroc pe mine!

Îmi aruncă un zâmbet strâmb şi ciudat.

— Prefer să mă gândesc la mine ca la un antreprenor.

— Ai spus că nu ai nicio slujbă. Poate că ai vrea una?

— Care, aceea de a mă lupta în locul tău? Frate, nu zici nici măcar mersi.

Încasă înţeparea din insultă destul de bine.

— Nu ţi-am mulţumit. Bine. Mulţumesc, Sam. M-aş fi putut descurca şi singur cu ei, dar îţi mulţumesc.

— Nu ai scos arma.

La bar nu observasem că avea o armă la el. Trebuie să fi fost legată în partea inferioară a piciorului. Nu văzusem nicăieri nicio încreţitură pe cămaşa sau la jacheta lui.

— Nu, pentru că ai părut să elimini necesitatea de-a o face.

Nu am spus nimic şi mi-am băut, încet, restul de bere. Tipul nu era prea inteligent: să fii un prost luptător şi să nu scoţi arma atunci când te ameninţă un grup de supăraţi. Un singur motiv l-ar fi putut face să ezite: nu voia să fie în centrul atenţiei. Voia să

rămână neobservat, iar scoaterea, unei arme chiar şi în barul cel mai violent ar fi avut drept urmare stârnirea unui interes nedorit.

Arma mea cea mai puternică este tăcerea. Cei mai mulţi oameni nu pot, efectiv, să stea în tăcere în preajma unei alte fiinţe umane şi cu atât mai mult într-o cafenea, la o băutură. Acest lucru ni se pare ciudat.

Tăcerea îl deranja pe Nic.

— Aşadar. Dac-ai fi interesat să faci pe garda de corp, ţi-aş putea găsi o slujbă.

— Nu am un permis de muncă olandez, am spus. Mi-am pierdut documentele.

— Nu vei avea nevoie de permis. Clienţii mei sunt, ăă, foarte discreţi.

— Ăă, aşa cum sunt proxeneţii? Eu nu cotonogesc târfe.

— A, nu. Au mult mai multă clasă. Coborî vocea. Dar una din bucurii sunt, ştii tu, fetiţele.

Mi-am păstrat faţa inexpresivă.

— Cred că mi se cuvine câte o bere pentru fiecare individ pe care l-am lăsat lat. Am ridicat paharul. Îmi datorezi încă două.

Lent, îi apăru un zâmbet pe faţă, care apoi fu înlocuit de o încruntare solemnă.

— Bine.

Era un om ocupat, lăsa să se întrevadă o oarecare nerăbdare, însă îi plăcuse ce văzuse în lupta de la bar – trebuia să-şi dea seama că mă achitasem de sarcină mult mai bine decât ar fi făcut-o el – şi luase hotărârea să nu treacă nepăsător pe lângă mine. Nu chiar imediat. Îi făcu un semn chelneriţei, cerând încă o rundă, sans[31] băutura alcoolică.

— De unde anume eşti, din Canada?

Ştiam că a doua zi toate informaţiile acestea vor fi verificate.

— Din Toronto.

— Îl cunosc destul de bine.

— Serios?

— Da. Ai luat vreodată masa la Rosedale Diner de pe Parker Street?

— Este pe Yonge Street. Cei mai buni hamburgeri din oraş. Iar mie asta-mi mirosea a test.

— Şi părinţii tăi?

---

[31] Sans – fără (n.tr.).

— Decedaţi. Am ridicat din umeri. Mi-au lăsat o modestă sumă de bani ca să cutreier lumea.

— Ce colegiu ai urmat?

— Colegiul St. Michael's. După aceea, McGill. Am studiat istoria, abia am absolvit. Dar a fost suficient ca să mă pot înscrie la Şcoala de ofiţeri din cadrul forţelor armate canadiene[32]. Legenda mea ca Peter Samson, infractor canadian, fusese documentată de Firmă. Nic nu va reuşi s-o spargă. Eram Peter Samson de când mă născusem şi până în prezent – existau fişe şcolare, un istoric al creditelor obţinute şi un dosar militar canadian care să mă susţină.

Dacă nu cumva Firma ştersese această identitate. Caz în care nu vor exista niciun fel de informaţii despre Peter Samson.

— Cunoşti Amsterdamul? mă întrebă Nic.

Am luat încă o înghiţitură mare de bere şi mi-am înăbuşit o râgâială.

— Scuze. Nu foarte bine. Cunosc mai bine Praga, Varşovia şi Budapesta.

— Ai petrecut o mulţime de timp în Europa de Est.

— Acolo se află cele mai interesante oportunităţi de afaceri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi lucruri pe care chiar nu ar trebui să le discut cu un necunoscut, am spus cu un râs ştrengăresc, iar Nic râse la rândul lui.

— Nu, serios acum, spuse el după o tăcere stânjenitoare. Ai aruncat un om prin geam pentru mine, Sam. Acum suntem prieteni.

— Aveam grijă de diverse mărfuri. Probabil că era ceva asemănător cu protecţia persoanelor. Mă asiguram că marfa ajungea acolo unde trebuia să ajungă.

Era o descriere în termeni blânzi şi subtili a contrabandei, dar dacă Piet era un traficant, aşa cum sugerase Gregor, atunci aş putea fi mai interesant pentru el ca potenţial angajat. Sau măcar aş putea să obţin un interviu de angajare.

Trebuia doar să mă apropii de ei suficient de mult ca să-i studiez, să-i omor pe toţi cu excepţia celui care avea rangul cel mai mare – care presupuneam că era Piet – şi să-l forţez să mă conducă la bărbatul cu cicatrice.

Simplu.

---

[32] Canadian Forces Officer Candidate School (DOCS) (în engl. în orig.) (n.tr.).

Abordarea subtilă a funcţionat în cazul lui Nic. Şi-a aprins o ţigară, a sorbit din bere.

— Unde, de exemplu?

— De cele mai multe ori, în America de Nord.

Speram că obiectivul lui Piet era să facă să ajungă o încărcătură secretă până acolo. Şi mă întrebam, date fiind spusele turcului, dacă nu cumva aranjase o trecere ilegală în Statele Unite, iar acum înţelegerea căzuse.

— N-ar fi exclus să-ţi pot oferi o slujbă, dar trebuie să stau de vorbă cu clientul meu.

— Clientul tău nu este tipul ăla, Piet, care nu plăteşte, nu-i aşa?

— Piet plăteşte. Tâmpiţii ăia de turci trebuie să înveţe să aibă răbdare.

Mi-am dres glasul, am ridicat din umeri.

— Uite ce e, eu mă pricep să fac să ajungă marfa în State, să-i asigur protecţia, să fac astfel ca nimeni să nu-şi bage nasul în ea. Dacă îţi place cum sună, bine. Dacă nu, îţi mulţumesc pentru spectacolul la sol.

Era absolut indispensabil să nu par prea nerăbdător.

Nic aşteptă câteva secunde, apoi spuse:

— Cred că pot să mă folosesc de tine. Plata este excelentă. Două mii de euro pe săptămână, bani gheaţă.

— Păi, stau cam prost cu banii de bere. Aşa că... mda, să zicem, probabil. Am schiţat un cerc cu degetul pe marginea urmei lăsate de paharul de bere de pe masă. Cum iau legătura cu tine?

— Ai un telefon mobil?

— Da.

Împinse spre mine un şerveţel.

— Scrie-l.

Aşa am făcut. Nu m-am semnat.

— Hotărăşte-te repede, am spus eu cu o ridicare din umeri. Mă cam plictisesc, s-ar putea să-mi fac bagajele şi să plec.

El puse şerveţelul în buzunar.

— Bine.

— Întrebare, am spus.

— Da?

— Ai scos arma la mine după ce te-am ajutat. Eşti cam ticălos.

El schiţă un zâmbet.

— Sunt nevoit să fiu. Voiam să mă asigur că după aceea n-o să te dai la mine. Le-ai spus turcilor că Piet îţi datora nişte bani. Era posibil să te lupţi cu ei doar ca să ajungi la mine.

— Mda, păi nu-l cunosc pe Piet ăsta al tău. Am spus aşa numai ca să-i fac să tacă, am zis eu. N-a mers.

— Pumnii, însă, au mers destul de bine. Ok, Sam. Mai aruncă nişte euro pe masă. Fă-ţi cinste cu alte câteva „lovituri la cap" sau comandă-ţi cina. Mi-ai făcut un serviciu în seara asta şi cred că putem face afaceri împreună.

— Bine. Ai numărul meu de telefon.

Se ridică şi plecă. Mă aşezasem cu spatele la perete şi l-am privit ieşind pe uşă, apoi traversând porţiunea de stradă lungă şi netedă din Dam Square, de la poalele Monumentului Naţional.

Am păşit în noapte şi l-am zărit pe Nic ceva mai departe, la colţul unei străzi. Se îndrepta spre sud, în direcţia Prinsengracht.

Se întunecase de tot acum şi am rămas la adăpostul umbrei cât el traversă o stradă şi un pod. L-am urmărit. Dacă s-ar fi întors, m-ar fi văzut, dar nu, el revenise la extensia lui electronică – telefonul mobil – şi se conversa cu cineva.

L-am urmărit, însă nu de foarte aproape. O maşină se opri să-l preia. El se urcă, iar maşina plecă în trombă, după care viră spre Singel, o arteră importantă care străbate tot Amsterdamul într-o buclă mare în formă de „U".

M-am uitat în jur după un taxi. Niciunul.

Am început atunci să merg în direcţia în care plecase Nic. Nu se ştie niciodată peste ce poţi nimeri. Iar casa mea – Rode Prins – se afla în aceeaşi direcţie.

Treizeci de secunde mai târziu, un mic sedan albastru opri lângă mine. Uşa pasagerului se deschise: Mila.

— Intră, nătăfleţule.

— Tu mă urmăreai?

Depăşi curba în viteză înainte chiar ca eu să apuc să închid portiera.

— Puteai s-o dai în bară, să fii prins. Atunci ar fi trebuit să te omor. Nu te pot lăsa să spui ceva despre noi.

Cu ea, era greu de spus când vorbea serios.

— Dacă Nic ar fi pus laba pe mine, tu m-ai fi ucis în loc să mă salvezi?

— Dacă rasoleşti prima misiune, nu are rost să-ţi dau ceva mai dificil de făcut mai apoi, spuse ea. Repar pagubele şi trec

mai departe.

Viră, acceleră rapid, apoi încetini când zărirăm maşina care-l preluase pe Nic.

— M-am implicat într-o bătaie la bar.

— Ce mod bun de a-ţi păstra anonimitatea! Părea dezgustată. Puteai fi arestat. Ghici ce se va întâmpla dacă-ţi vor verifica fizionomia, nătărăule? Te vei întoarce la baubaul de Howell.

— N-am avut de ales.

— Noi nu suntem Firma, Sam. Eu nu revizuiesc misiunile. Dacă eşti o pacoste, pur şi simplu mă debarasez de tine.

— Este plăcut să ştiu că îmi asiguri spatele.

Ea mă privi insistent.

— Nu mă înţelege greşit. Îţi voi asigura întotdeauna spatele. Cât timp îmi dovedeşti că meriţi asta. Tot ce mi-ai dovedit până acum este că-ţi place să participi la bătăi stupide.

— Am stabilit contactul şi Nic încearcă să-mi obţină o slujbă pe lângă individul blond. Pe nume Piet.

Am văzut cum maşina lui Nic vira spre strada Singel.

— Povesteşte-mi toate detaliile.

Mila conducea cu atenţie în timp ce asculta, păstrând doar distanţa strict necesară între noi şi maşina urmărită. Mă întrebam unde lucrase înainte, cine o învăţase toate acele tehnici.

— Aşa că este posibil să meargă să stea de vorbă cu Piet, am încheiat eu.

— Despre tine? Despre cineva care aspiră la un post? Nu te amăgi de unul singur, spuse ea.

— Voiam să-ţi mai spun că a dat un telefon şi zicea că avea marfa. Şi că are probleme cu un turc care-i face necazuri lui Piet şi care aranja o rută. Ştii cum se face contrabanda? Nu-ţi încarci pe vapor marfa ilicită şi apoi speri că totul va merge bine. Stabileşti cu precizie ruta pe care o va urma aceasta, ai pregătite toate documentele doveditoare şi dispui de oameni pe traseu care să ţi-o protejeze şi să o ţină departe de atenţia autorităţilor. Rutele valide, de nepenetrat, reprezintă resurse valoroase. Dacă ruta lor a fost rasolită sau compromisă de turc, asta ar putea duce la o intersectare.

Mila îl păstră pe Nic în vizor când maşina lui viră pe altă stradă laterală.

— Inşii ăştia sunt ciudaţi, i-am spus. Sunt traficanţi. De ce ar

răpi-o pe Yasmin nişte traficanţi şi-ar forţa-o să pună o bombă într-o gară? Îmi poţi da mai multe detalii despre explozie, victime, reacţia autorităţilor, investigaţii?

Mila se încadră într-un viraj şi nu mă privi. Începu să cearnă o ploaie liniştită.

— Bine. O să-ţi spun tot ce mai pot să aflu. Dar nu ai prea mult timp la dispoziţie ca să-i studiezi pe oamenii ăştia, Sam. Trebuie doar să-i găseşti şi s-o iei pe Yasmin înapoi. Nu pierde acest lucru din vedere.

— Faptul că-i înţeleg, mă va ajuta să-i găsesc.

Ea pocni de câteva ori repede din degete.

— Timpul! Trece, Sam. Nu poţi să faci psihanaliză pe o şleahtă de escroci, iar în răstimp poliţia olandeză s-o identifice pe Yasmin pe o casetă de supraveghere video. În acest moment, este doar o fată oarecare care poartă un rucsac. Dar dacă vor reuşi s-o identifice... nu mai avem timp, prejudiciul asupra companiei lui Zaid se va fi produs.

— Dacă aş vrea să psihanalizez pe cineva, tu ai fi.

Îmi aruncă o privire.

— N-ai decât. Va trebui pur şi simplu să mă crezi când îţi spun că noi suntem băieţii cei buni.

— Am mai auzit asta.

— Da, spuse. Ştiu. Ah!

Maşina lui Nic acceleră, luă o curbă strânsă. Ea tură motorul, urmând-o îndeaproape. Pe strada pe care virase la stânga se mai deschideau încă cinci străduţe, ca spiţele unei roţi, fiecare dintre ele fiind scurtă şi întreruptă de altă cotitură.

— Mi-ai distras atenţia. Tu eşti de vină.

Nic dispăruse. Ploaia începu să se îndesească.

33.

Cu zece zile înainte, într-un birou din New York care se ascundea sub o siglă ce pretindea că acolo şi-ar avea sediul o firmă de consultanţă financiară, Howell turba.

— Găsiţi-l! Găsiţi-l şi aduceţi-mi capul lui pe o tipsie.

— Asta este cât se poate de salomeic[33] din partea ta, spuse August.

Howell îşi atinse tâmpla. Zvâcnirea lentă a unei migrene începea să-i pulseze într-o arteră, în spatele ochilor.

— Trebuie să se îndrepte spre Londra. Trebuie! Acolo este punctul zero pentru el. Vreau ca fiecare birou să primească profilul lui Capra şi să fie în alertă. Vreau să fie găsit în clipa asta şi să fie pus sub controlul oamenilor noştri, al nimănui altcuiva.

— Eu vreau să ştiu al cui era cadavrul, spuse August. Nu crezi că este important?

— Ba da, sigur că da, spuse Howell. Vreau să fie identificat individul acela şi vreau să ştiu cum şi când a murit.

— Cred că a murit vineri noapte, spuse August. Doar examinându-l din privire.

— Dumnezeule! exclamă Howell devenind livid la faţă. Sam trebuie să fi omorât lepădătura chiar înainte de-a ajunge eu acolo. Se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Ar trebui să te scot din toată afacerea asta, domnule Holdwine. Eşti prietenul lui Capra.

— Faptul că sunt prietenul lui este chiar motivul pentru care ar trebui să mă păstrezi implicat, spuse August. Sunt singurul căruia ar putea să i se predea.

— Indivizii care lasă cadavre în căzile de baie ca pe nişte accesorii pentru petrecere pe care să le găsim noi, nu sunt interesaţi să se predea, spuse Howell. Am crezut că l-am făcut să renunţe la evadare atunci când n-a reuşit să obţină paşaportul.

— Cât timp l-aţi interogat? Şi tot n-aţi ajuns să-l cunoaşteţi pe Sam, spuse August. Voi nu ştiţi cum gândeşte. Eu ştiu. Luaţi-mă la voi. Repartizaţi-mă în echipa voastră.

— Bine, spuse Howell. August Holdwine ar putea fi o armă secretă eficace împotriva lui Sam Capra, gândi el.

•

Ultimele zece zile nu fuseseră deloc plăcute pentru Howell. Mai întâi, descoperirea că Sam Capra nu-şi petrecea, în biblioteca din Brooklyn, o oră într-un mod cât mai agreabil; apoi, descoperirea că Firma avea un agent care plantase un cadavru în apartamentul vecin; urmărirea maşinii furate de Capra până

---

[33] Aluzie la Salomeea, fiica Irodiadei, care a cerut şi a primit de la Irod capul lui Ioan Botezătorul pe o tipsie. (n.tr.).

la popasul de camioane, iar după aceea… nimic. De zile întregi, nimic.

Sam Capra ar fi putut face autostopul şi să fi mers cu un camion în orice loc din ţară. La popasul de camioane identificaseră puţini clienţi pe care să-i urmărească în fereastra de timp în care s-ar fi putut afla şi Sam acolo: cei mai mulţi îşi plăteau prânzul şi cafelele cu bani gheaţă. Trei zile mai târziu, una din chelneriţe îşi amintise că un bărbat care corespundea semnalmentelor lui Sam plecase în acelaşi timp cu unul din camionagii. Nu, nu cunoştea numele acelui şofer, însă acesta îşi plătise masa şi combustibilul cu o carte de credit.

Urmăriseră fiecare plată cu cardul până găsiseră un şofer de camion pe nume Vince Trout care declarase că, într-adevăr, dusese un tânăr până la portul din New York.

— Ticălosul se strecoară în Europa pe o navă de cargo, spusese Howell. Era împuternicit să trimită echipe la Londra, Rotterdam şi Marsilia, care să interogheze echipajele şi să descopere dacă cineva observase un bărbat care să semene cu fotografia lui Sam. Erau, însă, sute de nave, iar membrii echipajelor care l-ar fi putut vedea pe Sam erau, poate, deja pe mare şi, astfel, nu erau uşor de interogat.

— Am putea face public portretul lui, spuse August acum. Să inventăm o poveste despre el.

— Nu, spuse Howell. Nu vrem să facem din el subiectul zilei în presă. Un posibil agent CIA răzvrătit? Nu ne dorim o astfel de publicitate autodistructivă. Este groaznică în momentul strângerii de fonduri. Nu chemăm presa până ce nu-l avem pe Capra încătuşat sau în sicriu. Îşi încrucişă braţele şi îl privi fix pe August. Sau îl prindem şi aflăm ce naiba pune la cale.

— Tipul pe care l-a omorât putea fi trimis să-l omoare pe el. Mă gândesc că cineva a muşcat momeala.

— Atunci vrem să-l găsim pe acest cineva. L-am identificat pe insul mort. E un bandit de mâna a doua care are legătură cu nişte operaţiuni de contrabandă din Paris. Simon Tauras, cazier încărcat. Nimic ieşit din comun.

— Bandiţii de mâna a doua nu obişnuiesc să traverseze oceanul ca să încerce să omoare un agent al Firmei.

— Da, asta mi s-a părut şi mie interesant, spuse Howell. Voi urma acest fir ca să văd unde ne duce. Vreau să te ocupi să afli dacă au existat comunicări în care apare ceva neobişnuit din

partea navelor ce au părăsit portul New York. Dacă au găsit vreun pasager clandestin, de exemplu. Sau dacă au transmis mesaje ciudate prin staţiile radio.

— Analiza acestei baze de date va dura câteva zile. Conţine milioane de conversaţii.

— Atunci apucă-te de treabă.

Urma, care se răcise, se încălzi din nou cu două zile înainte ca Sam Capra să ajungă la Rotterdam. August descoperi, în baza de date a Echelon – care monitorizează un număr mare din comunicaţiile care au loc în lume şi poate fi interogată prin cuvinte-cheie semnificative – transmisia radio a căpitanului unei nave cargo către compania deţinătoare, în care acesta semnala apropierea unui elicopter; căpitanului navei i s-a comunicat că elicopterul trebuia lăsat să aterizeze. Fără alte explicaţii.

Când contactă respectiva companie de transport maritim, Howell se izbi de un zid. Prezenţa elicopterului a fost explicată drept o inspecţie pe mare efectuată de deţinătorii companiei. Pe de altă parte, nu exista planul de zbor corespunzător acesteia. Deci cineva poate că urmărise nava pe mare dintr-un anumit motiv: fie ca să-l găsească pe Sam, fie ca să-l aducă înapoi.

Timp de trei zile, compania de transport maritim i-a pus beţe-n roate. După aceea, i s-a spus că omul cu care voiau să stea de vorbă, căpitanul Elisei Martin, plecase din nou pe mare şi nu va fi disponibil pentru o chestionare faţă în faţă decât când va acosta din nou în portul New York, adică peste vreo săptămână.

Howell decise să-l interogheze prin telefonul prin satelit, ceea ce şi făcu, numai că se izbi de un val de negări. Cineva plătise bine pentru tăcerea aceasta, se gândi Howell.

— Lasă-mă cel puţin să trimit portretul lui Sam autorităţilor. Să spunem că paşaportul lui este probabil compromis, că i-a fost furat de un evadat cunoscut şi că oricine îl foloseşte trebuie să fie reţinut pe loc, spuse August.

Howell acceptă.

Rotterdam, aşadar. Securitatea Internă urmărea permanent prin satelit toate porturile importante ale lumii. Howell trase nişte sfori pentru ca imaginile să fie analizate. A fost nevoie de o echipă de douăzeci de oameni, care a descoperit o duzină de urme. Pe acestea le-au comparat cu înregistrările camerelor de supraveghere ale portului şi au descoperit o fotografie în care ar fi putut fi Sam Capra, care ieşea dintr-o zonă securizată

destinată membrilor echipajului alături de-o zână blondă în pantaloni de piele. Zona destinată echipajului era situată în apropierea locului în care andocase nava Elisa Martin.

Iată că Sam Capra se afla în Olanda. Încercând, probabil, să dibuie o modalitate rapidă de-a ajunge la Londra. Howell alertă serviciul de informaţii olandez, care promise să-şi coordoneze eforturile cu poliţia din Rotterdam, Amsterdam şi Haga, precum şi cu poliţia de frontieră, totul în cea mai desăvârşită linişte. Au mai fost alertate Eurostarul[34] şi companiile de transport cu feribotul. Autorităţile olandeze erau ocupate până peste cap cu explozia unei bombe într-o gară, iar Howell îşi dădea seama că solicitarea lui nu reprezenta o prioritate. Îşi contactă omologii din serviciile secrete britanice, care, având în vedere că explozia bombei din biroul Firmei avusese loc pe teritoriul lor şi că pierduseră la rândul lor câţiva civili, erau cât se poate de dornici să-l găsească pe Sam Capra ei înşişi.

Pe femeie nu reuşi s-o identifice. Avea ochii acoperiţi de ochelari de soare, iar programul de recunoaştere facială nu descoperi nici măcar potriviri parţiale în baza de date a Firmei. Le ceru celor de la tehnic să lărgească aria de cercetare; Sam avea un prieten, iar el voia să ştie cine era această femeie extrem de interesantă.

Howell era foarte dornic să se ducă în Olanda. Voia să-l găsească pe Sam el însuşi, pentru că bănuia că toată tevatura asta nu se mai putea finaliza decât cu un glonţ şi voia să fie cel care avea să i-l servească.

— Dacă a procedat în felul acesta, a făcut-o dintr-un motiv anume, spuse August. Poate că duce la bun sfârşit ceea ce ar fi trebuit să facem noi de luni de zile – să găsim oamenii care au pus bomba în biroul nostru.

Howell spuse încet:

— Da, şi eu m-am gândit la acelaşi lucru. Numai că sarcina asta îmi revine mie, nu lui. Şi cine este această femeie?

— A primit o mână de ajutor.

— Da, spuse Howell. Dar cine s-ar deranja să-l ajute pe Sam şi de ce?

•

[34] Eurostar – sistem de trenuri de mare viteză ce asigură legătura între Regatul Unit, Franţa şi Belgia. Trenurile utilizează tunelul Canalului Mânecii. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).

Howell şi August luară avionul spre Amsterdam, se grăbiră să ajungă la o casă conspirativă a Firmei, situată într-o reşedinţă impozantă care se întindea de-a lungul canalului Herengracht, şi instalară un punct de comunicare, aşteptând să afle ceva. Aşteptând. Pentru că cineva tot avea să-l vadă sau să-l găsească pe Sam Capra în ziua următoare. Sam nu avea de gând să se ascundă; Sam avea să-i caute pe oamenii care-i răpiseră soţia. Howell era convins de asta.

August Holdwine stătea la fereastră, urmărind cum ploaia lovea podul şi canalul, gândind: Măi, nătărăule, singura ta speranţă este să te găsim, iar tu să fii dispus să stai de vorbă cu mine. Dacă nu, vei înfunda puşcăria pentru tot restul vieţii.

Iar un Howell afectat de decalajul orar stătea treaz, ascultând cum ploaia răpăia peste canal şi pe ţigla de pe acoperiş, gândind: Cei de la centrală nu vor risca să treacă prin încă o situaţie jenantă. Nu le va păsa ce face el, chiar dacă are dreptate. Acum trebuie să aflu ce ştie, după care va trebui să-l omor.

34.

— Un bărbat încearcă să se infiltreze în grupul nostru, spuse Piet. Nic mi-a vorbit despre el. Este un fost agent al serviciilor secrete. A tot căutat o modalitate de-a ajunge în preajma mea şi, probabil, a voastră. Sunt destul de sigur că are legătură cu tăticul micii tale târâturi.

Edward abia coborâse din avion, zborul său întârziind din cauza vremii nefavorabile, iar el era obosit şi irascibil. Îi chiorăia stomacul. Prânzul de la Budapesta nu-i priise. Peştele, se gândi. Aşa o să se înveţe minte să nu mai comande fructe de mare într-o ţară fără ieşire la mare. Şi primise vestea că Simon, omul pe care-l trimisese la Brooklyn cu o însărcinare de maximă importanţă, eşuase. Ceea ce însemna că Sam Capra era în viaţă. Era o noapte proastă. Dar nu se va teme. Teama era pentru proşti.

— Unde se află individul acum? întrebă Edward. Îşi puse valiza jos. Respiră profund ca să se liniştească.

— Ceva mai devreme a fost la un bar. Ne poate spune Nic.

— Şi vrea să mă vadă? întrebă Edward. Adu-l la mine. Îl pun eu la treabă.

— Şi mica ta târâtură?

— Dacă este cineva mica mea târâtură, Piet, spuse Edward, aceea eşti tu. Îmi vei submina toată munca dacă vei vorbi despre ea în felul acesta. Este una de-a noastră acum. Poartă-te frumos.

Piet trase aer în piept şi îşi încrucişă braţele. Edward îl ura. Dar avea nevoie de el.

— Ar fi bine să obţii ceea ce vrei să obţii de la ea, spuse Piet. Vocea i se transformase într-un mârâit jos. Altfel ne-ai pus degeaba pe toţi în pericol. Iar „degeaba" nu-mi plăteşte facturile.

— A-ţi trăi viaţa înseamnă să obţii ceea ce vrei, iar eu sunt mai bun la a-mi trăi viaţa decât tine, Piet.

— Tatăl ei s-a dat bătut?

— S-a dat bătut, s-a prăbuşit, a intrat în vrie.

— Ai prea multă încredere în tine, spuse Piet. Bahjat Zaid este în spatele acestei infiltrări, încearcă să te ia prin învăluire. Avea jucăria, sabia wakizashi, scoasă din teaca lucrată pe comandă pe care o ţinea prinsă de pantaloni. Lasă-mă să-i fac un Van Gogh la ureche[35] şi să i-o trimit. Se va da pe brazdă.

— Nu te vei atinge de ea. Niciodată.

— Încep să cred că ai anumite sentimente pentru mica târâtură...

La cel din urmă cuvânt, fără să ţină cont de sabia scurtă din mâna lui Piet, Edward îl luă de gât şi-l împinse în perete, aproape cu blândeţe. Piet ridică iute sabia, tăişul acesteia atingând încheietura lui Edward.

— Ştii că dacă mă tai, eşti un om mort, spuse Edward. Sabia asta este un element stupid de recuzită, Piet. Când o porţi, arăţi ca un fugar dintr-un film prost cu samurai. Acum lasă jucăria aia jos sau voi striga, iar prietenii mei vor veni şi te vor omorî cu mâinile goale. Atât îmi sunt de loiali.

După un lung moment, Piet coborî sabia.

Edward îl eliberă din strânsoare. Piet se temea de pierderea respectului, se temea că-şi va pierde faţa. Era uşor de manipulat.

— Ai făcut o treabă excelentă cu rutele pentru transportul

[35] Aluzie la tăierea urechii. Pictorul Vincent van Gogh şi-a tăiat propria ureche. (n.tr.).

mărfurilor mele. La Budapesta, preluarea a mers ca unsă.

Îi fusese atât de greu să-şi lase comoara în urmă şi să ia un avion ca să se întoarcă la Amsterdam, dar acum comoara era pe drum, ascunsă pe ruta de contrabandă furnizată de Piet. Va ajunge în Olanda în cel mai scurt timp.

— Hai să aruncăm o privire la spionul ăsta şi să-l facem să ne fie util. Pregăteşte camerele video. Te rog.

Această infimă dovadă de respect funcţionă. Piet plecă după ce încuviinţase scurt din cap, iar Edward se duse în camera Yasminei. Atinse locul în care sabia i se sprijinise de încheietură; încă mai simţea tăişul lamei. Piet începea să constituie o problemă mai mare decât propria sa valoare, însă în momentul de faţă avea nevoie de el. Totul începea să se potrivească: banii, marfa, propriul viitor.

Yasmin stătea întinsă pe pat – acum căpătase acest privilegiu.

Edward era mândru de frumoasa lui domniţă, de femeia pe care o preschimbase, dintr-o bucată amorfă de lut, într-o ucigaşă. Stătu aplecat asupra ei, în timp ce aceasta căzuse într-o stare de somnolenţă agitată.

După ce Yasmin îşi lăsase rucsacul să cadă în spatele unui stand cu cărţi din interiorul unui mic magazin cu reviste din gară, o zoriseră să iasă afară, până la o dubiţă care aştepta la două clădiri distanţă, şi plecaseră cu maşina. Tânăra nu intrase în panică, nu fusese îngrozită şi nici nu încercase să fugă; influenţa invizibilă pe care o avea asupra ei funcţionase. Aceasta urmase ordinele primite fără nicio discuţie. Şi fără să se teamă.

Edward observase în ochii celorlalţi admiraţia faţă de munca sa.

În acea noapte, au mutat-o în pod. Edward îi aduse felul de mâncare preferat – produse de patiserie cu scorţişoară. Îi spuse că făcuse o treabă grozavă, că în ziua aceea se descurcase nemaipomenit.

— Astăzi ai eliminat un obstacol foarte important pentru noi. Începu să-i descheie bluza. Pentru mine eşti o adevărată eroină, Yasmin.

— Ascultă şi ei? întrebă ea şoptit.

— Nu. Acum eşti una dintre noi. Ai dovedit asta la gară. Nimeni nu ne ascultă. Aici nu suntem decât eu şi cu tine, păsărico.

Lăsă să-i alunece bluza de pe umeri; ea nu se opuse. El îi arătă un mic porumbel din lemn.

— L-am văzut pe stradă, pe masa unui vânzător, la Albert Cuyp Market, şi m-am gândit la tine. Frumuseţe, forţă. Iar lemnul poate fi modelat... în atât de multe forme, Yasmin.

Îi scoase şi fusta pe care i-o dăduseră s-o poarte; ea rămase întinsă, goală şi tremurând, pe patul îngust.

— Acum nu mai există cale de întoarcere, Yasmin. Explozia a decurs bine. Te-ai achitat de partea care-ţi revenea exact aşa cum ţi-am cerut.

Explozia. Tânăra nici nu clipise la auzul acestor cuvinte.

— Vechea ta viaţă murdară a luat sfârşit.

Îi puse micul obiect din lemn – un porumbel – în jurul gâtului. Atârna de un şnur din piele, iar el îl strânse tare, aproape fără să-şi dea seama, când i-l potrivi pe piele. Cu vârfurile degetelor îi simţi pulsul pe gât.

Edward se ridică şi se dezbrăcă. Avea un corp slab şi musculos. Se întinse peste ea şi îi sărută cu blândeţe gâtul şi faţa. Ea nu-i întoarse săruturile. Stătea nemişcată.

— Eşti afectată de ceea ce ai făcut? o întrebă el. Am discutat despre asta de o mie de ori.

Ea nu se împotrivi sărutărilor lui. O luă grăbit. Yasmin închise ochii. El termină, rămase întins lângă ea, apoi o luă din nou, de data aceasta cu blândeţe. Ea stătea întinsă ca şi când nu ar fi simţit atingerea lui. Iar lui puţin îi păsa.

În tot acest timp, el îi şoptea:

— Aşa rămâi în viaţă, Yasmin. Fă ce îţi spun şi vei trăi.

Apoi se aşeză şi o urmări, căzut pe gânduri, până ce de jos auzi un fel de agitaţie, o luptă, şi ştiu că Piet pregătise spectacolul pentru camerele de filmat.

O trezi.

— Yasmin? Trezeşte-te.

Primul lucru pe care-l văzu, fu arma pe care o ţinea el în mână.

— Asta este una dintre...? începu ea şi apoi clipi ca să alunge ceaţa somnului.

— Nu. Nu, nu este.

Ea clipi şi se ridică de pe pernă.

El se aşeză lângă Yasmin pe saltea.

— Ascultă. Am o însărcinare pentru tine, însă una care-ţi va

plăcea. Vrei să faci un duş? Să mănânci ceva?

Ea încuviinţă din cap.

El o conduse la baie, unde era un săpun neînceput, şampon şi o periuţă de dinţi. Când dădu să-şi scoată porumbelul, o opri.

— Nu. Vreau să-l porţi tot timpul. Ca o speranţă pentru pace.

Îi dădu pantaloni curaţi, o cămaşă, lenjerie intimă. Demi aduse sus pâine şi fructe pentru micul dejun. El îi mulţumi lui Demi, Yasmin de asemenea. Demi îi aruncă tinerei o privire surprinsă când coborî scările.

— Este plăcut să fii una dintre noi. Să nu mai trebuiască să stai în dulap, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap.

— Vino cu mine. El simţi în piept un fior de entuziasm; era ca şi când s-ar fi întors pe scenă.

O duse jos, în sufragerie, şi iată că acum erau toţi: Piet, Demi, alţi şase bărbaţi, inclusiv gemenii, care se holbaseră adesea la ea. Acum o priveau cu toţii. Iar în mijloc, acolo unde ar fi trebuit să se afle masa de sufragerie, era un bărbat legat de scaun. Fusese legat cu o frânghie groasă; un căluş îi ieşea din gură.

Când Edward şi Yasmin intrară, omul, cu faţa tumefiată şi lovită, gemu.

— Îl vezi pe bărbatul acesta, Yasmin? o întrebă Edward.

— Da, îl văd. Avea o voce inexpresivă.

— Este un om îngrozitor, Yasmin. Lucra la un plan ca să te ia de lângă noi sau să te omoare dacă n-ar fi reuşit să ni te ia.

— Să mă ia şi să mă omoare?

Tonul vocii îi era liniştit, netulburat.

— Da, să te ducă înapoi la tatăl tău. A intrat în legătură cu unul din oamenii noştri, spunând numai minciuni; noi l-am urmărit. Îl cunoşti pe omul acesta, Yasmin?

Edward apucă de capul ex-spionului şi îl răsuci spre ea. Fusese bătut foarte rău, însă ea îi studie chipul şi, într-un sfârşit, clătină negativ din cap.

— Tatăl tău ştie că noi te protejăm de el. Tatăl tău trimite oameni ca să ne distrugă. În secret. Oameni ca acesta.

Ea spuse:

— Bine, dar este greşit. Nu vreau să mă întorc la ceea ce am fost.

Şi scuipă faţa bărbatului. Ghemul de salivă rămase atârnat de-o sprânceană năclăită, plină de sânge uscat.

Grupul scoase un murmur surd, urmărind-o pe Yasmin.

— Eşti sigură că nu-l cunoşti? A încercat să se infiltreze printre noi prin intermediul lui Piet.

— Nu-l cunosc.

Se uită la Edward.

Bărbatul legat de scaun o privi cu atenţie, iar Edward îi scoase căluşul din gură.

— Eu doar... Nu vreau decât banii care mi se datorează. De către Piet. Asta-i tot. Nu mă interesează nimic altceva.

— Dar pe mine mă ştii. De la cine? îl întrebă Edward.

— Nu ştiu..., spuse bărbatul în turcă, iar atunci Edward începu să-l bată.

Yasmin încercă să se uite în altă parte şi Demi îi spuse:

— Să nu îndrăzneşti. Să nu îndrăzneşti să te uiţi în altă parte, că te legăm de scaun.

Aşa că Yasmin nu o făcu.

Sub loviturile lui de pumni, Edward văzu cum sângele sărea în stropi mici şi cum dinţii bărbatului se sparseră. Se opri şi îi luă o mână.

— Am, chiar aici, zece modalităţi de a te face să vorbeşti. Bahjat Zaid te-a trimis, nu-i aşa? spuse el şi începu să-i răsucească degetele cu putere.

Într-un sfârşit, omul strigă:

— Nu, nu! Bine, Zaid m-a trimis, după care urmă o avalanşă de cuvinte pe care Yasmin nu reuşi să le înţeleagă, iar Edward se aplecă mai aproape de el şi-i puse mâna pe umăr, de data aceasta cu blândeţe, ca şi când ar fi fost prieteni.

— Aveai de gând să ne furi încărcătura la sosirea ei în Rotterdam?

— Da... şi în schimbul ei s-o iau pe Yasmin. Urma să pun mâna pe marfă şi apoi să v-o dau în schimbul ei. Ca să pot să i-o înapoiez tatălui ei. Vă spun tot. Vă rog, nu...

— Asta înseamnă că ruta pe care ne-o ofereai pentru traficarea mărfii noastre de aici şi până în America, nu a fost decât o minciună? Vreau să fiu sigur că am înţeles. Nu ai de ce să te temi dacă îmi spui adevărul.

— Da. A fost o minciună. Totul a fost o minciună. Nu exista nicio rută. Respira întretăiat şi cu dificultate.

Edward se îndepărtă şi îşi şterse o picătură de sânge de pe vârful pantofului. Îi făcu un gest lui Demi, care stătea lângă o

cameră de filmat. Pocni din degete şi spuse:

— Motor!

Demi porni videocamera.

Din spatele pantalonilor, Edward scoase o armă cu ţeava acoperită de amortizor. I-o înmână Yasminei. Auzi respiraţia icnită a celorlalţi.

— Actul întâi, spuse el. Omoară-l.

Ea luă arma în mână. Îl privi pe Edward derutată.

— Nu este un test, Yasmin. Este o obligaţie.

Bărbatul era distrus, îi picura sânge din gură. Privirea lui o întâlni pe a ei.

— Fă-o, Yasmin! Acum, te rog, pentru că lista mea de activităţi nu se scurtează, spuse Edward.

Ea nu ridică arma; se uita fix la bărbatul bătut.

— Yasmin...

Spera că nu va fi nevoit să o ameninţe din nou cu moartea.

— Mă gândesc unde să-l împuşc, răspunse ea. Nu vreau să nimeresc frânghiile.

Edward zâmbi, zâmbetul unui profesor mândru de învăţăcelul său. Bărbatul începu să bolborosească ceva pe limba lui, implorând-o să nu tragă, cerând îndurare.

Ea ridică arma şi o stabiliză ca să ţintească mai bine.

— Yasmin! strigă turcul într-o engleză perfectă. Tatăl tău încearcă să te ajute. Orice ţi-au spus ei este o minciună! Nu face asta!

— Mincinosul este tatăl meu.

Şovăi o secundă. Yasmin clipi şi trase.

Zgomotul împuşcăturii fu atenuat; glonţul îl nimeri pe bărbat în piept. Scaunul se răsturnă. Bărbatul încă trăia; ţipa de durere.

Yasmin trase din nou. Glonţul nimeri în gât. Omul avu un spasm, după care rămase nemişcat. Unul din bărbaţi râse, după care toţi o aplaudară. Ea doar se uita la bărbatul mort, de parcă acesta ar fi putut să dispară. Nu îşi coborî arma; împietrise.

— S-a încheiat filmarea! Demi, încarcă filmul în calculator. Blurează-ne feţele, dacă se văd. Apoi o vom pregăti ca s-o vadă în premieră idiotul ei de tată. Edward luă arma de la Yasmin şi îi coborî mâna, ca atunci când faci o marionetă să revină la starea iniţială de bucată de lemn. Acum eşti desăvârşită.

Yasmin îşi îmbrăţişă coatele, ca şi când i-ar fi fost frig; părea confuză. El îi luă bărbia în mână.

— Tatăl tău este acum în puterea noastră. Nu ne va mai crea probleme, Yasmin.

Yasmin aruncă o privire spre ceilalţi, care erau cu ochii pe ea.

— Pot să... pot să mă întorc în camera mea? Sau vreţi să vă ajut să curăţaţi aici?

— Du-te sus.

Ea ascultă. Cei din grup o priviră în tăcere.

— Mă întreb, spuse Piet, dacă fata aia nu cumva te păcăleşte.

— Nu mă păcăleşte.

— Cred c-ar face orice ca să rămână în viaţă, spuse Piet. Ştia că era ea sau turcul. Spuneai că este om de ştiinţă, nu-i aşa? Eu cred că are o inimă de gheaţă. N-o scăpa din ochi. Tocmai a împuşcat un om. A doua oară îi va fi mai uşor. Întotdeauna este aşa.

— Taci din gură şi scapă de cadavru, spuse Edward. Dată fiind spurcăciunea gurii lui, Piet se putea ocupa de treburile cele mai murdare. Demi, înregistrarea aceea să fie pregătită de transmitere. Vreau ca tatăl să-şi înceapă ziua împreună cu fiica lui minunată şi desăvârşită.

35.

Am deschis ochii.

Am auzit un copilaş plângând şi pentru o clipă minunată am crezut că era Bocceluţa mea şi a lui Lucy şi că totul era bine în lume. Că la Londra nu se întâmplaseră niciodată acele evenimente.

Însă tavanul era ciudat – un acoperiş albastru şi ascuţit, cu grinzi albe, înclinate, care îl străbăteau de-a curmezişul. Mă aflam în Amsterdam. Lumina dimineţii îmi cădea pe faţă. Încă mai auzeam copilaşul. M-am ridicat, m-am dus la mica fereastră care dădea spre canalul Prinsengracht şi am văzut o mamă exasperată care trecea pe acolo împingând un cărucior. Ploaia de noaptea trecută încetase şi părea a fi o dimineaţă frumoasă.

Nu mă gândisem prea mult la faptul de a fi tată. Când Lucy îmi spusese că vom avea un copil, la început am simţit şocul surprizei şi multă bucurie. Apoi m-am gândit la tatăl meu, care ne purtase, pe mine şi pe fratele meu, prin şase continente până

la vârsta de zece ani, care era ocupat să salveze lumea şi care ne ignora adesea. Fusese un tată bun în anumite privinţe şi indiferent în altele. Nu voi repeta greşelile pe care le făcuse el – presupunând că mi se va oferi această şansă.

Un ciocănit în uşă. Am păstrat arma la îndemână şi am deschis. Mila – îmbrăcată ca o tânără specialistă în relaţiile cu clienţii, într-un costum gri de bun gust, cu eşarfă asortată şi pantofi eleganţi. Avea o servietă scumpă şi o pungă cu cumpărături. Era un mic cameleon.

— Astăzi îţi cauţi un loc de muncă, Mila?

— Da. În cel mai scurt timp, sper să lucrez cu nişte persoane de o mai bună calitate. Fă un duş. Eu pun de cafea. Ne aşteaptă o zi aglomerată.

Am făcut repede un duş, m-am şters, m-am îmbrăcat în blugi, un tricou negru şi o jachetă. Când am intrat în micuţa bucătărie, ea pusese deja câteva produse de patiserie pe un platou, iar cafeaua aburea fierbinte în cafetieră. Avea laptopul deschis şi pe el se derula o înregistrare.

Yasmin, împuşcând un bărbat. Înregistrarea ajunse la capăt şi se reluă de la început.

Mila clefăia dintr-o chiflă şi turna cafeaua.

— Calitatea filmării este îndoielnică, dar are impact.

— Dumnezeule! am exclamat eu.

Am dat înregistrarea înapoi şi m-am uitat la chipul bărbatului omorât.

Cel care fusese executat era turcul cu care mă bătusem la bar cu o seară înainte.

Am apăsat bara de spaţiu de pe laptop şi înregistrarea s-a oprit – Yasmin îngheţă în timp ce ridica arma. Faţa i se vedea clar. Orice alt chip, cu excepţia celui al bărbatului mort, fusese blurat digital.

— Lasă-mă să ghicesc, am spus. Şantajarea lui Bahjat Zaid, capitolul al doilea.

— Pe asta a primit-o prin email azi-dimineaţă, la ora şase. Mi-a transmis-o Zaid printr-o conexiune securizată.

— Deci au transformat-o într-o individă care pune bombe şi o ucigaşă, am spus. Tipii nu pot sau nu vor să o ducă la o bancă pentru faza cu Patty-Hearst-se-alătură-răpitorilor-ei, aşa că o fabrică la faţa locului.

Mila scoase un sunet în timp ce-şi bea cafeaua.

— Zaid l-a trimis pe bărbatul acela? O furie mocnită începea să ia locul durerii pe care o simţeam după bătaia de noaptea trecută. Mă angajează pe mine, îl angajează pe tipul ăsta şi nu ştim unul de celălalt? Nu-mi place chestia asta.

— Dacă l-ar fi ştiut, ar fi putut să le spună numele tău înainte de-a fi ucis.

— De acord, numai că de acum înainte vor fi mai vigilenţi ca oricând. Am mers amândoi pe aceeaşi idee, am încercat să stabilim legătura cu Piet, iar acum eu sunt kaput, Mila. Misiunea mea a devenit de-o mie de ori mai dificilă tocmai când începusem să mă apropii de Nic. M-am ridicat şi am început să păşesc prin bucătărie. Adu-l aici pe Zaid. Trebuie să discutăm. Ce naiba este cu marfa aia pe care mercenarul celălalt trebuia s-o fure?

— Zaid mi-a spus că pleacă din Amsterdam.

— Şi acum unde este?

— Nu ştiu.

— Să-l găsim, atunci.

M-am aşezat, am deschis din nou email-ul pe care îl trimisese pe laptop. Sursa originară a email-ului – a celor care o răpiseră pe Yasmin – trecuse printr-un serviciu de anonimizare şi nu putea fi identificată. M-am uitat, însă, la email-ul lui Zaid către Mila. Informaţia despre furnizorul de internet era codată în header-ele sursei. Le-am examinat şi am introdus datele pe un site web care oferea informaţii despre localizarea serverului. Zaid a trimis asta din Ungaria. Ce naiba caută în Ungaria? Mă angajează ca să-i salvez fiica şi în loc să stea aici, aproape de locul acţiunii, el pleacă în Ungaria? Am simţit cum ridicam vocea. Yasmin a lucrat în Ungaria. Dar el de ce s-a dus acolo?

— Nu ştiu, Sam, iar faptul că ţipi la mine nu o să ataşeze un GPS de el. Compania lui are o sucursală acolo. Poate că nu face decât să se ocupe de afaceri.

Cum să nu! Chiar de cea la care lucrase Yasmin.

— Nu-mi place asta. Faptul că Zaid angajase un alt agent care să încerce o operaţiune de salvare – am fi putut să ne împiedicăm unul pe celălalt. Ne-am fi putut ucide între noi, confundându-ne cu un membru al bandei. Presupun că turcul primise aceleaşi ordine ca şi mine: să o salveze pe Yasmin şi să-i lichideze pe răpitorii ei.

Mila ridică din umeri.

— Poate. Ne trebuie o abordare diferită.

— Nu, nu ştim nici măcar tot ce s-a întâmplat acolo. Zaid voia ca turcul să fure orice urma să fie expediat, astfel încât să poată schimba marfa respectivă pentru fiica lui. Trebuie să ştim despre ce fel de încărcătură este vorba.

— Voi descoperi eu asta, am spus.

Am stat să mă gândesc.

— Bun, deci eu mă aflam în bar înaintea lui Nic. Aş putea spune că l-am auzit pe turc lansând o ameninţare care îi viza atât pe Nic, cât şi pe Piet.

Mila îmi adresă un zâmbet uşor.

— Mănâncă-ţi micul dejun. Trebuie să fii pregătit să-l sperii foarte tare pe Nic.

Am urmărit din nou înregistrarea.

— Acum ce-i vor mai cere lui Zaid? Au făcut asta pentru că ştiau că turcul era pe urmele lor, dar şi ca să o distrugă pe ea o dată în plus. Acum există înregistrări cu fiica lui Zaid care pune o bombă într-o gară şi cu ea ucigând un bărbat. Ce-ar fi, însă, dacă nu i-au spălat creierul? Dacă este un participant benevol?

— Nimic din trecutul ei nu sugerează violenţa.

M-am uitat cu atenţie la înregistrare. Am văzut cum Yasmin ucide din nou.

— Este ca şi când indivizii ăştia ar vrea ca Zaid să sufere. E o chestiune personală.

— Asta este părerea ta. Te-ai putea înşela, spuse Mila.

— Uite care este problema. Nu ştiu cum pot să-mi exercit influenţa asupra lui Nic, respectiv asupra lui Piet şi totodată să fiu în afara oricărei suspiciuni.

— Am putea să punem mâna pe Nic şi să-l forţăm să ne spună totul.

— Nu. Dacă vrei ca întregul grup să fie eliminat, atunci trebuie să pătrund în interior. Trebuie să-i prind pe toţi deodată. Iar în momentul acesta, Nic reprezintă soluţia.

— Cum îl vei convinge, atunci, că are nevoie de tine?

— Orice operaţiune de acest gen are de depăşit o anumită dificultate, am spus. Trebuie să aflu care este dificultatea pe care o întâmpină ei şi să fiu cel care o poate rezolva.

— Şi cum vei afla asta?

M-am gândit.

— Gregor mi-a spus că Nic locuieşte deasupra unei cafenele

din cartierul Jordaan. Ştiu că numele lui de familie este ten Boom. Se poate începe de aici.

36.

Mi-a luat ceva timp să-l găsesc pe Nic. Nu figura în cartea de telefoane. L-aş fi putut întreba pe Gregor, însă nu voiam să-l sperii şi mai tare. Jordaan este un cartier vechi, nu departe de Prinsengracht, care a început să fie la modă. Nu era situat pe canal; avea străzi înguste în unele porţiuni şi largi în altele, chiar şi parcări pentru maşini pe mijlocul străzii. Clădirile erau înguste, cele înalte fiind des întâlnite în Amsterdam: linia acoperişurilor era un amestec de unghiuri şi înălţimi diferite. Multe din magazine erau numai bune pentru hipsteri sau se adresau studenţilor: librării, magazine cu îmbrăcăminte şi o mulţime de localuri în care se putea bea cafea sau bere. În cea de-a noua cafenea în care am intrat figura, într-adevăr, un ten Boom lângă soneria apartamentului corespunzător. Eram la baza scărilor când am auzit vocea ridicată a lui Nic şi zgomot de paşi coborând pe scări.

Fir-ar să fie!

Am ţâşnit afară pe uşa principală şi m-am grăbit să mă aşez la coadă la cafenea. Dacă Nic ar fi intrat să-şi bea cafeaua de dimineaţă, mi-ar fi fost al naibii de greu să-i explic de ce mă aflam acolo. M-am gândit. Hm. Poate va crede că am dat dovadă de iniţiativă şi am aflat unde locuieşte. Cel mai probabil, însă, va intra în panică.

În spatele meu am auzit zăngănind clopoţelul de la uşa cafenelei. Este mai bine să înfrunţi furtuna. Am privit peste umăr. Tocmai intrase o tânără drăguţă. Iar în spatele ei se vedea Nic, vorbind la telefonul mobil şi gesticulând cu însufleţire. Descuie lacătul unei biciclete, o scoase din suport şi se urcă pe ea. Nu se mai deranjă să-şi aşeze mâinile pe ghidon, asemenea multor aventurieri din Amsterdam, ci porni la drum, continuând să pălăvrăgească la telefon.

M-am strecurat afară din rând, i-am zâmbit tinerei drăguţe şi m-am grăbit să mă întorc în holul clădirii lui Nic.

Apartamentul lui era la ultimul etaj. Am urcat pe scări, am

găsit uşa, am ascultat. Înăuntru, doar tăcere. Am îngenuncheat în faţa uşii. Mila considerase că planul meu era „prostesc”, însă mă echipase totuşi cu cele necesare.

Încuietoarea era simplă: cu două şperacle am descuiat-o în patruzeci de secunde. Am deschis încet uşa şi am pătruns înăuntru, închizând-o fără zgomot.

În apartament era dezordine. Pe o măsuţă de cafea zăceau pahare de bere pe jumătate băute, rămase de noaptea trecută şi mirosind a stătut. Ziarul de ieri stătea desfăcut pe canapea.

M-am mişcat pe tăcute prin încăperea murdară, prin bucătăria micuţă. După bucătărie urmau trei uşi. Am deschis-o pe cea mai apropiată: era o baie micuţă. Apoi pe următoarea. Şi am îngheţat.

O femeie mai în vârstă dormea pe un pat, sforăind. O sticlă goală de votcă stătea de pază pe noptieră. Părul îi era în dezordine şi un uşor iz de nespălat plutea în jurul ei. Am închis încet uşa.

Fir-ar să fie! Era prea periculos. Dar putea fi şi singura mea şansă... Am încercat uşa cealaltă. Camera lui Nic. Era tot atât de curată pe cât era cealaltă de îngălată. Cea mai mare parte a sa era ocupată de un birou, pe care erau aşezate trei calculatoare. Deasupra monitoarelor erau şiruri de cărţi despre proiectarea bazelor de date, limbaje de programare şi numeroase altele despre pirateria şi securitatea informatică. Poate că Nic era ceva mai mult decât un spammer. O mână de fotografii erau împrăştiate pe o noptieră. Un Nic mai tânăr, fără coada de cal şi burta de bere, lângă femeia care dormea în patul din camera cealaltă. Aceasta era mai tânără şi avea o înfăţişare mai sănătoasă, iar lângă ea era un bărbat care aducea cu o versiune mult mai în vârstă a lui Nic.

Nic, cel care aspira să devină un ticălos dat naibii, era un împătimit după calculatoare care locuia cu mama lui.

Venisem pregătit. Îmi trebuiau informaţii, iar în zilele noastre cele mai multe informaţii sunt stocate în calculatoare. Am apăsat bara de spaţiu de pe tastatură. A apărut o fereastră de autentificare care îmi cerea o parolă. Am introdus un stick USB portabil într-unul din porturile primului calculator. Programul încărcat pe el a început să încerce să spargă parola de autentificare. Mila spusese că era o tehnologie a NSA[36], dar nu

[36] NSA – National Security Agency, Agenţia Naţională de Securitate a SUA. (n.tr.).

spusese şi cum pusese mâinile ei mici şi murdare pe ea.

În timp ce spărgătorul de parole încerca, normal, să spargă parola, eu am percheziţionat încăperea. Nic avea o armă, un pistol Glock, ascuns sub pat. Nimic altceva.

Sforăitul crescu în volum, femeia fornăi, apoi rămase tăcută.

Calculatorul bâzâi. Reuşisem să intru. Am scos spărgătorul de coduri şi am introdus un alt stick USB, menit să copieze întregul hard disc. Mila îmi promisese că acesta avea să lucreze mult mai rapid decât unul convenţional. Începu să-şi facă treaba şi m-am dus la lista cu cele mai recente aplicaţii şi documente ca să văd la ce lucrase Nic. Consultase nişte fişiere PDF. Le-am deschis pe toate.

Citise şi copiase ştiri despre explozia bombei din gara Centraal, apărute pe site-urile de ştiri. Le-am parcurs. Nimic nou faţă de ceea ce ştiam deja. Cinci morţi. Patru olandezi, un rus. Numele rusului nu fusese încă făcut public, spunea poliţia, din cauza dificultăţii de a-i găsi familia.

Bomba explodase într-un mic stand de cărţi; fusese lăsată în spatele unor rafturi din carton pe care erau expuse cărţi la preţ redus. Poliţia suspectase că nu fusese amplasată într-un spaţiu deschis din staţia de cale ferată pentru că nu exista niciun loc în care să te debarasezi de un rucsac fără ca acesta să fie observat.

Urmau fotografii ale dezastrului şi le-am privit vreo cinci secunde înainte să-mi dau seama de un lucru: era imposibil să fi fost preluate de pe vreun site de ştiri. Erau fotografii de la locul crimei, făcute de poliţie, de genul celor care efectiv nu erau puse la dispoziţia publicului larg spre vizionare.

Erau înfiorătoare. Oameni care îşi cumpărau ziarele, revistele, vreo ciocolată pentru o gustare sau un mic dejun „nesănătos”. O casieră care presta o muncă simplă şi onorabilă. Toţi, morţi. Trupurile lor sfârtecate zăceau printre resturile contorsionate şi arse ale standului. Pereţii erau stropiţi de sânge. Pretutindeni erau membre smulse din corpuri.

Îmi aducea aminte de momentele cele mai cumplite ale exploziei bombei de la Holborn.

De unde avea Nic aceste fotografii?

Exista şi o analiză a bombei făcută de către poliţie, etichetată drept clasificată.

Ce spusese el seara trecută, la pisoar? Am marfa. Copoii nu

ştiu. Crezusem că se referea la marfa de contrabandă, însă mă înşelasem. Ticălosul încrezut spărsese baza de date a poliţiei. Urmărea investigaţia.

Mi se înfioră pielea. Nic era mult, mult mai mult decât părea. Îl subestimasem foarte tare.

Am examinat informaţiile despre bombă. O cantitate mică de explozibil Semtex, despre care se credea că fusese furată dintr-un stoc din Republica Cehă, cu şase luni în urmă. Simplu.

Dar. Dar.

În raport nu se spunea nimic despre modul în care bomba fusese detonată. L-am răsfoit până la capăt. Ar fi trebuit să existe un cronometru sau un telefon mobil care să declanşeze explozia printr-un apel. Niciunul din acestea nu exista. Chiar şi după o explozie devastatoare trebuiau să fi rămas probe criminalistice referitoare la modul în care bomba fusese activată şi detonată.

Următoarea pagină era intitulată aparatură electronică neidentificată. Am aruncat o privire peste ea; exista ceva echipament electronic în rucsacul care fusese spulberat de explozie, însă rămăseseră suficiente fragmente din care să reiasă că nu proveneau de la un telefon mobil. Poliţia continua să le asambleze. Poate că acela fusese detonatorul. Dar dacă se ştia că nu era un telefon mobil sau un cronometru, atunci ce era? Puteam să văd o grilă topită pe jumătate, nu mai mare decât podul palmei, care arăta ca un fagure, construită din metal. Nu văzusem până atunci nimic asemănător. Se părea că fusese proiectată prin standul de cărţi şi ajunsese în intestinele uneia din victime, fiind astfel protejată de violenţa exploziei.

Poliţia încă nu ştia ce reprezenta mecanismul acela şi acest lucru mă tulbură.

În camera de alături, sforăitul crescu din nou în intensitate, după care încetă. Auzeam mişcare în pat. M-am oprit din tastare. Fâşâitul încetă, dar sforăitul nu se reluă. Am aruncat o privire pe fereastră. Erau fix patru etaje de cădere liberă până jos, la marchiza cafenelei.

Am aşteptat. Nicio mişcare. Poate că se trezise şi se uita în tavan. Am verificat stick-ul portabil; încărcarea era la jumătate. Poate că mămica era obişnuită cu clicul insistent şi discret al tastelor; ar putea presupune doar că Nic era acasă.

M-am uitat la fişierele despre persoanele care muriseră în

explozie. Cei patru cetăţeni danezi erau casiera şi trei clienţi, respectiv o fată de nouăsprezece ani, un bărbat de patruzeci şi cinci, o femeie de cincizeci şi un bărbat de douăzeci şi şapte de ani. Erau soţii şi soţi, taţi şi fiice, prieteni. Fiecare din ei avea, în dosarul electronic, o fotografie din permisul auto sau din paşaport.

Fişierul rusului era gol, cu excepţia raportului de autopsie. Niciun nume. Fără vârstă înregistrată, fără numărul paşaportului. Fără fotografie.

Ciudat. Poliţia din Amsterdam, una dintre cele mai bune din lume, nu deţinea nicio informaţie despre cine era cea de-a cincea victimă. Asta m-a uimit.

Am parcurs şi restul fişierelor pe care Nic le subtilizase din bazele de date ale poliţiei. Am găsit o înregistrare video numită toezicht, cu data din ziua exploziei. Toezicht însemna supraveghere. Am pornit-o.

Transmisia camerei de supraveghere ajunsese la un sistem de securitate central; dacă respectiva casetă s-ar fi aflat numai în stand, probabil că nu ar fi supravieţui exploziei. Aveam cinci minute de înregistrare pe care Nic reuşise să le şterpelească din serverele poliţiei.

Am urmărit ultimele clipe din viaţa unor oameni nevinovaţi.

Tânăra casieră la ghişeul ei, dând restul uşor încruntată de plictiseală Îşi tot scărpina urechea. Clienţi care veneau şi plecau, cei mai mulţi fără să zăbovească prea mult. Nu am văzut-o pe Yasmin, ceea ce însemna că trebuie să se fi debarasat de bombă înainte de începerea acestei părţi a înregistrării. Zeci de oameni plecând, venind, plecând din nou. Standul era aglomerat – era uimitor că nu fuseseră omorâte mai multe persoane. Am văzut un bărbat oprindu-se în faţa standului de cărţi; lângă acesta era un stand cu ziare. Se întinse după ziar şi în clipa aceea ecranul deveni de un alb încins.

Am derulat înregistrarea înapoi şi am oprit-o. Cinci persoane la un stand, surprinse de ochiul care nu clipea al camerei de supraveghere. Pe cei patru danezi îi vedeam şi îi ghiceam după fotografiile din timpul vieţii. Rusul era bărbatul care se întindea spre standul cu ziare în momentul în care explodase bomba. Am derulat înapoi, cadru cu cadru. Bărbatul se îndepărtă de standul cu ziare. Îl vedeam din profil, cu faţa uşor întoarsă într-o parte. Se aşeză cu spatele la standul cu reviste. Şi atunci i-am văzut

faţa.

Îl cunosc. Nu se poate!

37.

În spatele meu, pe hol, se deschise o uşă. Se auzi zgomot de picioare târşite pe parchet.

— Nic? Bent wakker u? Te-ai trezit?

— Ja, am strigat eu imitându-l pe Nic cât am putut de bine. Nu mai puteam rămâne. Am scos stick-ul din port. Am auzit uşa de la baie închizându-se, apoi apa curgând în chiuvetă, apa trasă la toaletă. Porni duşul. Şi pe lângă toate acestea am auzit deschizându-se uşa de la intrare.

Nic sosise acasă.

Nici vorbă să ies prin faţă. Am tastat cu atenţie la calculator, asigurându-mă că nu lăsam nicio urmă a timpului pe care-l petrecusem lucrând la el. M-am dezautentificat, iar ecranul a revenit la pagina de autentificare. L-am pus pe funcţia de hibernare.

Am scos un picior pe fereastră. Încă mai auzeam fâşâitul apei în duş şi am sperat că Nic nu venea direct în camera sa. M-am extras din cameră şi m-am aşezat pe pervaz.

În jos nu aveam cum să cobor: am verificat. Din peretele de cărămidă ieşea o bârnă, la câţiva metri deasupra capului meu. Majoritatea clădirilor din Amsterdam aveau aşa ceva; dată fiind îngustimea celor mai multe scări interioare din Olanda, am presupus că o foloseau la ridicarea pieselor mari de mobilier până în casă.

Era o săritură destul de riscantă. Am aşteptat ca cineva de pe stradă să mă observe, dar nimeni nu privea în sus. Mi-am adunat gândurile; lasă muşchii să-şi reamintească orele de antrenament la parkour. Puteam să fac asta. Am privit spre bârnă. Am sărit. Mi-am întins mâinile ca să mă prind de bârnă.

Am ratat.

Am căzut. Am ajuns la pervazul de cărămidă pe care mă aşezasem înainte şi abia am reuşit să mă prind de el. Corpul meu s-a lovit de cărămizi, iar durerea a urcat în sus, pe braţe. Vârfurile degetelor îmi frigeau ca focul, dar nu îndrăzneam să

ţip. M-am folosit de picioare ca să amortizez impactul şi acest lucru mi-a oferit forţa necesară ca să-mi măresc priza asupra pervazului de cărămidă. Parkour-ul întăreşte mâinile, braţele şi muşchii abdominali, numai că eu îmi ieşisem prea mult din formă. Am aruncat o privire jos. Strada era aproape pustie. O femeie ieşi din cafenea, trecu de marchiza galben deschis, dar nu privi în sus.

Am auzit uşa deschizându-se. Nic intrase la el în cameră. Fluierând. Eram terminat. Am auzit un zăngănit la biroul lui; era, probabil, la numai vreo treizeci de centimetri de mine. Dacă ar fi privit pe fereastră, mi-ar fi putut vedea mâinile. L-am auzit vorbind ceva în olandeză cu mama lui, pe un ton enervat, spunându-i că nu avea timp să stea la taclale.

Slavă Domnului. Am riscat să ridic capul şi am văzut, prin geam, că se îndepărta de mine, ducându-se spre hol. Dar lăsă uşa de la dormitor deschisă.

Parkour înseamnă deplasare eficientă dintr-un loc în altul. Eficienţă. M-am servit de minte ca de un cuţit. Am separat problema în paşi mai mici care puteau fi parcurşi într-o singură mişcare fluidă. Atârnam de fereastră de mai puţin de zece secunde. Nu aveam timp de pierdut.

M-am tras în sus cu o mişcare lină. Am reuşit să aşez un picior pe pervaz, ridicându-mi şi restul corpului. Mama lui Nic l-a strigat din camera ei, plângându-se că nu-i aducea micul dejun. Nic îi spuse să-l mai scutească şi să se ducă din nou să se culce, până se va trezi din beţie. Vocea i se auzi mai tare pentru că se îndrepta spre dormitoare.

Trebuia să încerc din nou săritura. Am sărit, iar de data aceasta mi-am încleştat mâinile în jurul bârnei. Auzind vocea lui Nic ocărându-şi mama şi pe aceasta zbierând un răspuns, mi-am strâns repede picioarele sub mine. Un ţipăt se auzi din stradă – cineva mă văzuse. Tot ce mai puteam face era să dispar urgent, înainte să fie chemată poliţia. M-am deplasat spre capătul bârnei şi m-am făcut nevăzut pe acoperiş. Pe acoperiş nu mă putea vedea nimeni. Am stat întins acolo, m-am uitat la cer şi mi-am tras sufletul. M-am târât încet de pe acoperişul lui Nic, pe cel vecin. Mi-am croit drum cu atenţie, lin, ferindu-mă să fiu văzut din stradă. Părea să dureze o veşnicie.

O fetiţă dintr-unul din apartamentele de la mansardă se uita la mine şi făcu ochii mari când am ajuns la capătul construcţiei,

la vreo duzină de clădiri depărtare de casa lui Nic. Avea vreo patru anişori, ochi strălucitori şi obraji bucălaţi. I-am făcut cu mâna, iar ea mi-a făcut cu mâna la rândul ei. Apoi am dus un deget la buze, iar ea a făcut acelaşi lucru, râzând. Am mimat deschiderea ferestrei; ea deschise fereastra.

M-am strecurat pe geam în camera ei. Ea mă privea cu atenţie. Am mângâiat-o pe cap şi am mimat din nou gestul prin care-i ceream tăcere. Ea râse iar. Am ieşit tiptil din camera copilei; din dormitor am auzit zgomote din care se deducea că o mamă se îmbrăca, iar din baie se auzea duşul. După câteva clipe ieşisem din apartament şi coboram pe scara interioară a clădirii.

38.

— Îl cunoşti pe rusul care a murit? De unde îl ştii? mă întrebă Mila. Introdusese stick-ul în calculatorul ei şi se uita la ceea ce furasem de la hoţul Nic.

Vocea mi se auzi răguşit.

— În ziua în care a explodat bomba de la Londra... am făcut o prezentare despre un tip despre care credeam că are legături cu finanţarea cercurilor internaţionale infracţionale, dintre care unele ajungeau chiar până la nivel guvernamental. L-am numit Ţarul Banilor, un individ pe care nimeni nu reuşea să-l identifice. Nu exista nicio informaţie despre el, nu avea niciun fel de antecedente; nu aveam decât o singură fotografie şi câteva menţiuni referitoare la persoana lui de la doi informatori care, ulterior, au fost găsiţi morţi. Este vorba despre acest individ. Acesta este individul pe care-l urmăream, pe care voiam să-l prind. Am crezut că era posibil ca bărbatul cu cicatrice să lucreze pentru a-l proteja pe Ţarul Banilor. În schimb, bărbatul cu cicatrice l-a omorât. Abia mai puteam să respir, pieptul parcă-mi devenise un bloc de piatră. Mi-au omorât ţinta. Cine naiba sunt oamenii ăştia? Ce urmăresc? De ce mi-au răpit soţia?

Mila mă privi cu atenţie.

— Ăsta nu a fost un atac cu bombă obişnuit, am spus eu. A fost mult mai mult decât atât. A fost o crimă. Trebuie să analizez tot ce am extras din laptop-ul lui Nic. Să găsesc un motiv pentru

ca el să mă introducă în această operaţiune.

— Atunci să-ţi găsim un motiv, spuse Mila aplecându-se spre laptop.

39.

— Nu cred că pot să introduc oameni noi în momentul acesta, îmi spuse Nic la telefon.

Am bănuit că primise un ordin de interdicţie de la Piet. Erau în stare de panică după încercarea turcului de-a se infiltra în grupul lor. Sau exista încă o posibilitate, mai de temut, şi anume aceea că îşi dăduse seama că cineva îi accesase calculatorul sau intrase în camera lui. Nu vor mai avea încredere în nicio persoană nouă; turcul îmi compromisese toate şansele.

Nu aveam, însă, alte opţiuni. Trebuia să-l conving să mă accepte.

— Ascultă, Nic. E-n regulă. Dar trebuie să-mi faci rost de nişte biştari, frate, pentru că am nişte informaţii care valorează bani grei pentru tine şi pentru şeful tău.

— Mă îndoiesc de asta, Sam, dar...

— Înainte ca tu să ajungi la Grijs Gander, turcul vorbea despre mutarea unei încărcături importante pentru tine. În Statele Unite. Nu cred c-ar trebui să ai încredere în el dacă îşi dă drumul la gură aşa, într-un bar. Dacă ai nevoie să muţi o marfă mai delicată, o pot face eu. Repede, sigur şi ieftin.

— Vorbea despre o rută de contrabandă. În bar. Nic ridică puţin vocea.

— Le-a spus totul în turcă prietenilor lui şi eu am prins destul de multe, am zis. I-am aruncat o privire Milei, care asculta ce vorbeam. Spunea că o să-l facă pe Piet să plătească, dacă nu-şi primea banii. Zicea c-o să le dea poliţiştilor un pont printr-un apel anonim, dacă Piet nu-i va da ce voia el.

— Eu... Eu nu pot să vorbesc despre asta la telefon. Nervozitatea din vocea lui crescu.

— Dar toate astea n-au însemnat mai nimic pentru mine, până au început să se ia de prietenul tău. Fireşte că dacă îl torturaseră pe turc, iar acesta le spusese o poveste diferită de a mea... m-aş fi putut afla într-un pericol foarte mare. Dar astea

erau riscurile. Pe scurt, o să-ţi ofer o rută mai bună şi mai sigură decât turcul ăla, iar eu ştiu să-mi ţin gura. Am nevoie de o activitate stabilă, Nic.

— Va trebui să te sun mai târziu. Dar nu-ţi promit nimic.

— Uite ce e, nu-i bai, tu şi prietenul tău puteţi să vă ardeţi. Mie puţin îmi pasă. Hai noroc! Şi am închis telefonul.

Mila ridică o sprânceană.

— L-ai luat tare.

Nu i-am răspuns.

— Sam?

— Ce?

— Nu lăsa emoţiile să-ţi stea în cale.

— Nu sunt emotiv. Observi vreo emoţie? Sunt întruchiparea unei feţe de pocherist în momentul ăsta.

— Acest Ţar al Banilor... Dacă lucra împreună cu bărbatul cu cicatrice, dacă el era omul cu banii, de ce l-ar fi omorât bărbatul cu cicatrice? Şi de ce în felul acesta? Era mult mai uşor să-i tragă două gloanţe în cap şi să-l arunce într-un canal.

Nu aveam niciun răspuns, iar aceasta era o parte a problemei. Doi iepuri dintr-un foc: bărbatul cu cicatrice a făcut-o pe Yasmin Zaid să apară drept o criminală şi totodată l-a eliminat pe Ţarul Banilor – însă de ce? Crezusem că bărbatul cu cicatrice pusese bomba în biroul nostru pentru a-l proteja pe Ţarul Banilor. Era evident că nu.

Telefonul pe care-l ţineam în mână sună. L-am lăsat să sune de cinci ori.

— Face pe el, spuse Mila.

L-am lăsat să mai sune de două ori înainte de a răspunde.

— Da?

— S-ar putea să-ţi fac rost de ceva de lucru. Vreau doar să înţelegi că şeful meu este extrem de prudent în momentul acesta.

Cred şi eu că este, am gândit eu.

— Îmi place un şef prudent.

— Ne întâlnim la barul la care am fost seara trecută şi te voi duce la Piet.

— Nu. În spaţiu deschis, la lumina zilei. Unde să vă pot vedea venind, pe tine şi pe prietenii tăi. Ştiu un bar... Dar în acest punct Mila îşi scutură capul a negare. Ba nu, uite ce e, Nic, în semn de bună-credinţă, te las pe tine să-l alegi.

— Cunoşti Pelikaan Café de pe strada Singel?

Mila dădu afirmativ din cap.

— Da, am spus.

— Ne vedem acolo. La prânz.

— Bine. Ne vedem la prânz. Nic închise telefonul.

— Ca să vezi. Mila îşi scoase casca receptorului. Au muşcat momeala. Dar s-ar putea şi să te înşface şi să te forţeze să vorbeşti într-un loc ales de ei. Nu vor avea imediat încredere în tine. Va trebui să ne pregătim şi pentru această eventualitate.

— De ce nu le-aş cere să ne întâlnim aici, pe terenul nostru?

— Pentru că vreau să protejez terenul nostru, spuse ea. Trebuie să consideri Rode Prins drept casa ta conspirativă. Cunosc Pelikaan-ul. Şi ştiu ce vom face. Grăbeşte-te, nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Se ridică şi îi atinsei braţul.

— Ai reuşit să-l găseşti pe Bahjat Zaid?

— Nu, spuse ea. Nimeni nu pare să ştie unde este.

— Uite ce e, eu cred că le-a dat ceva din sucursala lui din Ungaria, ceva la care lucra Yasmin. Asta transportă ei ilegal prin Europa.

Ea îşi muşcă buza.

— Omul este fabricant de arme, Mila. Ce naiba le dă ăstora? Plăteşte răscumpărări, iar ei nu-i vor mai înapoia niciodată fata.

— Tu şi cu mine am primit nişte ordine, Sam. O salvăm pe Yasmin, îi eliminăm pe răpitorii ei, atât ca martori, cât şi ca ameninţare. Fă asta şi nu trebuie să-ţi mai baţi capul cu ce le-a dat el lor.

— Dar tu ştii? Fii sinceră cu mine.

— Nu, nu ştiu, spuse ea, iar eu am crezut-o.

— Dar tot trebuie să ştiu ce vor să expedieze în America.

— Să începem cu începutul. Yasmin. Şleahta asta. Aceasta este calea de a afla adevărul despre soţia ta, Sam. Păstrează-ţi concentrarea. Vocea ei căpătă un accent metalic. Am nişte informaţii pe care le poţi folosi, Nic. Foarte neplăcute.

— Ce anume?

— Din calculatorul lui Nic.

Deschise un fişier. Fotografii. Fotografiile unor adolescenţi în posturi oribile, provocatoare. Băieţi, fete, de diferite vârste, în diverse poziţii, de la reticente, la explicite. Am văzut o listă de nume, de email-uri. M-am uitat în altă parte.

— Molestează copii?

— Tot ce se poate. În cel mai bun caz, este un samsar de materiale obscene. Se pare că, dacă doreşti o fotografie personalizată, Nic îţi poate face rost de una.

Asprimea din vocea ei se stinse şi înjură încet.

M-am gândit la privirea ciudată pe care i-o aruncase fetiţei din cafeneaua din Dam Square seara trecută şi mi s-a făcut rău.

— Bine. Ăsta este un avantaj. Îi pot forţa mâna.

— După care, spuse Mila, poţi să i-o şi tai.

40.

Howell examina înregistrarea video de la centrul de supraveghere din gara din Rotterdam. Acolo! Camerele îl surprinseseră pe bărbatul pe care-l văzuse pe înregistrarea din port şi care semăna cu Sam Capra. Zâna blondă cu ochelari imenşi de soare era la câţiva paşi în faţa lui.

— Trenul în care s-au urcat? întrebă el.

— Cursa de 10 şi 15 spre Amsterdam, spuse August, verificând un mers al trenurilor.

— Vreau toate înregistrările despre două bilete cumpărate împreună, cu un singur card de credit.

— Ar fi putut plăti în numerar sau să fi folosit un bilet preplătit, spuse August.

— Sau ar fi putut face o greşeală, spuse Howell.

Zece minute mai târziu, Howell obţinuse un nume pentru ruta spre Amsterdam. Cele mai multe persoane care călătoreau cu această cursă de 10 şi 15 aveau deja biletele cumpărate; însă o pereche din vagonul cinci le cumpărase cu un card de credit pe numele Fernanda Gatil.

Sună la biroul CIA din Amsterdam şi le dădu acest nume, solicitând un raport complet despre Fernanda Gatil şi cerându-le să comunice numele ei la toate punctele de frontieră din Olanda. Voia să ştie unde lucra, unde locuia, fiecare detaliu despre viaţa ei. Solicită intensificarea cercetării imaginilor surprinse de camerele de supraveghere din staţia de cale ferată; voia să ştie cine este femeia aceasta şi de ce călătorea cu un bărbat despre care era destul de sigur că era Sam Capra.

41

Douăsprezece şi zece.

Licheaua de Nic întârzia. M-am aşezat la terasa Pelikaan-ului, pe partea sudică a canalului, sorbind dintr-o jumătate de halbă cu Heineken. Lumina soarelui strălucea în apă.

M-am întrebat, pentru prima oară, cine era turcul pe care-l angajase Zaid. Un aventurier? Un contrabandist? Cineva ca mine, care avea o vendetă personală împotriva bărbatului cu cicatrice? Bahjat Zaid era un tată panicat care nu-şi pusese toată încrederea în Mila sau în angajatorii ei misterioşi. După ce mă mai calmasem puţin în drum spre această întâlnire, am ajuns la concluzia că nu puteam să-l învinuiesc. Nici eu nu ştiam dacă prichindelul meu era mort sau trăia.

Începeam să mă apropii de adevăr şi de Lucy. Ştiam asta. Era întâlnirea cea mai importantă din viaţa mea. Încercam să nu transpir. Încercam să nu mă gândesc prea mult. Cântă refrenul potrivit şi vei reuşi să te insinuezi în interior.

Nic îşi croia drum prin mulţimea plimbăreţilor de sâmbătă. Privea totul şi pe toată lumea cu un aer dispreţuitor. Nu părea fericit.

Se aşeză în faţa mea. În lumina zilei arăta gălbejit, nedormit. M-am întrebat dacă-şi dăduse seama că în camera lui pătrunsese un intrus care-i investigase secretele scabroase. Dar probabil că niciunul din şleahtă nu dormise bine noaptea trecută, ştiind despre tentativa de infiltrare a turcului.

— Salut, i-am spus eu.

Trebuia neapărat să nu las dispreţul să mi se simtă în voce. Ştiu ce eşti tu.

— Am o zi foarte proastă, spuse el.

Chelnerul se opri la masa noastră; Nic comandă o Cola. Chelnerul i-o aduse şi se făcu nevăzut. Nimeni nu se aşeză lângă noi.

— Deci aşa. Turcul ăsta v-a compromis ruta?

— A fost o cacealma, spuse Nic. Turcul a fost un mincinos.

— A fost?

— Adică este. Scuză-mi engleza.

Trebuia să par un tip disperat să obţină o slujbă; ceea ce şi eram.

— Ascultă, Nic. Am dus o mulţime de lucruri din Europa de Est până în Olanda, Anglia şi America. Ştiu să transport orice fel de marfă de contrabandă dintr-un loc într-altul. Dacă vrei să eviţi riscul ca turcul să-ţi fi rasolit ruta planificată, lasă-mă pe mine să-ţi fac o rută complet nouă pentru noul transport. Joacă la sigur.

Nic sorbi din băutură. Am aşteptat. Dacă ei ar fi depins de turc ca să le asigure tranzitul mărfii în Statele Unite, nu mai puteau face uz de aranjamentele sale, deci trebuie să fi fost disperaţi. Dacă nu găsiseră cumva o soluţie între timp. Însă turcul nu murise decât de câteva ore şi poate că eu eram cea mai bună şansă pe care-o aveau pentru a face ca operaţiunea să înainteze. Nic ar fi fost, atunci, trimis ca să mă evalueze.

— De ce eşti atât de disperat după o slujbă? întrebă el.

— Îmi place să mănânc şi să dorm având un acoperiş deasupra capului. Şi am nevoie să mă instalez în Olanda.

— De ce aici?

— Am câteva mici dificultăţi în Europa de Est. Trebuie să mă concentrez pe contrabanda de mărfuri către Occident. Am luat o înghiţitură mare de bere. Nu m-ar deranja să particip la orice operaţiune ai avea tu în curs în acest moment. Despre ce este vorba? Ţigări contrafăcute, bunuri de lux? Droguri sintetice? Toate acestea erau afaceri care valorau miliarde – în zilele noastre, aproape douăzeci la sută din economia mondială reprezintă marfa de contrabandă.

— Trebuie să fii la mare strâmtoare dacă-ţi pierzi timpul prin baruri sordide, aşteptând să ţi se ivească ceva de lucru.

— De fapt, îmi plac la nebunie barurile de karaoke. Şi dac-ai fi menţionat formaţia Dire Straits acolo seara trecută, aş fi cântat unul din hiturile lor.

Pe faţa lui, un zâmbet licări şi se stinse.

— Care este numele tău întreg, Sam?

— Peter Michael Samson.

Telefonul lui Nic sună. Îl deschise, ascultă cu atenţie. Avea o faţă de pocher în cea mai mare parte a timpului, însă i-am surprins un uşor început de zâmbet în colţul gurii. Se ridică de la masă, se duse la o masă încă neocupată şi dădu un telefon. Ascultă, urmărindu-mă din priviri. Am ridicat paharul la buze şi am şoptit în spatele camuflajului oferit de jumătatea de halbă.

— Ai prins asta? am întrebat.

Mila răspunse:

— Da.

Transmiţătorul, subţire ca o scobitoare, era ascuns sub gulerul meu. Greu de observat pe sub cămaşa scrobită. De aceea mă îmbrăcasem pentru această întâlnire ca pentru un interviu de angajare. Mila îmi strecurase transmiţătorul în haine. Era o sculă de ultimă oră; nu eram sigur că Firma dispunea de un instrument de teren atât de performant. Mă făcea să mă întreb o dată în plus pentru cine acceptasem, totuşi, să lucrez.

— Dacă ar avea acces la evidenţa paşapoartelor... ar putea să-mi descopere numele chiar în clipa asta.

Firma putea să fi distrus legenda Peter Samson, să-mi fi eliminat cardul de identitate, să-mi fi anulat paşaportul. Şi ar urmări cu siguranţă orice interogare referitoare la vechile mele nume, la care se renunţase, tot aşa cum ar fi încercat să depisteze orice tentativă de utilizare a lor.

Ceea ce ar putea aduce Firma chiar în cârca lui Nic şi a amicilor săi. Însă asta nu se putea întâmpla înainte ca eu să fi obţinut ce voiam de la ei. Nu înainte de a-l prinde în gheare pe bărbatul cu cicatrice. Nu înainte de a o duce pe Yasmin în siguranţă şi de-a afla adevărul despre Lucy şi fiul meu.

L-am urmărit pe Nic. Nic mă urmărea pe mine. Se scurseră câteva minute. Suficiente, oare, încât oricine ar fi lucrat pentru el, să acceseze baza de date a paşapoartelor canadiene? Pătrunseseră ilegal în serverele poliţiei din Amsterdam; de ce nu şi în cele ale Canadei? Îl mai subestimasem pe Nic şi înainte.

Nu i-am mai comunicat nimic Milei; se afla în apropiere, urmărindu-ne dintr-un spaţiu de birouri gol situat peste canalul Singel.

•

Pe Herengracht, în încăpătoarea casă conspirativă a Firmei, August deschise uşa biroului lui Howell. Howell îi aruncă o privire, întrerupându-se din examinarea fotografiilor care sosiseră prin intermediul serviciului de control al paşapoartelor din Rotterdam... Mii de feţe, niciuna a lui Sam Capra. Se simţea ameţit.

— Domnule, tocmai am obţinut o cerere de identificare a uneia din fostele legende ale lui Sam Capra. Identitatea cunoscută sub numele de Peter Samson. Am primit-o în urmă cu doar câteva minute de la o adresă IP de la un internet café din

Amsterdam. Se caută informaţii referitoare la paşaport, dosar militar, antecedente penale.

— Unde în Amsterdam?

— Pe Singel. La câteva minute distanţă.

— Hai să vedem cine este atât de interesat de Sam. Doamne, gândi el, poate era chiar Sam, care verifica dacă vechea lui identitate era încă activă. Ticălosul ăla mic făcuse în sfârşit o greşeală. Vreo dovadă că paşaportul a fost folosit pentru intrarea în Olanda?

— Nu, domnule, răspunse August. Să anulez toate documentele legate de această identitate?

— Nu, nu. Las-o activă. Să vedem unde ne duce.

Howell, August şi un fost puşcaş marin, Van Vleck, detaşat permanent la biroul din Rotterdam al Firmei, coborâră grăbiţi pe scări şi ieşiră în splendida dimineaţă de primăvară.

— Putem să sunăm la poliţia olandeză…, spuse Van Vleck.

Howell ridică o mână.

— În niciun caz. Ne ocupăm de asta noi înşine. Îi aruncă o privire lui August. Ar putea să iasă urât. Dacă este acolo, întâi îl punem jos şi după aceea stăm de vorbă. Să nu eziţi.

— Nu voi ezita, domnule, spuse August. Îl vom prinde.

42.

Nic închise telefonul, iar eu am luat halba de bere de la gură. Se apropie de masă. Poate i se spusese că Peter Samson nu mai exista. Ar fi putut să mă fotografieze cu telefonul şi să-i trimită fotografia lui Piet, sau chiar bărbatului cu cicatrice – caz în care eram un om mort. M-am uitat să văd ce era pe masă: faţa de masă, nişte flori drăguţe într-o vază mică, o jumătate de halbă de bere. Dacă s-ar fi întors la masă ştiind că eram un impostor, l-aş fi putut omorî cu vaza. Îi spărgeam baza, i-o puneam la gât. Sticla vazei era mai grea decât sticla din care era făcută halba.

Nic se strecură pe scaunul din faţa mea. Îşi strânse coada mai bine şi îmi zâmbi.

— Anul trecut erai căutat în Croaţia sub acuzaţia de contrabandă.

Acest lucru era, din păcate, adevărat pentru Peter Samson;

era un om ratat.

— Asta a fost anul trecut.

— Tot ce se poate. Acuzaţiile au fost retrase.

— Au funcţionat mitele, ridicai eu din umeri. Şi un martor s-a decis să nu mai vorbească.

— Ce transportai?

— Orice se cerea să fie transportat. Explozivi ilegali din Republica Cehă. Arme vechi din Ucraina. Opiu care traversa Turcia. Am ridicat din nou din umeri. Nu sunt specialist în produse. Transport orice trebuie transportat până în Canada şi New York.

— Şi faptul că eşti transportator a făcut din tine un bun luptător.

— Armata canadiană a făcut din mine un bun luptător.

— Am un prieten din Praga. Seara trecută l-am întrebat ce ştia despre tine.

Gregor.

— Da.

— A spus că puteai face o treabă bună, dar a mai spus şi că el credea că era posibil ca tu să fi turnat nişte persoane care încercaseră să te înşele – doi fraţi.

— Fraţii Vrana îi înşelau pe oamenii care mă introduseseră pe mine în afacere. Normele interne ale unui grup nu mă privesc. Pe mine nu mă interesează decât banii. Îmi pare rău dacă asta mă pune într-o lumină proastă; lucrurile sunt aşa cum sunt.

— Asta înseamnă că tu mi-ai fi loial… mie.

— Tu eşti cel care-mi faci rost de bani? Atunci, da, ţi-aş fi loial ţie.

Mă privi un minut, cântărind situaţia.

— În acest caz, am o treabă pentru tine. Dar trebuie să-mi faci un serviciu, dacă vrei să primeşti ceva de lucru.

— Nu mă prea încântă să fac servicii.

— Atunci priveşte-o ca pe-o investiţie. Şeful meu, Piet, a devenit cam incomod. Cred că trebuie eliminat. Asta era, scurt pe doi. Nic voia ca Piet să dispară. Probabil ca să-i ia locul, ca să ia şi partea lui. Sau ca să aibă puterea lui. Dacă ne poţi face rost de o rută pentru America, atunci în situaţia asta tu şi cu mine nu avem neapărat nevoie de Piet. Şi nici ca să ne ia din profit.

— Şi dacă nu vreau să mă amestec în politica ta internă dubioasă?

— Atunci am încheiat orice relaţie.

Se folosea de mine. Era vorba despre supravieţuirea celui mai rău. Nic se folosea de greşeala pe care-o făcuse Piet atunci când avusese încredere în turc, ca să avanseze pe lanţul trofic.

Dar şi eu puteam face acelaşi lucru.

— Care-i treaba cu şeful tău?

— Cu inteligenţa se câştigă bani mai mulţi decât cu forţa brută. Hacker-ului nu-i plăcea violenţa.

— Fără îndoială că eşti mai deştept decât şeful tău.

— Fără îndoială. Piet este un fiu de căţea nenorocit. Flutură o sabie în stânga şi-n dreapta, dacă-ţi vine să crezi aşa ceva. O sabie! Ştii cât de lipsită de profesionalism pare chestia asta? Tonul de superioritate pe care-l auzisem în vocea lui seara trecută, revenise.

— Ce transportaţi?

— Nu sunt pachete mari, dar trebuie bine ascunse. Sunt foarte preţioase şi nu sunt uşor de înlocuit.

— Ăsta nu este un răspuns. Ce anume?

— Nu este nevoie să ştii asta. Nu este nici toxic, nici otrăvitor, nici periculos.

Nu l-am crezut. Dar nici nu l-am presat. De data asta. Aveam o nouă carte pe care puteam s-o joc. Practic, Nic voia să-l ponegresc pe Piet, să-i creez o imagine proastă, în speranţa că bărbatul cu cicatrice avea să-l taie pe acesta de la porţie. Chiar şi reţelele nonconformiste abundă de egocentrisme şi ambiţii. Putea fi calea cea mai rapidă de a ajunge la bărbatul cu cicatrice.

— Dacă îţi doreşti slujba asta, atunci va trebui să mă susţii pe mine, insistă Nic.

— Şi să concep o rută perfectă pentru traficarea mărfii tale, cu documentaţia şi containerele aferente, cu un căpitan de navă bine uns, cu mitele de rigoare, iar tu să-mi sufli ruta şi să mă împuşti? Nici gând.

— Trebuie să avem puţină încredere unul în celălalt, Sam. Eu ţi-am făcut propunerea şi lucrăm împreună: la afacerea asta şi la cele care vor urma. În prezent, mă bucur de popularitate şi am nevoie de un partener care nu este un tâmpit şi care este de încredere. Nu-mi trebuie un şef care se crede ninja.

Am adăugat o notă de nelinişte în vocea mea.

— Uite ce e, eu îmi voi pune fundul la bătaie în treaba asta. Pe

voi nici nu vă cunosc. Am resursele necesare să transport ilegal orice trebuie transportat în felul acesta, dar am nevoie de garanţiile cuvenite. Păream un tip care vorbea cam mult şi exact asta voiam să-l fac pe Nic să creadă. Doream să se întrevadă o urmă de disperare în dorinţa mea de-a încheia afacerea. Şi că voiam s-o închei cu o persoană care deţinea puterea. Dacă tu nu-mi poţi oferi asta, atunci trebuie să stau de vorbă cu cineva care poate.

— Nu te pot duce la şeful lui Piet. Lucrurile nu merg aşa.

Compartimentează. Păstrează fiecare nod al reţelei în siguranţă. Se vedea limpede că acesta era modul lor standard de operare. Era o chestie deşteaptă.

— Atunci am încheiat discuţia. Era momentul să blufez. M-am ridicat în picioare.

Nic avea nevoie de mine. Ştiam asta. Reprezentam şansa lui de a acapara puterea.

— Miza acestei afaceri este foarte mare.

— Singura afacere mare de care-mi pasă, este să obţin cât mai mulţi bani.

— Vei avea partea ta şi un bonus pentru că mă ajuţi să-l exclud pe Piet.

— Pot să obţin o slujbă care să nu implice vărsare de sânge?

— Nu în zilele noastre. Îşi coborî vocea. Uite ce e, avem nevoie să ducem marfa de la Rotterdam la New York. Nu ştiu unde se află în acest moment, ci doar că este în drum spre Olanda şi vine din Ungaria. Piet ştie, înţelegi? Poţi vorbi cu el ca să vezi dacă eşti dispus să participi. Atât la traficarea bunurilor, cât şi ca să-mi dai o mână de ajutor să-l scot din joc.

Asta era cam tot ce puteam spera să obţin pentru moment. M-am ridicat.

— Bine. Hai să mergem.

Iar când m-am ridicat, l-am văzut pe Howell. Care venea grăbit prin partea de nord a canalului Singel. În direcţia noastră. În spatele lui, era August. Am continuat să zâmbesc.

Însemna că făcuserăm o greşeală. Însă Mila ne lăsase o variantă de urmat în cazul în care s-ar fi întâmplat asta.

Apoi i-am observat pe Howell, August şi încă un bărbat, care se vedea că este un agent al Firmei, intrând hotărâţi pe uşa unui internet café. O ceaşcă de cafea din neon aburea în fereastră. Aceeaşi clădire din care Mila ne urmărea de la ultimul etaj.

Aveam de ales: s-o ajut pe Mila sau să mă duc cu Nic. Voiam să o ajut. Încă nu puteam să plec de lângă Nic. Firul acela ducea la Lucy şi la fiul meu.

L-am urmat pe Nic, întrebându-mă cum de ne găsise Howell. După verificarea identităţii întreprinsă de Nic? Era posibil, dacă partenerul lui, care căutase numele Peter Samson, nimerise într-o capcană electronică.

Nic mergea chiar lângă mine, cu braţul pe după umerii mei. Nu mă puteam uita în spate. Nu o vedeam pe Mila. Trebuia să mă gândesc la o modalitate de-a o avertiza.

— Avem probleme, am spus.

— Ce vrei să spui? Nic aruncă o privire în spatele nostru.

— Cu tine. Faptul că îţi înşeli şeful.

— Nu va mai fi mult timp şeful meu.

— Am avut şi eu un şef cândva, un tip pe nume Howell, am spus eu pe tonul unei conversaţii obişnuite, un nenorocit, şi am tot timpul impresia că este pe urmele mele.

— Atunci ar fi trebuit să procedezi cu el aşa cum voi proceda eu cu Piet.

Nu puteam spune mai mult decât atât. Trebuia să am încredere că Mila îmi înţelesese avertismentul. Când Nic o luă înainte, mi-am smuls micul transmiţător din ureche şi l-am lăsat să cadă pe trotuar.

43.

Mila se grăbi să părăsească spaţiul gol de birouri, luând-o la fugă pe scările înguste. Howell se afla în apropiere; dacă ar fi intervenit în cacealmaua noastră, totul ar fi fost pierdut. La primele trei etaje ale clădirii erau birouri; parterul găzduia un mic internet café, căutat de elevi şi de turiştii tineri. Mila ajunse în holul de la intrare; la dreapta era Café Sprong. În acel moment, în internet café era o jumătate de duzină de puşti uimiţi, cu mâinile ridicate de pe tastatură. Trei bărbaţi îmbrăcaţi la costum intraseră înăuntru, doi dintre ei cu arma scoasă. Un bărbat mai în vârstă – pe care îl recunoscu din documentele Firmei ca fiind Howell – tocmai spunea:

— Toată lumea să rămână calmă, noi lucrăm cu poliţia

olandeză. Mergea grăbit de la un laptop la altul, acţionând tastatura. Căutând ceva.

Îi găsiseră, pe ea şi pe Sam.

Bărbatul care era cel mai aproape de uşă, o apucă de braţ. Era solid, blond, cu aspect scandinav şi obraji bucălaţi.

Mila îşi stăpâni nevoia imperioasă de a-l arunca prin geamul cu ceaşca de cafea din neon.

— Scuză-mă, spuse ea pe un ton jos şi aspru.

El nu ridică arma, însă o trase înăuntru.

— Aceasta este o acţiune a poliţiei. Nu vă alarmaţi, căutăm un infractor. Aţi accesat cumva mai devreme conexiunea la internet din acest internet café? întrebă el într-o olandeză uşor stâlcită. Ea ridică din umeri ca şi când nu l-ar fi înţeles.

— Ce este asta, o glumă? întrebă ea în engleză, afişând un zâmbet curajos. Un film?

— Aveţi la dumneavoastră un laptop? Sau un smartphone? întrebă el în engleză. Aţi intrat pe internet?

— Nu. Mila nu avea decât o poşetă micuţă. Echipamentul electronic fără fir pe care-l folosise ca să comunice cu Sam îi era lipit de şale, ascuns sub jacheta de la costum. Avea arma legată de gleznă. Se uită în poşetă, îşi găsi smartphone-ul. El accesă browser-ul. Ea aşteptă.

Bărbatul solid îi puse telefonul la loc în poşetă.

— Mulţumesc. Este o acţiune a poliţiei. Vă rog să nu plecaţi. Aşa că Mila nu plecă.

Dar dacă pe ea o căutau, n-ar fi trebuit să se grăbească să ajungă pe acoperiş? Poate că nu. Poate ştiau că era aici, dar nu şi cine era ea. Rămase pe loc, însă fiecare muşchi îi era încordat. Howell nu avea arma scoasă. Mila se decise cum avea să se lupte; ordinea în care avea să-i omoare. Marele blond, apoi bărbatul cu păr brunet, apoi Howell. Această decizie o linişti şi îl urmări pe Howell aşa cum o făceau toţi cei de acolo.

Barmanul îi certă pe bărbaţii înarmaţi într-o olandeză cu accent polonez, spunându-le că nu puteau să vină pur şi simplu acolo şi să facă ce făceau, iar aceştia îl ignorară. Howell se îndepărtă de o fată speriată şi se duse la o masă din spate, la care stătea un tânăr student chinez. Mâinile băiatului tremurau deasupra tastelor şi Mila gândi: „Pare cam vinovat”.

Urmări cum Howell întoarse spre el laptopul la care lucrase chinezul, îl examină, scrise ceva la tastatură. Mila văzu o

fereastră terminal apărând pe ecran. Un şuvoi de informaţii, litere albe pe fundal negru.

Howell închise laptopul, gesticulă cu o mână spre bărbaţii înarmaţi. Blondul solid se grăbi să ajungă mai în faţă, îl percheziţionă pe băiat fără menajamente şi încuviinţă din cap că totul era în regulă.

— Afară, spuse Howell în engleză.

— Nu sunteţi poliţişti! strigă barmanul. Cafeina îi dădea prea mult curaj, gândi Mila.

Când trecu pe lângă Mila, Howell o privi în fugă; ea ştia că ar fi trebuit să coboare privirea. Toţi cei de acolo, intimidaţi de arme, procedaseră astfel. Ea nu putu. Pur şi simplu nu putu. Nu-l privi insistent. Îl privi pur şi simplu.

Pentru o clipă, el îi întâlni privirea; dacă ar fi ştiut că o văzuseră pe înregistrarea unei camere de supraveghere din port, îmbrăcată în pantaloni de piele şi purtând ochelari de soare imenşi, Mila i-ar fi omorât pe toţi chiar acolo, pe loc. Howell, însă, hotărât să pună mâna pe premiu, nu zăbovi asupra chipului ei. Îi urmă afară pe bărbat şi pe băiatul chinez, fără să mai arunce nicio privire în urmă.

Celălalt bărbat – brunetul cu gâtul gros îşi coborî arma şi spuse într-o olandeză perfectă:

— Vă rugăm să ne scuzaţi. Puteţi să vă întoarceţi la treburile voastre. Individul acela lansa atacuri cibernetice periculoase, folosindu-se de server-ul internet café-ului. Ne cerem scuze că v-am speriat pe toţi, însă nu voiam să-şi distrugă informaţiile înainte de a-l putea opri.

Barmanul începu din nou să protesteze, spunând:

— Noi n-am ştiut, dar nu puteţi să intraţi aici în felul acesta, fluturându-vă armele; ne-aţi fi putut împuşca.

Bărbatul cu gâtul gros păstră un zâmbet larg afişat pe faţă.

— Ne cerem scuze încă o dată. Se întoarse şi se grăbi să iasă afară, în timp ce în internet café toţi începură să vorbească repede, barmanul continuând să strige ceva în spatele lui, apoi scoţându-şi telefonul, jurând că va chema poliţia.

Mila ieşi şi merse pe urmele musculosului. Acesta o luă la fugă, grăbindu-se să-i ajungă pe Howell şi pe blond. Îi ajunse din urmă. Howell ducea laptopul băiatului.

Mila se uită peste canal, la cafeneaua unde stăteau Sam şi Nic.

Nu mai erau acolo. Niciunul din ei. Avea de ales: să-i urmărească pe banditţii de la Firmă sau să încerce să-l găsească pe Sam. Băiatul chinez putea fi veriga care ar fi dus la grupul bărbatului cu cicatrice, iar ea voia să vadă ce mai făcuseră oamenii Firmei. Îi urmă pe Howell şi pe ceilalţi, păstrând o distanţă discretă.

Îşi scoase transmiţătorul din poşetă, îl puse din nou la locul lui şi se grăbi să ajungă la maşină.

44.

Nic mă aşeză pe locul din spate al unei dubiţe. În mână ţinea o legătură pentru ochi.

— Mi-ai cerut să am încredere în tine, am spus eu. Acelaşi lucru este valabil şi pentru mine.

— Ai dreptate. Dar nu te voi lăsa să vezi unde mergem. Nu este nevoie să ştii asta. În grupul nostru, totul se bazează pe nevoia de a şti. Când ajungi în punctul respectiv, atunci ţi se va spune.

Nu era rău ca el să creadă că avea controlul deplin asupra situaţiei, aşa că l-am lăsat să-mi pună legătura la ochi.

Apoi spuse:

— Te voi percheziţiona.

Ceea ce şi făcu, în mod amănunţit. De la linia părului până la gât, la stomac şi mai jos, până la călcâie. Era conştiincios, însă rată transmiţătorul de sub gulerul meu. Mă hotărâsem să-l păstrez în funcţiune şi să-l las să transmită în ciuda faptului că, dacă l-ar fi găsit, m-ar fi omorât pe loc.

Nu m-am opus percheziţiei; i-am spus la un moment dat că mă gâdila, dar el mă ignorase. L-am auzit ducându-se în partea din faţă a dubiţei, pornind motorul şi, după un balans, am ieşit în trafic.

— Unde mergem? Îl voi vedea pe Piet?

— Da.

Îmi venea să întreb: „şi pe şefii lui?” Acolo s-ar fi putut afla bărbatul cu cicatrice şi Yasmin. Bărbatul cu cicatrice m-ar recunoaşte; trebuia să plec de la ideea că dacă o răpise pe Lucy, ştia şi cum arăt. Nu voiam să sfârşesc legat de un scaun, ca

turcul. Dar trebuia să-mi asum riscul.

Dubiţa merse mult timp; am bănuit, după numărul de viraje abrupte şi bruşte, că nu ieşeam din Amsterdam, ci mai degrabă că Nic încerca să scape de orice posibili urmăritori. Sau încerca să mă deruteze pe mine. M-am întrebat dacă Mila mă secunda îndeaproape. Nu puteam decât să sper că reuşise să scape de Howell şi August. Altfel aş fi rămas singur. Cum naiba ne găsiseră? Căutarea identităţii Peter Samson de către omul de la calculator angajat de Nic trebuia să-i fi pus pe urmele mele. Trebuie să fi lucrat din internet café, ascunzându-şi acţiunea în spatele serverului acestuia. Howell şi August erau în Amsterdam, hăituindu-mă pe mine, fără îndoială, şi-l încolţiseră pe hacker-ul lui Nic. Ceea ce însemna că Howell ar putea fi pe urmele oamenilor lui Nic, caz în care îmi va distruge şansa de a-mi găsi familia.

În fiecare misiune există un moment în care îţi spui „la naiba cu prudenţa!” Nu sunt inconştient. Nici tâmpit nu sunt. Dar uneori trebuie să spargi zidul cu capul. Howell se apropia mult prea repede. Asta însemna că timpul de care dispuneam pentru a-l găsi pe bărbatul cu cicatrice era din ce în ce mai scurt.

— Vreau să-ţi spun cum să te comporţi în situaţia asta, spuse Nic. Piet va fi acolo, dar şi un alt bărbat. Nu este nevoie să ştii numele lui.

Mi-am dat seama că îmi ţineam respiraţia.

— Bine. Dă Doamne ca celălalt bărbat să fie bărbatul cu cicatrice. Dă Doamne.

— Le vei spune exact cum să stabilească o rută alternativă.

— Iar în schimb voi primi bani şi ceva de lucru?

— Da. Dar vreau să-l faci să cadă prost pe Piet. Să-i spui şefului lui Piet că ai auzit de el când făceai contrabandă în Moldova – că aţi lucrat pe aceleaşi rute. Că Piet vindea fetiţe pe care le ducea cu el, pe ruta de contrabandă, şi încasa banii pe ele înainte de livrarea mărfii. Că îşi trăgea în piept clienţii.

Mi se întoarse stomacul pe dos.

— Piet este un traficant de carne vie!

— Piet este în primul rând un traficant de marfă. Aproape că puteam simţi nepăsarea în vocea lui Nic. Femei din Moldova duse în Marea Britanie, Germania şi Israel, pentru bordelurile de acolo. Copii aduşi din Macedonia şi Albania, şi vânduţi unor părinţi adoptivi din Italia. Bunuri contrafăcute produse în serie

aduse din China şi introduse în Europa Occidentală. Nu are prea mare importanţă. Face contrabandă cu orice i se cere.

Când dubiţa opri, am simţit în gât o senzaţie de greaţă. Sesizam un miros intens de combustibil, de gaz de eşapament, iar în depărtare se auzea zumzetul surd al circulaţiei de pe autostradă.

— Am ajuns, Sam. Începe spectacolul! spuse Nic. Poartă-te bine, şi mă voi purta şi eu bine cu tine.

45.

A patra lovitură în faţă se soldă cu rezultatele dorite. Din proprie experienţă, Howell ştia că hacker-ii cedau uşor. Loialitatea lor se câştiga numai cu bani şi cu acces la tehnologie. Băiatul chinez – care după datele sale de identificare era un absolvent al Facultăţii de Informatică de la Universitatea Delft – a suportat doi ochi învineţiţi, o buză ruptă şi o scatoalcă zdravănă în ureche înainte de a dezvălui, ţipând, o adresă. Era un bordel de pe autostrada A10, care încercuia Amsterdamul. Van Vleck încetă să-l mai lovească pe hacker, iar August verifică adresa cu ajutorul smartphone-ului.

— Şi pe cine vom găsi acolo? întrebă Howell.

— Pe Nic. Pe Nic.

— Cine este Nic?

— Tipul care m-a angajat.

Băiatul izbucni într-o bolboroseală în limba mandarină, numindu-l pe Howell „ciot netrebnic de penis”, iar Howell îl plesni şi-i răspunse în mandarină că mama lui era o curvă dezgustătoare şi să nu-i vorbească lui în felul acela. Gura studentului se răsuci din cauza şocului şi a durerii.

— Iar Nic de ce te-a angajat?

— Avem o intrare pe uşa din spate la schimbul de informaţii privind monitorizarea paşapoartelor... folosit de guvernele din America de Nord şi Europa.

— Şi aţi verificat paşaportul şi informaţiile referitoare la Peter Samson.

— Da. Ca să vedem dacă persoana există.

— Nic pentru cine lucrează?

— Pentru oricine îl plăteşte.

— Pentru Samson?

— Nu, Nic voia să se asigure că Samson era cine spunea că este. Urma să-l angajeze pe Samson.

— Pentru ce anume?

Tonul lui Howell se înăspri. Se aplecă mai aproape de faţa lovită şi simţi mirosul stătut de lapte şi cafea din respiraţia studentului, de sub sângele ruginiu scurs din urechea şi nasul acestuia.

Studentul chinez începu să plângă.

— Asta e tot ce ştiu. Vă jur. Eu nu trebuia decât să verific povestea pe care omul ăla i-o spusese lui Nic. Că era un canadian pe nume Samson.

August îi făcu un gest lui Howell şi ieşiră amândoi din dubă, unde nu-i putea auzi hacker-ul.

— Dacă Sam riscă să-şi folosească legenda, înseamnă că încearcă să se apropie de tipul ăsta, Nic, spuse August, deci poate că are nişte informaţii despre cei care au răpit-o pe Lucy.

— Vom afla în curând. Să mergem să vedem cine se află la adresa asta.

— Nu ar trebui să-i aşteptăm pe cei de la recon[37]?

— August, Sam Capra este prin apropiere, spuse Howell. Nici prin cap nu-mi trece să stăm să aşteptăm.

— Asta nu se încadrează în protocolul obişnuit.

— Nici faptul de a-i permite prietenului lui să facă parte din echipa de căutare nu se încadrează în protocolul obişnuit, spuse Howell. Vii sau rămâi aici, Holdwine?

August se întoarse în dubiţă. Nu observă mica maşină albastră care-i urmărea, la o anumită distanţă, în spatele lor.

46.

Nic mă lăsă legat la ochi până ce am intrat. Când închise uşa, se auzi un ecou metalic. Îmi scoase legătura de la ochi şi mi-am dat seama că mă aflam într-un vechi atelier de strungărie. Maşinile pentru prelucrarea şi cizelarea oţelului în diferite unelte rămăseseră pe loc.

---

[37] Recon – prescurtare a *reconnaissance mission,* misiune de recunoaştere. (n.tr.).

Lângă intrare, atelierul era ticsit de cutii şi paleţi înşiraţi de-a lungul a doi pereţi. Puteam simţi mirosul specific de curry şi izul de drojdie al berii vărsate. O masă metalică, pe care erau împrăştiate nişte hârtii, ocupa centrul încăperii. Ferestrele, murdare de praf, lăsau să pătrundă în interior o lumină cafenie piezişă.

Eram încadrat de doi bărbaţi – gemeni. Unul înarmat cu un pistol Glock, celălalt cu o puşcă de asalt. Amândoi aveau priviri inexpresive. Unul era tuns la zero, celălalt avea părul roşcat şi rar. Aveau nişte zâmbete pline de cruzime.

— Aceştia sunt gemenii, spuse Nic, de parcă nu aş fi observat şi singur că cei doi aveau aceeaşi faţă oţărâtă.

Gemenii mă percheziţionară, căutând arme sau aparatură de înregistrare. N-au găsit nimic; şi lor le-a scăpat micul transmiţător din gulerul de la cămaşă.

M-am uitat să văd dacă vreunul dintre indivizii aceştia aveau desenat acelaşi tatuaj cu Novem Soles ca şi ucigaşul din apartamentul meu. Nu, nici urmă de acesta. Aşadar, poate că Nic şi gemenii nu erau decât nişte lichele închiriate.

La masă stătea bărbatul cu părul vopsit în blond pe care-l văzusem pe înregistrările video. Piet. Traficantul.

Era mai înalt decât mine, avea aproape doi metri, umeri laţi, şolduri înguste, sub mâneci se observa conturul braţelor puternice. Arăta ca un tip care s-ar lupta cu plăcere. Avusese nasul spart în trecut, iar ochii îi erau ca două pete de petrol. Reci şi neclintiţi. Sub ochii ca de gheaţă şi nasul încârligat, afişa un zâmbet ca o cicatrice lăsată de un cuţit zimţat. Aveam impresia că, pentru mulţi, zâmbetul acela fusese ultima imagine pe care o văzuseră. Era genul de om, consideram eu, care credea că cruzimea era distractivă.

Şi, într-adevăr, avea o mică sabie. O wakizashi. Era aşezată pe birou şi licărea în lumina slabă.

Bărbatul cu cicatrice nu se vedea.

I-am zâmbit şi eu lui Piet.

— Înţeleg că ne poţi fi de ajutor, domnule Samson, spuse el în engleză.

— Sunt sigur de asta.

El se ridică şi începu să-mi dea ocol. Mă îndoiesc că arătam ameninţător. Blugi uzaţi, pantofi purtaţi, o jachetă gri veche. Mila îmi cumpărase haine la mâna a doua şi le tăiase toate

etichetele. Arătam curat îmbrăcat, dar disperat. I-am întâlnit privirea, după care am lăsat ochii în jos. Să-l las pe el să creadă că era bărbatul alfa.

— Aşa, deci. Am cincizeci de pachete pe care vreau să le introduc în Statele Unite. Nu trebuie să fie descoperite; nu trebuie să fie confiscate. Am nevoie ca ele să sosească acolo peste zece zile. Trebuie să ajungă toate odată; să nu fie separate în timpul transportului. Totodată, vreau să aibă „acoperirea” cea mai sigură cu putinţă. Cum îţi propui să reuşeşti asta?

— Cât de mari sunt pachetele?

— Sub un metru lăţime pe un metru lungime.

Şi erau cincizeci? Bine.

— Sunt grele?

— Nu. Au câte cinci kilograme.

— Atunci probabil că le voi deghiza în obiecte din cristal cu plumb provenite din Polonia. Le marchez ca fragile, dar în felul acesta se explică greutatea lor. Ar mai putea merge şi ca peşte congelat. Am dat din umeri. Dacă marfa poate fi introdusă în gheaţă fără să-i cauzeze prejudicii, atunci este grozav. Acestea erau noţiuni elementare în meseria de contrabandist. Sau produse electronice din Finlanda. Ei transportă tone de telefoane mobile şi de accesorii. Dacă marfa voastră o constituie produsele electronice, atunci asta ar uşura camuflajul în cazul în care fi scanată cu raze X. Sau am o rută uşoară pentru ţigările contrafăcute. Mărci britanice, franceze sau turceşti – toate contrafăcute. Una din trei ţigări care se fumează în Canada este contrafăcută. E o afacere de mari proporţii.

— Vreau să te asiguri că marfa nu va fi scanată cu raze X.

— Am un om în Rotterdam care poate face astfel încât containerul să nu fie selectat. Minţeam, dar nu avea nicio importanţă.

— Şi cu vama americană cum vrei proceda?

— Am un prieten la autorităţile vamale din New York. Are trei copii care sunt în prezent la facultate şi masterat, deci cheltuielile sunt mari. Este mai degrabă receptiv atunci când îi cer să nu inspecteze o marfă.

— Şi de unde faci rost de documentele de export necesare, de ambalaje şi de declaraţiile vamale din partea unui producător legitim? întrebă Piet.

— Ei, înainte de a-mi dezvălui toate secretele profesionale aş vrea să-mi primesc banii, am spus eu.

Piet mă privi fix.

— De ce ai venit la Amsterdam?

— Am venit pentru ape, am spus eu.

— Ha! exclamă Piet. Unul din filmele mele preferate. Casablanca.

Folosisem o replică a personajului interpretat de Bogart, barmanul Rick Blaine, atunci când i se ceruse să-şi justifice prezenţa în oraşul plin de intrigi. Am zâmbit.

— Aveam nevoie de o schimbare.

— Unde stăteai?

— În Praga şi Croaţia. Acolo am stat după ce am ieşit din armată. Îmi plăceau ţările astea. M-am uitat la Nic, apoi din nou la cel care zâmbea. Ce se află în cele cincizeci de pachete?

— Nu este nevoie să ştii.

— Edward unde este? întrebă brusc Nic.

În definitiv, teatrul pe care-l jucam se presupunea că-l va convinge pe şeful lui Piet că acesta nu era de încredere, că reprezenta mai mult o problemă decât o investiţie, iar Piet părea să fie singur. Nu era prezent nimeni care să trebuiască să fie convins. Edward. Edward era bărbatul cu cicatrice. Edward. Am lăsat acest nume să-mi umble prin minte. Edward. Bărbatul cu semnul de întrebare din apropierea ochiului, care îmi răpise soţia.

— Edward nu este aici, spuse Piet. A lăsat în seama mea să-l apreciez pe omul acesta.

— Omul acesta s-a trezit că ia parte la o bătaie în bar seara trecută pentru a-ţi apăra renumele, am spus, iar eu nici măcar nu te cunosc.

— Mda, chestia asta este interesantă. Mulţumesc pentru binele făcut. Nu prea sunt obişnuit cu altruismul.

— Te căutam pe tine, am spus.

— Tu şi turcul, spuse el.

— Popularitatea este un blestem, am spus. Însă nu te căutam cu adevărat, până ce turcul nu a început să te ameninţe. A fost o şansă care mi s-a oferit, iar eu am profitat de ea. Sper, însă, că nu mai ai şi alţi gură-spartă pe lângă tine.

Piet îi aruncă o privire lui Nic. Apoi îşi întoarse privirea din nou spre mine.

— Aş vrea să aud şi eu ce l-ai auzit spunând seara trecută pe domnul din Turcia.

— Înainte de venirea lui Nic, turcul vorbea cu unul din prietenii lui din bar.

— Vorbeşti turca?

— Binişor. Obişnuiam să strecor marfa în Istanbul. În cea mai mare parte, armament rusesc care-ar fi trebuit să ajungă în Africa, dar se dovedea în plus. Turcul a spus că aranjase să transporte ceva ilegal în America pentru tine. Şi că voia să te facă să renunţi la o femeie pe care o aveai tu, pentru ca treaba cu contrabanda să iasă bine.

I-am urmărit expresia feţei când îi serveam atuul. Nic nu era un actor prea bun; întoarse brusc capul spre mine la această întorsătură neaşteptată de situaţie.

— O femeie, repetă Piet.

— Da. Urma să garanteze că ceea ce transportai tu prin contrabandă nu avea să sufere vătămări şi nu avea să fie capturat de poliţie, dacă ar fi pus mâna pe o femeie care era cu tine. Yasmin? Am ridicat din umeri. Poate că nu am reţinut bine numele.

Nici nu clipi. Însă mâna lui, strânsă în pumn, se desfăcu, iar degetele se apropiară de sabia wakizashi. Ca şi când greutatea sabiei îl chema. Apoi îşi încleştă din nou mâna într-un pumn.

— Asta a fost tot?

— Da.

— Şi în baza asta te-ai luptat tu ca să-mi protejezi bunul renume? râse el.

— Nu. M-am gândit că n-ai vrea ca el să-ţi strice afacerea. Trebuie să-mi găsesc ceva de lucru. Abia mai târziu mi-am dat seama că ceea ce auzisem mi-ar putea fi de folos. Am ridicat din umeri. Acum nu mai poţi folosi ruta lui spre America. Dar ai putea-o întrebuinţa pe a mea. Am dedus că te serveai de turc pentru că nu aveai o rută stabilă pentru America.

— Dar noi nu ştim cine eşti.

— Vreţi cartea mea de vizită? Întrebaţi-o de mine pe Petrova din Kiev. Întrebaţi-l de mine pe Djuki din Atena. Am aruncat în discuţie numele a doi traficanţi.

— Petrova a murit, spuse Piet.

— N-am ştiut.

— Luna trecută. A fost împuşcată de un concurent.

— O! Probabil că e prea târziu ca să trimit nişte flori.

Acum Piet îmi aruncă un zâmbet ca şi când mi-ar fi aruncat o carte, convins că o să-mi strice mâna.

— Djuki este dat dispărut de câteva luni.

— Pesemne că se ascunde. Faptul că le cunoşteam numele nu era un argument suficient. Nici nu mă aşteptasem să fie. Sau e în China şi se ocupă de contrafacerea produselor Gucci şi Ralph Lauren.

— Iar dac-aş putea să dau de el, l-aş angaja în locul tău. Pe el, cel puţin îl cunosc. Poate că tu nu faci decât să cureţi mizeria care-a rămas în urmă, spuse Piet. Poate lucrezi şi tu pentru tatăl Yasminei. La fel ca turcul, numai că mă abordezi dintr-un unghi diferit.

— E şi asta o teorie.

— Cu Djuki ce ai lucrat?

— Fete din Moldova şi Ucraina pe care le duceam în Israel, Edinburgh şi Toronto. Am dus arme din Albania şi Uzbekistan, până în Mexic. Am transportat pe mare ţigări contrafăcute şi programe Windows piratate din China, până în Canada şi Statele Unite – cel mai mult în Houston şi New York.

— Ai dus fetiţe cu Djuki? ridică el o sprânceană.

— Da. De două ori. Dacă-l găseşti în China, poţi să-l întrebi de mine.

Am ridicat din umeri. Djuki nu se ascundea; era mort. Era un traficant grec care fusese racolat de Firmă, vărsase nişte informaţii despre rutele şi metodologia lui în schimbul unei sume considerabile de bani şi a imunităţii, apoi fusese omorât când încercase să dispară, după ce Firma îl introdusese din nou pe teren ca să-i servească drept informator. Djuki era o jigodie. Îl întâlnisem o dată sau de două ori, iar Firma mă însărcinase să răspândesc zvonul că se dusese în China să facă afaceri pe partea aia.

— Unde are o cicatrice? întrebă Piet.

Şi mintea mi se opri în loc.

47.

Nici nu am clipit.

— Sunt atât de multe din care să alegi.

— Cea mai stânjenitoare.

Am înghiţit, încercând să-mi amintesc fotografiile din dosarul gros al contrabandistului. Pe faţă, nu. Pe piept, nu. Apoi am zâmbit, amintindu-mi de Brandon, şeful meu din Londra, care făcuse o glumă pe tema asta.

— Peste fund, am spus eu. Prietena lui i-a făcut-o cu un cuţit de bucătărie. Ar fi trebuit să aibă wakizashi-ul tău.

El zâmbi, auzindu-mă folosind cuvântul în japoneză.

— Şi de ce s-a ales cu ea?

— Îşi făcea de cap cu fetele pe care le ducea în Israel şi Dubai, am spus. Le pregătea pentru clienţi. Nu puteam lăsa să mi se citească dezgustul pe faţă. Cele mai multe din fetele traficate proveneau din fostele republici sovietice şi erau disperate să găsească de lucru; li se promiseseră slujbe de chelneriţe sau secretare, dar urmau să fie distruse prin viol şi cu heroină înainte de a-şi cunoaşte viitorii proxeneţi. Prietena lui avusese obiecţii. Djuki a avut noroc că l-a tăiat în spate, şi nu în faţă.

— Cum i-ai văzut cicatricea?

O văzusem în dosarul lui, bineînţeles. Speram că explicaţia sa despre dobândirea cicatricii era corectă. În caz contrar, eram un om mort; Piet mă va ucide pe loc dacă nu-l voi omorî eu primul.

— Îşi păstrase obiceiul de-a se da la fete când avea chef. Atunci am văzut-o.

Piet îmi adresă o abia sesizabilă încuviinţare din cap. Pătrunsesem în interiorul cercului, cel puţin pentru moment. Credibilitatea îmi fusese dovedită de cunoaşterea existenţei unei cicatrici pe fundul unui violator.

— Aranjează-ţi apele, îmi spuse el. Marfa va fi aici peste două zile. Te vei ocupa de preluarea ei când ajunge, reambalarea pentru a fi expediată în America, trecerea de vamă şi îmbarcarea ei pe navă în Rotterdam. Vei fi plătit cu cincizeci de mii de euro. Dacă ai nevoie de ajutor la falsificarea documentelor, şeful meu Edward este expert în falsificare.

Reambalarea mărfii. O, da. Asta va fi ceea ce îmi trebuia, asta va fi cheia. Şi voi avea nevoie de ajutor. Voi avea nevoie de toată şleahta, strânsă laolaltă, ca să mă ajute.

Iar atunci îi voi putea lichida, o voi salva pe Yasmin şi voi afla adevărul de la bărbatul cu cicatrice. Norocul îmi surâdea în faţă,

strălucitor ca un diamant.

Mi-am ascuns brusca uşurare prin ridicarea mâinilor.

— Staţi puţin. Aţi scăpat de turc, nu-i aşa? Nu intru în afacere dacă el este pe cale să aducă autorităţile pe capul vostru.

— Acum nu mai reprezintă nicio problemă pentru nimeni. Vorbea unul din gemeni, cel chel.

— O, am spus eu.

Piet spuse:

— Turcul este un fost agent MIT. MIT însemna Milli Istihbarat Teşkilati – CIA-ul turc. Fusese dat afară din agenţie pentru abateri disciplinare. A mituit un grup de turci de aici ca să-l lase să lucreze cu ei, pentru a se apropia astfel de mine; nu voi mai lucra niciodată cu acei indivizi. A încercat să mă păcălească; a eşuat. Îşi îndreptă privirea. Gemenii se pricep foarte bine să afle ce ne interesează să ştim despre anumite persoane.

Înseamnă că turcul era ca mine; Bahjat Zaid găsise un tip respins care să încerce să-i salveze fiica.

— Ei bine, eu nu eşuez atunci când mă angajez să fac un lucru.

Piet aruncă o privire spre gemeni, apoi spre mine, şi mă întrebă:

— Vrei o fată, Samson?

— Ce?

El arătă din cap spre o uşă.

— Am opt fete care merg în Nigeria şi Israel. Două din ele încă mai sunt puţin obraznice, chiar dacă au destulă dava[38] în vene cât să le liniştească. Dar nimic nu le linişteşte mai bine decât un viol. Era al doilea test; dacă aveam experienţă în traficul de carne vie, nu ar fi trebuit să am ezitări în violarea mărfii.

— Mergi să-ţi alegi una care-ţi place, călăreşte-o puţin, spuse Piet.

— Ai spus că puteam face cu rândul, protestă geamănul chel. De ce alege el primul?

M-am gândit cât de plăcut va fi să-l omor pe Piet. Nu mai omorâsem decât o singură dată înainte şi nu fusese o experienţă care să-mi facă plăcere. Niciunei fiinţe vii nu i-ar plăcea asta. Dar în cazul lui Piet, nici nu aş fi clipit. Aş fi adus un serviciu umanităţii. O parte din sufletul meu, partea care spera că aş putea fi din nou soţ şi tată când îi voi găsi pe Lucy şi

---

[38] Dava – termen argotic pentru heroină. (n.tr.).

copilul, spunea să nu fiu atât de dornic să ucid. Dar individul ăsta... dacă Edward o răpise pe Lucy, însemna că monstrul ăsta se apropiase de ea?

Piet se atinsese de soţia mea?

A trebuit să-mi ţin bine de tot inima sub control, ca să pot să întreb:

— Transporţi multe femei?

— Sunt cea mai bună sursă de venit de care dispun. Le iau din Moldova, în principal. Dar pe măsură ce economia merge mai prost, iau din ce în ce mai multe şi din Rusia şi Ţările Baltice. Cam treizeci pe lună. De obicei, la comandă specială. Abia fac faţă cererilor de fete tinere. Vino să vezi.

Am aruncat o privire spre Nic, care făcea contrabandă cu poze de copii. Răspunzând unor cereri specifice. Bine aţi venit în universul personalizat al suferinţei omeneşti!

L-am urmat pe Piet pe un coridor scurt, până la un birou situat pe una din laturi. Gemenii şi Nic mă urmau. Mirosea a fructe stricate, friptură arsă şi se simţea un iz de substanţă chimică, însoţit de transpiraţie ca de un substrat neliniştitor.

Deschise o uşă ce dădea într-o încăpere slab luminată, o anticameră spre infern. În semiîntunericul cu lumină pâlpâindă am reuşit să zăresc opt femei aliniate de-a lungul peretelui. Aveau cătuşe la glezne şi la încheieturile mâinilor. Lanţurile ajungeau până jos, pe podeaua de ciment. Femeile se strânseseră unele în altele. Încă mai purtau veşminte în partea de sus a corpului, deşi erau pătate şi rupte. Dar fustele, blugii şi lenjeria intimă le fuseseră luate, răpindu-li-se odată cu ele şi demnitatea. Am văzut vânătăi şi lacrimi şi inexpresivitate pe chipurile acelea, care înduraseră prea multe orori. Am simţit cum o furie oarbă punea stăpânire pe mintea mea.

Dacă, însă, îi ucideam acum pe Piet şi Nic pentru a elibera femeile acestea, îmi distrugeam orice şansă de-a mai ajunge în apropierea lui Edward, de a-i găsi pe Lucy şi copilul.

Nu puteam lăsa să se întâmple asta. Rescrie scenariul, mi-am spus în sinea mea. Trebuia să iau legătura cu Mila, s-o anunţ că femeile astea erau aici. Numai că, fiind noul venit, dacă această operaţiune ar fi fost compromisă, aş fi fost compromis la rândul meu. M-ar fi ucis pe loc.

O alegere imposibilă. Aveam nevoie de o opţiune, şi încă repede.

— Pe care o vrei? Pe roşcată?

Şase cuvinţele abominabile. Roşcata părea să aibă vreo şaptesprezece ani şi vedeam cum îi tremură buza de groază şi de teamă.

— Numai să nu le loveşti în faţă sau la ţâţe. Dacă trebuie să biciuieşti vreuna, plesneşte-o pe partea din spate a picioarelor. Nimeni nu se uită vreodată pe partea din spate a picioarelor lor, spuse unul din gemeni.

— Nu, am spus eu. Nu, mulţumesc.

— Ce-i cu tine? Sunt ca nişte fructe coapte. Culege unul. Piet râse. Vom culege amândoi câte unul. Ca să ne cimentăm prietenia. Şi nu ne vom trezi cu o tăietură pe fund ca prostul de Djuki, nu-i aşa?

Râse şi am văzut cum fata roşcată începuse să tremure. Am încercat să nu mă gândesc la ce le făcuse deja, la ce le va mai face dacă le voi lăsa pe mâna lui. O împunse pe cea care se afla cel mai aproape de el cu vârful sabiei wakizashi, iar fata se cutremură de plâns.

M-am uitat la gâtul lui Nic şi m-am gândit cum aveam să i-l rup.

Acesta venise după noi, mă urmărise, văzând cum mă adânceam în acest dezumanizant test revelator.

— Eu sunt un om de afaceri, am spus. Nu mă cobor până într-acolo încât să testez marfa. Chestia asta este pentru băieţii cu muşchi.

— Cum?

Lui Piet nu-i plăcu ce auzea. Se subînţelegea că nu era el şeful, că avea doar forţă brută. Puteam vedea cum ura începea să i se strângă în privire. Se îndepărtă de femeia îngrozită, iar tăişul sabiei lui sclipi în lumina slabă a holului.

— Vorbeşti serios? am spus. Aşa ai de gând să mă testezi? Dacă sunt dispus violez o fată?

Gura lui Piet se mişca fără să scoată un sunet.

Una din tinere, cea roşcată, se uită la mine. Vorbisem în engleză şi cine ştie dacă înţelesese ce spusesem.

— Nu-i vorbi în felul ăsta, interveni Nic. Ce naiba nu este în regulă cu tine?

Tensiunea, concentrată ca o rază laser, îi sugruma vocea. L-am privit fix.

În acest moment, abia dacă intrasem în cercul lor. Dar nu era

suficient. Trebuia să mă integrez perfect. M-am uitat la Nic. Eram prins între ciocan şi nicovală. Dacă jucam jocul trădării propus de Nic, era posibil ca Piet să nu mă lase niciodată să ajung în preajma lui Edward. Dacă nu o făceam... Nic era un tip imprevizibil. Nu aveam nevoie de Nic. Aveam nevoie de Piet.

I-am adresat lui Nic un ultim zâmbet. Îşi trădase prietenii şi era o jigodie care se folosea de copii. Nu mă deranja deloc să-mi pavez drumul cu oasele lui.

48.

— Vreau să intru în joc, i-am spus lui Piet. Dar în termenii pe care-i voi stabili eu.

Apoi m-am întors şi i-am tras lui Nic o lovitură năucitoare în faţă. Acesta se îndoi. Nu voiam să înceapă să vorbească, aşa că i-am aplicat încă o lovitură de picior, precisă, în gât. Nu destul de puternică încât să-l omoare, dar suficient de tare încât să stea cuminte şi să nu deschidă gura.

Piet scosese arma şi o îndreptase spre mine înainte de a pune din nou piciorul pe pământ. Era bine de ştiut că mai avea şi altceva în afară de sabia aceea stupidă de recuzită. Fetele ţipară şi se retraseră spre perete; am ridicat mâinile.

— Cu el ai o problemă. Nu cu mine. Am arătat cu vârful piciorului spre Nic, care stătea întins pe jos. Nic respira sacadat şi clipea din ochi în urma şocului. Te sabotează. Vrea să-ţi preia operaţiunea.

— Afară!

Piet gesticulă cu arma şi ţipă la fete să tacă din gură. Acestea izbucniră într-un plâns înăbuşit şi începură să vorbească în şoaptă. Arătă apoi spre Nic. L-am ridicat în picioare şi l-am îmbrâncit, bălăbănindu-se, spre hol şi înapoi în încăperea principală. L-am împins în timp ce gemenii se grăbeau să iasă, iar Piet închise şi încuie uşa. Cât gemenii şi Piet se grăbeau în spatele nostru, am rămas singur cu Nic cinci secunde, însă nu aveam nevoie de mai mult.

— Care naiba e problema ta? spuse Piet.

— Vrea să te termine, am spus eu. Să te înşele. Verifică-l.

Nic gemea printre buza crăpată şi dinţii sparţi. Începu să se

ridice, venindu-şi în simţiri, dar Piet îl împinse din nou jos cu ţeava puştii.

— Mi-a cerut să-i spun lui Edward nişte minciuni despre tine. Să-i spun că furai o parte din fetele pe care le transportai şi le dădeai altui client, le revindeai. Păstram un ton calm al vocii, văzând cum ochii lui Nic se măreau de groază. Pentru că, ştiţi, eu spuneam adevărul. Este întotdeauna mai uşor să spui adevărul decât să minţi. A vrut să te elimine şi să rămână el în joc ca traficant principal. S-a gândit că se câştiga mai bine din comerţul cu femei vii decât din fotografiile cu copii mici. Lucrează pentru altcineva, care îţi vrea afacerea, iar faptul că te trădează face parte din înţelegerea dintre ei.

Piet îşi ţinu arma lipită de Nic, care rămăsese nemişcat şi căruia îi ieşeau bulbuci de sânge din gură din locul în care călcâiul meu îi zdrobise buza şi dinţii. Scotoci cu o mână buzunarele de sub jacheta lui Nic.

La început, am crezut că Piet îl omisese. Se ridicase şi nici măcar nu-l mai ţintea pe Nic cu arma. Apoi am observat micul tub subţire din mâna lui Piet, pe care acesta îl ţinea între degetul mare şi arătător. Îl ţinu chiar în faţa lui Nic. Acesta clipi.

— Ce-i asta? întrebă Piet într-o şoaptă ce aducea cu pământul care se prelinge de pe capacul unui sicriu.

— Nu ştiu, nu-i al meu, bâigui Nic. E-un mincinos nenorocit, Piet. Pe cine ai de gând să crezi, pe el sau pe mine? Doar mă cunoşti.

— Da. Da, te cunosc, Nic.

Piet examina acum micul transmiţător al Milei. Încercase să-l spargă cu degetul mare şi nu reuşise. Deschise briceagul pe care-l scosese din buzunar, îl introduse în microfon şi-l dezasamblă cu atenţie. Avusesem doar câteva secunde ca să-l strecor în buzunarul lui Nic. Îmi voi întrerupe singura legătură pe care o mai aveam cu Mila, presupunând că nu căzuse în mâinile lui Howell şi ale oamenilor săi, dar trebuia să fac asta. Era singura modalitate de a le salva pe victimele lui Piet. Inima mi-o luase la goană şi îmi bătea cu putere în piept.

M-am uitat la faţa lui Piet când examina dispozitivul de ultimă generaţie.

— Fir-ar să fie! exclamă el. Chestia asta arată ca un afurisit de instrument de spionaj. Pentru cine lucrezi, Nic?

— Pentru nimeni... Lucrez pentru tine. Minte! Pe el nici nu-l

cunoşti, dar pe mine mă cunoşti.

— Da, şi mă urăşti de săptămâni bune, spuse Piet. Crezi că eu nu văd? Întotdeauna ţi-ai purtat nasul afurisit pe sus, adulmecând în jurul meu. Pentru cine lucrezi? Ridică-te în picioare.

Nic se ridică. Licărirea din ochii lui se schimbă. Acum erau negri de furie, de mânia animalului încolţit.

— Nu lucrez decât pentru tine şi pentru Edward. Ăsta mi-a întins o capcană. Ţi-a întins şi ţie una. El mi-a plantat transmiţătorul ăla.

Am clătinat negativ din cap. Dar Piet luase arma de pe Nic şi o aţintise spre mine.

— Se pare că am de făcut o alegere, spuse Piet.

49.

— Cerem întăriri? îl întrebă August pe Howell.

Stăteau în dubiţă, la o jumătate de clădire distanţă de adresa pe care le-o dăduse studentul chinez. Era o construcţie gri, într-un spaţiu industrial. Erau numeroase clădiri acolo, însă în cea mai mare parte complexul părea abandonat. Două vehicule parcate în faţa unei uşi, în partea din spate. Restul locurilor de parcare erau goale.

— Eşti cam timid, spuse Howell. Surprinde-mă.

— Prudenţa omului singur, spuse August. Nu vreau ca prietenul meu să moară, atunci când ne este mai folositor în viaţă.

— Mie-mi place ideea de a intra în acţiune acum. Niciun martor în jur, spuse Van Vleck.

— Să fim discreţi. Nu vreau să atrag atenţia autorităţilor olandeze. Ce avem în maşină? întrebă Howell.

— Patru puşti de asalt, veste antiglonţ, binocluri cu infraroşii.

August îl privi încruntat.

— Nu suntem decât trei.

— Şi eu ştiu să număr, agent Holdwine.

— Eu cred, cu tot respectul, că ar trebui să cerem întăriri. August îi aruncă o privire lui Van Vleck. Capra are pregătirea necesară. Nu ştim nimic despre tipul celălalt. Ar trebui să intrăm

cu o forţă copleşitoare.

— Sunt două vehicule aici. O dubiţă, care l-a adus pe Capra şi pe omul de legătură. Cealaltă maşină este mică. Înăuntru nu se ascunde o armată. Howell zâmbi. Să mergem, domnilor. M-am săturat ca Sam Capra să mai fie o problemă pentru noi.

Van Vleck şi August începură să-şi îmbrace echipamentul antiglonţ.

— Puneţi-l pe tânărul acela pe picioare, spuse Howell arătând spre hacker-ul chinez. Îl vom folosi şi pe el.

50.

Mila îşi parcă maşina la o clădire distanţă de depozit, lângă o cafenea micuţă. Îşi potrivi mai bine transmiţătorul şi închise ochii pentru o clipă. Auzise cea mai mare parte a conversaţiei dintre Piet şi Sam, precum şi oferta care i se făcuse lui Sam de a viola una dintre captive. Respiraţia îi deveni foarte liniştită; o furie fierbinte îşi croia drum în pieptul ei.

Purta un pardesiu negru peste costum, în fiecare buzunar ţinea o armă, iar acum avea la ea şi un baston retractabil. Era arma ei preferată şi se imagină bătându-i cu el pe Piet şi pe Nic până la pierderea cunoştinţei.

Auzise sugestia ca Nic să fie percheziţionat, aflase de descoperirea transmiţătorului şi ştia ce făcuse Sam. Îi aplauda gestul. Însă o lăsa pe dinafară dacă tăia singura legătura dintre ei pentru a se apropia de monştrii aceştia.

Dacă, însă, Howell ar face o gafă în acest moment, le-ar compromite şansa de a pătrunde în interiorul cercului.

Ghemuindu-se după un colţ, la o clădire distanţă, Mila urmări dubiţa. Văzu deschizându-se uşa din spate a maşinii; îl văzu pe studentul chinez pe care-l prinseseră, ieşind împleticindu-se afară, cu mâinile legate. Văzu faţa puştiului lovită şi învineţită, observă pata proaspătă de sânge de sub nările lui. Apoi pe cei doi bărbaţi cu gâtul gros. Apoi pe Howell. Toţi înarmaţi.

Cei trei bărbaţi se opriră în faţa uşii. Mila văzu că băiatul chinez clătina negativ din cap. Se opriseră la tastatura de acces de lângă uşă. Cu mâinile tremurânde, băiatul chinez introduse un cod.

Cei patru bărbaţi pătrunseră în interior. Mila se grăbi să ajungă la dubiţă. Acţionau cu toată viteza, aşa că erau mai preocupaţi de ce îi aştepta în faţă decât de ce se petrecea în spatele lor.

Mila se strecură sub dubiţă şi începu să numere, cu ochii la uşă. Sincronizarea va trebui să fie perfectă dacă voia ca Sam să supravieţuiască.

51.

— El sau eu? am întrebat.

Nic era prea şocat ca să vorbească.

— Sau amândoi? întrebă Piet. N-am nevoie de belele.

— Dar ai, totuşi, nevoie de ajutor, am spus. Sau nici nu ar fi trebuit să te deranjezi să stai de vorbă cu mine. Nic crede că eşti un bufon. A făcut vreodată haz de sabia ta?

Colţul gurii lui Piet zvâcni în sus. La un moment dat, în toate lunile acelea, dispreţul lui Nic fusese observat şi înregistrat.

— Tot ce-ai spus tu este corect, spuse Piet. Ia asta. E în regulă.

Şi îmi dădu arma.

— Omoară-l.

Testul final. Dacă aş fi fost un copoi sau un spion, nu aş fi ucis un om neînarmat. Aceasta era linia pe care niciun om care mai avea o urmă de decenţă nu ar fi depăşit-o.

Mie câtă decenţă îmi mai rămăsese? Am ridicat arma; eram cu gândul la Lucy şi la copil. Omul acesta ajutase la răpirea şi abuzarea unor femei, la ducerea lor în sclavie. Făcea trafic de arme. Pătrundea ilegal în bazele de date guvernamentale şi fura informaţii. Făcea comerţ cu fotografii cu copii agresaţi şi abuzaţi sexual.

Iar eu ce eram, un tribunal pe două picioare?

Probabil că da.

El sau eu. Iar împreună cu mine, familia mea.

Am tras.

Glonţul l-a nimerit pe Nic în piept şi acesta s-a prăbuşit pe spate. O lovitură greşită. Nu l-am omorât dintr-un foc. Scuze, Nic. El îmi aruncă o privire agonizantă şi plină de ură, eu trăsei

din nou şi faţa lui nu mai avu nicio importanţă.

Nu o voi mai vedea decât, poate, în visele mele.

Mi-am scos cămaşa din pantaloni, mi-am şters amprentele de pe pistolul Glock şi i-am înapoiat arma lui Piet. Mâna nici nu-mi tremură. Iar pentru o clipă, ultimele cinci secunde mi se părură ca o viaţă care aparţinuse unui om diferit.

— Ei bine, spuse Piet în tăcerea care se lăsase.

Privi în jos, la cadavrul lui Nic.

— Ei bine, am repetat eu. Bine, bine, bine.

Cine eram eu acum?

— Să trecem la treabă. Arătă spre marfă. Îmi plac ideile tale, dar deja dispun de o încărcătură de bunuri pe care să o folosesc drept camuflaj. Tu mi-ai reconfirmat părerea despre ceea ce ar funcţiona cel mai bine.

Ce putea fi mai frumos decât nişte bile albe din partea unui traficant? Am examinat cutiile. Ţigări contrafăcute.

— Urmează să transporţi marfa ta nemaipomenită şi ultrasecretă în cutiile cu ţigări contrafăcute, pe care le vei vinde în Statele Unite şi îţi vei dubla profitul. Doi iepuri, un singur foc.

— Maximizez profitul.

Piet era mult mai inteligent decât părea. Arătă spre cutii.

— Valorează vreun milion de euro.

Am arătat spre transmiţătorul distrus, făcut bucăţi.

— Ar fi bine să nu fi fost şi un dispozitiv de urmărire în chestia aia. Pentru oricine ar fi lucrat Nic, dacă s-a întrerupt legătura aceia vor veni încoace.

— Motiv pentru care vom lua totul de aici chiar acum. Femeile, ţigările.

Se întoarse spre gemeni şi începu să împartă ordine categorice într-o olandeză colocvială.

Cum puteam să duc fetele într-un loc sigur fără să mă deconspir? În momentul acela, nu aveam cum. Iar acest gând mă duru.

Am auzit un sunet metalic uşor. O uşă deschizându-se. Din locul în care mă aflam, nu vedeam uşa de la intrare: nenumăratele cutii cu ţigări contrafăcute formau un adevărat labirint între locul în care mă aflam şi uşa din faţă.

Contam pe faptul că nou-sositul era Mila. Iar asta însemna că voiam ca Piet să vină cu mine în partea din spate, lăsându-şi prizonierele şi bunurile nepăzite.

— Aştepţi pe cineva?

— Nu, şopti el.

Ne-am sprijinit de perete. Stive de cutii ne blocau o parte din câmpul vizual. Făcu un gest spre gemeni, care se aşezară în faţa noastră, mai aproape de uşă.

Îşi făcu apariţia o siluetă. Care nu era Mila. Intră un tânăr asiatic, purtând o jachetă care nu i se potrivea prea bine şi nişte blugi lălâi. Avea părul negru şi des, prost tuns; smocuri de păr îi stăteau în sus, ca nişte mici semne de exclamare.

— Lucrează pentru Nic, spuse Piet. E un hacker.

Din cine ştie ce motiv, se retrase spre masă.

Puştiul asiatic înaintă împiedicat în lumina difuză şi am văzut că fusese bătut. Fezandat bine. Unul din gemeni – cel chel – spuse:

— Hei, ce cauţi aici?

Răspunsul veni sub forma unui glonţ care şuieră şi-l nimeri în gât pe geamănul chel. Acesta se prăbuşi la pământ. Fratele lui scoase un strigăt surprins şi începu să tragă în cutii cu puşca de asalt. Norişori de praf maroniu dansau în aer; bucăţele de ţigări şi tutun explodând în nori miniaturali în urma impactului gloanţelor care străpungeau cutiile.

Iar cineva aflat la adăpost, în apropierea intrării, trase în câteva becuri. L-am văzut pe băiatul asiatic ţipând şi fugind, fiind apoi nimerit de un glonţ şi prăbuşindu-se pe jos.

Haos. Întuneric aproape total. Nu-i puteam lăsa să riposteze cu foc pentru că putea fi, totuşi, Mila. Piet fugi pe după un colţ al stivei de cutii, iar eu l-am urmat.

Ping! Încă un bec făcut ţăndări. Mai rămăsese unul singur, chiar deasupra mesei metalice.

Am zărit o siluetă lângă noi care trăgea o rafală spre geamănul rămas. Un bărbat brunet. Piet trase înainte ca eu să pot reacţiona, iar bărbatul se rostogoli, ţipând ceva în engleză. Atât el cât şi Piet se ridicară să tragă, iar eu îl smucii pe Piet înapoi, scoţându-l din linia de foc. Pentru moment, aveam nevoie de el viu.

— Fir-ar să fie, ce dracu'...

Piet tuşi.

— Ăştia precis sunt copoii, am spus. Cine altcineva i-ar fi dat lui Nic o asemenea unealtă? Trebuie să ieşim naibii afară.

Am fugit împreună, şi o rafală de gloanţe sfâşie labirintul de

carton.

52.

Am auzit un zăngănit, un obiect din metal căzând pe ciment, după care o explozie despică una din stivele cele mai mari de cutii cu ţigări. Din rămăşiţele care zburau prin aer izbucni o flamă; aroma fierbinte şi dulce de tutun se răspândi prin aer. Zgomotul exploziei aproape că mă asurzi. M-am întors spre Piet în timp ce acesta trăgea la rândul lui şi l-am văzut, prin vălătucii de fum, ochind un bărbat.

August. Firma era aici.

L-am apucat de braţ pe Piet, stricându-i lovitura. Glonţul şuieră la stânga lui August şi acesta se adăposti în spatele unui strung nou. Nu mă văzuse.

— Ce n-ai...

— Fugi, du-te odată! l-am împins eu pe Piet spre ieşire.

M-am întors în fugă spre atacatori, am făcut o voltă peste strung şi l-am izbit cu ambele picioare pe August într-o parte a capului când acesta încerca să se ridice. Căzu pe jos. Nu credeam că mă văzuse. Trebuia ca lucrurile să rămână astfel, fără să fiu nevoit să-l omor. I-am înşfăcat arma.

Geamănul care mai rămăsese fugi spre mine, aşteptându-se să-i trag lui August un glonţ în cap. În loc de asta, am ridicat arma pe care tocmai o luasem de la August şi am tras cu ea în geamăn, fix între ochi. A avut la dispoziţie cam o secundă să se arate uimit, înainte de a se prăbuşi.

Apoi am fugit mâncând pământul.

Dacă Howell m-ar fi luat acum în custodie, aş fi fost terminat. Mi-aş fi petrecut restul vieţii în închisoare. Nu puteam dovedi că lucram pentru binefăcătorii secreţi ai Milei, că încercam să mă infiltrez în interiorul unei reţele infracţionale. Nu aş fi fost decât un fost angajat înverşunat care se înhăitase cu un traficant de carne vie. Aş fi dispărut din nou în închisoarea lui Howell, pecetluit în piatră. Sau aş fi sfârşit mort şi îngropat, într-un mormânt anonim, fără să fiu plâns de nimeni. Toţi cei care mă credeau trădător, ar fi fost convinşi că avuseseră dreptate.

Am auzit un răcnet dinspre strung. Vocea lui Howell. Strigând.

Am trecut în fugă pe lângă trupul lui Nic. Piet îşi făcu iar apariţia, cu arma în mână, şi deschise focul în urma mea, determinându-l pe Howell să se adăpostească din nou. Am văzut cum Howell trăgea la rândul lui, după care – în momentul în care Piet se opri să-şi reîncarce arma – am observat că se trăgea dinspre uşa de la intrare.

Cineva trăgea în Howell din partea opusă.

El se întoarse şi trase la rândul lui. De partea cealaltă a uşii de oţel am auzit cum fetele captive ţipau şi plângeau în hohote.

— Vino, l-am înşfăcat eu pe Piet.

— Nu. Nu le las aici pe târfele alea.

— Nu merită să-ţi rişti libertatea pentru ele. Nu merită să pierzi afacerea cea mare pentru ele.

Vedeam pe faţa lui că ura faptul că trebuia să renunţe, însă mă ascultă.

Fugirăm pe un hol şi ne năpustirăm afară, în atmosfera înnorată a zilei cenuşii. În spate era parcată o dubă marca Volvo.

Piet scoase o cheie electronică. Farurile dubei clipiră; aceasta scoase clicul mult aşteptat al deblocării. Sărirăm înăuntru; Piet introduse grăbit cheia în contact şi puse maşina în marşarier. Zvâcnirăm cu spatele, în linie dreaptă, Piet nemaipierzând timpul să manevreze maşina ca să o întoarcă.

Când ne îndepărtaserăm vreo nouă metri, Howell ieşi pe uşa din spate a clădirii.

Mă văzu şi pe chip i se zugrăvi o expresie încruntată. Greşise când îmi acordase fie şi o încredere temporară. Eram un trădător. Un criminal.

Dovada acestui fapt se afla chiar atunci în faţa ochilor săi şi o luase la fugă.

Piet răsuci volanul şi maşina se repezi pe lângă marginea unei clădiri, ieşind cu viteză din raza lor vizuală.

— Vor pune baraje rutiere, am strigat eu.

El învârti doar volanul dubiţei şi apăsă acceleraţia până la podea. Ieşirăm în trombă din parcul industrial, accelerând pe drumul de servitute, făcând slalom printre câteva maşini care rulau cu viteză mai redusă.

— Trebuie să ne îndepărtăm suficient de mult de ei şi să găsim o altă maşină, spuse el. Putem lua maşina cuiva. În apropiere este o şcoală; o mamă nu s-ar lupta cu noi.

— Dar ne va vedea feţele.

— Mai ai un glonţ pe ţeavă?

— Hai să alegem varianta cea mai simplă. Pot să pornesc din fire orice maşină.

— Ia prea mult timp. Frustrat, lovi volanul cu mâna. Mi-e ciudă că le pierd pe târfele alea.

Scăpasem de grija femeilor captive; Howell se va asigura că le va pune la adăpost. Acum nu trebuia decât să-l împiedic pe Piet să mai omoare pe cineva ca să facem rost de o maşină.

— Ăia nu erau copoi, am spus eu. Altfel ar fi blocat până acum ieşirea din parcul industrial. N-au făcut-o. Atunci pentru cine naiba lucra Nic?

Piet nu răspunse nimic timp de un minut, aşa că am răspuns în locul lui.

— Pentru rivali.

— Pentru rivali? întrebă Piet. Vrei să spui pentru alţi traficanţi.

— Sau poate cei pentru care lucra turcul, oricare ar fi fost aceştia, am spus.

M-am întrebat dacă Piet va aminti acum numele lui Bahjat Zaid.

— Ei bine, atunci ne vom ocupa noi de acea problemă.

Mi-a plăcut acel noi, deşi omul acesta era un tovarăş de coşmar. Era foarte bine dacă el credea că formăm o echipă; era mai uşor pentru mine să-i înfig cuţitul în coaste când va sosi momentul fericit. M-am străduit să înlătur acest gând. Să-mi facă plăcere să ucid oameni? Era o decădere care nu mă interesa în niciun fel.

Piet conduse până la un alt parc industrial întins, înveşmântat în anonimitatea cenuşie a betonului. Pe chip i se citea o încăpăţânare încruntată; părea aproape nerăbdător să găsească o victimă ca să-şi potolească furia.

Zări un tânăr care căra o cutie, îndreptându-se spre un Mercedes parcat ceva mai departe de restul maşinilor.

— El. O vom lua pe a lui.

— Nu vreau să omori pe cineva pentru o maşină, Piet. Fiecare mică infracţiune pe care trebuie s-o facem este o piedică în calea reuşitei afacerii celei mari.

— Nu-mi vorbi de parcă n-aş mai fi lucrat niciodată până acum, spuse el cu supărare în voce.

— Nu o fac. Dar ucide numai atunci când este absolut

necesar. Era un adevăr. Încă nu este nevoie să faci asta.

Faţa i se înroşi. Nu-i plăcea să i se facă morală.

— Mă ocup eu de maşină. Fără să-l omor pe tip. Tu rămâi aici. Păstrează-ţi capul la cutie. Nu vreau să te vadă.

— Te va vedea pe tine. În acest caz, omoară-l tu.

— Nu mă va vedea. M-am strecurat din maşină în timp ce Piet încă o conducea, am trântit uşa şi am luat-o la fugă. Tipul, slab, cu ochelari, dădu să se întoarcă spre mine şi atunci l-am lovit – o singură lovitură precisă la baza gâtului. L-am prins în timp ce se prăbuşea. L-am scos din văzul lumii, l-am aşezat uşor în faţa unui alt grup de maşini parcate, unde erau o fâşie îngustă de iarbă anemică şi zidul de beton al complexului de birouri. Respiraţia lui era regulată.

Avea cheile Mercedesului în buzunar şi le-am pescuit de acolo. Piet deja ieşise din dubiţă şi fugea spre mine. Am alergat la Mercedes, l-am descuiat şi m-am strecurat la volan.

— A fost foarte lin, spuse el. Însă tonul vocii nu era admirativ. Unde ai învăţat să faci aşa ceva?

— În forţele speciale canadiene.

Nu a mai spus nimic. Am şters-o din parcul industrial.

— Încotro? l-am întrebat.

— Nu sunt sigur că am încredere în tine, Sam, spuse el. Şi strânse mai tare puşca de asalt pe care o ţinea în mână.

53.

Mila fugi. Trăsese patru rafale, bine calculate, în atelierul de strungărie. Voia să deruteze, să neliniştească. Îl nimerise pe blond în braţ şi îi silise pe Howell şi pe oamenii lui să se concentreze asupra sa timp de un minut întreg, ceea ce, spera ea, îi permisese lui Sam să fugă.

Apoi se retrăsese, străbătând în fugă spaţiul de parcare şi ajungând după colţ. Un semn pe care scria „Închis” – Gesloten – era atârnat de uşa unui birou, iar ea meşterise ceva la lacăt cu instrumentele din buzunar, strecurându-se apoi înăuntru înainte de a putea fi reperată de cineva. Trânti uşa, care se închise, şi se grăbi să ajungă la fereastra acoperită de o perdea a biroului ca să privească afară.

Cinci minute mai târziu, îşi făcură apariţia Howell şi cei doi oameni ai săi. Nici urmă de hacker-ul chinez. Blondul solid îşi ţinea braţul strâns, iar jacheta îi era îmbibată de sânge. Celălalt bărbat, nimerit în picior, mergea împiedicat. Ambii arătau mai degrabă scoşi din sărite, decât răniţi. Pe chipul lui Howell se citea o furie oarbă.

Dubiţa se îndepărtă. Deci asta era! Howell nu trata locul crimei ca un loc al crimei. Poate avea să sune la poliţia olandeză, însă atunci va avea de dat nişte explicaţii: cum de ajunseseră la acel depozit nişte angajaţi ai Firmei, care se implicaseră într-un schimb de focuri. Cu toate că parcul industrial părea neglijat şi pustiu, cineva aflat în apropiere ar fi putut auzi împuşcăturile şi să fi chemat poliţia.

La zece secunde după plecarea dubiţei, Mila luă o decizie. Howell nu aştepta poliţia, însă asta nu însemna că nu-i chemase şi că aceştia nu puteau ajunge peste câteva minute. Avea foarte puţin timp ca să cerceteze clădirea.

Se strecură din nou în vechiul atelier de strungărie. Mirosea înţepător, a focuri recent trase; şi mai era aroma dulce a tutunului.

Lângă unul din strunguri, observă o porţiune mare acoperită cu stropi de sânge. Studentul chinez încasase un glonţ în cap. Îşi coborî privirea spre el, însă nu-l văzu respirând. Încă mai avea actele de identitate şi i le luă; orice ar fi putut întârzia investigaţia poliţiei era în avantajul ei. Cercetă un birou abandonat. Era pustiu. Se grăbi să parcurgă întregul spaţiu al biroului, încordată, cu respiraţia tăiată, aşteptându-se să descopere cadavrul lui Sam. Nu era, însă, nici urmă de el.

Apoi se îndreptă spre un hol scurt, unde găsi o uşă de oţel închisă. Aici. Aici trebuiau să fie.

Mila deschise lacătul cu atenţie, cât putu de încet. Mecanismul cedă, iar mâna îi reveni pe armă. O respiraţie profundă ca să se liniştească, îşi potrivi arma şi lovi cu piciorul în uşă. Fu întâmpinată de ţipete. Opt femei, goale pe jumătate, învineţite, legate cu lanţul de un perete.

Pentru o clipă, se clătină. O durere ascuţită ca o lamă de oţel îi străpunse pieptul, trimiţând durerea până în şira spinării. Le privi pe femei, iar acestea o priviră. Simţi apoi izbucnind până în lăuntrul oaselor ei o forţă plină de indignare. Izvora din răzbunare. Oare Howell nu-şi dăduse seama că femeile acestea

se aflau aici? Sau nici nu-i păsa? Sau, poate, avea să cheme poliţia printr-un apel anonim ca să le anunţe prezenţa? Nu avea nicio importanţă. Ea nu putea, nu voia, să le lase de izbelişte.

Cele mai multe îşi păstrau ochii în pământ, însă una, o adolescentă roşcată, îşi înălţă privirea şi se uită la ea.

Mila încercă să i se adreseze în engleză.

— Este OK. Totul este bine. Acum eşti în siguranţă.

Fata cu păr roşcat îi vorbi în limba moldovenească.

— Tu cine eşti?

Mila i se adresă în aceeaşi limbă. Cuvintele aveau gustul unui desert dulce care îi plăcuse la nebunie în copilărie.

— Vei fi în siguranţă. Te scot eu de aici. Oamenii răi au plecat.

— Tu cine eşti? întrebă roşcata din nou.

— O prietenă. Vreau să faci exact ce-ţi voi spune, pentru că s-ar putea să nu avem prea mult timp la dispoziţie. Acolo unde te voi duce, vei fi în siguranţă. Iar apoi vei merge acasă la tine.

— Nu avem bani să ne întoarcem acasă, spuse o altă femeie. Avea buzele vineţii din cauza loviturilor.

— Ştiu, spuse Mila. O să am grijă de voi toate.

Se duse din nou în hol, îngenunche lângă corpul lui Nic. În buzunarul său găsi un set de chei de cătuşe. În palma lui văzu transmiţătorul lui Sam, făcut bucăţi. Îl luă din mâna cadavrului şi îl piti în buzunarul ei.

Mâinile îi tremurară când eliberă femeile din cătuşele cu care fuseseră legate. Mintea i se umplu de senzaţii uitate: vuietul estompat al traficului de pe bulevard, mirosul de pizza ieftină, căldura armei din fiecare mână, briza care intra prin ferestrele deschise într-o noapte caldă din Israel, când ea străbătea încăperile damnatelor, singurul bărbat pe care-l lăsase în viaţă răcnind că o va urmări şi o va omorî într-o zi pentru ceea ce făcuse. Mila alungă aceste amintiri.

Două femei, tot din Moldova, începură să geamă şi să plângă, nevenindu-le să creadă că groaznicul calvar aproape se sfârşise.

Ea se gândea: au nevoie de un adăpost, de medici, de documente. Nu se gândea la Sam Capra. Pentru moment, acesta trebuia să se descurce de unul singur.

54.

— Eşti un nemernic, am spus, urmărind arma îndreptată spre mine. Tocmai ţi-am salvat viaţa. Dacă voiam să te omor, aş fi putut să te împuşc în spate când fugeam spre maşină.

— Dar nu te cunosc. Iar tu îţi faci apariţia şi totul începe s-o ia razna.

— Totul a luat-o razna din cauză că Nic s-a întors împotriva ta. Ţi-am dezvăluit ce punea la cale, iar tot ce s-a întâmplat de atunci dovedeşte că încerca să te înşele.

— Dar nu te cunosc. Logica nu era punctul lui forte. I-am pierdut pe toţi. Pe toţi.

Era speriat.

— Ascultă, Piet. Am câţiva prieteni în Amsterdam. Poate că-i cunoşti şi tu. Gregor, care avea o ceasornicărie la Praga, locuieşte acum aici. Era un prieten de-al lui Nic. Am făcut câteva afaceri împreună anul trecut. Întreabă-l de mine.

Îmi asumam un risc foarte mare, sperând că Gregor îmi va cânta în strună. Bine aţi venit pe muchie de cuţit.

— Îl ştiu pe Gregor. Ţăcănitul cu ceasurile. Cine altcineva? Mai dă-mi un nume. Unul singur nu este suficient.

Singura persoană pe care o mai cunoşteam era Henrik, barmanul cu voce moale de la Rode Prins, şi nu vorbisem cu el decât o dată sau de două ori. Dacă, însă, era inteligent, m-ar fi putut acoperi. Habar n-aveam dacă era la curent cu ce ne îndeletniceam, Mila şi cu mine. Iar dezvăluindu-i lui Piet cafeneaua Rode Prins, îi dezvăluiam ascunzătoarea mea din Amsterdam. Mila avea să-mi tăbăcească fundul.

Nu avea, însă, importanţă dacă Piet va face legătura între mine şi Rode Prins; urma, oricum, să moară în curând.

— Obişnuiesc să beau într-un local numit Rode Prins, pe Prinsengracht. Îl ştii?

— Am băut cândva ceva acolo.

— Henrik, un barman care lucrează acolo, mă cunoaşte.

— Ce bei de obicei?

— Bere. Henrik mă servise o singură dată, dar băusem bere la recomandarea lui. Mi-am ţinut respiraţia. Nu sunt chiar original.

Îşi manevră telefonul, încercând, probabil, să afle numărul de telefon de la Rode Prins printr-o căutare pe internet. A apăsat o

tastă, astfel încât să pot auzi ce se discuta.

Numai că pentru Piet eram Peter Samson. Iar pentru Henrik eram doar Sam. O, Doamne.

Se auzi vocea lui Henrik.

— Rode Prins.

— Cu Henrik, vă rog.

— La telefon.

— Henrik, o să ţi se pară foarte ciudat, dar cunoşti cumva un domn pe nume Samson care bea din când în când pe acolo? Nu este olandez.

Pauză. O pauză dureros de lungă. Parcă simţeam deja ţeava pistolului lui Piet lipită de tâmpla mea.

Henrik spuse:

— Samson? Vrei să spui Sam?

— Da, aşa îi spui tu?

Slavă Domnului, slavă Domnului!

— Da, toată lumea îi spune Sam. Păr brunet, înalt de statură, în jur de douăzeci şi cinci de ani.

— Da. Ce este el?

— Vrei să spui, ce naţionalitate are Sam? Nu ştiu. Stai puţin. L-am văzut la un moment dat scoţând nişte chestii din buzunar ca să ajungă la bani, şi punându-le pe bar. Avea un paşaport canadian. Asta am observat atunci.

— Ai idee cu ce se ocupă?

— Habar n-am. E unul din aceia care nu vorbeşte prea mult despre propria persoană. A intrat în vreo încurcătură?

— Nu, nu. Ce-i place să bea când trece pe acolo?

— Heineken. Uite ce e, eu am treabă aici, iar tu aduci destul de mult cu un afurisit de hărţuitor. Îţi plac, poate, ochii lui verzi? În vocea lui Henrik se simţea un uşor dispreţ. Vrei să aranjezi o întâlnire cu el? Sam nu prea înclină pe partea aia din câte-mi dau eu seama, dar poţi să laşi numărul tău de telefon.

Piet închise. Urmă o tăcere lungă de vreo cinci secunde.

— Îmi place că nu vorbeşti despre ceea ce faci. Nu-mi plac oamenii care vorbesc prea mult.

A format un alt număr de telefon.

— Spune ceva, şi eşti un om mort, mă avertiză Piet.

— Alo? spuse o voce.

Gregor. Puteam fi un om mort în următoarele zece secunde.

55.

— Gregor. Piet la telefon. Cunoşti un bărbat pe nume Samson?

O pauză care a făcut să-mi sară inima din piept.

— Da. Dar nu foarte bine. Stabilirea acelei distanţe atât de importante. E în oraş, spuse Gregor.

— Şi cu ce se ocupă?

— Hm. Aş descrie asta, în termeni politicoşi, ca o activitate de transport.

— Şi cu mai ce?

— Nu prea ştiu. Gardă de corp, la nevoie. Sam este periculos într-o luptă.

— Când l-ai cunoscut tu, pentru cine lucra?

— Pentru Big Vlad, care acum e mort. A scos din sărite nişte nigerieni şi l-au găsit în baie, tocat cu maceta. Sam a mai lucrat şi cu Djuki.

— Sam e de încredere sau nu?

— E de încredere. Un fel de ştie-tot. Poate, însă, şi să transporte tot felul de mărfuri. Avea legături cu transportatorii oficiali.

Asta uşura lucrurile.

Simţeam cum aerul îmi alimenta din nou plămânii – o respiraţie adâncă. Gregor repeta nişte cuvinte pe care le credea adevărate.

— Mulţumesc, Gregor. Ţie cum îţi mai merge treaba?

— Bine, dar cam încet. Îţi vine să crezi că oamenii nu mai poartă ceasuri atât de mult acum, de când au telefoane care le indică ora?

Piet nu-i răspunse la întrebare.

— Pot să îndrept spre tine o afacere importantă. În foarte scurt timp.

— Grozav. Bine. Acum sesizam tensiunea din vocea lui Gregor; nerăbdarea sa de a încheia discuţia.

— Mulţumesc, Gregor. Ne auzim în curând. Piet închise telefonul. Ţeava pistolului rămase la locul ei.

— Ce naiba mai vrei? Un CV?

Am tras maşina pe marginea şoselei, alegându-mă cu un claxon de la camionul din spatele meu. M-am întors să mă uit la Piet.

Piet era speriat de moarte.

Afurisitul ăsta cu sânge rece avea probleme mari. Îşi pierduse aliatul, care îl trădase în favoarea unui inamic nevăzut. Îşi pierduse punctul de distribuţie pentru o mulţime de bunuri contrafăcute, precum şi pentru comerţul cu sclavi. Pierduse doi oameni pe care conta. Pierduse un depozit plin de marfă şi sclavele sexuale pe care clienţii lui aşteptau să li le expedieze. Tocmai pierduse o grămadă de bani. Fusese trădat de Nic şi era urmărit. Asta, pe lângă faptul că turcul îi trâmbiţase numele în tot oraşul. Piet era pe punctul de-a deveni o problemă, iar el ştia acest lucru.

— Totul va fi bine, Piet. Stai calm. Şi am împins cu atenţie arma astfel încât aceasta să fie îndreptată spre podeaua maşinii în loc de corpul meu.

El îmi permise asta.

— Nu cred că vrei să-ţi anunţi şeful că azi ţi-a mers atât de prost, am spus.

— Taci naibii din gură şi hai să bem o bere. La Rode Prins ăla.

56.

Am intrat în De Rode Prins. Nu era foarte aglomerat; un grup de tineri ocupa masa cea mai mare, râzând, bând bere, vorbind despre sport. O femeie stătea singură, sorbind o bere şi studiind un ghid al oraşului. În spate, într-un colţ, un grup de turişti scoţieni dădeau pe gât nişte beri şi se serveau din platouri cu brânză, cârnaţi şi bucăţi prăjite dintr-un preparat misterios; un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum frumos, stătea la capătul cel mai îndepărtat al barului cu un pahar mic de jenever[39], citind un ziar. Aş fi putut iubi Rode Prins, pentru că era un bar adevărat şi liniştit de cartier. De pe perete, prinţul pătat cu roşu ne privea pe toţi de sus.

Nici urmă de Mila. Henrik stătea în spatele barului şi i-am adresat o imperceptibilă înclinare din cap.

— Te-a căutat un tip, spuse Henrik.

Am arătat spre Piet cu degetul gros.

— Prietenul meu. M-a găsit.

---

[39] Jenever – gin olandez (n.tr.).

Henrik dădu din cap. Piet comandă două beri Heineken pentru noi doi; ne-am aşezat în capătul opus al barului faţă de locul în care era aşezat bărbatul în costum.

O dilemă, am gândit eu când Henrik ne aduse berile. Piet părea mai liniştit. Avea nevoie de mine şi încă tare de tot. Acum era pe terenul meu şi puteam să-l bat până îl lăsam inconştient, să-i car sus fundul nenorocit şi să-l interoghez în forţă ca să-mi spună unde se afla şleahta lui. După care probabil l-aş fi omorât, din moment ce era exclus să-l dau pe mâna poliţiei câtă vreme mai aveam nişte treabă de făcut. Dar acum, cu o infiltrare la activ şi un atac asupra resurselor sale, Edward s-ar putea s-o dea în bară, să fugă în cele patru zări şi s-o ia cu el pe Yasmin Zaid. Aveam nevoie de Piet viu şi aveam nevoie de el pentru camuflaj.

— Nu este o zi bună pentru tine, i-am spus eu şoptit.

Piet sorbi din bere. Ar fi trebuit să se ducă glonţ la şeful lui, Edward. Însă nimănui nu-i place să fie purtătorul unor veşti rele.

Am început, încet-încet, să-l încolţesc.

— Îmi dau seama de situaţia dificilă în care te găseşti. Tu îţi conduci afacerea de aici. Poate că Nic te ajută să falsifici documente la calculatorul lui. Cei mai mulţi bani îi faci datorită femeilor, pe care le transporţi până aici din Europa de Est. Şi ai fost angajat pentru o afacere de mari proporţii, împreună cu tipul ăsta, Edward. Faptul că trebuie să transporţi nişte marfă până în America te-a scos din zona ta de confort.

El îmi aruncă o privire.

— De ce crezi că am plecat eu brusc din Praga? Frate, şi ce-am mai stat pe-acolo!

Am clătinat din cap, am sorbit din bere. Omorâsem doi oameni cu nicio oră în urmă, iar acum stăteam într-un bar la un pahar de băutură. Ei nu se vor mai bucura niciodată de răcoarea plăcută pe care ţi-o lasă berea în gură. În regulă. Făcuseră propriile alegeri. Dacă nu i-aş fi omorât eu, ar fi murit oameni nevinovaţi. Nu aveam de gând să zăbovesc cu gândul la ceea ce făcusem. Nu eram nici mândru de asta; ce fusese, fusese. Era important, însă, ca Piet să creadă că eram la fel de infect ca şi el. Mâna nu-mi tremură când am apucat paharul cu bere. Rămase fermă.

— Lui Edward nu-i vor plăcea prea mult veştile astea, nu-i aşa?

— Nu.

— Iar el nu concediază oamenii.

— Nu.

— Ce fel de om este Edward?

Piet stătu să se gândească.

— Foarte deştept, dar un nemernic. Este englez. La un moment dat ne-a spus că obişnuia să joace pe scenă. Nu ştiu unde, poate în vreo localitate izolată. Specialist în falsificare – cred că este posibil să fi lucrat în serviciile secrete la un moment dat. Este bun în a-i convinge pe oameni să-l urmeze. Vorbeşte ca şi când ar fi crescut într-o familie cu bani. Şi aruncă cu bani în jurul lui.

— De unde ştii atât de multe despre el? Ar fi trebuit să-şi ţină gura.

— Lui Edward îi place să pară cel mai important om dintr-o încăpere. Asta presupune adesea şi lauda de sine.

Sosise timpul să ne jucăm.

— Ai putea fi nevoit să-l dai afară.

— Să-l dau afară?

— Ştii şi tu, unii clienţi aduc prejudicii profitabilităţii. Este ceea ce s-a întâmplat la Praga. Eu i-am dat afară pe clienţii care-au încercat să mă înşele.

Piet râse.

— Iar acum, o ţii într-o fugă.

— Nu; m-am dat la fund. Era mai bine ca, dacă nu voiam să fiu trimis de pe lumea asta bună şi minunată, să mă mut în altă parte pentru o vreme.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că ştiu cum lucrează un tip ca Edward. Are de transportat o marfă de mare importanţă. Vrea să se folosească de reţelele noastre, de relaţiile noastre, pentru că are nevoie de noi. Dacă, însă, afacerea dă greş, nu va ezita să ne omoare. Am simţit că intram cu totul în pielea altcuiva; mi-am terminat berea şi i-am făcut semn lui Henrik să-mi mai aducă una. Ideea este că noi suntem oameni de afaceri, iar oameni ca Edward ne dau mai multă bătaie de cap decât merită.

— Nu pot să-l dau afară pe tipul ăsta. Atunci aş da eu de dracu’.

— Nu-ţi sugeram să faci asta, minţii eu. Trebuie numai să fii pregătit pentru orice eventualitate.

— Când o să-i spun ce s-a întâmplat...

— Faptul că ai mai aşteptat, îl va scoate din sărite, am spus. În momentul acesta trebuia să fiu vocea raţiunii, cineva în care Piet să poată avea încredere. Edward ar putea să fugă.

— Nu. Afacerea asta este prea importantă pentru el.

— Afacerea fiind care anume?

Îşi întoarse din nou privirea spre mine.

— Câţi prieteni ţi-au mai rămas, Piet?

— O mulţime.

— Şi sunt convins că acum, când Edward ăsta ar putea să sară cu arma după tine, se vor alinia cu toţii ca să te ajute.

El lăsă un timp sarcasmul să plutească în aer.

— Tu de ce-ai vrea să mă ajuţi?

— Pentru bani. Sunt cât se poate de previzibil. Şi la naiba, omule, acum am cam intrat şi eu până-n gât în chestia asta.

— Dacă nu-mi iese afacerea, eu nu am prea mulţi bani. Şi am nevoie de ei. Foarte mare nevoie.

Nu mă interesau în mod deosebit dificultăţile lui financiare. Indivizii ăştia erau cam toţi la fel: îşi asumau riscuri mari şi erau plătiţi cu bani mulţi, pe care-i risipeau pe tinichele şi prietene costisitoare.

— Uite cum stă treaba. În momentul ăsta eşti defect. Eu încă dispun de resurse ca să te ajut să transporţi ce mama naibii ai de dus pentru Edward ăsta. Ţi-ai pierdut echipa, ai pierdut o parte din capital. Fă-mă partenerul tău numai pentru afacerea asta. Îmi dai jumătate din profit.

— Jumătate! Obrajii începură să i se înroşească şi nu se strădui să-şi coboare vocea. Scoţienii şi bărbatul în vârstă se uitară la noi.

— Jumătate, am şoptit eu. Îţi scot şoriciul din foc.

— Mă subestimezi, Sam, şi încă foarte mult.

Cuvintele lui erau de o răceală de gheaţă.

— Eu cred că estimez situaţia în care se află fundul tău mizerabil chiar foarte bine. Îţi urez succes cu Edward. Şi cu poliţia, cu serviciile olandeze sau cu oricine mai vrea să te omoare. Între astea două, prevăd că vei avea o săptămână plină de lapte şi miere, ticălosule.

Am aruncat nişte euro pe tejghea şi m-am ridicat să plec. Dacă aş mai fi rămas, l-aş fi prins la ieşire, i-aş fi dus sus fundul mizerabil şi i-aş fi arătat eu ce era în stare să facă dintr-un

muritor, un soţ şi un tată care suferea.

M-a lăsat să fac cinci paşi înainte de a spune ceva.

— Îţi dau treizeci la sută.

— Patruzeci şi cinci.

— Patruzeci, şuieră el. Eu am pus afacerea la cale şi am muncit cel mai mult la ea. Tu mă ajuţi doar să o duc la bun sfârşit. Patruzeci.

Trebuia să-l las să câştige bătălia asta.

— Bine, patruzeci la sută.

Riscă să-mi adreseze un zâmbet; era acelaşi zâmbet pe care i-l adresase femeii captive şi am avut nevoie de ceva autocontrol ca să nu-i trântesc paharul cu bere în luciul dinţilor lui strâmbi.

— Atunci meriţi să ştii cu cine ne luptăm. Îşi coborî vocea.

— Da.

— Nu cu poliţia. Ci cu un om. Bahjat Zaid.

— Numele îmi sună cunoscut.

El ridică o sprânceană.

— Producător de echipament militar; citesc *The Economist*, înţelegi tu.

Am riscat să mă încrunt la el.

— I-ai contrafăcut marfa? L-ai tras pe sfoară?

— Eu, nu. Lui Edward îi poartă sâmbetele.

— Cei care fac afaceri legale nu angajează bandiţi.

— Zaid o face.

Cât de adevărat.

— Şi acest respectabil om de afaceri încearcă să pună beţe-n roate afacerii tale colosale? Voiam să ştiu dacă-mi va face confidenţe despre Yasmin. De ce nu sună, pur şi simplu, la poliţie?

— Are motivele lui.

Am luat o înghiţitură de bere.

— Ce transportaţi ilegal în Statele Unite?

— Nu pot să-ţi spun.

— Piet, trebuie să ştiu. Nu pot să ambalez şi să transport o marfă fără să ştiu ce este. Fii rezonabil.

Nevoia lui de-a avea încredere în mine învinse.

— Echipament militar.

— De care?

— Electronic.

Nu-mi plăcea această lipsă de precizie, dar nu eram sigur că-mi va spune mai mult, şi, oricum, nu într-un loc public.

— De care?

— Experimental. Zaid are motivele lui ca să nu implice poliţia.

Ce motive avea, oare?

Piet îşi termină berea şi urmări cum resturile de spumă alunecau în jos în paharul golit.

Ceea ce conta acum era să-i fac să se reunească în acelaşi loc pe Piet, Edward şi restul grupului. Trebuia să lucrez necontenit la acest aspect.

Aşadar. Să punem tăişul cuţitului asupra temerilor lui Piet.

— Deci ai intrat într-o belea. Transporţi ţigări contrafăcute în Statele Unite şi camuflezi echipamentul militar experimental al lui Edward în interiorul acestor colete. Acum ai pierdut ţigările şi modalitatea de a transporta ilegal marfa lui Edward.

Piet strânse din ochi.

— Sunt terminat şi nu-mi place să fiu terminat.

— Deci aşa. Avem nevoie de o marfă de transportat pentru a servi drept camuflaj pentru indiferent ce ar vrea Edward să introducă în America.

— Da.

Pentru o clipă, Piet semănă cu proprietarul stresat al unei micuţe afaceri, îngrijorat de creanţe şi de fluxul redus de numerar.

— Am o soluţie. Una, m-am gândit, care mă va aduce mai aproape de Edward, Yasmin şi restul grupului.

— Care?

— Să furăm nişte înlocuitori.

— Înlocuitori?

— Da. Deturnăm o încărcătură de marfă. De preferat, contrafăcută; în felul acesta, cei de la care ai fura-o nu se vor duce la poliţie, iar noi vom transporta marfa aceea secretă pe care Edward vrea să o ducă în State, în containerele cu marfă furată.

— Este o acţiune curajoasă, să furi un transport de marfă.

— Este lucrul cel mai uşor din lume, dacă ştii cum să procedezi. Dar tu şi cu mine nu putem să facem asta singuri. Tipul ăsta, Edward, trebuie să aibă nişte oameni ai lui, nu?

— Da.

— Atunci avem nevoie de ei.

— Ei nu sunt hoţi.

— Nici eu nu sunt, însă împrejurarea ne obligă. Vor să ducă echipamentul ăsta electronic, sau ce-o fi, în Statele Unite?

— Da.

— Ce fel de echipament este?

El se aplecă, apropiindu-se de mine. Îi simţeam deodorantul, mirosul vag şi neplăcut al pielii, izul de bere din respiraţie.

— Arme.

— Arme. Pentru cine?

— Nu te priveşte.

— De care?

— Cumplite, spuse Piet.

Pentru un moment, un lung, lung moment, nu am mai spus nimic, lăsând discuţiile din celelalte părţi din barul Rode Prins să se înteţească şi apoi să lâncezească. După care:

— Defineşte „cumplite”, am spus. Spre deosebire de tine, eu nu muşc mai mult decât pot să înghit.

Trebuia să-mi joc bine rolul şi era în regulă să fiu speriat de amploarea unei afaceri.

— Acum nu mai poţi da înapoi.

— Ai de gând să-mi spui cuvântul ăla care începe cu N?

— Cuvântul care începe cu N?

— Nucleare.

— O, Doamne, Piet începu să râdă. O, nu. Nu. Râse din nou. Nu!

— Am nevoie de amănunte.

— Înainte de a-ţi da alte detalii, trebuie să vorbesc cu Edward.

— Bine. Şi eu vreau să vorbesc cu Edward.

— De ce?

— Pentru că am dat la iveală ce ascundea Nic şi pentru că v-am salvat pielea. Vreau să fiu plătit. Vreau partea mea din treaba asta, Piet. S-a tras în mine şi merit să mă aleg şi eu cu ceva din afacerea asta. Am şuierat cuvintele. Aplică presiune, am gândit eu, fă-l să cedeze. Fă-l să cedeze acum. Fă ca lumea să pară o nicovală căzând din cer, într-un desen animat deformat, şi care să-i spargă capul. Nu vă dezvălui niciun amănunt despre modalitatea de transport, până când nu vorbesc cu Edward şi oamenii săi. Niciun amănunt.

Simţeam disperarea care începea să-l cuprindă. Erau o mulţime de indicii: umezirea rapidă a buzelor cu limba, felul în

care-şi ţinea sticla grea cu bere. Era un om care nu-şi pierdea cumpătul uşor şi îşi pierduse cumpătul rău de tot la gândul că-l decepţionase pe Edward.

El nu spuse nimic, aşa că l-am întrebat:

— Când trebuie să ajungă încărcătura voastră la Rotterdam?

— Poimâine dimineaţă.

— Înseamnă că nu avem prea mult timp, nu-i aşa?

Până a doua zi nu aveam suficient timp să pun la cale un jaf, însă am sperat că disperarea lor va fi tot atât de mare ca şi a mea.

— Edward nu se grăbeşte. Niciodată. Nu se va grăbi nici din cauză că am eu un termen limită.

În fereastra de oglinzi a barului, am văzut-o pe Mila trecând pe lângă noi. Nu ne privi, însă Piet o remarcă.

O privi mergând cu o admiraţie care făcu să-mi îngheţe oasele.

— Asta-i un număr prim.

— Trei sau cinci?

— Ce?

— Un număr prim. Ce, nu-ţi plac bancurile matematice?

— Matematica există numai pentru bani.

Mila dispăruse pe o uşă, în spatele barului Rode Prins. Voiam să vorbesc cu ea chiar acum, să aflu ce se întâmplase.

Piet îşi terminase berea.

— Vino cu mine, Sam.

Nu voiam să plec, însă am pus paharul de bere pe masă.

— Unde mergem?

— Dacă vrei să te întâlneşti cu Edward, o să te întâlneşti cu Edward. Să mergem.

În sfârşit! Avea să se întâmple. Mă voi duce neînarmat, însă voi da ochii cu bărbatul cu cicatrice. Îmi voi găsi soţia şi copilul.

Henrik ne privi plecând. M-am întrebat dacă Mila mă va urmări din nou. Dar nu m-am uitat nici măcar o dată în spate ca să-mi dau seama. L-aş fi putut face suspicios pe Piet.

57.

— L-am văzut!

Howell stătea în liniştea casei conspirative din Amsterdam. Afară, soarele primăverii dansa pe apele puţin adânci ale Herengracht; bicicliştii în trecere pedalau mai încet, bucurându-se de această zi plăcută. Howell simţea mirosul de praf de puşcă şi sânge ca şi când acestea i s-ar fi impregnat în haine.

— L-am văzut pe Sam Capra. A tras în noi. A lăsat în urmă un depozit plin cu marfă, pe care o bănuiesc a fi furată sau contrafăcută, şi o încăpere plină de femei care cred că erau sclave sexuale.

— Trebuie să existe o explicaţie raţională, spuse August.

Un doctor al Firmei se ocupa de braţul lui. Tresări când doctorul îi termină de cusut o copcă.

— Cred că a luat-o pe calea greşită cu mult înainte de a-i muri soţia. I-a trecut cuiva prin minte că, de fapt, el era mărul stricat şi nu ea? Că nu Lucy era forţa motrice care a făcut din el un trădător? spuse Howell. Îţi apreciez loialitatea faţă de Sam. Dar te previn, August, că aceasta este inadecvată şi irosită în ceea ce-l priveşte pe Sam Capra.

— Sau crede, eventual, că oamenii aceştia ştiu unde se află soţia lui.

— A tras în oamenii mei.

— Ai văzut cu ochii tăi?

Howell ezită.

— Nu.

August îi mulţumi doctorului, care părăsi încăperea fără să scoată un cuvânt. Apoi se întoarse spre Howell.

— Novem Soles.

— Poftim?

— L-ai întrebat dacă ştia ce înseamnă Novem Soles. Sunt un grup? Oamenii aceştia ar putea fi ei?

— Oamenii aceştia par să fie nişte traficanţi de duzină. M-aş mira să se fi dotat cu o denumire pompoasă în latină.

— Ce înseamnă Novem Soles, Howell?

Howell îşi încrucişă braţele.

— O expresie care a fost menţionată pe anumite canale de comunicaţie monitorizate şi care este legată de nişte cercuri infracţionale sau de oficiali guvernamentali care obţin venituri ilicite. Nu ştiu dacă este vorba despre un grup, un nume de cod pentru o persoană sau altceva.

— Bărbatul acela mort din Brooklyn avea un tatuaj cu cifra

nouă stilizată şi un soare. Novem soles, nouă sori. N-am dormit la ora de latină.

— Poate că Sam Capra lucra cu aceşti oameni la bomba aceea, iar acum ei îl vor mort. Sau poate că s-a întors împotriva noastră de când l-am lăsat să plece.

— L-am dat afară din Firmă; te surprinde că a ajuns în compania unor mizerabili? întrebă August.

— Crudul şi cumplitul adevăr este că singurii supravieţuitori din biroul de la Londra sunt soţii Capra. Cineva i-a recrutat, fie pe Lucy, fie pe Sam, fie pe amândoi. Ei i-au ucis pe oamenii noştri. Ei ne-au atacat fără teamă de repercusiuni. Iată ce este cu adevărat inacceptabil. Sam acţionează ca un criminal. Înfrumuseţează lucrurile oricum doreşti, August, însă este şi el un criminal.

— I-ai spus că ai dovezi că era nevinovat.

— Am minţit, spuse Howell. A fost o hotărâre pe care am luat-o pentru a-l lăsa să plece, ca să vedem ce va face.

— Atunci haide să ne folosim de contactele noastre în lumea interlopă de aici. Să încercăm să-i dăm de urmă. Voi vorbi eu cu el.

— Tu, spuse Howell, te întorci acasă cu primul avion.

— Domnule, nu faceţi asta. Lăsaţi-mă să rămân.

— Ai fost împuşcat, agent Holdwine. Du-te acasă.

— Îl veţi omorî pe Sam, spuse August.

— Numai dacă încearcă să mă omoare el pe mine, răspunse Howell.

— Domnule, solicit permisiunea de a rămâne. Rana mea nu este gravă şi...

— Solicitare respinsă. Du-te să te odihneşti, August. Citeşte o carte bună, priveşte la televizor. Ţi-ai câştigat dreptul la puţină linişte.

Howell ieşi, închizând uşa în urma sa. De cealaltă parte a uşii, August îşi făcea socotelile. Încă mai avea telefonul de rezervă în buzunar, cu numărul pe care i-l dăduse lui Sam pentru cazul în care cineva ar fi vrut să-l atace din nou în Brooklyn. Nu fusese utilizat niciodată. Îi păruse rău că Sam nu-l sunase după atacul din apartamentul lui. Fie nu avea încredere în el, gândise August, fie îl simpatiza prea mult ca să-l implice. Îi mai rămâneau, însă, câteva ore de stat în Amsterdam şi să spere că telefonul avea să sune.

58.

— Ştii cumva unde se află De Pijp?

— Da. Era în acelaşi cartier în care se găsea şi Albert Cuyp Market, unde îşi avea Gregor atelierul.

— Mergi acolo. Piet îmi dădu reperele necesare, o adresă şi formă un număr la telefonul lui. Da. Alo. Ascultă, am nişte veşti proaste. Atelierul de strungărie este compromis. Nic s-a întors împotriva noastră, ne spiona. Am un asociat care l-a dat în vileag. Grozav, acum îşi declara dreptul de proprietate asupra mea. Este posibil ca Nic să fi lucrat pentru acelaşi angajator ca şi turcul. Am fost atacaţi, dar nu de poliţie, ci poate de rivali. Gemenii sunt morţi, marfa noastră de camuflaj este distrusă. Ce vrei să faci în continuare?

Trebuie să fi fost Edward. Iar Edward va trebui să-l convoace pe Piet la o întâlnire. Atunci eram aranjat. Pe doi din ei îi omorâsem deja. Mi-am închipuit, după înregistrarea video pe care o văzusem, că mai rămăseseră vreo nouă care ar fi putut să o acuze pe Yasmin de omucidere.

Nouă ţinte şi Edward. Nu aveam arme la mine şi nici nu m-aş fi putut gândi să iau vreuna, pentru că urma să fiu percheziţionat înainte de-a fi adus în apropierea cercului format din oamenii de încredere ai lui Edward. Bine. Atunci va trebui să încep să-i omor înainte ca el să mă vadă, înainte ca el să mă recunoască. Dar cu ce? Cu mâinile goale?

Bahjat Zaid îi voia morţi pe toţi. Numai că Zaid mă minţise, mă evitase şi îi dăduse acestui grup nişte arme – dacă era să cred ce-mi spusese Piet – făcând toate acestea fără ştirea mea. Nu-mi plăcea să fiu un pion. Aşa că nu consideram că trebuia să-i urmez ordinele până în cel mai mic detaliu. S-o înşfac pe fiica lui şi s-o şterg de acolo era absolut suficient în ceea ce mă privea. Dar chiar şi atât, urma să fie o provocare aproape insurmontabilă.

— Am pierdut marfa, dar partenerul meu spune că ştie cum s-o înlocuiască.

Apoi ascultă. Spuse „da” de trei ori. Închise telefonul.

— Unde se află marfa pe care o putem prelua? întrebă.

— Nu poţi să furi o încărcătură care are acte în regulă, i-am spus. Nu-i poţi schimba ruta dacă vrei să fii sigur că ai un control

deplin asupra ei. Este posibil ca în interior să aibă cipuri GPID pentru a putea fi urmărită de poliţie. Trebuie furată de la cei care o falsifică. Aceştia nu se pot duce să reclame furtul la poliţie, iar dacă vor să încerce să şi-o ia înapoi, ai putea să-i depăşeşti prin armament.

— Nu vreau să fur din Rotterdam, spuse el. Oamenii aceştia mi-ar putea deveni clienţi mai târziu.

Nu pot să-i sufăr pe cei care gândesc pe termen lung. Am nevoie de ei panicaţi, nu raţionali. Mi-am atins interiorul obrazului cu limba.

— Nu avem timp...

— Va trebui să ne descurcăm. Începând de acum. Avem un termen limită. Dacă nu-l respectăm, Edward ne omoară pe amândoi.

Ei bine, eram pe cale să-i stric planurile. Dar dacă Edward şi Yasmin nu se aflau acolo unde ne duceam noi în acest moment? Ar trebui să continui şarada pentru a mă apropia de ei. Unde naiba aveam să găsesc transporturi de marfă contrafăcută pe care să le deturnez?

Am reflectat.

— Chinezii îşi transportă, de regulă, în etape miliardele lor de dolari în ţigări contrafăcute, adăpostindu-şi marfa în marile oraşe în timp ce se îndreaptă spre Occident, traversând Europa. Mi-am bătut uşor buza cu degetul. Deci aşa. Eu cred că şansa noastră cea mai mare stă în marfa contrafăcută chinezească ce este transportată spre Europa de Vest. Putem pune mâna pe un transport, îl reetichetăm, ascundem marfa noastră în interiorul lui şi-i dăm drumul spre America.

Piet se mai liniştise.

— De ce ai nevoie?

— De o echipă formată din cel puţin şapte oameni şi de arme. Cu amortizor. Vom avea nevoie de documente false pentru a trece în declaraţiile lor de expediere numele nostru, pentru eventualitatea în care vom fi opriţi.

— Şi cum vom găsi transporturile chinezeşti?

— Cunosc eu pe cineva, am spus. Speram, însă, ca Edward să fie în mâinile mele înainte de a trebui să dau acest telefon.

•

Casa era situată într-o zonă mai degradată şi mai ponosită a cartierului De Pijp.

Dacă aş reuşi să-i iau lui Piet arma înainte de-a intra, aş putea să străbat locuinţa şi să-i elimin pe cei dinăuntru. Aş fi mers, însă, pe dibuite. Era mai bine să cunosc planul casei, să văd oamenii şi apoi să dau lovitura. Presupunând că aveam să fac rost de o armă.

O, Doamne, presupuneam cam multe lucruri.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Ce bine ar fi fost s-o văd pe Mila venind în spatele nostru, cu braţele încărcate de... ei bine, cărând un braţ de arme. Strada era, însă, pustie cu excepţia a două femei care mergeau pe trotuar, cărându-şi pungile cu cumpărături.

Când ne apropiam, un bărbat cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari de soare în stil retro deschise uşa. Gura i se arcuia într-o curbă plină de cruzime. M-am încordat. M-am simţit de parcă pătrundeam într-o cameră de gazare. Iată ce ajunsesem să fac acum în viaţă: să omor. M-am întrebat cum arăta copilul meu; m-am întrebat cum era pielea lui la atingere, cum se simţea îmbrăţişarea unei mânuţe în jurul degetului tatălui său.

Îţi trec prin minte lucrurile cele mai prosteşti atunci când crezi că moartea este doar la un pas distanţă. Este ca şi când ai şti că mai ai timp să gândeşti numai câteva gânduri.

Bărbatul care îmi luase soţia şi copilul se afla înăuntru. Şi aştepta.

Piet spuse:

— E curat, însă tipul cu ochelari mă conduse în interior cu pumnul înfipt în şalele mele şi mă percheziţiona conştiincios, alunecându-şi mâna de-a lungul spatelui, picioarelor, în partea inghinală.

Dincolo de holul de la intrare, puteam simţi miros de mâncare condimentată, detergent de rufe şi transpiraţie. Alt bărbat, un blond, stătea în picioare la capătul holului. Trei de ucis. Dar îi voi omorî cumva.

O femeie tânără ieşi şi se postă lângă el. Purta blugi, un tricou ponosit şi ţinea o armă. Avea părul şaten, strâns la spate. Nu era Yasmin Zaid. Mă privi cu ochi inexpresivi. Patru de ucis.

Iar pe braţul ei, un nouă alături de un soare, stilizaţi. Exact ca ale tipului din Brooklyn pe care-l lichidasem cu ghidul despre baruri.

Mă întrebam dacă omul din umbră putea să-mi simtă frica, încordarea. Nu voiam să mor. Realizarea acestui fapt mă izbi ca

o greutate între umeri.

— Îţi place să faci asta, i-am spus, în timp ce el îşi plimba degetele, cercetător, în sus pe picior, spre părţile mele intime. Ai nişte mâini pricepute.

— Taci din gură! Vorbeşti când îţi spun eu, zise el într-o engleză perfectă.

Din moment ce pumnul lui se afla în apropierea coapselor mele, am decis că tăcerea era cea mai bună alegere. Îi vedeam arma în partea din spate a pantalonilor. Era bine de ştiut. Hotărâsem deja că voi lua arma femeii; o ţinea destul de lejer, ca şi când ar fi fost mai degrabă de recuzită decât o armă pe punctul de-a fi utilizată.

— Acesta este Samson, spuse Piet. E de treabă. El...

Nu a mai apucat să-şi termine fraza. Bărbatul cu ochelari trase un pumn zdravăn în gâtul lui Piet. Acesta se izbi de perete, sufocându-se, iar bărbatul cu ochelari – având vreun metru nouăzeci şi trei şi aproximativ nouăzeci de kilograme foarte îndesate – spuse:

— Nu sunt mulţumit de tine, Piet.

Piet – marele, tarele şi cu sabie ninja Piet – începu să implore:

— A, Freddy, te rog. Te rog!

— Cu toţii vrem să aflăm cum se face că ziua de azi a mers atât de prost. Cum de au murit Marc şi Dirk. Am presupus că aceştia erau gemenii.

— Nu-ţi poate răspunde dacă se sufocă şi moare, am spus eu.

Piet bolborosi ceva şi aduse un pic de culoare în încăperea aceea mohorâtă, începând să capete frumoasa nuanţă albastră a oului de sturz.

Freddy îmi aruncă o privire.

— Pe tine nu te cunosc.

— Mark şi Dirk au murit pentru că Nic ne-a trădat, am spus eu. Nic este mort. Răzbunarea a avut deja loc, dacă asta îţi doreşti. L-am omorât pe Nic şi voi face rost de nişte marfă bună, ca să vă ascundeţi jucăriile în ea.

— Erau prietenii noştri.

— Îmi pare foarte rău. Au murit în picioare. Şi el avea acelaşi tatuaj ca femeia, acel nouă din care o parte reprezenta un soare. Părea să fie de dată foarte recentă pe antebraţul său.

Indivizii ăştia erau Novem Soles? Indivizii ăştia erau... nimic. Ce făcuseră ei ca să intre în dosarele Firmei, înainte de plasarea

bombei în Londra?

Freddy îmi aruncă o privire lungă şi ciudată. Piet începu să lovească peretele. Bicepsul lui Freddy părea sculptat în marmură. Probabil că nu-şi ţinea arma la îndemână pentru că te putea ucide dintr-o singură lovitură.

Femeia spuse:

— Freddy, haide să ascultăm ce a venit Piet să ne spună.

Freddy îl lăsă să cadă pe Piet, care tuşi şi se rostogoli pe podeaua murdară. L-am ajutat să se ridice. Nu am reuşit, însă, să mă apropii de arma lui. Iar acum Freddy îşi scosese arma şi aceasta era foarte aproape de tâmpla mea.

Ne mână într-o cămăruţă de la capătul holului, iar eu gândii: „Iată, a sosit şi momentul adevărului”.

Însă încăperea era pustie. Nici urmă de Edward. Nici urmă de bărbatul cu cicatrice. Acesta nu se afla aici.

— Edward a vrut să ne vorbească, spuse Piet.

— Edward nu vorbeşte cu persoanele pe care nu le cunoaşte, spuse femeia.

Avea un accent ciudat, ca şi când engleza şi olandeza ei se amestecaseră într-un mixer lingvistic. Era drăguţă, în accepţiunea tehnică a termenului, în sensul că trăsăturile ei respectau proporţiile şi simetria, însă în acelaşi timp era urâtă. Ca şi când putreziciunea din sufletul ei îşi făcuse loc şi urcase la suprafaţă. Mi-a displăcut instantaneu şi cu intensitate.

— Asta înseamnă că cercul lui social trebuie să fie foarte restrâns, am spus.

— Aşa este. Femeia părea să fie responsabilă de conversaţie. Freddy nu-şi aducea contribuţia la această discuţie selectă.

— Numele meu este Samson, am spus. Iar tu eşti...?

— Demi.

Arătă cu un gest spre scaune. M-am aşezat.

— Ca actriţa?

— Ca actriţa. Ştiai că numele ei este foarte popular printre părinţii olandezi?

— Nu ştiam, i-am răspuns.

Ceva nu era în regulă. Păreau nişte borfaşi de mâna a doua, nici pe departe unii care să poată pune la cale multiple atentate cu bombă ca să se descotorosească de duşmani, sau care să şantajeze un magnat corporatist precum Bahjat Zaid. Pe când mintea mea trecea în revistă imaginile înregistrate ale execuţiei

turcului, am fost convins că Freddy, şi Demi, şi Piet, şi tipul celălalt se număraseră printre oamenii mascaţi din acea înregistrare. Recunoşteam masivitatea lui Freddy, basca de copil a olandezului, postura cu braţele încrucişate a lui Demi.

Casa era veche şi mirosea, iar ei arătau mai degrabă ca nişte tineri care se jucau de-a gangsterii decât ca nişte criminali adevăraţi. La televizor se difuza un desen animat cu SpongeBob, fără sonor. Din bucătărie se strecura un miros de floricele arse. Pe masă se afla o armă dezasamblată. Câtă neglijenţă.

— Edward când vine? am întrebat.

— Nu vine, răspunse Demi.

Se uită cum Piet se lăsa să cadă pe scaunul de lângă mine. Nuanţa albastră a feţei lui fusese înlocuită de un roşu intens. Era scos din fire.

— Unde naiba este? strigă el.

— Edward a spus că se asigură că marfa va ajunge la noi în bune condiţii. Se va întâlni cu voi după ce aveţi pregătită partea de călătorie spre America. Nu mai înainte.

Nu aveam cum să întreb dacă Yasmin Zaid se afla acolo.

— Asta este tot ce mi se pune la dispoziţie pentru a lucra?

— Ce vrei să spui?

— Cu Piet, sunteţi patru. Am nevoie de mai mulţi oameni ca să şterpelesc un transport.

— Piet a fost angajat ca să aranjeze transportul. Noi nu te ajutăm în niciun fel.

— Dar avem nevoie de mai mulţi oameni.

Nu aveam nimic de câştigat dacă-i lichidam pe cei din grupul acesta; nu erau toţi, iar Yasmin şi Edward nu se aflau aici.

— Nu vei ajunge să vorbeşti cu Edward sau cu oricine altcineva, până nu rezolvi problema transportului.

Am aruncat o privire în jur; nu era camera în care-o filmaseră pe Yasmin împuşcându-l pe turc. Nu era baza lor de operaţiuni. Dărăpănătura asta era doar un loc de refugiu.

Va trebui să pun operaţiunea lui Edward din nou pe roate. Era singura cale de-a ajunge în preajma lui şi a întregii şlehte, de-a mă apropia suficient încât să-i pot ucide, de-a mă apropia suficient încât să primesc răspunsuri.

Nu aveam încotro. Începând de a doua zi, trebuia să şterpelesc un transport de ţigări de la traficanţii chinezi înarmaţi până în dinţi, ca să pun mâna pe omul pe care-l vânam.

Ce noroc pe mine!

59.

Gregor spuse:

— Nu fac prea multe afaceri cu chinezii. Se uită la mine, apoi la Piet. Gregor înghiţi. Vorbesc serios, băieţi, nu cred că vă pot ajuta.

— Am doar nevoie de cineva din lanţul de contrafaceri, am spus. Tu trebuie să cunoşti pe cineva. E imposibil ca toate Rolex-urile astea să fie în întregime originale.

— Ba s-avem pardon, Sam, chiar sunt. Gregor reuşi pentru o clipă să pară ultragiat. Se întoarse spre Piet. Vă spun sincer că nu mă pot gândi la nicio persoană la care să vă trimit.

Aveam să-i rămân foarte îndatorat lui Gregor. Dar uciderea lui Piet şi îndepărtarea oricărui pericol care-l ameninţa pe Gregor ar fi fost, poate, o bună reglare de conturi.

— Trebuie să ştiu, Gregor. Sigur cunoşti pe cineva printre chinezi.

Gregor părea sfrijit, înfricoşat şi parcă se ferea din nou de o răceală. Scutură şi scoase dintr-o cutie o capsulă de usturoi pe care şi-o strecură printre buze, trăgându-şi nasul.

— Cunosc vreunul sau doi. Dar nu sunt convins că s-ar bucura să-ţi dau vreun nume. Traficanţii chinezi sunt foarte, foarte atenţi cu cine se asociază.

— Sunt şi foarte, foarte întreprinzători, am spus eu, şi sunt sigur că le putem face o ofertă ispititoare.

— Pentru ce ai nevoie de ei?

— Vrem să-i angajăm ca să facă trafic pentru noi, minţi Piet.

Gregor îşi atinse de dinţi capsula de usturoi.

— Întreabă-l pe prietenul tău Nic. El nu-i cunoaşte?

— Nic este mort, am spus eu.

Gregor îşi trecu un şerveţel peste nări cu un gest amplu.

— Adevărat? Mă privi ca şi când ar fi vrut să-mi spună: „Bravo ţie!”

— Da. Prin urmare, avem nevoie de numele unui chinez. O să plătim, Gregor.

Acesta luă o bucată de hârtie de lângă el şi scrise un nume şi

un număr de telefon.

— O căutaţi pe doamna Ling. Ea se ocupă de o mare parte din comerţul care ajunge în Olanda. Am mai luat şi înainte ceasuri de la ea. Are o companie de export cu acte în regulă, dar o foloseşte ca faţadă. Eu iau de la ea ceasuri Swatch contrafăcute şi le vând online. Îşi termină ţigara. Nu aş înşela-o pe doamna Ling.

— Adică ar trebui să-mi fie frică de-o femeie? pufni Piet.

Nu intenţionam în niciun fel să fac pe prostul.

— Vorbeşte-mi despre ea.

— Nu se duce nicăieri fără cei trei fii ai ei. Bănuiesc că tatăl lor este Scaraoţchi, iar doamna Ling a obţinut custodia. Oamenii ăştia sunt foarte răi. Eu n-am de-a face cu ei decât atunci când nu am încotro.

— Unde îi găsesc pe aceşti Ling?

Nerăbdarea mea începu să se manifeste. Bine. Voi da eu ochi cu ticăloşii de Ling. Nu voiam decât să ajung în apropierea lui Edward. Mă gândisem la copilul meu în momentul în care crezusem că s-ar putea să mor, iar acum nu mai reuşeam să-mi scot acest gând din minte.

— Poţi să-i suni, spuse Gregor. Dar să nu mă implici şi pe mine. Spune-i că doreşti să-i propui o afacere de interes reciproc.

— Parc-ar citi dintr-un roman de Dickens, murmură Piet.

Nu mă aşteptasem să aibă cunoştinţe de literatură. Mi-am reamintit să nu-l subestimez.

— Mulţumesc, Gregor, am spus.

Mi s-a năzărit că, de îndată ce am fi plecat, Gregor ar fi putut să rezolve vreo două probleme şi în interesul său, sunând familia Ling şi spunând că voiam să-i băgăm în belele. Sau că belelele eram chiar noi. Haide, Piet. Planul despre cum să-i folosesc pe cei din familia Ling pentru a scăpa de-o parte din şleahtă începea deja să se contureze în mintea mea, însă Piet spuse:

— Aşteaptă.

Am întors capul. Piet îl privea pe Gregor, care se uita la el.

— Ce-i? întrebă Gregor. Ce s-a întâmplat?

— Azi este foarte nervos. Se teme că vei avertiza familia Ling în privinţa noastră, aşa că se gândeşte să te omoare, am spus eu.

Cred în sinceritate atunci când vine vorba despre tranzacţii cu oameni ca Gregor. Era el un escroc, dar nu era un ucigaş şi un violator depravat ca Piet. Gunoaiele sunt de calităţi diferite.

Piet îmi aruncă o privire.

— Dar dacă el te omoară pe tine, îl omor şi eu pe el, am completat.

Piet îşi repezi mâna şi-l prinse pe Gregor de gât. Gregor încercă să se ferească, degetele lui subţiri şi delicate înfigându-se în cârnaţii care alcătuiau mâna lui Piet.

— Ascultă. Ţine-ţi pliscul nenorocit închis şi-ţi vei primi partea.

— Bine, bine, spuse Gregor sufocat.

Piet îşi scoase sabia scurtă şi o trecu de-a lungul maxilarului acestuia, cu o tandreţe înspăimântătoare.

— Lasă-l în pace, am spus. Acum!

Piet îl împinse deoparte. Gregor se înecă şi căzu la pământ. Scuipă capsula de usturoi, gâfâind după aer.

— Suntem în regulă. Totul este în regulă.

Piet se năpusti afară din atelierul de ceasuri.

— Totul va fi bine, Gregor. Nu te va mai deranja. Îţi promit.

Gregor nu se uită la mine.

— Te rog să nu mai vii pe aici. Te rog. Nu vreau să rămân în genul ăsta de afaceri. Nu vreau să am nicio legătură cu ceea ce faceţi. Am o soţie. Un copil. Te rog!

Îl presasem prea tare şi voia să iasă; nu puteam să-l învinovăţesc. Îmi oferise extrem de mult.

— Bine, Gregor. Îţi mulţumesc pentru sprijin.

Piet se îndreptase spre o cafenea de pe partea cealaltă a străzii.

M-am aşezat în faţa lui, iar el spuse:

— Tu nu-mi dai mie ordine. Data viitoare când vei mai proceda aşa în prezenţa cuiva, scot wakizashi şi-ţi retez un deget. M-ai înţeles? Aici, tu eşti un nimeni. Un nimeni.

— Sunt un nimeni care ţi-a salvat pielea, şi să nu uiţi asta! Data viitoare când te vei decide să strângi de gât pe cineva care ne ajută, o să-ţi iau eu wakizashi şi ţi-o înfig în spate. M-ai înţeles?

El mă privi fix.

— Du-te dracului.

— Ascultă ce-ţi spun. Edward şi oamenii lui s-au cam săturat de tine. Dacă nu ţi-e clar, mie îmi este. S-au săturat până-n gât

de eşecurile tale. Deci fie le facem rost de un transport, fie ne vor omorî pe amândoi.

Piet nu spuse nimic în timp ce berea îi era aşezată pe masă. Am scuturat din cap a negaţie spre chelner.

— Voi afla unde are familia Ling un transport care se îndreaptă spre Amsterdam, unul pe care să-l putem intercepta.

— Cum vei...?

— O voi face. Ai încredere în mine. Dar trebuie să-mi laşi o noapte la dispoziţie. M-am ridicat. Piet privea în jos, la bere. Dă-mi un număr de telefon la care poţi fi găsit. Îmi recită unul, pe care l-am memorat. N-aş fi vrut să-l părăsesc, însă eram nevoit. Ar fi putut să se ascundă şi să fugă. Nu puteam să-i arăt, însă, cum intenţionam să-i găsesc pe cei din familia Ling fără să fac o incursiune în trecutul meu.

Pentru că auzisem de ei. Unul din costumaţi, cel tânăr, menţionase numele lor în cadrul prezentării, cu puţin înainte ca Lucy să mă sune şi bomba să explodeze. Firma supraveghea familia Ling.

60.

Rode Prins era gol înăuntru; puţinii săi clienţi stăteau la mesele de afară, bucurându-se de soare. Henrik şterse tejgheaua barului şi mă salută politicos din cap când mă apropiai de el.

— M-ai salvat, am spus. Îţi mulţumesc.

— Pentru puţin, Sam. Nu-mi place omul acela. Deloc.

— Nici mie nu-mi place. Mila unde este?

— E sus.

Am văzut-o coborând scările.

— Trebuie să vorbim, i-am spus.

Ea se întoarse pe călcâie fără niciun cuvânt şi am urcat împreună în apartament. Am început să vorbesc, iar ea îmi trase o palmă peste faţă. Mă ustură.

— Ce naiba...

— Nu te-am introdus în cercul lor, şuieră ea, numai ca să-ţi găseşti soţia, care este, probabil, o trădătoare. Te-am introdus în cercul lor ca să dai rezultate. Mai exact, rezultate foarte bune.

— Şi nu am făcut asta?

— Le-ai lăsat acolo pe femeile alea. I se simţea suferinţa în voce. Aşa ceva este sub demnitatea umană, Sam.

— Firma a fost acolo. Prietenul meu August a fost acolo…

— Le-au abandonat şi ei pe femei. Le-au lăsat de izbelişte.

Era imposibil. Am încercat să găsesc motivul pentru care Howell ar fi procedat astfel.

— Mila... aveau oameni răniţi şi acţionau pe teritoriul olandez fără autorizare oficială. Trebuiau să-şi protejeze identitatea... altfel ar fi chemat poliţia, sunt convins.

— Eşti convins. Deci ei şi tu lăsaţi nişte femei legate în lanţuri ca nişte câini, în întuneric? Vocea îi deveni spartă.

— Mila, unde sunt acum femeile acelea?

— Sunt la nişte prieteni de-ai mei. Mă voi asigura că se vor întoarce la ele acasă.

— Mila, am făcut cum m-am priceput mai bine ca să le protejez. Am înaintat un pas spre ea, deşi palma pe care mi-o dăduse încă îmi ustura obrazul. L-am împiedicat pe Piet să le mai facă rău sau să le ia cu noi. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

Ea îşi muşcă buza, apucându-şi strâns coatele cu mâinile.

— Va trebui să-ţi porţi singur de grijă. Eu trebuie să le ajut pe aceste femei.

— Mă laşi baltă?

— Tu le-ai lăsat baltă pe ele.

— Ştii că nu este adevărat. Am aranjat lucrurile astfel încât să poată fi eliberate. Mila, de ce te porţi aşa?

Ea privi în pământ.

— Pentru că trebuie să mă port aşa, Sam. Ascultă-mă cu atenţie. Dacă eşti nevoit să pleci din Amsterdam, angajatorii mei deţin câte un bar cam în fiecare mare oraş al lumii. Dai o căutare pentru „Roger Cadet” pe telefon şi vei găsi adresa barului cel mai apropiat. Mergi acolo şi îi spui managerului că Roger Cadet ţi-a cerut să treci pe la ei, şi vei fi ajutat cu orice ai nevoie.

— Cine este Roger Cadet?

— Proprietarul prezumtiv. Care, în realitate, nu există. Este doar o parolă. Însă fiecare locaţie unde există un astfel de bar are codificată această parolă, astfel încât va apărea pe o hartă GPS.

— Barurile astea fac parte dintr-un lanţ?

— Nu. Fiecare bar este de sine stătător. Dar oricare din ele îţi poate servi ca ascunzătoare.

Am făcut încă un pas spre ea.

— Mila, sunt atât de aproape! Atât de aproape să o găsesc pe jigodia de Edward, să-mi găsesc soţia şi copilul. Să o salvez pe Yasmin Zaid. Te rog, nu-mi întoarce spatele. Ajută-mă.

— Nu ai nevoie de mine, Sam. Nu ai nevoie decât de tine şi de o concentrare neabătută. Orice altceva înseamnă distragere. Iar eu trebuie să le ajut pe aceste femei. Trebuie.

Vorbea sub imperiul suferinţei şi nu puteam să mă cert cu ea.

— Bine.

— Sunt în permanenţă de găsit la acest număr de telefon. Îmi dădu un număr de telefon mobil; eu l-am repetat, iar ea a încuviinţat din cap.

— Succes, Sam!

Mila plecă. Nu voiam să plece, însă mi-era mai uşor aşa dintr-un punct de vedere. Pentru că nu ar fi acceptat sub nicio formă ceea ce aveam de gând să fac în continuare. M-am dus la raniţa pe care o înghesuisem sub pat şi am scos telefonul mobil pe care mi-l dăduse August, cu o viaţă în urmă, în Brooklyn.

Am coborât scările, m-am îndepărtat vreun kilometru şi jumătate şi m-am dus pe un pod care se arcuia peste Prinsengracht. Un vaporaş turistic alunecă pe sub pod; un grup de studenţi care râdeau trecu pe lângă mine. Am format numărul de telefon.

Telefonul sună de şapte ori înainte ca cineva să răspundă.

— Da?

— Salut, August.

O pauză.

— Unde eşti?

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Ai face mai bine să te predai.

— Nu vreau. Trebuie să ne vedem. Faţă în faţă.

— Hm, astăzi s-a tras în mine, ştiai?

— Eşti în spital?

— Nu. Am încasat o rană la braţ şi o lovitură în cap. Glonţul a ieşit pe partea cealaltă, iar capul meu e tare ca oţelul. Dar mâine sunt trimis acasă. Pentru astă-seară nu aveau niciun avion disponibil.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Chiar că ai nevoie de ajutor, Sam. Ştii că s-a găsit un cadavru în apartamentul vecin cu al tău, nu-i aşa?

— Ştiu.

— Tu l-ai omorât?

— Da.

— O, Doamne, Sam!

— Păi, el a început, am spus eu. Poţi să vii să mă vezi? Fără Howell sau oricine altcineva?

— Cred că glumeşti.

— Indivizii cu care m-am întâlnit au legătură cu bărbatul care a pus la cale explozia bombei de la Londra şi care mi-a răpit soţia, am spus. Dacă tu vrei să pui mâna pe mine acum, vei compromite orice şansă de a-l prinde pe tipul ăsta. El este în spatele bombei din gara din Amsterdam şi tot el face ce face pentru a introduce nişte armament experimental de nu ştiu ce fel în Statele Unite. El l-a trimis pe tipul, acum mort, care-a încercat să-mi facă felul. Este asociat cu Ţarul Banilor pe care îl investigam noi la Londra. Doamne, August, totul se leagă, iar eu sunt pe punctul de-a descâlci iţele. Am nevoie de sprijinul tău.

— Sam, ai pus-o rău de tot de mămăligă. Uite ce e, vino la noi; povesteşte-ne tot şi lasă-ne să te ajutăm.

— Nu pot, August. Mă vor arunca din nou în închisoare. Howell crede că sunt pe felie cu oamenii ăştia. N-am timp să-l lămuresc că nu este aşa.

— Îmi pierd slujba dacă nu raportez conversaţia noastră, ştii asta.

— Da, aşa este. Am aşteptat.

— Unde eşti?

61.

August ajunse o oră mai târziu. Singur. Eram la o masă din spate din barul Rode Prins, lângă draperia care masca holul ce ducea la bucătărie. El se lăsă să cadă pe scaunul din faţa mea. Îl lovisem cu piciorul într-o parte a capului şi o vânătaie purpurie i se întindea de la tâmplă până la maxilar. Puteam zări umflătura unui bandaj pe sub jacheta pe care o purta.

— Cum te simţi?

— Ca dracu'. Howell s-a dus la o şedinţă şi i-am spus că simţeam nevoia să iau puţin aer. Mă privi insistent. Sam, pentru numele lui Dumnezeu, ce pui la cale?

— Una din familiile implicate în activităţi infracţionale pe care Firma le urmărea cu interes este familia Ling. Îşi are baza aici. Unul din tipii de la Langley a amintit-o la Londra.

— Bine. Aceasta se află în spatele răpirii lui Lucy?

— Nu. Dar vreau să ştiu dacă mai este sub supravegherea Firmei.

— De ce?

— Vreau să ştiu unde sunt navele cu marfa lor. Trebuie să o fur pe una din ele.

Gura i se deschise, se închise, se deschise din nou.

— Sminteala nu ţi se potriveşte deloc, Sam.

— Este singurul mod în care mă pot apropia de tipul care-a răpit-o pe Lucy. El... El are un ostatic, August, aşa că nu-mi pot forţa intrarea. Trebuie să-l atrag pe omul ăla spre mine. Dar pentru asta am nevoie să ştiu ce informaţii deţinem despre rutele lui Ling.

— Eşti nebun, Sam. Nu-mi pot imagina ce pierdere ai suferit. Pur şi simplu nu pot. Dar cred că această suferinţă te-a afectat. Foarte tare. Şi trebuie să accepţi faptul că... că nu-i mai vezi înapoi pe Lucy şi pe copil. S-au dus. Ştii şi tu că ăia n-ar fi ţinut-o în viaţă timp de luni de zile. Nu s-ar fi împovărat cu un bebeluş. Se opri, ca şi când s-ar fi îngrozit de propriile cuvinte.

L-am privit fix.

— Tot ce faci... este inutil, spuse August. Nu-i mai vezi înapoi. Îmi pare rău, băiete, mai rău decât vei şti vreodată. Însă cu...

— Te rog, fă doar ce ţi-am cerut. În numele prieteniei noastre.

— Prietenii nu-şi pun prietenii în asemenea situaţii, băiete. Aş putea pierde totul.

— Tu doar ai putea. Eu deja am pierdut. August, ştiu că tu, ca un om de bun-simţ, mă vei ajuta. Nu poţi să nu mă ajuţi. Voiam să adaug: „Astăzi ţi-am salvat viaţa”, însă nu am putut să joc această carte; el nu mă văzuse şi nu ar fi fost cinstit din partea mea.

— Howell o să-mi taie capul.

— Howell a lăsat de izbelişte un grup de femei în atelierul acela de strungărie.

— Ce vrei să spui?

— După ce tu şi celălalt agent aţi fost răniţi, iar el m-a alungat afară, a securizat clădirea?

— Da.

— Ţi-a spus şi că în spate era ţinut captiv un grup de sclave sexuale?

August se albi la faţă şi îşi trecu un deget peste maxilarul neras.

— Nu. N-am ştiut. Îţi jur.

— Te cred. Pentru că Howell este Ahab, iar eu sunt balena albă[40], am spus. Îşi pierde obiectivitatea, August.

— Eu... nu ştiu.

Am respirat adânc.

— Ştiu că tu şi Lucy vă întâlneaţi înainte ca Lucy şi cu mine să devenim un cuplu. Ea nu a vorbit niciodată despre asta. Amândoi aţi păstrat secretul şi nu vă învinovăţesc; nu este nevoie ca Firma să-şi bage nasul în treburile tale. Dar eu am ştiut. Iar tu nu ai renunţat la mine, ca prieten, pentru că ieşeam cu fosta ta iubită, am spus.

— Lucy şi cu mine nu ne potriveam, a spus el. Totul n-a durat decât o lună.

— De ce?

— Nu am avut niciodată încredere în ea.

Îşi puse mâinile în buzunarele pardesiului şi m-am întrebat ce aş face dacă ar scoate o armă şi m-ar ameninţa cu ea. Sincer să fiu, habar nu aveam. August părea să fie ultima mea fărâmă de viaţă normală, iar acum îi ceream să-mi facă un serviciu extraordinar de periculos. Nu ştiam ce voia să-mi sugereze în legătură cu soţia mea. Pur şi simplu nu reuşeam să deschid această discuţie.

După o tăcere lungă, spuse:

— Pot să te sun la numărul acesta dacă aflu ceva despre familia Ling?

— Da. Am încercat să-mi ascund uşurarea din voce. Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi încă. Nu-ţi promit nimic.

---

[40] Personaje din romanul *Moby Dick,* al scriitorului american Herman Melville. Romanul istoriseşte aventurile căpitanului navei Pequod, Ahab, obsedat de dorinţa de a ucide legendara balenă albă, *Moby Dick*, care îi cauzase pierderea unei gambe. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).

Se întoarse şi ieşi din Rode Prins fără să mai rostească vreun cuvânt.

Am rămas acolo, am băut din cafeaua bună pe care o făcea Henrik, am închis ochii şi m-am gândit cum aveam să fur încărcătura, având în vedere tot ceea ce bănuiam despre dificultăţile care urmau să mi se ivească în cale.

Cinci ore mai târziu, August mă sună.

— Avem un informator în interiorul operaţiunilor familiei Ling. Camioanele lor opresc la o fabrică din Franţa. Nu te atingi de ele cât sunt acolo, auzi ce-ţi spun? Nu le atingi. Ai compromite o investigaţie în curs care-i are în vedere. Îmi dădu adresa. Camioanele lor figurează ca aparţinând unei companii pe nume Leeuw en Draak. Leu şi Dragon.

— Mulţumesc, am spus. Şi eram foarte sincer.

— De acum înainte să nu mă mai suni, Sam. Succes. Şi închise telefonul. Îmi pierdusem şi cel mai bun prieten. Am suferit după el vreo zece secunde.

Apoi l-am sunat pe Piet.

— Am găsit ceea ce căutam.

62.

Am aşteptat în ploaie, undeva în partea de nord a Parisului. Ne luase aproape cinci ore ca să conducem spre sud, din Amsterdam şi până în locul pe care mi-l indicase August.

Era începutul după-amiezii, iar ziua era cenuşie şi umedă. Piet stătea lângă mine şi îşi ascuţea sabia wakizashi de-o piatră de ascuţit. Hârşti. Hârşti. Hârşti. Mi se înfiora pielea de pe gât. Cât de bine puteai să ascuţi o sabie?

Fabrica se afla în apropierea autostrăzii E19/E15, ascunsă într-o îngrămădire cenuşie de clădiri. Era pe la începutul după-amiezii şi m-am gândit cât de plăcut ar fi să scap de Piet. Foarte curând, am gândit. Foarte curând. Am stat, am supravegheat şi nu se întâmpla absolut nimic ieşit din comun la fabrica aceea. Trecură câteva ore; se apropia amurgul.

— Cum reuşeşte să ajungă un soldat canadian într-o afacere de genul ăsta? întrebă Piet, rupând tăcerea.

I-am aruncat o privire.

— Mă plictiseam. Tu cum ai ajuns să faci trafic cu femei?

El zâmbi.

— Aveam nevoie de bani pentru Şcoala de Arte.

— Nu mă aşteptam la un asemenea răspuns.

— Un procent îngrijorător dintre tinerii din Amsterdam nutresc dorinţa secretă de a deveni un Van Gogh sau un Rembrandt. În orice caz, eu cunoşteam un tip. Un prieten de-al mamei. Avea nevoie de ajutor ca să aducă fete în Olanda. L-am ajutat să-şi cumpere o dubiţă ca să le transportăm şi până la urmă am preluat eu ruta respectivă.

— Ai preluat-o?

— El s-a căsătorit şi s-a gândit că n-ar mai trebui să facă trafic cu femei. Ce, ai crezut că l-am omorât?

— Da.

— Nu. Îl ştiam de când aveam doisprezece ani. Îşi scarpină buza inferioară. Acum are o cafenea.

Nu ţineam deloc să-l cunosc pe Piet ca om, însă nevoia instinctivă de a înţelege, precumpăni. Aşa că l-am întrebat:

— Ce e cu sabia asta?

— Sabia reprezintă cine sunt eu.

— Dar te face uşor de ţinut minte. Credeam că ideea era să zbori sub radar.

— Port sabia asta în amintirea mamei mele.

— Era japoneză?

— Da. A venit aici pe la începutul anilor 1980. A adus-o prietenul ei, pe urmă a părăsit-o, iar ea a rămas în Olanda.

Mi-am adus aminte că Gregor îl numise pe Piet „fiu de căţea”. Poate că intenţionase să fie mai mult decât o insultă: şi anume o caracterizare. Era posibil ca mama lui să fi lucrat la Rosse Buurt; multe dintre femeile de acolo nu erau olandeze.

— Am crezut că voiam să studiez artele, să fac tot felul de chestii în stil japonez, cum ar fi netsuke[41] sau picturi în acuarelă. Asta făcea mama în timpul liber. Ridică din umeri. Numai că Şcoala de Arte nu s-a finalizat. Cei de acolo mă urau şi o fată mi-a creat probleme. Tâmpiţi! Aşa că am plecat.

Nu mă gândisem la Piet ca la o persoană ale cărei vise fuseseră spulberate. El îşi dădu seama de asta după expresia de

---

[41] Netsuke – sculpturi miniaturale din fildeş, os sau alte materiale naturale, apărute în Japonia secolului al XVII-lea, foarte populare în perioada Edo (1615-1868). Artizanii niponi le creează şi în prezent. (n.tr.).

pe chipul meu.

— Ei, tu credeai că nu sunt decât o viperă. Şi râse.

— Păi, eu...

— Toţi suntem vipere, frate. Lui Gregor îi place să lase impresia că şi-a schimbat pielea şi a renăscut ca un suflet imaculat, dar solzii sunt încă acolo. Iar pe tine, Sam, te bănuiesc a fi o viperă foarte pricepută.

Am ridicat din umeri.

— Sigur că da. Am fost dat afară din armată. Vorbeam puţină cehă, pe care am prins-o de la bunica. Nu am reuşit să găsesc o slujbă ca lumea la Praga, aşa că mi-am făcut singur rost de una. Deci tu ai trecut de la Şcoala de Arte, direct la traficul de marfă?

— Nu chiar imediat. Am lucrat la un moment dat pe bază de contract la departamentul de poliţie din Amsterdam, pentru care făceam website-uri şi broşuri, spuse el. Râse îndelung. Apoi am văzut cât de bine plătea concurenţa.

I-am aruncat o privire.

— Asta da, schimbare.

— Faci bani serioşi dacă eşti un jucător. Dacă aş fi rămas să lucrez la poliţie, aş fi fost doar un trepăduş în operaţiunile lor. Am fost, însă, atent. Am vrut să dispun eu însumi de câţiva trepăduşi, nu să fiu unul din ei.

— Aşa că ai ales fetele pe post de marfă.

Raţiunea îmi spunea să tac din gură, dar era un lucru ciudat să stau acolo şi să fac conversaţie cu un monstru cu chip de om.

El ridică din umeri.

— Marjă de profit bunicică. Cerere tot mai mare. Puţin probabil să rămâi fără materie primă.

Era un calcul brutal şi rece. M-am întrebat dacă nu cumva era un fel de răzbunare perversă pe mama lui.

— Tu vinzi oameni, Piet.

— Parc-ai fi un profesor. Ridică din umeri. Eu privesc asta ca o vânzare de confort şi de comoditate.

— Nu şi pentru femeile pe care le vinzi.

El schiţă un zâmbet.

— Ele n-au bani. Ele nu contează. Zâmbetul îi deveni slinos. Ştii, o duc mai bine acolo, chiar şi ca târfe, decât la ele acasă. Le-am făcut un bine. Vorbesc serios.

— Dacă ar alege să facă asta, ar fi una. Dar cele mai multe nu au de ales.

Îmi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Nu ştiam că ţi-am ofensat pudoarea.

Exagerasem. Puteam să-i arăt dispreţul pe care-l nutream faţă de el atunci când îl voi omorî, nu mai înainte.

— Cred doar că o marfă contrafăcută este mult mai uşor de controlat decât sunt oamenii.

— Îmi place să deţin controlul. Vocea îi deveni o deversare lentă de vorbe murdare. Ar trebui să încerci şi tu. Îţi voi oferi bucăţile cele mai bune din următorul meu transport din Moldova. Peste patru zile primesc nişte fete, o comandă de la un stabiliment din Londra. Tu şi cu mine putem să o spargem pe una din ele. Dacă prinzi gustul afacerilor de genul ăsta, bunurile contrafăcute îşi vor pierde farmecul.

Dacă m-aş fi uitat la Piet, l-aş fi omorât pe loc. Şi aveam nevoie de el. Aşa că am continuat să supraveghez parcarea fabricii.

Piet îmi interpretă greşit tăcerea.

— A, poate că nu-ţi plac fetele. Primim şi băieţi, nu aşa de mulţi, dar ştiu vreo doi în Amsterdam care-ar putea să-ţi placă...

— Nu, mulţumesc, am spus eu. Nu mă interesează.

— Eşti ciudat, spuse el, te preocupă atât de mult oamenii. Ceilalţi nu contează; singurul care contezi eşti tu. Mă judeci. Dar nu eşti diferit de mine, Sam. Minţi, la nevoie ucizi, trăieşti sub un nume fals. Eu nu am tras în nimeni aşa cum ai tras tu în Nic.

— Cu Nic ţi-am făcut un serviciu.

— Aşa este. Îşi frecă buza. Mă tot gândesc că voi fi arestat dintr-un moment în altul, pentru că nu ştiu ce transmitea sau cu cine comunica Nic. Am nevoie de un cec gras, Sam. Trebuie să pot să fug şi să mă ascund. E un lux, să poţi să te ascunzi bine. Asta înseamnă să nu mai fii pion, asta înseamnă să fii un jucător.

— Vorbeşte-mi despre Edward, am spus. Este un jucător sau ceva mai mult decât atât?

— Ce vrei să spui prin „ceva mai mult”?

— Zici că transportă armament experimental.

— Eu cred că se ocupă cu spionajul economic – fură de la o companie pentru a vinde alteia.

— Ce vrea să introducă în transportul ăsta, Piet?

— Nu-ţi face tu probleme.

— Dacă suntem prinşi, aş vrea să ştiu pentru ce voi face puşcărie.

— N-o să mai vezi lumina zilei dacă suntem prinşi cu treaba asta. Piet îşi întoarse privirea spre fabrică. Ah, bună ziua!

Un camion inscripţionat cu un leu şi un dragon stilizaţi trase în spatele depozitului unde se afla atelierul. Din el coborâră trei chinezi. Doi purtau pardesiuri negre. Celălalt, mai corpolent, purta o jachetă maronie obişnuită şi blugi. Acesta se îndreptă spre deschiderea depozitului.

Cei doi în pardesiuri rămaseră lângă camion.

— Să mergem, spuse Piet.

— Nu, am spus. Au arme automate sub pardesiuri.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Observi cum se ridică stofa, chiar sub braţ? Unul din indivizi a călătorit în cabină, dar cel de-al doilea a ieşit din interiorul camionului. Nu vor intra în clădire. Ei sunt paznicii.

— Şi atunci ce facem?

— Nu putem să punem mâna pe camion în acest loc. Ei încarcă nişte marfă suplimentară – ţigările contrafăcute le-au lăsat deja pe traseu. Dacă intervenim acum, când sunt parcaţi într-un loc care le este favorabil, familia Ling va primi un telefon.

— Nu şi dacă-i omorâm pe toţi.

— Nu m-am înscris ca să particip la un masacru, am spus. Şi este o practică de afaceri păguboasă. Influenţarea negativă a profitului era singurul argument care-l putea face pe Piet să se răzgândească. Familia Ling va începe să ne vâneze în cel mai scurt timp. Trebuie să atacăm echipa din camion când nu mai este nimeni în jur.

— Şi cum furăm încărcătura?

— Nu o furăm, am spus. O răpim.

63.

August era în holul casei conspirative, aşteptându-l pe pilotul care avea să-l ducă la New York, când auzi o discuţie între Howell şi unul din responsabilii cu logistica:

— Domnule Howell, avem un rezultat pozitiv pentru semnalmentele bărbatului de la depozit în baza descrierii pe care ne-aţi furnizat-o, dumneavoastră şi August. Acesta este omul?

— Da. Cine este el?
— Piet Tanaka. De naţionalitate olandeză, fost angajat cu contract al poliţiei din Amsterdam.
— În prezent cu ce se ocupă?
— S-a dat la fund, domnule. Fără adresă, fără ocupaţie.
— August! strigă Howell.
August se ridică şi se duse la monitorul calculatorului.
— Ăsta e individul pe care l-ai văzut în depozit?
August încuviinţă din cap.
— Da, o faţă ieşită din comun. Ăsta este.
Howell se întoarse spre tipul cu logistica.
— Găseşte-l pe individ. Sam Capra lucrează pentru el.
— Nu cred că acesta este adevărul, spuse August.
— Tu nu aveai de luat un avion, agent Holdwine? spuse Howell.
August plecă şi îl găsi pe pilot la parter, pregătit să-l ducă la aeroport; Howell nu-i ură toate cele bune şi nici nu-i mulţumi pentru că încasase un glonţ în timpul serviciului. Trădarea otrăvea atmosfera; toţi simţeau acest lucru de când Howell îl văzuse pe Sam Capra părăsind locul crimei şi implicându-se în contrabandă. Trădarea le insufla oamenilor o proastă dispoziţie.

64.

După ce în camionul chinezesc fură încărcate câteva cutii, acesta ieşi din nou pe autostradă, iar noi îl urmărirăm de la distanţă, lăsând două autovehicule între noi. Piet se pricepea; ştia să se ţină pe urmele cuiva.
— Cum punem mâna pe camionul ăsta, înainte ca ei să oprească din nou?
— Îi forţăm să părăsească autostrada.
— Cum aşa, ziua-n amiaza mare?
— Da. Ziua-n amiaza mare. Acum sunt separaţi – doi în cabină, unul în spate cu marfa – şi sunt mai vigilenţi atunci când se opresc. Nu se vor aştepta la un atac în acest moment.
— Asta, pentru că ar fi o prostie să-i atacăm pe autostradă, spuse Piet. Tu cum zici să procedăm?
— Ajungem în spatele lor, apoi îi depăşim, am spus eu. Vreau

să mă uit mai bine la uşa din spate a camionului.

Piet depăşi cele două sedanuri dintre noi şi camionul familiei Ling, după care reveni pe aceeaşi bandă. Am examinat spatele camionului. O uşă glisantă, încuiată în partea de jos cu două lacăte separate. Greu de desfăcut când goneşti cu 110 km/h.

— Acum depăşeşte-i.

Apăsă acceleraţia dubiţei până la podea şi depăşi camionul în viteză. Uşa cabinei părea una obişnuită, fără modificări. Nu i-am aruncat decât o privire scurtă; nu voiam să atrag atenţia şoferului. L-am zărit, însă, şi acesta râdea.

— Rămâi în faţa lor.

Am studiat harta, pe care o ţineam deschisă în poală. Peste vreo cincisprezece kilometri urma încă o intersecţie de autostrăzi, care traversau nordul Franţei.

— Calc-o! Du-ne imediat acolo. Am o idee.

— Asta-i o nebunie, protestă Piet, însă zâmbea.

Camionul familiei Ling urma să-şi facă apariţia peste câteva minute, iar dubiţa noastră era parcată pe o pasarelă care traversa autostrada.

— Ai înţeles ce trebuie să faci?

El încuviinţă din cap.

— Dacă chestia asta eşuează, vei strica totul.

— Dacă chestia asta eşuează, eu îmi pierd viaţa. Aşa că nu te mai smiorcăi. Fă ceea ce ai de făcut.

— Succes!

Îmi întinse mâna. Nu m-am încumetat să-mi arăt repulsia faţă de el. Aşa că i-am strâns mâna.

— Uite-i, vin, spuse el, privind spre sud. Puteam vedea camionul apropiindu-se prin ceaţa grea şi cenuşie.

Mi-am trecut picioarele peste marginea balustradei, am auzit dubiţa lui Piet îndepărtându-se, însă mintea mea era ocupată cu număratul.

Camionul avea să treacă pe sub mine când ajungeam la cincisprezece.

Doisprezece, treisprezece, paisprezece...

Greşisem. La paisprezece, camionul familiei Ling trecu în viteză pe sub mine şi dacă ezitam, l-aş fi ratat, aterizând pe un asfalt necruţător, rostogolindu-mă în traficul care se desfăşura cu mare viteză. M-am aruncat de pe pasarelă şi am prins ultima treime a camionului, încercând să aterizez în patru labe şi să mă

rostogolesc cu graţie, ca la un traseu de parkour controlat. O rostogolire ar fi fost mult mai silenţioasă decât tropăitul unor picioare pe acoperişul camionului.

Însă picioarele îmi alunecară, iar camionul devie uşor. Am început să mă îndrept spre marginea acoperişului, în direcţia locului pasagerului. Picioarele îmi fluturau în aer.

M-am balansat puternic, fiecare muşchi al braţelor mele fiind tensionat la maxim, şi mă gândeam că dacă ei mă vor vedea în oglinda laterală, sunt un om mort. M-am tras în sus cu o smucitură care mi-a lăsat impresia că mi-am sfâşiat carnea de pe braţe şi m-am instalat într-o mică adâncitură de pe acoperişul camionului.

M-am întins acolo şi am stat foarte, foarte liniştit.

Mă văzuseră, oare? Trebuia să plec de la ideea că cei din cabină şi tipul din spatele camionului comunicau prin radio. Şi-ar fi putut transmite că auziseră un zgomot neobişnuit sau pasagerul din cabină mi-ar fi putut zări picioarele îmbrăcate în blugi legănându-se prin aer, când eu mă chinuiam să mă ţin de ceva. Poate că o vor lua pe următoarea ieşire de pe autostradă, vor găsi un loc liniştit şi vor scăpa de mine.

Nu a fost aşa. Am văzut următorul semn spre ieşire trecând pe lângă mine. Din cerul de un cenuşiu de granit începu să cearnă o ploaie uşoară. Camionul se grăbea înainte.

Am început să mă târăsc de-a lungul lui. Încet, constant, ţinând capul jos. Nu voiam să mă zărească vreun motociclist. Am riscat să arunc o privire în urmă. Piet ajunsese din nou pe autostradă, iar dubiţa lui era acolo, ţinând aproape de camion, dar nu foarte aproape.

Ploaia se îndesi, făcând ca metalul să devină alunecos. Trebuia să mă ţin bine pentru etapa următoare, iar natura tocmai îmi făcuse această sarcină mai dificilă.

Am ajuns la marginea din faţă a remorcii camionului. Acoperişul cabinei se afla la vreo şaizeci de centimetri sub mine. Puteam să mă strecor cu uşurinţă pe ea, însă aş fi devenit mai vizibil pentru toată lumea în traficul aglomerat care avea să urmeze. Telefoane mobile erau peste tot; nu voiam ca poliţia franceză să primească sesizări despre un nebun care făcea surf pe un camion, pe autostradă.

Cealaltă opţiune era să-mi dau drumul uşor jos, între cabina camionului şi remorcă, în spaţiul îngust dintre ele, ceea ce am şi

făcut, cu picioarele înainte şi cu spatele sprijinit de cabină. Camionul ricoşă pe o porţiune de şosea mai proastă şi piciorul drept îmi alunecă. Forţa de gravitaţie intră în acţiune şi m-am prins cu mâna de încurcătura de cabluri din spatele cabinei. Piciorul mi se opri pe traversa din metal care lega cabina de remorcă. Puteam vedea şoseaua gonind sub mine, între roţile puternice.

Mi-am regăsit echilibrul. Acum sau niciodată!

Am ridicat braţul, ţinând arma lui Piet, pe după colţul cabinei. Mă gândisem să apuc uşa pasagerului, să o deschid brusc şi să mă năpustesc înăuntru. Totul, fără ca omul care asigura paza să reuşească să mă împingă afară din cabină, la viteza de 110 km/h. În jurul meu, vântul bătea cu putere, iar ploaia îmi intra în ochi.

Mi-am iţit capul pe după colţ şi am privit direct în faţa unui individ care se aplecase pe fereastră.

65.

Privirea pasagerului tresări de surpriză, văzând că era cineva în spatele cabinei; părea să aibă vreo patruzeci de ani şi avea o constituţie solidă.

Vreo trei secunde, timpul se opri în loc. Apoi umărul lui tresăltă brusc, când ridică arma.

Când trase, mi-am ascuns din nou capul după marginea cabinei. În contact cu metalul, glonţul lăsă o scânteie luminoasă după care ricoşă în ploaie.

Camionul viră brusc, pătrunzând pe banda cealaltă de mers, apoi reveni în viteză pe banda lui.

Încercau să mă arunce jos. Am apucat strâns metalul alunecos din cauza ploii şi am văzut dubiţa lui Piet gonind pe partea şoselei dinspre şofer, împroşcând de sub roţi un jet de apă. Din camion, o împuşcătură înăbuşită îl viză pe Piet.

Am bănuit că şoferul nu conducea şi trăgea în acelaşi timp – ci tipul de pe locul pasagerului trăgea în Piet. Nu-mi mai rămânea acum decât să apelez la forţă, o forţă calculată şi violentă. M-am dus din nou pe după colţul cabinei şi-am auzit încă un foc de armă. M-am năpustit pe uşă chiar în momentul în care o mână

din interior încerca să o împiedice să se deschidă.

M-am năpustit înainte, ţinându-mă cu disperare de mânerul uşii. Apoi tălpile mele îşi pierdură echilibrul pe metalul alunecos al treptelor, picioarele îmi zburară în afară, iar pantofii mi se bălăngăneau acum la câţiva centimetri de asfalt.

Arma îmi scăpă din mână. Zăngăni pe metal, apoi pe şosea şi fu strivită sub roţile camionului.

Fereastra, care era la câţiva centimetri deasupra capului meu, se făcu ţăndări. Aşchiile zburară în exterior, crestându-mi scalpul. Pasagerul din camion trăgea cuprins de panică. Mi-am răsucit mâna, mi-am schimbat centrul de greutate, am împins cu picioarele în uşă ca să mă echilibrez, mi-am acoperit capul cu braţul – toate acestea dintr-o singură mişcare fluidă, ca şi când aş fi sărit pe balustrada unei clădiri de locuinţe sociale din Londra.

M-am aruncat prin fereastră cu capul înainte, lovindu-mi spatele de marginea ei. M-am răsucit, încercând să-mi găsesc echilibrul, lovind puternic cu cotul pasagerul în gât, dărâmându-l peste şofer.

Aveam la dispoziţie cinci secunde ca să câştig lupta. Şoferul îşi trecu arma din mâna stângă în mâna dreaptă, îndreptând-o spre mine. Trase, iar glonţul desenă rapid o urmă fierbinte şi usturătoare pe partea superioară a scalpului meu. Am apucat ţeava armei şi am împins-o în jos; şoferul trebuia să ţină o mână pe volan şi a reacţionat apăsând pe trăgaci. Glonţul următor străpunse scaunul, chiar lângă piciorul pasagerului. Acesta ţipă şi, panicat, se răsuci, ajungând lângă mine. I-am tras un picior, iar el se izbi de uşă şi se prăbuşi pe jos.

M-am împins apoi cu putere peste şofer, îmbrâncindu-l în uşa de pe partea lui. În locul în care mă zdrelise glonţul durerea era ca un chibrit aprins, scăpărat pe toată lungimea scalpului.

El mă respinse cu o lovitură, însă călcâiele mele loviră parbrizul şi m-am aruncat din nou cu putere peste el. I-am tras repede şi cu forţă câţiva pumni în gât şi ochi.

Camionul viră nebuneşte, şoferul scăpă arma pe jos şi simţii cum roţile camionului părăseau asfaltul şi intrau pe o suprafaţă nepavată, cu iarbă, începând să derapeze.

M-am sprijinit într-un picior şi l-am strâns cu braţul pe după gât.

— Ţi-l rup, i-am spus în limba mandarină. Fii atent. Bărbatul

care mă însoţeşte te-ar omorî. Eu nu vreau să te omor. Tot ce vreau este marfa pe care o ai în camion. El te va omorî dacă nu cooperezi. Eu te voi lăsa în viaţă. Ai înţeles? Şi i-am sucit foarte puţin capul. Omul încuviinţă.

Am pus mâna pe armă şi am împins ţeava caldă în coastele şoferului.

— Condu! Normal.

Şoferul stabiliză camionul şi îl introduse din nou pe autostradă. Ne aleserăm cu un claxon răsunător din partea unui Mercedes care trecu în viteză pe lângă noi, şoferul agitându-şi pumnul la noi, fără să-şi dea seama de lupta care se dădea în cabină.

Dubiţa trecu din nou pe banda laterală, ca un adolescent care se strecoară lângă fata visurilor sale în timpul unui dans. Gaura unui glonţ îi urâţea acoperişul. Cu infinită prudenţă, Piet se aplecă în faţă. I-am făcut cu mâna.

— Bărbatul din maşină te va omorî, am repetat eu. Vorbeşti engleza?

— Puţin, spuse şoferul.

— Nu-l lăsa să-şi dea seama că o înţelegi. Omul este nebun. Eu sunt, acum, singurul care te poate ajuta, pricepi?

Şoferul încuviinţă din cap. Celălalt pasager, în stare de inconştienţă, nu participă la discuţie.

— Paznicului din remorcă spune-i că ne oprim, iar el trebuie să lase armele jos şi să iasă cu mâinile deasupra capului. Dacă-i spui altceva, te voi împuşca în genunchi.

Şoferul se conformă şi spuse ceva într-un walkie-talkie.

I-am făcut semn lui Piet să conducă în spatele nostru şi, la comanda mea, şoferul viră spre următoarea ieşire. Am mijit ochii pentru a îndepărta umezeala pe care o simţeam pe faţă. Am mai parcurs vreo patru kilometri pe drumul acela. Acum vedeam fâşii de pământ goale, cu o întindere de ceaţă cenuşie adăstând deasupra lor. Păşteau vaci pe acolo. Poate că era o fabrică de lapte prin apropiere. Nici urmă de oameni, iar drumul era vechi şi îngust, cu margini zgrunţuroase. În depărtare am zărit o clădire rudimentară din piatră; părea un fel de depozit.

Am spus în chineză:

— Ţine minte, fă ce-ţi zic eu, indiferent ce-i voi spune bărbatului din dubiţă. Acum vom merge spre hala de depozitare şi după aceea vă vom lua camionul. M-ai înţeles?

Şoferul încuviinţă din cap.

Piet se strecură spre noi din locul în care îşi parcase dubiţa, cu arma pregătită de tragere. L-am scos pe şofer din cabină, ţinând arma aţintită asupra lui.

M-am întors şi am auzit un scrâşnet metalic. Se deschidea uşa din spate a remorcii. Piet sări înapoi. Şoferul strigă în mandarină: Fă ce ţi-am spus.

— Nu trage! ţipă omul de pază. Ieşi afară cu mâinile ridicate.

Criminalitatea este ca un fel de război. În timp ce soldaţii şi-ar da şi viaţa pentru patria lor, puţini sunt, însă, cei dispuşi să moară pentru conducători precum familia Ling. În lumea aceasta, loialitatea este fumul care se iscă din cenuşa lăcomiei. Orice schimbare a direcţiei din care bate vântul, o va împrăştia.

— De unde ştiu că nu mă vei omorî? mă întrebă şoferul în chineză.

— Pentru că dacă aş fi vrut să te omor, acum ai fi fost mort, am răspuns.

Urmă o tăcere în care el cântări situaţia. Se decise să aibă încredere în calmul din vocea mea. Paznicul avea vreo patruzeci de ani, arăta obosit şi părea destul de corpolent. Gura îi tremură când aruncă o privire spre vacile de pe gazonul moale.

— Ia, spuse Piet dându-mi arma lui. Omoară-i.

— Nu aici, afară, am spus eu. Împuşcăturile se vor auzi până departe în câmpul pustiu, iar eu n-am de gând să trag nişte cadavre până în pădure. Îi duc în hala aceea. Tu verifică marfa. Dacă există pe acolo cipuri GPID pentru urmărirea bunurilor, rupe-le şi aruncă-le. Familia Ling ar putea să monitorizeze transportul. Eu mă voi ocupa de indivizii ăştia.

Piet îi privi pe chinezi şi zâmbi.

— Doamne, proşti mai sunt! Stau aici în timp ce noi discutăm despre cum să-i omorâm, iar ei habar nu au. Poate că paznicul avea, totuşi, habar. Părea că este pe punctul de-a o rupe la fugă, disperat.

— Linişteşte-te, i-am spus în mandarină. Este în regulă. Vino cu mine.

Apoi i-am cerut şoferului să-l dea jos din cabină pe prietenul lui, care nu-şi venise în simţiri, şi să-l care cu el. El mă ascultă, săltând pe umăr pasagerul leşinat.

Omul de pază spuse, într-o mandarină bâlbâită:

— E prima mea cursă. Eram profesor la o şcoală, iar cumnatul

meu m-a implicat în treaba asta; eu nu ştiu prea multe despre cursele astea...

Purta o şapcă de baseball cu Yankees pe cap.

Mergeau în faţa mea şi trecurăm de gard, îndreptându-ne spre hală. Am aruncat o privire înapoi. Piet dispăruse înăuntrul camionului.

Hala era veche şi, când am lovit uşa cu piciorul, lacătul uzat se desfăcu. Le-am făcut semn să intre.

— Te rog, spuse paznicul. Te rog, nu face asta. I se simţea groaza în voce.

— Aşezaţi-vă pe jos, le-am spus.

Ei se aşezară, şoferul lăsându-l mai întâi jos pe omul de pază din cabină.

— Amicul meu trebuie să creadă că v-am omorât pe toţi trei. Înţelegeţi? Dar nu vă voi face niciun rău.

Încuviinţară din cap. Ochii le erau aţintiţi asupra armei.

Făcui un pas înapoi.

— Tu, i-am spus omului de pază. Aruncă-mi şapca ta.

Îşi scoase şapca cu Yankees şi mi-o azvârli. Am prins-o şi mi-am acoperit cu ea părul năclăit de sânge.

— Portmoneele şi actele voastre.

Mi le aruncară, tremurând, iar eu le examinai.

— Acum ridicaţi-vă. Întoarceţi-vă cu spatele.

O făcură încet, tremurând, eu îi lovii pe rând cu patul pistolului, repede şi cu toată puterea, iar ei se prăbuşiră. Le-am dat apoi câteva lovituri de pumn, până au leşinat. După aceea am tras de trei ori cu arma în peretele putrezit. Fărâme de lemn şi praf dansară prin aer înaintea ochilor mei. Mi-am şters sângele de pe articulaţiile degetelor cu pământ.

M-am întors la camion. Piet examinase documentele. Din documentele de expediere din camion reieşea că acesta transporta ţigări turceşti, cu destinaţia Londra. Bineînţeles că numai turceşti nu erau. Fuseseră produse în China, cel mai probabil într-o făbricuţă pe jumătate ascunsă sub pământ.

— Niscaiva cipuri de urmărire? L-am întrebat.

— Nu, spuse Piet. Frumoasă şapcă!

— Atunci hai să mergem.

— Vreau să văd chinezii, spuse el.

— Du-te şi uită-te la ei, am spus.

Va trebui să-l împuşc şi pe el. Piet mă studie.

Dintr-odată, pe drum se ivi o furgonetă albastră de ţară care ne depăşi, iar şoferul – o femeie în vârstă – ne aruncă o privire lungă şi plină de curiozitate când trecu pe lângă noi.

Asta îl zăpăci pe Piet.

— Hai să ne vedem de drum. În cabină, să te bandajezi şi să te ştergi de sânge. Conduc eu camionul. Tu condu maşina.

Şi plecarăm de acolo. Prin oglinda retrovizoare, mi-am fixat privirea pe micuţa hală. Nimeni nu ieşi din ea.

•

Am gonit spre Belgia, am trecut pe lângă clădirile goale ale vechiului punct de frontieră, iar luminile de pe autostradă, acţionate de ziua înnorată, luminau alb în Franţa, galben în Belgia.

Nu aveam telefon mobil – Piet insistase pentru acest lucru, încă speriat că ar putea fi trădat din nou. Nu aveam cum să iau legătura cu Mila. Dubiţa nu avea telefon încorporat, dar avea GPS. Nu voi avea arme; dar voi reuşi să încropesc o capcană. Mă simţeam ameţit din cauza pierderii de sânge din rana de la cap.

Atunci am decis că nu voi acţiona orbeşte.

Sosise timpul ca Mila să-mi spună adevărul.

66.

Am făcut o căutare pe monitorul GPS al maşinii, introducând numele Roger Cadet. Mila îmi spusese că asta îmi va arăta barurile angajatorilor ei, pe care le puteam folosi ca ascunzătoare.

Apăru un rezultat: Taverna Chevalier, de pe Bulevardul Lloyd George, în cartierul diplomatic. Când eram pe punctul de-a intra în Bruxelles, l-am atenţionat cu farurile pe Piet. Acesta trase pe dreapta, iar eu mă dusei la cabina camionului.

— Trebuie să beau ceva, să mănânc şi să dau nişte telefoane.

— Ce telefoane? spuse Piet. Ne continuăm drumul.

— Asta nu este singura mea afacere. Fie ne oprim, fie îmi dai un telefon mobil.

— Fără apeluri telefonice!

— Trebuie să pun la cale următoarea afacere. Şi trebuie să încep s-o pregătesc de pe acum.

Lăcomia străluci în ochii lui Piet.
— Ce fel de afacere?
— Echipament militar. Marjă de profit mare. Deja mă gândeam la telefonul pe care aveam să-l dau.
— Unde vrei să oprim?
— Ştiu eu un loc.

•

Taverna Chevalier era unul din acele localuri mai degrabă modeste ca aspect, dar care era păzit cu mult zel de indivizi înţoliţi la patru ace, însă discreţi şi lipsiţi de pretenţii, aşa cum constatai la descoperirea lor. Barul în sine era o peninsulă de mahon închis la culoare. Pe bar erau aliniate dozatoare pentru o gamă largă de mărci de bere belgiene şi olandeze, şi se părea că unele dintre acestea erau servite în halbe de ceramică tradiţionale. Din mulţimea de clienţi am auzit răzbătând o mare diversitate de limbi. Erau acolo hipsteri cu ochelarii lor cu nelipsitele rame negre, dar şi bărbaţi şi femei cu zâmbetele precaute, neutre, ale funcţionarilor. Bruxelles era un oraş de diplomaţi şi de oameni de afaceri, şi m-am gândit că dacă Mila şi şefii ei misterioşi ar fi avut măcar o jumătate de creier luaţi împreună, atunci ar fi plantat microfoane la toate mesele şi ar fi înregistrat fiecare conversaţie.
— Nu este momentul să bem ceva, iar dacă vrem să mâncăm am putea comanda nişte fast-food.
Piet nu părea fericit. Parcaserăm camionul într-o parcare aflată la câteva clădiri distanţă şi era neliniştit că lăsase marfa nesupravegheată.
— Îl cunosc pe proprietar, am minţit eu.
— Nu poţi face afaceri aici. Sunt prea mulţi oameni.
— Ai încredere în mine, am spus.
Piet râse.
— Îmi place când faci câte o glumă.
L-am măsurat din priviri.
— Ce bei?
— Cred c-ar trebui să mă întorc la camion. Putem ajunge în Amsterdam în numai câteva ore.
— Şi vom ajunge. Urmează-mă.
Am intrat în bar şi am aşteptat ca o fată drăguţă să ne ia comanda. Am comandat două beri Jupiter şi când le-a adus, i-am strecurat nişte bani şi i-am spus:

— Aş vrea să-l văd pe manager, dacă se poate.
— Este ocupată, domnule.
— Cred că-şi va face timp pentru mine. M-a trimis Mila.
Fata dispăru în spatele barului şi după câteva clipe îşi făcu apariţia o femeie voinică şi cu fruntea încruntată.
— Da, domnule?
— Sunt un prieten de-al lui Roger Cadet, am spus, folosind parola pe care mi-o dăduse Mila în Amsterdam.
Ea încuviinţă din cap.
— Orice prieten al lui Roger este binevenit aici.
— Roger este aici? Aş vrea să-i vorbesc între patru ochi.
Privirea ei alunecă spre Piet.
— Mă pot interesa dacă poate să vă vadă.
M-am întors spre Piet.
— Stai aici, bea-ţi berea. Nu întârzii decât un minut.
— Nu. Ai putea să suni pe cineva, să-i spui cuiva unde se află încărcătura. Nu ne despărţim.
Mi-am apropiat gura de urechea lui Piet.
— Ăsta este un supliment, un popas. Am o afacere în particular cu tipul ăsta referitoare la chestiunea armelor, dar mi-ar prinde bine ajutorul tău şi vei primi şi tu partea care ţi se cuvine. Suntem parteneri, bine?
Piet era nehotărât; voia nişte bani, însă nu-i convenea să mă despart de el.
— Nu-mi place chestia asta, Sam.
— Fii atent la mine. Cu camionul, eu mi-am asumat riscul. Nu încerc să te trag pe sfoară. Formăm o echipă, Piet, e bine aşa? Trebuie să vorbesc cu cineva. Înţelegi? Tu ai putea să ieşi pe uşa barului şi să furi camionul cu încărcătura cât sunt înăuntru, iar eu am încredere că nu vei face aşa ceva. Dacă-l pierdeam pe Piet, l-aş fi putut pierde pe Edward pentru totdeauna. Era, însă, necesar să-mi asum un risc calculat. Nu va dura decât un minut sau două.
Managerul străbătu mulţimea de diplomaţi şi de oameni frumoşi şi slabi şi urcă scările care duceau la etajul superior. Eu o urmai şi femeia îmi aruncă o privire.
— Eşti nou.
— Da. Şi în dificultate. Am nevoie de arme şi de un telefon mobil.
Ea descuie o uşă de pe partea stângă a palierului. Am aruncat

o privire în josul scărilor. Nici urmă de Piet.

Am intrat în încăpere.

— Eu sunt Eliane, spuse managerul după ce închise uşa. Ar fi trebuit să suni înainte.

— Nu am avut cum. Nu am telefon.

Micuţa încăpere era plină de rafturi, pe unele dintre ele aflându-se arme. În colţ era un pat mic de campanie, cu aşternuturi curate. Îmi venea să mă prăbuşesc pe el şi să adorm. Am examinat, în schimb, rafturile. Am găsit două pistoale Glock de nouă milimetri, încărcătoare de rezervă, amortizoare.

— Ce altceva îţi mai trebuie?

— Va trebui să mă lupt cu un mare număr de oameni, am spus. Vor fi bine înarmaţi, iar eu voi fi singur. Deci cred că va trebui să-i ucid.

Eliane clipi.

— Îi vei ucide pe toţi?

Am înghiţit în sec.

— Nu ştiu. La naiba. Chiar asta aveam să fac? Dacă i-aş lăsa pe câţiva dintre cei din grup în viaţă, oare nu i-aş putea da pe mâna olandezilor ca să-i interogheze, să culeagă niscaiva informaţii utile? Insistenţa lui Zaid ca toţi să fie ucişi pentru a proteja bunul renume al Yasminei mă călca pe nervi. Fetei îi fusese spălat creierul. Asta nu era o crimă. Reputaţia lui ar fi supravieţuit.

Eliane se apropie de o cutie pe care o deschise. Cutia era inscripţionată cu un logo pe care l-am recunoscut. Militronics. Compania lui Zaid. Echipamentul produs de propria lui companie avea să contribuie la eliberarea fiicei sale.

— Ai şi nişte cătuşe? am întrebat-o.

— Da, însă credeam că-i vei omorî, nu-i vei lua ostatici.

— Să păstrăm toate opţiunile deschise. Dă-mi, te rog, câteva perechi.

Ea îmi arătă un mănunchi gros de cătuşe din plastic pentru mâini.

— Şi asta. O grenadă de diversiune, spuse ea. Versiunea poliţienească modificată. Ştii cum se utilizează? Aici ai butonul de activare, iar aici cronometrul.

— Mulţumesc. Unde voi ascunde toate astea? Doar nu puteam să cobor scările şi să apar în faţa lui Piet înarmat până-n dinţi.

Maşina mea este parcată cam la un kilometru distanţă. Poţi să mi le duci pe toate acolo?

— Da, spuse ea. Bărbatul care este cu tine... să ştii că nu e de calitate.

— Este un ucigaş cu sânge rece şi un traficant de carne vie. Trebuie să-i atac prin surprindere – pe el şi pe alţi câţiva – la o întâlnire.

— Atunci nu trebuie să facem nicio greşeală, spuse Eliane.

Îmi plăcea de ea. Fusesem judecat de atât de mulţi oameni în ultimul timp, de la Howell şi August, la Mila, iar Eliane părea doar dornică să mă ajute. Aş fi putut s-o sărut pentru asta.

I-am dat cheile şi i-am descris maşina.

— Şi am nevoie de un telefon mobil. Care să aibă în memorie numărul la care o pot găsi pe Mila.

Mi-am dat jos şapca de baseball, iar ea a scos o exclamaţie de surprindere la vederea sângelui uscat. A insistat să examineze rana.

— Este superficială, însă trebuie curăţată, spuse Eliane.

— Nu este timp şi asta l-ar face pe Piet suspicios. Cât îţi trebuie ca să ajungi la maşină, s-o încarci şi să te întorci?

— Zece minute.

— Dă-mi şi nişte bani. O mie de euro, dacă ai. Trebuie să-l impresionez, arătându-i că am făcut o afacere cu domnul Cadet.

Ea se duse la seiful din perete, tastă o combinaţie de cifre şi pipăi după un teanc de bancnote pe care mi-l înmână.

M-am simţit din nou o fiinţă umană, fără să mai trebuiască să pretind că eram cine nu sunt, fără să mai fiu cu o jigodie, ca Piet. Am vrut să savurez momentul. Eliane era ca o mamă cumsecade pentru persoanele fugare.

Şi, exact ca o mamă, Eliane mă privea ca şi când gândurile mi-ar fi fost scrise pe frunte.

— Avem lucruri de făcut. Du-te!

Avea dreptate. M-am grăbit să cobor scările. Piet găsise o masă într-un colţ şi stătea acolo, într-o dispoziţie ursuză, sorbindu-şi berea.

M-am aşezat şi i-am strecurat o sută de euro. El mă privi chiorâş.

— Cadet îmi datora nişte bani, am spus. Şi mi-a dat un avans pentru următoarea afacere.

— Pentru ăştia nici nu merita să oprim.

— Pentru mine merita, Piet.

Cu un gest, am chemat chelneriţa. Trebuia să-i las Elianei timpul necesar să găsească maşina şi să dosească lucrurile astfel încât Piet să nu le observe.

Din boxe începu să se audă „Purple Haze” a lui Jimi Hendrix. Nu la un volum atât de ridicat încât să acopere vocile celor care discutau, dar suficient de tare încât să transmită vibraţia funky necesară în întreg barul înţesat de persoane îmbrăcate la costum. L-am văzut pe Piet înclinându-se încet pe spate şi lăsându-se molipsit de buna dispoziţie şi de ambianţa Tavernei Chevalier. Fusese o zi lungă şi obositoare. Mintea, trupul, voiau să se odihnească, să lase adrenalina să se epuizeze şi să fie eliminată.

Am comandat specialitatea casei, sandvişuri groase cu jambon de Ardennes, însă Piet îşi dădu berea pe gât din patru înghiţituri mari şi spuse: „Fără cafea, vă rog”, atunci când chelneriţa întrebă dacă mai voiam un rând. Eu am acceptat: cafea.

— Sandvişurile şi cafeaua la pachet, vă rog, spuse Piet.

— Nu, am spus eu. Eu stau aici, ca orice fiinţă normală, şi iau masa. M-am aplecat în faţă şi i-am şuierat. Astăzi am fost rănit de un glonţ şi am pierdut sânge, Piet. Am sărit pe un camion. Dacă vreau să mănânc aici, atunci mâncăm aici. Luăm o scurtă pauză.

În ce măsură mai avea el nevoie de mine? Vedeam cum cântăreşte situaţia după felul în care mă privea. Putea să se ridice, să iasă afară şi să forţeze lucrurile, astfel încât să se ajungă la o luptă. M-ar fi împuşcat în întunericul parcării în care lăsasem camionul şi maşina, lăsând-o pe cea din urmă de izbelişte. Oprirea aceasta îi trezise bănuielile.

„Grăbeşte-te, Eliane”, am gândit. Nu puteam risca să arunc o privire la ceasul meu de mână sau la cel de pe perete. Piet mă urmărea, cu o lumină urâtă în priviri, aşa că m-am refugiat în berea pe care o beam.

Câteva persoane în costum – bărbaţi vorbind discret în limba germană – trecură pe lângă masa noastră, îndreptându-se spre a lor. Piet se încruntă.

— Îi urăsc pe ăştia care poartă costume. Cei care fac legile. Au impresia că ei conduc lumea. Nu fac decât să pună oprelişti şi să impună legi, după care se ceartă între ei ce fel de oprelişti

să ne mai pună.

— Oamenii ca tine şi ca mine, noi suntem cei care doborâm opreliştile astea, am spus.

Nu puteam să nu mă gândesc la primele mele luni la Londra, când Lucy şi cu mine stăteam în vreun bar în care se servea vin, pe una din laturile Patemoster Square, în lumina blândă a bătrânului oraş, fericiţi că suntem împreună şi entuziasmaţi de treaba bună pe care o făceam la serviciu.

Treaba bine făcută fusese specialitatea şi tragedia familiei mele. Ucisesem oameni ca să rămân în viaţă şi nu mă îngrijora acest lucru, însă nu aş fi vrut să le descriu aceste momente tatălui sau mamei mele. Viaţa mă însemnase cu stigmate permanente – blestematul de sânge care nu se mai lua de pe mâna vinovată.

— Doboară-le tu, că le ridică ei din nou. Rămase tăcut când chelneriţa ne aşeză cafeaua pe masă. Vom lua mâncarea la pachet, domnişoară, îi spuse el.

— Dar...

— Nu, Sam. Vocea îi era tăioasă. Nu-mi place barul ăsta. Nu vreau să rămân aici nicio secundă în plus după ce mi-am terminat cafeaua.

Nu era o bătălie pe care s-o pot câştiga şi ştiam acum că, pe măsură ce ne apropiam de livrarea încărcăturii către Edward, Piet va încerca din ce în ce mai mult să preia comanda operaţiunii. Era afacerea lui; eu eram un jucător înlocuibil. Bine. Să-l lăsăm să creadă că mă intimidase.

— Bine, Piet. Dar nu mă prea grăbeam.

— Ai timp să-ţi termini cafeaua, spuse el. Eu trebuie să dau un telefon. Rămâi aici.

Se ridică şi părăsi masa, ieşind din Taverna Chevalier. În oase mi se strecură panica. Dacă ar fi fugit, pierdeam singurul fir care mă lega de Edward, de Yasmin şi de ceea ce i se întâmplase lui Lucy. Prin vitrina de la stradă a barului, Piet nu se mai vedea.

Intuiţia îmi şoptea: „Te lasă baltă, urmăreşte-l!”

Chelneriţa aşeză pe masă punga cu ceea ce comandaserăm. I-am strecurat banii şi m-am ridicat de la masă.

Am ieşit din Taverna Chevalier pe uşa din faţă. Piet se afla la vreo şase metri de mine, închizându-şi telefonul mobil. Şi privindu-mă insistent.

67.

Am ridicat punga cu sandvişuri.

— Eşti pregătit de plecare?

— Da, spuse el. Vino aici, Sam.

Aşa am făcut, iar el mă împinse în jos, pe stradă. Apoi mă împinse în intrândul slab luminat al unui magazin cu materiale pentru artă.

— Ce-i, te întorci la Şcoala de Arte şi ai nevoie de rechizite?

— Mâinile pe uşă!

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Mă percheziţiona cu mâinile de-a lungul picioarelor şi braţelor. Încerca să vadă dacă nu cumva aveam ceva ce nu ar fi trebuit să am. Îmi scoase teancul de euro din buzunar.

— Destul! Nu am telefon, nu am nicio armă. Faci ca parteneriatul nostru să înceapă cu stângul, după ce ţi-am salvat pielea. Dă-mi banii înapoi.

El îmi restitui teancul de bani, punându-mi-l în mână.

— Ia-i. Scuză-mă, mai adăugă el, aproape ca un gând întârziat.

M-am prefăcut supărat.

— Pentru Dumnezeu! Te-am scos din focul gloanţelor, ţi-am găsit transportul lui Ling, mi-am asumat astăzi riscul cel mai mare. Dacă cineva nu ar trebui să aibă încredere în altcineva, poate că acela ar trebui să fiu eu şi să nu am încredere în tine.

— Poate, spuse el. Am impresia că tu crezi că nu sunt tot atât de inteligent ca tine, tot atât de dur ca tine.

Se simţea ameninţat de mine; eu sărisem pe un camion aflat în mers şi îl deturnasem. Tâmpitul. Toată chestia asta era despre macism.

— Vino!

— Hai să stăm aici să mâncăm, dacă barul nu te face să te simţi în largul tău. Nu-mi place mâncarea rece.

Trebuia să-i las Elianei timpul necesar să se întoarcă. Altfel, ar fi trebuit să mă prefac că-mi pierdusem cheia de la maşină la tavernă şi trebuia să ne întoarcem acolo, ceea ce ar fi făcut ca bănuielile lui să crească exponenţial.

Părea să se simtă puţin vinovat din cauza scandalului pe care-l făcuse, aşa că ne-am aşezat pe o bancă de pe trotuar şi ne-am

mâncat sandvişurile. Am observat silueta vagă a unei femei care gonea cu un scuter pe după colţul străzii. Am recunoscut-o pe Eliane şi am sperat ca Piet să nu o recunoască. El părea, însă, concentrat să mănânce, foamea prevalând asupra dorinţei de a câştiga timp.

— Trebuie să merg la toaletă, am spus eu după ce am terminat sandvişul.

— Şi eu, spuse el.

Voiam să mă întorc singur; îmi trebuia cheia de la maşină. Eliane era în spatele barului şi turna nişte bere. Ridică privirea, mă văzu, dar nu păru să mă recunoască. Piet mă urma îndeaproape.

Am intrat amândoi în toaletă; eu am terminat primul şi m-am întors în hol. Eliane se afla la un metru distanţă şi mă atinse uşor când trecu pe lângă mine, dându-i barmanului ordine cu voce tare. Îmi împinse cheia în mână, iar o secundă mai târziu aceasta se afla în buzunarul meu.

Piet mă bătu pe umăr.

— Ai avut dreptate, pauza asta a fost binevenită. Parcă am renăscut. Hai să mergem.

Am ieşit în întunericul de afară, râsetele şi muzica din Taverna Cavalerului stingându-se în urma noastră în timp ce înaintam pe alee.

Nu-şi luase mâna de pe umărul meu. În buzunar, am prins din nou cheia pe breloc.

— Deci, ne întoarcem la Amsterdam?

Apelul lui telefonic trebuie să fi fost către Edward, acum că aveam transportul de ţigări în care să-i camuflăm echipamentul militar.

— Da. Ne întâlnim cu Edward şi oamenii săi. Voi pregăti transportul incluzând şi marfa lui, îl voi trimite la Rotterdam, iar după aceea ne vom primi plata şi noi doi vom merge să sărbătorim.

— Când ne întâlnim?

— Peste trei ore.

— Bine, am spus.

Se vedea deja spaţiul de parcare; zăream camionul şi maşina parcată lângă acesta. Eram aproape. Peste trei ore fie voi fi mort, fie îi voi omorî pe Piet, pe răpitori şi o voi găsi pe Yasmin. Şi-l voi face pe Edward să-mi spună unde se aflau soţia şi copilul

meu.

— Ştii, Sam, spuse el, ai dreptate. Te-ai dovedit demn de încredere în numeroase rânduri. Uite ce e! Condu tu camionul.

M-am oprit. Nu. Nu asta-mi doream.

— Nu, este în regulă. Condu-l tu, am spus.

— Nu. Condu tu transportul de marfă. Ca o dovadă de încredere în parteneriatul nostru.

Am simţit cum mi se strecura răceala în oase. Fie era sincer, fie observase cum cheia trecuse de la Eliane, la mine.

Încredere sau suspiciune. Încă aveam nevoie de Piet; nu ştiam unde urma să aibă loc întâlnirea, iar dacă mi-aş fi făcut apariţia fără el, nu aş fi reuşit niciodată să pătrund în cercul lor.

— Bine, cum vrei tu; dă-mi cheile camionului.

Le scoase din buzunar şi mi le dădu în schimbul cheii maşinii.

— Vino în urma mea, spuse el.

— Şi dacă ne vom pierde în trafic?

— Nu se va întâmpla asta, spuse el.

M-am urcat în camion. Poate că asta era: se plictisise de condus camionul. Numai că acum nu mai aveam la dispoziţie telefonul şi armele. Iar când am fi ajuns la punctul de întâlnire, nu mai aveam niciun motiv să mă apropii de maşină.

Continuam să mă îndrept, vulnerabil şi singur, spre groapa cu şerpi.

68.

Amsterdam, trecut bine de miezul nopţii. Noaptea era ca o oglindă a oraşului, luminile Amsterdamului reflectându-se pe cer prin puzderia de stele care se năzăreau prin dantelăria norilor. Era un oraş care nu dormea niciodată nici prea profund, nici în întregime. Prea multe afaceri aveau nevoie de întunericul nopţii, în Amsterdam.

L-am urmat pe Piet. Vor fi vreo zece, inclusiv Edward, dacă numărătoarea grupului din înregistrarea video se dovedea a fi corectă. Va trebui să ne întâlnim într-un loc retras, în care armele să poată fi reambalate alături de ţigări. Câteva persoane din şleahtă vor fi trimise să descarce ţigările. Alt grup se va afla, probabil, în incintă, asigurând paza mărfii lui Edward, oricare ar

fi fost aceasta. Dispersarea ţintelor mi-ar putea uşura sarcina, însă nu pentru mult timp.

Yasmin va fi ţinută separat, bănuiam eu. Va trebui să pot trage cu arma în rafală fără să fiu îngrijorat că va fi prinsă în foc încrucişat.

Nu ai nevoie şi de o armă pentru asta? se auzi răsunând în mine o voce mică. Era, mi-am spus eu, doar o dificultate de moment.

Piet conduse spre marginea sudică a Amsterdamului şi opri la ceea ce părea să fie o veche fabrică de bere. Un semn care nu părea uzat de intemperii anunţa, în olandeză, că fabrica era închisă pentru renovare. Se mai afla acolo şi un camion, fără nicio inscripţie. Lângă el era un Audi sedan şi am simţit inima sărindu-mi din piept.

Era Audi-ul argintiu pe care îl urmărisem pe străzile Londrei, cu Edward şi Lucy înăuntru. Alte plăcuţe de înmatriculare, însă am recunoscut urma de pe bara din spate unde o zgâriase el, încercând să scape mai repede de pe strada aceea aglomerată.

Edward îmi răpise soţia. Iar acum eram aproape de acest om. Am simţit trezindu-se în mine o furie instinctivă, furia oarbă despre care ne place să credem că a dispărut odată cu focurile din peşteri şi picturile de pe pereţii cavernelor. Nu-mi permiteam, însă, să fiu furios. Trebuia să-mi păstrez sângele rece.

Lumini palide licăreau la geamuri. Ei erau aici. Acum era acum!

Sosise momentul să trăiesc sau să mor.

Când ieşeam din camion, Piet era deja în drum spre acesta.

— Cheia de la maşină, te rog, i-am spus.

— De ce?

— Mi-am uitat ţigările înăuntru.

— Nu ştiam că fumezi.

— Păi, fumez, am spus.

— Păi, la naiba, ai ditamai camionul cu ţigări chiar acolo.

— Nu-mi vine să deschid cutiile.

— Bine. Du-te să ţi le iei. Şi îmi dădu cheia maşinii.

M-am întors şi m-am îndreptat spre maşină. El ocoli camionul prin spate, probabil ca să-l deschidă pentru a începe descărcarea.

Start!

Nu puteam decât să ghicesc unde ar fi putut ascunde Eliane tot ce îi cerusem. Sub scaunul şoferului.

Ei ţi-au luat soţia şi copilul. Stăpâneşte-te!

În eventualitatea în care Piet m-ar fi urmărit din priviri, m-am prefăcut că-mi căutam ţigările pe scaun.

Apoi am dus mâna sub scaun.

Nimic!

M-am aplecat, bâjbâind sub scaunul pasagerului. Tot nimic. Nu se putea ca Eliane să fi ascuns lucrurile sub bancheta din spate. Am privit pustietatea din maşină.

Şi am simţit ţeava unei arme lipită de ceafa mea.

— Ai încercat să-i tragi clapa omului nepotrivit, şuieră Piet. Proastă mişcare.

— Ce dracu' faci? am întrebat eu.

— Armele tale, telefonul, micile dispozitive. Telefonul a-nceput să sune, cineva din Amsterdam încerca să ia legătura cu tine. De ce ai toate aceste lucruri?

Nu i-am răspuns, iar el apăsă mai tare ţeava armei în ceafa mea.

— Ca să mă protejez.

— De mine?

— Nu. De ei.

— De ei?

M-am întors să-l privesc; el ţinu ţeava lipită de mine, astfel că arma îmi alunecă peste obraz şi se opri sub ochi.

— De Edward şi de oamenii lui. Ce crezi că ne vor face în momentul în care le vom livra marfa? Ne vor omorî, omule. Nu mai au nevoie de noi. Noi suntem doi, iar ei sunt... câţi sunt, o duzină?

— Nu ne vor face niciun rău.

— Edward nu este numai un traficant, Piet. Ştiu cine sunt tipii ăştia. Sunt cei care au făcut să explodeze bomba din gară.

Faţa lui deveni lividă.

— De unde naiba ştii asta? Cine eşti tu?

— Peter Samson, aşa cum am mai spus. Prietenul meu de la bar mi-a dat toate alea, am spus.

Nici nu am clipit. Nici nu păream îngrijorat. Pentru că bătrânul Piet se dăduse prea mult de gol atunci când mă înfruntase afară.

Dacă mergi la o întâlnire cu nişte criminali daţi naibii şi

bănuieşti că ai un spion în interior, pe care îl aduci cu tine, iar tu eşti cel care l-ai adus pe numitul spion în apropierea amintiţilor criminali daţi naibii, ar putea fi o idee foarte proastă să-i laşi pe aceşti criminali daţi naibii să afle că tu i-ai pus în pericolul major de-a fi daţi în vileag. Aşa că am dedus că nu-i spusese niciun cuvânt de avertizare lui Edward.

Toate acestea îmi trecură fulgerător prin minte în numai câteva secunde. Împreună cu realizarea faptului că echipa lui Edward, auzind huruitul lent al camionului care venea, ar trebui să iasă din vechea berărie peste câteva clipe.

Nu mai aveam timp să mă ocup de Piet.

— Ce faci, nu mă împuşti? l-am întrebat.

— Vreau să ştiu pentru cine lucrezi, spuse el. Viaţa lui depindea acum de această informaţie. El adusese spionul aproape, acum el trebuia să afle cine eram. Era singura modalitate de a-şi răscumpăra greşeala faţă de Edward şi de oamenii săi. Spune-mi, fir-ar să fie, sau te omor!

Eu nu am spus nimic.

— Cine eşti? se înfurie el. Apoi îşi dezlipi arma de pe mine, amintindu-şi că avea un mijloc mai bun de a mă răni.

Îşi scoase de sub jachetă sabia wakizashi şi-i ridică tăişul spre mine.

Se dădu înapoi ca să-şi lanseze atacul; voia să mă sperie, să-mi arate că nu puteam opri sabia să mă despice. Aşa că se îndepărtă prea mult şi îmi deschise câmpul de acţiune. Cu un şuierat melodios, wakizashi se repezi spre mine. M-am răsucit şi am blocat-o cu o lovitură de picior. Lama se înfipse şi străbătu jumătate din talpa groasă a bocancului meu. Arma lui de jucărie caraghioasă se blocă acolo. Pentru o secundă preţioasă, Piet fii atât de surprins încât nu ştiu ce să facă.

Aşa că am apucat mânerul de la maşină ca să-mi asigur echilibrul şi l-am lovit cu piciorul celălalt. Bocancul îl nimeri în forţă în bărbie, iar el căzu pe spate, cu dinţii zburând şi buza despicată.

Am aterizat pe asfalt, stângaci, pe un picior. Am smuls wakizashi din talpa groasă şi rezistentă a tălpii şi am întins-o spre el. I-am îndreptat vârful spre părţile intime.

Dinţii din faţă ai lui Piet dispăruseră. Încercă să se îndepărteze de mine cât mai repede, târându-se cu spatele pe asfalt.

— Te rog, nu!

L-am săltat în picioare şi i-am pus sabia în stomac. El scăpă un miorlăit de surpriză printre dinţii sparţi; se gândea că-i voi scoate maţele.

Atunci am auzit deschizându-se uşa fabricii de bere. Maşina se afla între noi şi uşă. I-am tras cu putere un pumn în gura însângerată, iar Piet se prăbuşi pe jos.

69.

M-am grăbit să ajung din nou la dubiţă şi m-am strecurat în partea din spate. Lucrurile erau acolo, dosite de Piet. Am scos cele două Glock-uri, dintre care unul cu amortizor, încărcătura explozivă, telefonul mobil.

Am auzit zgomot de paşi fugind pe asfalt. Cel puţin doi oameni. Aş fi vrut să fi fost mai mulţi.

— Piet? întrebă o voce. Apoi continuă în olandeză. Grăbeşte-te! Edward e ofticat, vom fi în întârziere.

Ajunseră în raza mea de acţiune, în lumina întretăiată a lunii. Unul dintre ei îl zări pe Piet zăcând pe negrul asfaltului. O luă la fugă. Cel de-al doilea bărbat era mai inteligent; se opri şi se ghemui într-o poziţie care să-i asigure protecţia, cu arma pregătită.

Prin uşa din spate întredeschisă a dubiţei, l-am împuşcat pe primul în genunchi. Auzisem că durerea aceasta era atroce. Amortizorul scoase un şuierat încet. Individul căzu cu un urlet îngrozitor, încleştându-şi piciorul cu mâinile. Am tras şi în celălalt, care stătea lângă Piet, în ambii genunchi. Căzu, iar genunchii i se loviră de asfalt. I-am tras un pumn în gât şi n-a mai scos niciun sunet. I-am tras un picior cu putere şi celui dintâi, care deveni la rândul lui tăcut.

Bifasem doi.

De la maşină, am fugit, ghemuit, până la uşa fabricii. Aceasta fusese fixată să rămână deschisă. În mod ciudat – şi în acest moment nu-mi plăcea nimic care părea ciudat – uşile cele mari pentru încărcare-descărcare ale fabricii de bere rămăseseră închise. Camionul fiind aici, m-aş fi aşteptat să-l întâmpine larg deschise. Nu voiam să fiu surprins în exterior.

M-am oprit în pragul uşii spaţiului de parcare. Niciun sunet,

nicio voce – doar un murmur îndepărtat.

Am riscat să arunc o privire. Intrarea în vechea fabrică de bere era pustie, luminată slab de câteva lămpi cu neon. Pardoseală din beton, pereţi de cărămidă, ferestre înalte şi murdare. Simţeam un miros vag de cârnaţi şi pizza.

M-am repezit pe uşă. În spatele ei se întindea un hol din cărămidă cu birouri vechi, având cele mai multe uşi închise şi una singură deschisă, o lumină slabă răzbătând dinăuntru.

De acolo auzeam nişte voci care vorbeau în olandeză:

— Trişezi! O voce de bărbat tânăr, plină de asprime.

— La un joc pe calculator nu poţi să trişezi. O voce de femeie.

— Ştii tu un truc.

— Dacă ştii un truc nu înseamnă să trişezi, plângăciosule, spuse femeia.

Se auziră mai multe persoane râzând.

Am păşit peste pragul uşii. Erau cinci – patru bărbaţi şi o femeie – care stăteau cu spatele la mine şi ţineau în mâini controlere pentru jocuri video, pe monitor irupând o baie de sânge fictivă. Omorau nazişti în ruinele virtuale ale Berlinului, generate de calculator. Încăperea nu era atât un birou, cât o cameră spaţioasă de depozitare şi am observat că mai avea o uşă metalică, masivă şi grea.

— Hei, ticăloşilor, am spus. Jocul s-a terminat!

Nu era o replică genială, însă nu eram într-o dispoziţie spirituală.

Toţi dansară acest mic dans al surprizei: tresăriră, îngheţară şi rămaseră nemişcaţi. Femeia, Demi – am recunoscut-o pentru că o văzusem în casa în care mă dusese Piet – era cea mai aproape de mine şi am tras-o şi mai aproape. Ea înţepeni de groază. Lăsară să le cadă controlerele video din mâini, iar în spatele lor, pe ecran, am văzut cum jucătorii le-au fost imediat distruşi de un escadron nazist.

I-am pus lui Demi pistolul la tâmplă.

— Jos armele... încet.

Trei tipi aveau armele puse în partea din spate a pantalonilor; le observasem când se ridicaseră în picioare. Doi din ei se supuseră. Al treilea, un tânăr musculos cu o sclipire de ură în priviri, scoase arma şi ezită.

— N-o să scapi de aici, spuse el.

Mi-am adus aminte numele lui. Freddy.

— Vrei să mori? Serios? Aruncă arma!

Nu o făcu, iar eu aveam nevoie să dau un exemplu, aşa că îl împuşcai şi pe el în genunchi. Toată bravada i se evaporă când ţipă şi se prăbuşi. Şi el îşi aruncă arma.

— Acum e bine, am spus. Păstram un ton ferm al vocii. Îi vreau pe Yasmin Zaid şi pe Edward. Unde sunt?

Nu răspunse niciunul.

— Dacă nu ştiţi, nu am nevoie de voi. Am aţintit arma spre tipul următor.

— Treci de cazanul de filtrare, spuse Demi într-o şoaptă răguşită. O iei la stânga. E o aripă veche cu birouri. Fata e păzită.

— Câţi oameni mai sunt aici?

Buzele i se strânseră.

— Crezi că pe tine nu o să te împuşc pentru că eşti femeie? Vino-ţi în fire! i-am spus. Câţi oameni mai sunt aici?

Am ştiut că nu erau profesionişti când Demi spuse „cinci”, iar Freddy exclamă: „doisprezece şi mai vin şi alţii” în acelaşi timp. Am crezut ce spusese Demi. Doamne, speram să aibă dreptate.

— Uşa aia metalică, am spus. Deschideţi-o.

Unul din bărbaţi se supuse. Freddy strigă:

— Nu-l ajuta, n-o face!

— Vrei să mai dansezi o dată? l-am întrebat. Taci din gură! El se linişti.

Puteam privi în interior – era o cameră de refrigerare, ceva ca un frigider imens.

— Telefoanele mobile pe podea! Goliţi-vă buzunarele.

Ei ascultară: cinci telefoane mobile căzură pe jos.

Le-am făcut semn să intre înăuntru, am trântit uşa şi am încuiat-o. Mai rămăseseră cinci şi nu ştiam dacă printre ei era şi Edward.

Mi-am continuat drumul pe hol. Nivelul principal al fabricii de bere era scufundat în întuneric. O lumină slabă se răspândea de mai sus. Întrezăream şase siluete îndesate ale unor cazane vechi din cupru, separate de platforme din beton. O pasarelă situată la înălţime înconjura acest nivel, câteva încăperi şi birouri aflându-se deasupra sa. Pereţii erau placaţi cu faianţă albă.

Am auzit paşi apropiindu-se deasupra mea, pe pasarelă. Un bărbat cu o puşcă de asalt atârnată în diagonală pe piept. Când

mergi pe o pasarelă, ai tendinţa să priveşti în jos, prin împletitura de metal. Bărbatul mă văzu.

Deschise focul. M-am ghemuit în spatele unui cazan rotunjit, iar gloanţele care răpăiau pe cupru sunau ca un zăngănit de chimvale[42].

La distanţă, la un nivel situat pe la jumătatea înălţimii clădirii, era un perete lung prevăzut cu un dreptunghi metalic. Uşile mari exterioare. Acolo fuseseră, probabil, cei mai mulţi dintre ei, m-am gândit, atunci când începuse lupta, aşteptând să pornească operaţiunea de încărcare. Dacă voi rămâne înţepenit aici, jos, mă vor încolţi.

Am intrat în cazan. Era scund şi înăuntru era întuneric, iar zgomotul gloanţelor îmi dădea impresia că mă târam într-un gong. Pasarela forma un L deasupra uşilor mari exterioare. Am aşteptat.

Bărbatul cu puşcă încetă să mai tragă. Mă căuta, nu voia să risipească gloanţele şi se gândise că mă ascunsesem după cazan. Am ascultat hârşâitul uşor al picioarelor lui deasupra mea şi m-am propulsat prin deschidere, trăgând în spaţiul dintre podeaua metalică şi balustradă. El tresări şi se prăbuşi pe pasarelă. Nu ştiam dacă era viu sau mort, însă căzuse şi nu mai trăgea în mine.

Doar că acum nu mai puteam să-i iau prin surprindere.

Am fugit în zona de încărcare, sărind peste o balustradă, aterizând pe pardoseala de beton.

Am văzut un bărbat alergând spre mine, cu pistolul ridicat. Alţi doi bărbaţi se grăbeau în urma lui. În dreapta mea erau nişte paleţi vechi plini cu sticle şi m-am ascuns în spatele lor. Împuşcăturile sfărâmară partea de sus a acestora şi sticlă pulverizată, ţăndări şi bere stătută se revărsară peste mine.

Trebuia să mă lupt cu trei indivizi. Aveam un Glock în fiecare mână, sabia wakizashi a lui Piet era prinsă bine în cureaua de la spate, iar în buzunarele jachetei aveam o încărcătură explozivă.

Focurile de armă încetară.

O linişte înspăimântătoare, plină de ecouri, se răspândi în încăpere, împreună cu mirosul de cordită[43] şi de bere veche.

Auzeam o discuţie în contradictoriu care se purta în şoaptă, în limba olandeză:

---

[42] Chimval – vechi instrument muzical compus din două talere. (n.tr.).

[43] Cordită – exploziv preparat din nitroglicerină şi nitroceluloză. (n.tr.).

— Du-te tu!

— Ba nu, du-te tu!

Nişte laşi care se îndemnau unul pe celălalt, ca să prindă puţin curaj.

M-am gândit la oamenii pe care îi uciseseră în gară. Am încercat să-mi liniştesc mintea, să mă gândesc la eficienţă, ca atunci când fugeam pe marginea unei clădiri la traseul de parkour; să găsesc linia.

Cineva strigă în olandeză:

— Aruncă armele, nu poţi ieşi de aici!

M-am dus la colţul paietului mare în spatele căruia mă ascunsesem, încercând să fac cât mai puţin zgomot.

Am ridicat pistoalele Glock, ţintind spre fiecare colţ, de după paietul de bere.

Niciun semn că ar fi venit cineva.

În spatele meu, în partea opusă a imensei încăperi, am auzit ţipătul înăbuşit al unei femei.

70.

Yasmin.

Nu aveam timp să aştept ca cei trei nătărăi să iasă la iveală. Vechii paleţi de bere erau stivuiţi în cinci dreptunghiuri lungi, la un capăt al platformei de încărcare. Între mine şi uşile mari exterioare erau, poate, vreo doisprezece metri. La doi paleţi distanţă, auzeam cel puţin două voci. Era ca o cursă de parkour. Să descompun traseul pe etape, apoi să fac fiecare acţiune ca parte a unei mişcări fluide mai ample.

Mintea îmi intră într-o viteză în care nu mai funcţionase de când încercasem s-o salvez pe Lucy, la Londra. Deasupra capului meu atârna o instalaţie de tuburi de neon. Am tras în lumini. Încăperea se scufundă în semiîntuneric; singura lumină care mai rămăsese venea din camera cazanelor.

Yasmin ţipă din nou.

Am studiat încăperea cu ochii unui traceur[44]. Paleţi pe care trebuia să sar, balustrade peste care trebuia să sar, pereţi de pe

---

[44] Traceur – denumire, preluată din limba franceză, a practicantului disciplinei parkour (la feminin, *traceuse*). (n.tr.).

care să-mi iau elan. Puteam încerca să folosesc parkour-ul ca să-i atac din spate. Dar nu ştiam cât de stabili erau paleţii şi alergam de obicei cu mâinile goale, fără arme.

Am observat o mişcare în stânga mea şi am riscat să mă ridic în picioare şi să trag un foc, după care m-am lăsat din nou la pământ. De cealaltă parte a paletului am auzit un strigăt nedesluşit.

M-am grăbit să cobor prin culoarul format de paleţi. Dintr-odată, sub tălpile mele scrâşni nişte sticlă.

În jur izbucniră focuri de armă, venind din trei părţi. Din faţă, din spate şi din dreapta.

Eram încercuit.

M-am retras spre stânga, în direcţia bărbatului pe care-l împuşcasem. Auzeam zgomote de paşi înjur, doi indivizi venind din spatele meu ca să-mi taie retragerea spre camera cazanelor.

Dar eu nu mă retrăgeam. Ei mă căutau doar printre paleţi. Dacă nu m-aş fi aflat acolo unde se aşteptau să mă găsească, puteam câştiga un avantaj de moment.

Am făcut un salt pe verticală, m-am ridicat pe stiva de paleţi înaltă de patru metri şi jumătate şi am început să fug pe marginea acesteia. Am observat o mişcare în dreapta mea, un tip care înconjura colţul în care stătusem ghemuit cu douăzeci de secunde mai devreme, şi am tras un foc. L-am ratat. El trase în acelaşi timp cu mine şi am simţit cum glonţul îmi străpungea jacheta şi îmi zgâria pielea spatelui. Apoi am simţit o căldură în umăr, o durere ascuţită care se transformă în durere agonizantă.

Sub picioarele mele sticlele se spărgeau, paletul începând să cedeze din partea de sus. Stiva se prăbuşi. Berea îmi inundă bocancii. Ştiam că dacă aş fi căzut în mizeria aceea, m-aş fi tăiat în sticla ascuţită şi aş fi fost o ţintă uşoară.

Am sărit pe acoperişul unui stivuitor şi, privind în jos, am văzut faţa surprinsă a cuiva care se ascundea în spatele acestuia. Am tras nebuneşte, iar tipul surprins se prăbuşi, gloanţele străpungându-i umerii. Am sărit pe paletul următor, am ajuns pe platforma din lemn şi nu am mai privit în urmă. Durerea din umărul meu deveni usturătoare. Un fir cald de sânge mi se scurse pe spate. Eram rănit.

Dar nu puteam fi rănit. Asta nu se putea întâmpla. Am sărit jos de pe stivă, aterizând pe beton.

Şi unul din cei doi indivizi făcuse cale-ntoarsă din goana lui. M-am trezit că eram la vreun metru în faţa lui.

El ridică o puşcă de asalt, însă nu trase.

— Jos armele! strigă el.

Am lăsat să-mi cadă ambele pistoale.

— La pământ!

M-am aşezat în genunchi. Îmi dusei mâna la spate ca să scot wakizashi.

— Mâinile unde le pot vedea!

Mâna mi se încleştă pe mânerul sabiei. Am întors-o, iar aceasta reteză cureaua subţire de piele pe care o purtam. Mulţumesc, Piet, pentru că te-ai plictisit şi ai ascuţit sabia în timp ce aşteptam în ploaie, lângă fabrică, camionul familiei Ling. Dacă aş fi scos sabia, ar fi observat-o, însă m-am prefăcut că mâna dreaptă îmi atârna nevolnică.

— Sunt împuşcat în braţ, am spus. Nu pot să-l ridic.

El făcu un singur pas spre mine.

— Cine eşti? De la poliţie?

— Aha, pentru că poliţiştii vin unul câte unul, am spus eu. Nu fi tâmpit. Nu sunt de la poliţie.

Am auzit scrâşnet de sticlă în spatele meu. Aveam picioarele în umbră, singura sursă de lumină venind din camera cazanelor. Oricine se afla în spatele meu, avea să observe sabia wakizashi dintr-o clipă într-alta.

— Cine eşti? strigă din nou primul bărbat.

Încă doi paşi în spatele meu. Tipul care venea dintr-acolo îmi va vedea sabia. Peste trei. Doi... Unu...

M-am lăsat pe spate peste cioburile de sticlă şi m-am rostogolit, jacheta protejându-mă de contactul direct cu podeaua plină de cioburi ascuţite. Wakizashi se roti şi pătrunse prin carne, până la os, în piciorul tipului din spatele meu. Acesta ţipă, iar individul cu puşca rămase stană de piatră de uimire. Am smuls sabia din capcana ei de carne, am repezit-o înapoi, răsucind-o ca să vină cu tăişul în faţă, şi am sfârtecat coapsa bărbatului din faţa mea. Acesta scoase un urlet şi se împletici în spate, gloanţele lui perforând podeaua în timp ce cădea. Serios acum, este careva dintre noi pregătit să fie tăiat de o sabie? Nu. Pentru o clipă, durerea trebuie să fi fost atât de intensă şi de neaşteptată în mintea acelui om, încât a uitat să tragă în mine.

Asta este soluţia. Trebuie să ignori durerea.

Auzeam apropiindu-se pe încă cineva. Doamne, dar câţi erau? Le-am tras ambilor tipi câte o lovitură de picior, lăsându-i inconştienţi. Am smuls încărcătura explozivă din jachetă, am activat-o şi am vârât-o sub braţul unuia din bărbaţi.

M-am grăbit spre cealaltă parte a paletului, încercând să fac cât mai puţin zgomot, ignorând durerea.

„Haide!”, am gândit. Am auzit paşi. O pereche de paşi care se apropiau cu repeziciune, omul cuprins de panică trăgând o rafală de gloanţe în culoarul format de paleţi. Sticlele se sparseră şi berea începu să gâlgâie din ele.

Am auzit pe cineva îngenunchind pe podeaua acoperită cu cioburi, murmurând un nume, apoi lumina şi zgomotul izbucniră ca un mic şi strălucitor focos nuclear. Un urlet. Am ieşit repede pe după colţ şi am văzut un bărbat – unul singur – zvârcolindu-se printre cioburile de sticlă, orbit şi asurzit de bombă. Am luat o sticlă de bere, l-am pocnit în spatele capului şi pe bărbat îl cuprinse ameţeala. I-am mai tras un picior în faţă şi căzu lat; umerii mă durea prea tare ca să încerc să-i dau un pumn.

O duzină! Eliminasem o duzină de inşi. Abia mă mai ţineam pe picioare. Mai rămăsese unul. Unul singur. Edward. Mi-am verificat pistoalele Glock. Goale. Unul din bărbaţi avea o armă cu încărcătorul plin şi am luat-o.

M-am strecurat afară din culoarul format de paleţi. Cioburile de la sticlele de bere erau ca un semnal de alarmă; fiecare mişcare producea un scrâşnet audibil sub tălpile mele, o tragică telegrafiere a poziţiei mele. M-am deplasat cu cea mai mare atenţie. Urechile îmi ţiuiau din cauza şocului exploziei şi sângeram abundent. Mă durea tot corpul.

Lucy. Bocceluţă. Yasmin, fata pe care fusesem trimis să o salvez şi care era cheia de acces la omul care îmi răpise familia şi viaţa. Concentrează-te! Nu te da bătut tocmai acum.

Nu auzeam nimic, cu excepţia plânsului îndepărtat al tinerei femei.

Aceasta era preţioasă pentru Edward. Poate că ordonase să fie păzită cu orice preţ.

Atunci am auzit cum vocea i se transforma în ţipăt. Auzeam ecoul venind dintr-un hol aflat în dreapta mea.

Poate că Edward se dusese la ea, hotărât să ia poziţie lângă ostatica sa.

71.

Am luat-o la goană pe un hol îngust, cu arma întinsă, pregătit să trag în orice umbră îmi ieşea în cale.

Ţipetele Yasminei încetaseră. Din viteză, am patinat într-o veche încăpere circulară, placată cu piatră. Mirosea a lemn, a bere vărsată şi se simţea izul ascuţit al unor focuri de armă recente. Întunericul avea nuanţe cenuşii şi albastre, iar de pe o latură a încăperii venea un licăr de lumină. Trei uşi laterale, cea mai îndepărtată fiind pe jumătate deschisă. Dinăuntru am auzit o voce şoptită murmurând ceva. M-am încordat să aud ce spunea.

Nu-ţi fie teamă. Fă ce-ţi spun şi totul va fi bine. Vocea unui bărbat, o mârâială joasă, plină de nerăbdare şi ură.

Tatăl meu a trimis pe altcineva... Vocea Yasminei, ezitantă. Te rog!

M-am apropiat încet de uşă.

Taci din gură! Şi era vocea lui Edward, vocea de pe înregistrare, vocea bărbatului care îmi răpise soţia. Va ajunge aici în curând.

Al naibii de adevărat. Furia şi ura mi se urcară la cap şi am lovit uşa cu piciorul. I-am văzut în lumina care se strecura din spatele meu, el aplecat peste Yasmin, gura ei fiind schimonosită într-un rictus de frică. Stătea pe un pat, iar Edward se poziţionase între mine şi ea. Cicatricea – ca un mic semn de întrebare – lucea în apropierea ochiului său. În mâini ţinea o armă.

Dădu să ridice arma.

Aveam nevoie de el viu.

— Aruncă arma!

Am tras, iar glonţul trecu chiar pe lângă capul lui. Edward lăsă arma să-i cadă. În ochii lui nu am văzut teamă. Am văzut un calcul rece.

— Trimite-o spre mine!

El se supuse. Era un tip masiv, cu umeri laţi, musculos, mai solid decât apărea în înregistrările video.

Am pus un picior pe arma lui.

— La pământ! Acum! Mâinile pe cap.

Yasmin plângea. Edward mă ascultă, încruntat.

— Yasmin, totul este în regulă. M-a trimis tatăl tău. Te iau de aici. Vino.

Extrem de încet, ea începu să se îndepărteze de Edward. Acesta părea să o încătuşeze cu privirea, îndreptată numai spre ea, nu spre mine.

— Te cunosc, spuse Edward pe când Yasmin se îndrepta încet spre mine.

— Şi eu te cunosc.

— Londra. Vocea lui era ca un şarpe alunecând pe piatră. Vorbea cu un uşor accent britanic. Ticălosul zâmbi. Alergai foarte repede. Erai aproape amuzant de urmărit. Gândul mă ducea la un păianjen a cărui pânză luase foc: nu mai avea unde să se ducă.

— Soţia mea. Unde este?

Yasmin era la jumătatea distanţei dintre noi, ştergându-şi ochii de lacrimi.

— Asta este singura valoare pe care o am pentru tine, da? Informaţia pe care o deţin?

— Unde este soţia mea?

El râse.

— Valorează ceva pentru tine, din câte văd, faptul că îi cunosc ultimul loc de odihnă. Te temi să afli cât a suferit?

Pielea mi se înfioră. Nu!

— Spune-mi şi îţi cruţ viaţa.

— Chiar dacă am omorât-o pe Lucy? Şi atunci îmi cruţi viaţa?

Edward râse din nou. Nu-mi plăcea râsul acela. Un bărbat râde numai atunci când are un atu.

— Vorbeşti despre femeia americană? Yasmin se opri la o jumătate de metru de mine, strângându-şi coatele în palme, tremurând. În realitate, vocea ei era puţin mai ascuţită decât reieşea din înregistrare. Femeia americană cu copilul? Lucy, da?

Îmi mutai privirea la ea.

— Unde este? urlai eu.

— Nu ştiu unde se află acum... Yasmin părea că se forţează să-şi controleze vocea. Nu ştiu...

Edward spuse:

— Vrei să ştii unde este soţia ta? Ne laşi să plecăm, pe mine şi pe Yasmin! Este cea mai bună afacere pe care o poţi încheia pe ziua de azi, Sam.

Am auzit paşi în spatele meu, la intrare. Îmi scăpase unul.

M-am întors şi am tras.

Iar descărcarea electrică mă lovi ca un tren cu aburi care se năpustea direct în oasele mele. M-am luptat să păstrez strânsoarea asupra armei, însă şocurile electrice care îmi străbăteau cu viteza fulgerului oasele, tendoanele şi şira spinării, făcură să-mi alunece din mână. Am căzut în genunchi. Mă uitam fix la ghetele negre de piele dinaintea mea.

Am privit în sus.

Lucy! Ţinea în mână un Taser[45]. Fiecare sunet era, în creierul meu, un răcnet asurzitor. Fiecare imagine, un coşmar. Am încercat să alung furnicăturile Taserului din corpul meu şi atunci am văzut, ca într-o filmare cu încetinitorul, cum degetul ei mare se mişcă, iar valul distrugător mă lovi din nou.

Gheata ei se lansă, zburând spre capul meu.

Se făcu întuneric.

[45] Taser – pistol cu electroşocuri. (n.tr.).

PARTEA A TREIA

14-21 APRILIE

„Sistemele se prăbuşesc, altele le iau locul. Statul există numai pentru că oamenii aleg să creadă în el – pentru că au încredere în sistemele sale...
Iată, prin urmare, ameninţarea pe care o reprezintă criminalitatea pentru societatea modernă: nu aceea că va înfrânge civilizaţia prin violenţă, ci că va submina încrederea în sistem, şi, prin aceasta, viabilitatea acestuia”.

Carolyn Nordstrom,
Global Outlaws

72.

Piet Tanaka deschise ochii şi clipi, ca să îndepărteze sângele şi să poată vedea. Inspiră adânc şi spasmodic. Pătrunderea aerului peste dinţii distruşi îi produse o durere atât de ascuţită încât tresări. Simţi că ceva greu îl apăsa. Îndepărtă forma respectivă. Un bărbat. Unul din banditii lui Edward, împuşcat, în stare de inconştienţă.

Piet făcu eforturi să se ridice de pe asfalt. Auzea zgomotul nimicitor al focurilor de armă din fabrica de bere.

Era timpul să plece. Afacerea o luase razna de tot. Nu-i păsa cine învingea înăuntru: nenorocitul care îl păcălise atât de urât sau oamenii lui Edward.

Văzu cheia dubiţei în broasca uşii de pe partea şoferului. Urcă

împleticindu-se în maşină, porni motorul şi acceleră în noapte. Când îşi dădu seama că îi dispăruse sabia, simţi o ură fierbinte potopindu-i inima. Sam, fiu de căţea nenorocit!

După doi kilometri îi veni o idee. Avea nevoie de o plasă de siguranţă. Sam lucrase pentru cineva. Bine. Şefii lui Sam vor dori să primească informaţii. Aceştia l-ar putea ascunde. Sosise momentul trădării.

Era barul acela din Bruxelles în care managerul îi procurase lui Sam tot echipamentul; ei bine, Sam folosise un alt bar în Amsterdam ca să-şi demonstreze buna credinţă şi spusese că-l cunoştea pe proprietar. De Rode Prins. Barurile acestea trebuie să fi fost conectate şi îi putea căuta acolo pe şefii lui Sam pentru a face o înţelegere. Clipi ca să alunge durerea – continua să pipăie cu limba locul în care fuseseră cândva dinţii din faţă, iar gingiile îi zvâcniră cu putere – şi se îndreptă spre Prinsengracht. Barul avea să fie închis. Însă ar fi putut intra prin efracţie, ca să afle pentru cine lucra Peter Samson.

73.

Durerea – de la cap, umăr şi spate – mă sili să deschid ochii. M-am ridicat încet. Totul mă durea. Aveam sânge uscat pe scalp, pe obraz, saliva mi se lipise de buze. Mă aflam într-o mică încăpere din piatră. Fără pat; doar dulapuri pentru dosare. Cămaşa şi jacheta mi se ridicaseră în sus.

Apoi am văzut-o pe Lucy, care era aşezată în partea cealaltă a încăperii.

M-am uitat la ea.

— Bună, Sam.

— Ţi-ai tăiat părul, am spus.

Aveam o voce groasă, spartă, împleticită.

— Mi s-a cerut să te omor, spuse ea.

Doar şase cuvinte ca să termini o conversaţie înainte de-a o începe.

Auzeam motorul unui camion huruind în depărtare. Zgomotul containerelor care erau deplasate. Auzeam toate aceste zgomote şi nu reuşeam să prind sensul cuvintelor pe care tocmai mi le spusese.

— Lucy...

— I-am spus lui Edward că voi avea grijă de tine, însă a avea grijă are o mulţime de înţelesuri.

— Lucy, unde este copilul?

În minte mi se învălmăşeau o mie de întrebări, însă aceasta era cea mai dureroasă care răzbătea prin şocul pe care-l suferisem.

— Sam. Vei muri dacă nu mă asculţi.

M-am uitat la abdomenul ei plat. Bluza închisă la culoare era atent băgată în blugi.

— Unde este fiul nostru?

— Asta nu este problema ta, Sam.

— Este singura mea problemă. Acum, când ştiu ce eşti.

Bună ziua mânie, care clocoteşti în pieptul meu!

— Vrei, te rog, să mă asculţi, maimuţoiule? Încerc să te salvez.

— Tu! Nici măcar nu găsesc cuvintele care să descrie ce eşti tu.

— Preferi să te cerţi cu mine decât să rămâi în viaţă?

— Ce eşti tu? Acum ştiu ce eşti, am spus.

— Mai deşteaptă. Mai rapidă. Mai puternică. Mai bogată. Le poţi încerca pe oricare dintre acestea.

Femeia pe care o iubeam. Pe care crezusem că o iubesc. Stătea acolo, cu chipul şi trupul pe care i le cunoşteam atât de bine, pe care le adorasem; vorbea cu vocea care îmi şoptise cuvinte de iubire; mă privea cu inteligenţa care mă făcuse să mă decid să-mi petrec viaţa cu ea. Numai că persoana aceasta era o străină. Nu o cunoscusem niciodată.

Lăsaţi-mă să repet: nu o cunoscusem niciodată.

Femeia fusese o minciună sfruntată de la un cap la celălalt şi îmi furase mult mai mult decât trei ani din viaţă. Amploarea minciunii mă cutremură. Femeia aceasta mă făcuse să nu mai ştiu cine eram şi ce ştiam din lumea asta. Căsnicia noastră se terminase, iar eu nici măcar nu aveam răgazul necesar să sufăr din acest motiv. Toate acestea îmi trecură prin minte într-o clipită, dar nu în cuvinte, ci ca o răceală care mă învălui în întregime.

— Bine, deşteapto şi bogato, am spus eu. Unde este copilul nostru?

— Nu vrei să ştii de ce?

— Nu. Dacă te întreb, mă vei minţi sau nu-mi vei spune. Ai făcut ce ai făcut şi cu asta basta, i-am spus. Nu înţeleg de ce, însă nici nu este nevoie să înţeleg. Nu trebuie decât să te opresc.

— Ei bine, asta nu se va întâmpla.

Îmi zâmbi, acel zâmbet pe care îl avea când o tachinam, iar ea îmi răspundea la tachinare.

— Fie. Să jucăm aşa cum vrei tu. Spune-mi de ce. Este clar că eşti leşinată să-mi spui, am zis eu. Pari a avea un motiv pentru care vrei să mă ţii în viaţă. Doar ca să-ţi baţi joc de mine?

— Nu sunt lipsită de inimă, Sam. Te stimez. Ai fost un bucătar bun. Erai bun la pat. Ai fost un tovarăş de viaţă atent. Ai fost un soţ bun.

— Am fost un camuflaj bun, spusei. Am fost un pion bun.

— Pot să pariez că Firmei i-ai spus în mod insistent că eram nevinovată. Un gest foarte cavaleresc din partea ta.

— Foarte naiv.

— Nicidecum. Sunt foarte bună la păcălit oamenii, spuse ea.

Cuvintele ei păreau să vină dintr-un vid.

Mă simţeam nesigur pe picioare, capul mi se învârtea.

— Ce se întâmplă, Lucy? Cine sunt oamenii aceştia, ce faci tu aici?

— Mister deplin, spuse ea. Eu trebuie să aflu ce ştii, iar apoi să te împuşc. Dar nu pot. Nu pot să te împuşc, aşa, cu sânge rece, Sam. Eu cred...

Am făcut un pas târât spre ea, iar ea ridică arma.

— Dacă mă ataci, înseamnă că nu te mai împuşc cu sânge rece. Atunci voi face ceea ce va trebui să fac, Sam. Şi cred că nu-ţi doreşti să mori.

M-am oprit.

— Aşa este.

— Mă bucur, atunci, că nu ţi-am distrus dorinţa de-a trăi. Pe chip nu reuşeam să-i citesc nicio emoţie.

Nu era îngâmfată, în ciuda spuselor de mai devreme despre cât era de deşteaptă şi de bogată. Părea chiar nesigură. Ca şi când n-ar fi fost obişnuită să se confrunte cu consecinţele faptelor sale.

— Vreau să ştiu unde se află fiul nostru.

— Nu le spui nici celor de la poliţie, nici Firmei, că sunt în viaţă. Nu vorbeşti despre mine şi, peste vreo săptămână, voi lua

legătura cu tine. Îţi voi spune ceea ce trebuie să ştii ca să găseşti copilul. Poţi să-l iei tu. Trebuie doar să spui că nu m-ai văzut, de acord?

— Copilul este bine?

— Este în siguranţă, Sam. Îmi aruncă o privire. Un băiat frumos şi sănătos. Am făcut unul ca lumea. Stătea acolo şi am văzut cum se străduia să înghită. Arma ei avea amortizor. Acum chiar trebuie să plec. Deci iată cum vom proceda. Eu voi pleca. Tu rămâi liniştit şi nu scoţi un sunet. Edward şi cu mine ne vedem de drumul nostru. La un moment dat va sosi poliţia, iar tu va trebui să răspunzi la întrebări. Nu menţiona numele meu – iar eu voi şti dacă ai făcut-o sau nu – după care îţi voi spune unde se află copilul. Vorbeşte-le despre mine şi nu-l vei vedea în veci.

— De ce mi-ai cruţa viaţa?

— Ţi-am răpit trei ani din viaţă. Aceasta este recompensa.

Vocea îi era nesigură. Soţul ştie întotdeauna. Aşa spusese August, Howell spusese acelaşi lucru. Soţul ştie întotdeauna atunci când partenerul lui de viaţă trădează. Eu nu ştiusem.

— Nu este un motiv suficient de bun.

De ce? Trebuia să fi avut un alt motiv. Unul care să ţină cont de avantajul ei personal.

— Nu fi nerecunoscător acum, spuse Lucy.

M-am gândit la cei trei ani petrecuţi împreună, cum fiecare cuvânt, fiecare gest fuseseră menite doar să o protejeze.

— M-ai iubit vreodată? am întrebat-o. Uram să întreb asta; nici nu avea importanţă. Acum nu mă mai iubea. Orice întrebare trăda existenţa unui sentiment. Pierdusem ani din viaţă, ca şi când aş fi fost pe o insulă pustie sau închis într-o temniţă. Singurul lucru care mai avea vreo importanţă era copilul meu, nu egoul meu.

— Trebuie să te fi iubit. Încă respiri.

Privi peste umărul meu. Pe fereastră. Şi atunci am auzit împuşcături. Lucy trânti uşa pe dinafară şi o încuie. M-am împleticit până la uşă. Am început să lovesc lacătul cu piciorul, în încercarea de a-l sparge.

Focurile de armă încetară. M-am uitat pe fereastră. Îşi făcu apariţia în trombă o dubă din care coborâră trei oameni.

Dintre care unul era Howell.

74.

Piet îşi parcase dubiţa pe o stradă laterală şi mergea poticnit de-a lungul Prinsengracht. Îşi aduse aminte de vremea când se plimba de-a lungul marilor canale împreună cu mama lui, mână în mână, înainte ca Mami să plece la lucru, îngenunchind înaintea unor străini dezgustători. Visase să locuiască într-una din aceste case frumoase din care se vedea apa canalului strălucind în soarele dimineţii. Visase să ajungă un mare artist şi să aibă un atelier pe Prinsengracht sau pe Herengracht. Numai că aşa ceva nu se întâmplase niciodată şi nici nu avea să se întâmple.

Cele mai multe ferestre erau întunecate, însă în apartamentele situate chiar deasupra lui Rode Prins toate luminile erau aprinse.

Piet se împletici până la intrare. Care era numele barmanului? Henrik. Ar putea întreba de Henrik. Poate că Henrik era managerul; poate că locuia deasupra barului.

Afacerea devenise prea încurcată. Informaţiile despre Edward i-ar putea facilita acceptarea. Va pleca într-un loc liniştit, precum Panama sau Honduras. Undeva unde era cald, cer senin şi aveau legi indulgente. O mulţime de fete de acolo puteau fi expediate la bordeluri din Statele Unite şi Canada. O va lua de la capăt. Când ştiai cum să te porţi cu oamenii, puteai întotdeauna s-o iei de la capăt.

Draperii grele de catifea acopereau atât vitrina din faţă, cât şi uşa. Ciocăni. O singură dată, aproape cu timiditate. Nu voia să atragă atenţia poliţiei. Nu observase că o cameră mică de supraveghere, camuflată chiar la intrare, îi urmărea orice mişcare. Bătu din nou la uşă, de data asta ceva mai tare şi fu foarte surprins când draperia care acoperea uşa de la intrare se dădu încet la o parte. O femeie îl privea prin geam şi, spre surprinderea, lui, simţi un fior. Ciudat, pentru că nu era o noapte rece. Poate pentru că pierdea sânge.

— M-a trimis Samson. Are nevoie de ajutor. Vă rog.

Femeia părea să-l studieze. Era frumuşică, spre treizeci de ani, însă o vârstă ceva mai mare nu era neapărat un impediment. Blondă, minionă. Cu toată durerea care îl chinuia, o evaluă din obişnuinţă, ca şi când i-ar fi putut ieşi ceva bani de

pe urma ei. Acum şi-o aminti; o mai văzuse în bar şi înainte, când băuse bere cu Sam. Un număr prim, glumise el.

— Nu ştiu cine este Samson, iar barul e închis.

Vorbea cu un foarte uşor accent est-european şi britanic, amestecate. Se exprima cu hotărâre şi precizie. Îi plăcea accentul ei. Începuse să-i placă să audă o engleză stricată vorbită cu accent slav, de obicei într-un ţipăt care cerea îndurare. Ştia cum să se poarte cu fetele slave.

— Nu-mi pasă dacă e închis. Vreau să-l văd pe Henrik sau pe oricine conduce barul ăsta. Am informaţii de vânzare. Îşi aminti numele pe care Samson îl folosise la Taverna Chevalier din Bruxelles. Roger Cadet! Pe el vreau să-l văd sau pe oricine lucrează cu Roger Cadet.

— Ce fel de informaţii ai?

— Despre cei pe care-i urmăreşte Peter Samson.

— Numele lui nu este Peter Samson, spuse femeia. Acum chiar că nu-i plăcea tonul ei, puţin cam tăios şi nerăbdător. Târfa avea nevoie să înveţe ce înseamnă respectul, gândi el. Ci doar Sam, spuse ea.

— Bine, atunci Sam naiba-să-l-ia. Lucrează cu tine, corect? Cu tine şi cu oamenii din Bruxelles cu acelaşi bar? Poţi să mă pui în legătură sau nu, târfă?

Ea îi zâmbi.

— Da, cred că am ceva pentru tine.

El îşi coborî vocea până ajunse un şuierat.

— Băiatul tău se luptă chiar în acest moment cu nişte tipi daţi naibii. Are nevoie de ajutor.

— Iar tu ai nevoie de protecţie împotriva aceloraşi indivizi. Genul tău de oameni este foarte previzibil.

Piet nu ştia ce voia ea să spună. Şi nici nu-i păsa.

— Cunosc nişte lucruri importante.

Ea îl privi cu intensitate.

— Eu sunt... superiorul lui Sam. Intră.

Deschise uşa, iar el se împletici înăuntru. Femeia închise uşa în urma lui şi trase draperiile.

— Doamne! Mulţumesc. Pot să primesc ceva de băut?

Ea se duse la bar şi turnă o porţie serioasă de jenever. Piet se aşeză comod pe un scaun de bar şi-l bău. Alcoolul îi arse gingiile sfâşiate.

— Sam mi-a zburat dinţii.

Semăna cu un copil plângăcios.

Ea rămase de partea opusă a barului şi îi mai turnă un pahar.

— Şi totuşi ai venit aici.

Sam avea acoliţi. Nu îţi faci pur şi simplu apariţia într-un bar şi apoi pleci de acolo înarmat până-n dinţi.

Dădu pe gât şi al doilea pahar. Căldura începea să-l învăluie.

— Numele meu este Mila, spuse ea. Şi nu-ţi ofer nimic în schimb. Îmi vei spune doar unde este Sam.

Piet scuipă sânge pe bar; se simţea ameţit.

— Nimic nu este gratis pe lumea asta.

Îşi turnă încă o porţie de băutură şi din nou bău jenever-ul cu nesaţ.

— Durerea este.

Ea ridică un băţ mic, negru. Un baston. Se extindea la un braţ distanţă. Iar Mila îl lovi puternic peste nas şi gură. El ţipă, sfâşiat de durere, când cioburile paharului cu jenever îi şfichiuiră faţa. Se năpusti orbeşte asupra ei şi o rată. Mila făcu o săritură peste bar şi începu să-i aplice lovituri cu o precizie ce o egala pe aceea a unui chirurg care îşi croieşte drum pe după nervi şi vase sanguine pentru a ajunge la ţesutul bolnav. La cea de-a doua lovitură pe care i-o dădu, simţi cum i se rupe nasul. Piet se întinse repede în faţă, încercând să imobilizeze silueta ei fragilă cu braţele lui puternice, iar Mila, cu o nouă lovitură, îi zdrobi genunchiul. Plămânii lui rămaseră fără aer.

Pumnul Milei se strânse în jurul testiculelor lui şi durerea agonizantă înlocui respiraţia. Apoi îi lovi în forţă nasul spart cu capul, iar Piet se prăbuşi la pământ.

Deschise ochii. O şuviţă de păr blond, murdară de sângele lui, îi venea în ochi. Femeia respira sacadat.

— Nu face nicio mişcare, spuse Mila. Nu ridica mâinile. Nu face altceva decât să respiri şi să asculţi.

El respiră întretăiat şi ascultă.

— Ştiu ce le-ai făcut femeilor din atelierul de strungărie, şopti ea. Ştiu. Ştiu ce eşti. În timpurile de demult, Piet, ai fi fost căpitanul unui vas de sclavi. Sau un comandant nazist care ar fi biciuit muncitorii până la moarte. Eşti făcut din acelaşi aluat. Ştiu ce eşti. Cunosc fiecare centimetru din tine.

El gemu şi se chirci. Genunchiul. Gândul că s-ar putea să nu mai meargă normal niciodată i se năzări în minte, reuşind să depăşească senzaţia de durere.

— Barul are pardoseală din beton. Pereţii sunt antifonaţi. Nimic din toate acestea nu este întâmplător, spuse ea. Îşi plimbă capătul bastonului telescopic peste genunchiul lui zdrobit. Îmi vei spune ceea ce vreau să ştiu sau te voi viola cu bastonul ăsta.

O groază îngheţată îi cuprinse inima. Se uită în sus la Mila şi pe chipul ei văzu succedându-se, într-o fracţiune de secundă, toate femeile pe care le vânduse. Peste umărul ei îl văzu pe prinţul roşu, portretul cu picăturile de vopsea care îi pătau chipul. Mai jos, pe placajul din faţă al barului, observă propriile lui picături de sânge.

— M-ai înţeles? întrebă Mila.

— D-da.

— Unde este Sam?

El bâlbâi adresa fabricii de bere şi indicaţiile necesare pentru a ajunge la acolo. Ea deplasă bastonul spre părţile lui intime.

— Te rog... te rog...

— Taci din gură! Tu n-ai dreptul să mă rogi. N-ai dreptul să ceri clemenţă. Aceste lucruri ţin de natura umană, iar tu eşti o fiinţă umană numai ca specie.

Mila se ridică. El suspină, încleştându-şi genunchiul cu mâinile, gemând de durere.

— Ridică-te în picioare, spuse ea.

— Nu pot, nu pot, târfă ce eşti!

— Ar trebui zece ca tine ca să faci din ei un bărbat adevărat. Ai împuşcat în gambă una din fetele din Moldova, atunci când ţi s-a opus, spuse Mila. Ştiu. Mi-a spus. Ea a reuşit să stea în picioare. Vreau doar să văd dacă eşti la fel de rezistent cum au fost femeile alea. Ridică-te în picioare – sau bastonul îţi intră pe fundul ăla nenorocit. Zece. Nouă. Opt...

La doi, Piet stătea nesigur pe picioare, tremurând de durere şi de furie.

— Ascultă, spuse el. Nu este vina mea, este doar o afacere... Trebuia să scot nişte bani. Părinţii mei sunt bolnavi...

— Taci din gură! spuse ea. Eşti Piet Tanaka. Nu l-ai cunoscut niciodată pe tatăl tău, iar mama ta este o curvă moartă. Puţin îmi pasă că te doare ceva în clipa asta. Nimănui nu-i pasă. Ai făcut propriile alegeri în viaţă. Smiorcăiala ta mă plictiseşte.

Din ochii lui Piet începură să curgă lacrimi.

— Ţi-am spus, pot furniza informaţii...

— Fetele acelea pe care le expediezi în Israel, Marea Britanie, Spania, Africa. Ele nu au parte de milă. Ele nu ajung să încheie vreo afacere. Ele nu ajung să fie date poliţiei. Ajung să fie folosite, iar apoi omorâte. Ajung să fie violate de douăzeci şi patru de ori pe zi.

— Te rog..., încercă Piet din nou.

— Cred că trebuie să afli şi tu cum este. Să fii dus într-o cameră întunecată şi să ştii că eşti acolo numai ca să fii folosit. Să fii rănit. Să fii tratat ca o fiinţă subumană.

Piet se ţinu de bara de alamă paralelă cu podeaua din faţa barului, strângând-o în timp ce agoniza de durere. Începu să plângă în hohote.

Ea scoase un telefon din buzunar şi formă un număr.

— Alo? Nadia?

Nadia era numele uneia dintre fete. El şi-o aminti: roşcata.

— Este la mine. Are un picior rupt, nasul rupt şi e bătut măr. Nu poate să scape. Nu vă poate face rău. Vreţi să vi-l aduc? I-aţi putea face orice doriţi. O pauză care se prelungi. Eşti sigură? Asta v-ar putea face să vă simţiţi mai bine. Nu. Bine, atunci.

Închise telefonul.

— Femeile acelea nu vor să te mai vadă niciodată în viaţa lor. Probabil că sunt nişte fiinţe mai bune decât tine.

Mila ridică din umeri. Apropie bastonul de el.

— Te rog... te rog.

— Fetele acelea sunt mai bune şi decât mine.

Scoase arma pe care o ţinea la spate şi îl împuşcă în vintre.

Durere dincolo de orice închipuire.

El ţipă, şi se chirci, şi urlă, şi zgârie betonul cu unghiile.

Mila începu să numere. Fără grabă.

— Unu-Amsterdam. Doi-Amsterdam. Trei-Amsterdam, în timp ce Piet plângea cu suspine şi tremura pe pardoseala din beton.

Când ajunse la opt – o numărătoare pentru fiecare tânără pe care o salvase din mâinile lui – îi trase un glonţ de izbăvire între ochi.

Piet tresări, din corp îi ieşi o respiraţie şuierată, apoi rămase nemişcat.

Ea nu-i mai aruncă nicio privire.

Luă telefonul şi-l sună pe Henrik. Acesta răspunse la al treilea apel.

— Am nevoie de tine ca să cureţi o mare mizerie. Foloseşte

groapa de gunoi de pe drumul spre aeroport şi ţine barul închis astăzi până îţi spun eu.

— Am înţeles, spuse Henrik.

Mila descuie uşa de la intrare, o încuie în urma ei şi se grăbi să ajungă la maşină, conducând cu viteză pe străzile liniştite.

La vreo cinci minute după ce ieşi din oraş începu să tremure, gândindu-se la privirea îngrozită a bărbatului pe cale să moară. O privire care implora o clemenţă pe care ea nu i-o putea oferi.

„Crezi că el s-a gândit vreodată la ochii acelor femei?” se întrebă Mila pe ea însăşi. Nu o făcuse niciodată. Niciodată. Uită de asta.

Aşa făcu şi conduse mai departe. Se întrebă dacă Sam Capra mai era în viaţă şi dacă îi va spune vreodată ce făcuse. Probabil că nu.

75.

Am simţit lacătul cedând. Am împins şi am deschis uşa. Spatele îmi era scăldat de transpiraţie.

Încet, am urcat scările. În depărtare auzeam împuşcături. Bărbaţii zăceau acolo unde îi lăsasem, cu excepţia unuia singur. Acesta se afla lângă perete.

Toţi aveau câte un glonţ în frunte.

Am fugit spre camera cazanelor. Omul de pază pe care-l împuşcasem pe pasarelă se afla acum în josul scărilor. Cu un glonţ în frunte.

Am mers împleticit pe hol până în spaţiul de depozitare. Telefoanele mobile erau în continuare răspândite pe jos; jocul video ajunsese la final, proiectând acum un câmp de luptă pustiu. Uşa din oţel era întredeschisă; am deschis-o larg. Cei cinci pe care îi izolasem în camera frigorifică erau prăbuşiţi pe jos. Toţi, ucişi de la mică distanţă.

Eram uluit. Edward îşi ucisese întreaga echipă.

De ce?

M-am grăbit să mă întorc în zona de încărcare. Mirosea a sânge şi a bere.

Aş fi putut să mă predau lui Howell, să-i spun despre Lucy.

Şi să sper că el mă va crede? Dacă Lucy plecase, eu nu mai

aveam nicio dovadă. Iar Howell nu mă va lăsa să scap încă o dată.

Deci.

Ieşea din discuţie să mă predau.

Trebuia să ies de acolo fără să fiu văzut.

Am auzit deschizându-se uşa din spate. Am fugit. Sau, mai exact, pe jumătate mă împiedicam, pe jumătate fugeam. Am ţâşnit prin încăperile mari, am trecut în fugă pe lângă bărbatul mort. O fereastră din peretele de cărămidă dădea spre un loc viran şi o moară de vânt cam rablagită. Prima pe care o vedeam de când venisem în Olanda.

M-am căţărat pe fereastră, am acţionat încuietoarea şi am reuşit s-o deschid larg.

— Stai! Sam Capra!

Vocea lui Howell răsună ca un fulger din senin. M-am oprit. Nu ar fi trebuit s-o fac. Dar am făcut-o. Am privit în spate; el mă ameninţa cu o armă şi mai erau doi oameni în spatele lui cu pistoalele Glock îndreptate spre mine.

— Îndepărtează-te de fereastră, Sam.

— Tocmai a fost aici, am spus. Lucy. Tocmai a fost aici.

— Îndepărtează-te de fereastră şi vom vorbi despre asta, spuse el. Mă voia viu.

— Nu mă crezi, am spus eu. Ştiu. Lucy tocmai a fost aici. Am intrat să salvez ostaticul pe care îl au şi Lucy este cu ei. Ai avut dreptate. Eu am greşit.

Vocea lui Howell era de gheaţă.

— Haide să vorbim despre asta, Sam. Vino să-mi spui ce ştii şi o vom găsi pe Lucy.

L-am privit, cu costumul lui impecabil călcat, cu ochelarii în ramă de oţel şi cu vocea de actor pe scenă. Îl uram.

— O s-o găsesc şi singur. Trăieşte. A pierdut copilul. Nu voiam ca Howell să înceapă să mă întrebe despre copilul meu.

— Haide, Sam, coboară!

Aveau să mă împuşte; aceea era ultima invitaţie pe care mi-o adresau.

— De unde ai ştiut unde eram?

Aproape că îl pufni râsul.

— Informatoarea noastră din organizaţia Ling nu a fost fericită că le-ai furat marfa. Ne-a sunat pe noi. Am urmărit camionul cu ajutorul dispozitivului GPS pe care familia Ling îl ascunsese în

interiorul cabinei. August a făcut o plimbare mai lungă într-una din serile trecute, nu-i aşa? Clătină din cap. Ar trebui să-ţi fie ruşine să distrugi în felul acesta cariera prietenului tău. Coboară de pe fereastră, Sam, sau te împuşc în spate.

Mi-am analizat opţiunile. Să fiu împuşcat, să mă arunc pe fereastră sau să mă predau. Niciuna nu era nemaipomenită. Howell nu mă va mai lăsa să scap de el încă o dată. Voi fi imobilizat, legat, ţinut cu pistolul la tâmplă şi nu mi se va mai oferi un simulacru de viaţă în Brooklyn. Mă voi întoarce în închisoarea aceea care chipurile nici nu exista, jucărioara grupului de afaceri interne al lui Howell din interiorul Firmei.

Am coborât de pe fereastră. M-am împleticit şi am ridicat mâinile în aer. Iar cei trei mă înconjurară şi începură să mă lovească cu pumnii şi cu armele.

76.

Îmi puseră cătuşe la mâini, îmi încătuşară picioarele şi mă târâră la duba lor. Mă îmbrânciră înăuntru; Howell se aşeză în faţa mea. Îmi examină sumar rănile; degetele lui îmi cercetară capul, spatele, umărul.

— Doamne, Sam, eşti făcut ferfeniţă.

Apoi le spuse celor doi căţei ai săi să pregătească scena. Uşa dubei se închise cu zgomot. Rămăseserăm singuri.

— Am nevoie de un medic, am spus.

Îmi place să subliniez ceea ce este deja evident.

— Îţi vom aduce unul dacă accepţi să cooperezi. De unde ai ştiut că August era în Olanda?

— L-am văzut când l-am împiedicat pe un tip să-l împuşte la atelierul de strungărie, am spus eu. Tot eu i-am oprit să tragă în tine şi pe gemenii ăia psihopaţi. Să-ţi fie de bine.

Simţeam mirosul propriului meu sânge, care făcea să mi se lipească hainele de spate şi de braţ. Rănile mele nu fuseseră tratate; suferisem şocurile electrice ale unui pistol Taser, după care fusesem tranchilizat. Îmi simţeam membrele grele, dureroase şi parcă desprinse de oase şi ţesuturi.

— August a fost trimis acasă pentru că fusese rănit. Asta mă bucură. Cred că m-ar fi influenţat în ceea ce te priveşte. Este,

totuşi, prietenul tău, oricât de inutilă ar fi pentru el o asemenea prietenie.

— Am o explicaţie pentru asta. Oarecum.

— Ascult.

Am inspirat cu greutate.

— Am lucrat sub acoperire. Într-un fel.

— Guvernele şi agenţiile de poliţie sunt cele care oferă acoperire. Faptul că ai pretins că eşti altcineva nu este decât o încălcare a legii, Sam. Oarecum şi într-un fel.

— Te rog, vreau să vorbesc la Langley. Tipul ăsta, Edward, care a luat-o pe Lucy – transportă nişte arme ilegale de un anumit tip.

— Sunt cei care au tras în noi când am ajuns aici?

— Da. Nu ştiu. Era şi un camion?

— Nu am observat plecând niciun camion. Un tip într-un Audi a tras în noi tocmai când ajungeam aici.

— Audi. El e. Te rog, crede-mă. Anunţă porturile. Dar Edward nu avea să folosească portul Rotterdam. Nu acum, când îi frigea pământul sub tălpi. Va scoate armele prin Franţa, Belgia sau Spania. Uite, îţi pot spune ce se afla în transportul familiei Ling. Îl poţi opri. Sună la Langley, cere-le autorizaţia. Vorbesc eu cu ei...

— Dar poate că Langley nu vrea să vorbească cu tine, Sam. Poate că Langley nu doreşte decât să dispari şi să încetezi să mai fi o imensă bătaie de cap.

Am înghiţit.

— Ce-am spus despre Lucy este adevărat. Te rog, crede-mă. A fost aici...

El ridică o mână.

— Îţi voi propune o înţelegere, Sam. Vreau să o analizezi cu atenţie, pentru că în momentul acesta viaţa ta este în mâinile mele aşa cum nu a mai fost niciodată până acum. Dacă nu-mi plac răspunsurile pe care mi le dai, îţi trag un glonţ în cap şi la revedere. Sunt autorizat să-ţi fac orice este necesar să-ţi fac.

— Firma nu te va lăsa să mă execuţi. Vor să afle ce ştiu. Vor să ştie despre contactele pe care mi le-am făcut aici. Vor informaţii, iar eu sunt în posesia lor.

— Firma încă nu ştie că am pus mâna pe tine, Sam. În momentul acesta, tu şi cu mine ne scriem propria poveste. Ai fost găsit într-o clădire plină de cadavre.

— Femeia şi unul din bărbaţi au tatuaje identice cu al tipului din Brooklyn care a încercat să mă omoare. Novem Soles. M-ai întrebat despre asta – ei bine, iată!

El mă privi fix, îşi mângâie bărbia cu un deget.

— Şi i-ai omorât pe toţi?

— Nu eu! I-a omorât Edward pentru că nu mai avea nevoie de ei.

Howell îşi încrucişă braţele şi mă privi cu o intensitate pe care nu i-o mai văzusem de când fusesem prizonierul lui în Polonia.

— Cred că eşti singurul supravieţuitor, Sam, dar mai cred că oamenii ăştia au fost partenerii tăi. Cred că te-au ajutat să provoci explozia din biroul de la Londra şi cred că tot ei te-au ajutat să fugi de mine la New York. Tipul din Brooklyn ţi-ar fi putut aduce banii şi documentele necesare ca să evadezi, iar tu l-ai omorât ca să-l împiedici să vorbească.

— A încercat să mă omoare. Oamenii ăştia l-au trimis ca să mă omoare. După care m-am întrebat: Edward sau Lucy? Trebuie să fi fost Edward, cel care îl trimisese pe asasin. Lucy mă lăsase de două ori în viaţă.

— Şi unde este minunata doamnă Capra?

— M-a atacat cu un pistol cu electroşocuri şi a plecat. Priveşte-mi pieptul. Se văd urmele de la Taser.

Îmi descheie cămaşa şi examină urmele înţepăturilor.

— Deci ea lucrează cu oamenii ăştia. O, Doamne, după toate lunile acestea în care tu continuai să insişti că era nevinovată.

Tonul lui era batjocoritor.

— Sunt un soţ bun, am spus. În această calitate, nu bănuieşti că propria soţie este o trădătoare sau o criminală. Am văzut că a fost răpită de Edward. Mi-a salvat viaţa. De două ori.

— Cred că aţi lucrat amândoi cu acest grup, această bandă sau ce-o mai fi. Mai cred că ea a trădat, după care te-a convins şi pe tine să o faci. Tind să iau de bună explicaţia cea mai simplă.

— Asta pentru că şi tu eşti un om simplu, i-am spus. Viaţa, însă, nu este. Asta nu este. Nu înţeleg de ce-a făcut Lucy ceea ce a făcut.

— Copilul tău unde este?

Mi-am privit genunchii. Nu ştiam ce să răspund. Nu voiam ca Howell să afle că ea îmi oferise copilul în schimbul tăcerii. O tăcere pe care deja o încălcasem. Aşa că l-am privit şi am spus:

— Lucy a pierdut copilul.

El îmi studie faţa îndelung.

— Unde este Lucy? Unde urmează să se ducă?

— Nu ştiu. Dar o voi găsi şi voi afla adevărul, am spus eu.

— Ăă, nu, nu vei face asta, spuse Howell.

Jur că funcţionarii au o voce îngâmfată pe care o păstrează pentru asemenea momente, pentru momentele pe care le pot savura.

— Ba da. Uite ce e, Howell, dacă aş fi vinovat şi aş fi fost prins, aş încerca să fac o înţelegere cu voi. Nu am nevoie de ceea ce mi-aţi oferit. Nu am de gând să recunosc ceva ce nu am făcut. Lăsaţi deoparte cuţitele şi înecul simulat, pentru că nu voi mărturisi niciodată ceva ce nu am făcut. Niciodată. Tot ce vreau acum este să o găsesc pe Lucy.

— Convinge-mă, Sam. Spune-mi tot ce s-a întâmplat, începând din New York, şi poate te voi ajuta să o găseşti. Cine te-a dat jos de pe vas? Cine te finanţează şi cine îţi furnizează lucrurile de care ai nevoie?

— Nu pot să-ţi spun.

— Ai ajutat să scape un om care a tras asupra mea şi a oamenilor mei.

— Eu nu am tras în tine. I-am omorât pe cei care trăgeau în agenţii tăi. Parcă obişnuiau să ofere medalii pentru astfel de chestii.

Howell mă apucă de cămaşă şi mă izbi cu capul de peretele dubei. A durut. Îmi simţeam corpul devastat de durere.

— Vreau să ştiu tot adevărul, Sam. Pe tot.

— De ce nu mă crezi? De ce? De ce? i-am strigat eu în faţă. De ce nu încerci măcar să mă crezi?

Scuipatul din gura mea i se pulveriză pe faţă. El se dădu înapoi.

Mă luptam să-mi recâştig calmul.

Durerea îmi răvăşea trupul. Fusesem bătut, împuşcat, iar neîncrederea implacabilă de pe chipul lui Howell mă făcea să turbez de furie.

El nu făcu decât să mă privească.

— De ce nu suntem într-o casă conspirativă a Firmei? am întrebat. De ce nu înregistrezi ceea ce spun de faţă cu martori? Unde sunt cei de la serviciul de informaţii olandez? Nimic din ce se petrece acum nu se desfăşoară după protocol.

— Râde ciob de oală spartă, spuse el. Sam, nu este cazul să-mi ţii lecţii de morală cu privire la ce este corect şi ce este greşit. Toată Firma va afla cât de curând că eşti un trădător.

Am simţit acest cuvânt ca o lovitură de bici în came.

— Nu sunt un trădător.

— Vrei să te cred? Atunci spune-mi totul.

Am scos o respiraţie lungă, şuierată. Trebuia să-i ofer mai mult ca să ajung într-o poziţie de forţă.

— Edward ăsta s-a folosit de explozia bombei de la gara Centraal pentru a-l omorî pe Ţarul Banilor, cel pe care îl investigam la Londra. Un presupus finanţator al reţelelor infracţionale – ale celor mai importante, care au legături cu guvernul. Nu înţeleg de ce Edward l-a ucis pe omul ăsta, dar a făcut-o, am spus eu. E implicat în contrabandă, introduce ilegal nişte chestii nasoale în Statele Unite, iar eu aveam nevoie de transportul de marfă pe care l-am furat pentru a camufla chestiile pe care le expedia el, oricare ar fi acestea. Ar putea fi o bombă, ar putea fi virusul ciumei, ar putea fi oameni. Nu ştiu! Dacă nu interveneai tu, aş fi putut afla.

— Să zicem că-mi spui adevărul şi că eşti nevinovat. Cum i-ai găsit pe oamenii aceştia, Sam? De unde ai aflat despre ei? De unde cunoşti aceste detalii? Cine te-a ajutat să-l găseşti pe Edward ăsta, cine te-a introdus în Olanda?

Era întrebarea greşită. Am simţit acest lucru până în măduva oaselor.

— Nu te interesează ce fel de operaţiune se pune la cale?

— Nu cred niciun cuvânt din ce-mi spui până nu-mi dezvălui cine te-a ajutat.

— Nu eşti curios în privinţa mărfii pe care urmează să o transporte Edward?

— Să începem cu începutul. Îmi întinse o fotografie. Eu şi Mila în staţia de cale ferată din Rotterdam. Apoi încă una, la staţia de cale ferată din Amsterdam. Cine este femeia asta?

M-am prefăcut că mă încrunt când privesc fotografiile.

— Cineva care a mers cu trenul împreună cu mine. Nu o cunosc.

— Ba da. Am interogat un controlor de bilete din tren. Aţi călătorit împreună. Aţi stat pe locuri alăturate şi aţi discutat.

— A, da. Da. Un chip drăguţ, dar o respiraţie respingătoare. I-am oferit un Tic-Tac. La asta s-a rezumat interacţiunea dintre

noi.

— Prostii. În Amsterdam unde ai stat?

— Pe la pensiuni. E ieftin, se plăteşte în numerar. Sunt destul de tânăr ca să arăt ca un absolvent de facultate care călătoreşte prin lume.

— Ce pensiuni?

— Lasă-mă să pricep, i-am spus. Tocmai ţi-am zis că tipul care a pus o bombă la biroul din Londra introduce prin contrabandă, în America, nişte marfă potenţial periculoasă, iar tu vrei să ştii la ce pensiune am stat?

— Dacă poate să introducă prin contrabandă aşa ceva, o face pentru că tu i-ai oferit acoperirea necesară, spuse Howell. Eu te-am prins când îl ajutai pe tipul ăsta.

Am auzit un zgomot afară, ca un om care cădea pe partea laterală a dubei şi apoi aluneca pe asfalt. Un strigăt.

Howell scoase un pistol şi-l aţinti asupra capului meu.

— Sunt legat, am spus. Nu reprezint un pericol.

Îşi mută pistolul din direcţia mea, iar eu îl lovii cu putere în maxilar cu piciorul. Speram că i l-am rupt, pentru că mă plictisisem îngrozitor să-l tot aud vorbind. Faptul că urma să tacă o lungă perioadă de timp avea să-i facă lui Howell un bine incomensurabil. El se lovi de peretele dubei şi m-am aruncat asupra lui fără să-mi pot folosi mâinile, pe care le aveam legate la spate, dar nu-mi păsa. Nu gândeam raţional. Voiam doar să tacă şi să mă asculte. Să obţin de la el o încredere tăcută.

I-am aplicat o lovitură puternică de cap, repezindu-mi capul în sus ca să-l trosnesc sub mandibulă. El gâlgâi şi din gură i se revărsă un şuvoi de sânge. L-am lovit apoi cu capul în cap, iar el căzu pe jos. Mi-am pierdut echilibrul şi m-am prăvălit peste el.

Uşa dubei se deschise şi m-am aşteptat să-l văd în prag pe unul din căţeii lui.

Mila!

— În sfârşit, i-am spus.

Ea îmi tăie cătuşele din plastic, iar eu o ajutai să-i pună în dubă pe cei doi băieţi ai Firmei; ambii erau în stare de inconştienţă, fără a fi, totuşi, grav răniţi. Mila trânti uşile dubei, le încuie şi aruncă cheile pe terenul viran din spatele fabricii de bere. Ne-am dus la maşina ei şi Mila demară în viteză spre Amsterdam. Ziua aceea avea să fie înnorată şi cenuşie; exact ca dispoziţia în care mă aflam.

— Mulţumesc, i-am spus.
— Pentru puţin.
După voce părea obosită.
— Cum m-ai găsit?
— Datorită prietenului tău Piet.
— Piet nu este prietenul meu.
— Piet a venit la Rode Prins. Era panicat. Se gândise că putea să le ofere informaţii în schimbul adăpostului celor pentru care lucrai tu, oricare ar fi fost aceştia.
— Şi Piet a vorbit.
— Piet a vorbit.
Acum vocea îi era metalică.
— Şi Piet continuă să vorbească?
— Piet a terminat de vorbit.
— Ce i-ai făcut?
— Câtă grijă îi porţi violatorului şi negustorului de sclavi!
— Nu lui îi port de grijă. Ţie îţi port de grijă.
Mi-am aşezat mâna peste a ei. Ea mi-o îndepărtă.
— Nu-ţi bate capul ăla însângerat şi tăbăcit cu mine, Sam. Eu sunt bine. Nu m-am simţit niciodată mai bine decât acum.
— L-ai ucis.
— Trebuia ucis. Ridică o sprânceană. L-ai găsit pe Edward ăla? Ai găsit-o pe Yasmin?
— Am găsit-o pe nevastă-mea.

77.

Printre lucrurile de care putea face rost Mila era şi un doctor; m-am trezit în patul apartamentului de deasupra Rode Prins cu un bătrân care mă împingea cu degetul. Era chel, încruntat, iar respiraţia îi mirosea a ouă fierte.
— Tinere, eşti făcut ferfeniţă, îmi spuse el.
— Da.
Aşa eram, în mai multe moduri decât îşi putea el imagina, dar mai degrabă aş fi murit decât să recunosc acest lucru.
— Ţi-am cusut şi ţi-am bandajat capul. Şi ţi-am curăţat rana de la umăr. Te va durea muşchiul, ar fi bine să-l laşi să se odihnească. Rana de la spate a necesitat câteva cusături pentru

că arăta ca un şanţ adânc. Deci bea lichide. Odihneşte-te. Îţi las nişte pastile pentru durere. Nu abuza de ele. Se întoarse spre Mila şi îi spuse: femeie, ştiu că nu eşti vreo Nightingale[46]. Asigură-te doar că se odihneşte suficient.

Ridică un deget, însă nu îl flutură.

Mila încuviinţă din cap. Doctorul îşi strânse trusa şi duse o serie de echipamente medicale în camera de depozitare, de unde le luase. L-am urmărit. De fapt, am privit în gol şi m-am întrebat ce aveam să fac în continuare.

— Ţi-e foame? întrebă Mila. Henrik a făcut o supă de cartofi; este foarte bună.

— Mi-e mai mult sete.

Aduse nişte apă rece, pe care o băui cu lăcomie. Mă simţeam de parcă mă lovise autobuzul, după care trecuse înainte şi înapoi de câteva ori peste trupul meu, doar ca să mă facă să sufăr cât mai mult. Am mai băut nişte apă, după care, într-adevăr, mi s-a făcut foame şi am mâncat un bol imens cu supă de cartofi presărată cu brânză Gruyère şi bucăţele de şuncă.

Mila mă privea mâncând şi nu spunea nimic. Dar Mila era Mila şi aşteptă până ce lingura mea culese şi ultimele rămăşiţe de pe fundul bolului.

— Îmi pare rău, Sam.

O spusese că şi când cuvintele acestea i s-ar fi părut amuzante.

— Ştiu asta.

— Poţi să-mi spui tot ce s-a întâmplat?

I-am povestit. Mila ascultă în tăcere. Când am terminat, spuse:

— Deci Lucy a ta este o trădătoare.

— Da, am spus eu.

Afară, canalul era foarte liniştit. Am ascultat inima mea proastă care continua să bată. Fie. Era o trădătoare. Mă trădase pe mine, îşi trădase propria ţară. Fie. Trebuia să mă obişnuiesc cu gândul ăsta. Auzisem cuvintele acestea timp de luni de zile, de la Howell, chiar şi de la August, şi nu le dădusem crezare. Nu vrusesem să le cred. Nu există prost mai mare decât un prost

---

[46] Florence Nightingale (1820-1910), prima infirmieră modernă. Datorită ambiţiei şi devotamentului de care a dat dovadă, spitalele secolului al XIX-lea s-au transformat în instituţii de tratament adecvate. Florence Nightingale şi-a consacrat întreaga viaţă ajutorării bolnavilor din spitale. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).

îndrăgostit.

Nu mă deranjează să spun că sunt un prost. Toţi am fost proşti la un moment dat, în viaţă. Fusesem, însă, atât de convins că o cunoşteam pe Lucy.

De ce nu te-a ucis?

Mă gândeam, chiar şi acum, când zăceam slăbit în pat, că m-aş putea duce jos să smulg dozatoarele de bere de la bar, să sparg toate ferestrele, să dărâm pereţii maronii. Furia părea să-mi dea puterea necesară. Chiar şi cu durerea pe care o simţeam în corp şi cap.

De ce nu te-a ucis?

Era întrebarea care îmi provoca atât mintea, cât şi inima. Ar fi putut să-mi tragă un glonţ în cap. Şi de ce nu mă lăsase să mor în explozia bombei din Londra? Imposibil să mă fi iubit. Toată viaţa aceea fusese un film ieftin de ficţiune, servit cu mare pricepere, zâmbete pline de căldură, săruturi şăgalnice şi nopţi lungi, trepidante, în care ni se uniseră coapsele şi sufletele.

— De ce nu te-a ucis? întrebă Mila, ca şi când ar fi putut să-mi vadă gândurile plutind deasupra capului.

— Trebuie să fi avut un motiv, am spus.

— Copilul?

— L-a ascuns undeva.

Dacă păstram tăcerea în privinţa faptului că ea era în viaţă, urma să mă sune şi să-mi spună unde se află copilul. Mi-am păstrat vocea calmă.

— Sam, angajatorii mei şi cu mine te putem ajuta… eventual ca să-ţi găseşti copilul.

— Nu va suna niciodată. Fiul meu îi asigură protecţie. Şi încă nu am terminat ce aveam de făcut. Ea şi Edward au luat-o pe Yasmin. O voi găsi.

— Unde?

— Voi suna Firma şi îi voi anunţa, voi alerta autorităţile vamale. Poate vor descoperi transportul lui Edward; ei dispun de resursele necesare. Howell nu m-a crezut. Cineva o va face. Poate August Holdwine.

— Încearcă, dacă doreşti, însă Edward ăsta nu e prost. Va deconecta dispozitivele de urmărire GPS. Vor exista cu totul alte declaraţii de expediere pentru ţigările acelea şi nicio cale de-a le da de urmă. Containerele lor vor fi etichetate drept conţinând un cu totul alt produs. Cei de la vamă nu vor închide portul

Rotterdam pentru ceea ce vor considera a fi o farsă prin telefon. Iar dacă Firma crede că eşti un trădător, vor lua avertizarea ta drept o simplă minciună sau o diversiune. Prietenul tău va fi depăşit de situaţie.

Avea dreptate.

— Howell era mult mai interesat să afle cine mă ajutase, decât de transportul meu fantomă. Este pe urmele unei grupări numite Novem Soles. Cred că este convins că tu faci parte din ea.

— I-ai vorbit despre mine?

— Nu. Niciodată.

Ea se ridică în picioare.

— Nici nu am crezut că o vei face. Mă bucur că nu sunt nevoită să te omor.

— Păi... şi eu mă bucur, Mila.

— Odihneşte-te acum, aşa cum ţi-a recomandat medicul.

Am închis ochii. Continuam să cred, în toată învălmăşeala de informaţii pe care le aveam în acest moment, că îmi scăpa un element important – un fapt sau o revelaţie interioară care îşi croia drum în mintea mea şi care mi-ar fi putut furniza un răspuns. Totul începea la Londra. Explozia unei bombe care să îl protejeze pe bărbatul pe care Edward îl omorâse ceva mai târziu. Într-un fel sau altul, aici era cheia. Activitatea mea din Londra merita tot acest chin pentru Edward şi oamenii săi.

— Aşa voi face. Pentru scurt timp. Însă mergem la Londra.

— De ce la Londra?

— Pentru că vreau să mă întâlnesc cu Zaid. El ne-a dat misiunea asta şi din acel moment, ne evită; în plus, ştie mai mult decât a fost vreodată dornic să ne spună şi nouă. Lui Edward i-a dat arme pe care să le traficheze. Acum, când marfa a ajuns la Edward, poate că Zaid urmează s-o primească înapoi pe Yasmin. Aşa că ne vom duce la Zaid neanunţaţi. Îl vom lua prin surprindere.

— Va trebui să mă mai gândesc.

— Şefii tăi nu vor fi de acord? Zaid este unul din ei?

Ea se apropie de masă şi îşi aşeză paharul.

— Nu este. Însă are legături cu ei.

— Eu pentru cine lucrez, Mila?

— Pentru mine.

— Cred că am luptat suficient de înverşunat pentru tine ca să

merit un răspuns. Aş fi putut să te dau pe mâna Firmei. Nu am făcut-o. Nu aş face-o.

— Ai putea face orice ca să-ţi primeşti copilul înapoi. Ridică o mână înainte de-a reuşi s-o întrerup. Sam, tu lucrezi pentru mine. Să lăsăm lucrurile aşa. Dacă nu mai vrei să lucrezi pentru mine, te poţi odihni aici oricât timp doreşti, până te vei simţi pregătit să pleci. Iar noi nu te vom mai deranja, dacă nu ne vei deranja nici tu.

— Dispui de resursele de care am nevoie ca să-mi găsesc copilul, am spus.

— Este un adevăr neplăcut. Pentru tine.

Am privit pe fereastră.

— Te-am pierdut din vedere un timp, Mila.

— Am fost ocupată.

— Ce fac femeile?

— Sunt în siguranţă. Le vom înapoia familiilor lor sau vom găsi un loc în care să fie în siguranţă.

— Îmi pare bine că le-ai ajutat, dar ai fi putut să laşi poliţia să se ocupe de ele. Şi eu aveam nevoie de ajutorul tău.

— Nu puteam lăsa poliţia să se ocupe de treaba asta, spuse ea. Trebuia să o fac eu. Poliţia le-ar fi deportat, fetele ar fi ajuns pur şi simplu din nou în Moldova, unde puteau fi luate la ochi de persoanele care recrutează şi de traficanţii de carne vie, ca să se răzbune pe ele. Lucruri de acest gen s-au mai întâmplat. Aveau nevoie de protecţie, atât ele cât şi familiile lor. A trebuit să aranjez toate astea.

— Înţeleg acum. Am închis ochii. Îl voi găsi pe Bahjat Zaid. Dimineaţă voi pleca la Londra. Fie îmi poţi aranja tu călătoria asta, fie voi risca şi voi folosi unul din paşapoartele mele false, urmând să fiu prins la aeroport sau la feribot. Howell mă va căuta. Ajută-mă să ajung în Anglia, dacă eşti atât de capabilă.

— Nu ai de gând să renunţi, nu-i aşa?

— Trebuie să-mi găsesc copilul. Nu pot renunţa, Mila. Copilul meu înseamnă pentru mine ceea ce au însemnat pentru tine acele femei. Fiinţe inocente care nu pot fi abandonate. Nu mă pot opri.

Ea se ridică şi închise uşa după ea. Am rămas în pat, am înghiţit una din pastilele lăsate de doctor şi am căzut într-un somn fără vise.

78.

Luni, Londra. Din cerul cenuşiu, mohorât, cernea ploaia. Trupul mă durea, dar mai puţin decât cu o zi înainte. Dormisem pe tot parcursul zilei şi până a doua zi dimineaţă, devreme, când mă sculasem, mă îmbrăcasem cu hainele noi aduse de Mila şi luaserăm împreună un avion particular până la Londra. Foarte şic. Angajatorii cu buzunare largi ai Milei trebuie să-şi fi dat acordul să-l vânăm pe Bahjat Zaid. Pentru mine întrebuinţa unul din paşapoartele cele noi şi nu se iviră niciun fel de probleme la serviciul de imigrare. Mila aranjase să ne aştepte un Jaguar.

Era ciudat să mă aflu pe tărâm britanic, acolo unde fusesem cel mai fericit, dar şi acolo unde trăisem cea mai urâtă zi din viaţa mea.

Biroul lui Zaid se afla lângă Muzeul Băncii Angliei, într-o construcţie-turn modernă. Mila şi cu mine eram îmbrăcaţi lejer: pantaloni largi, cămăşi, jachete. Purtam o şapcă închisă la culoare ca să maschez bandajul de la cap. Secretara lui Zaid de la Militronics ne adresă un zâmbet rece.

— Domnul Zaid nu este disponibil, spuse secretara. A fost chemat să se ocupe de o chestiune de import şi urgentă.

I-am aruncat Milei o privire.

— Import şi urgentă? întrebă ea. Tu chiar vorbeşti aşa?

Secretara se încruntă.

— Dacă doriţi să lăsaţi un mesaj...?

— Spune-i că Sam şi Mila au venit să discute cu el despre fiica sa. Ştim unde a fost.

Încruntarea secretarei se accentuă.

— Domnul Zaid s-a dus să-şi vadă fiica, domnule, spuse ea. Îi voi transmite, însă, mesajul dumneavoastră.

— Când a plecat?

— Acum vreo zece minute.

Am ieşit de acolo. Ne-am oprit la colţul acelei străzi aglomerate.

— Yasmin a luat legătura cu el, am spus.

— Sau au ajuns, într-un final, la o înţelegere cu privire la un schimb, spuse Mila.

— Trebuie să aflăm unde este Zaid. Pentru că dacă i-o dau pe Yasmin, atunci Lucy şi Edward vor fi şi ei acolo.

Ne-am întors la Jaguar.

— Tu conduci, spuse ea.

Am trecut la volan, iar ea deschise torpedoul. Înăuntru se afla un netbook[47] modificat, conectat la sistemul de comunicare prin satelit al maşinii. Îl scoase, îl deschise şi începu să tasteze frenetic ceva la mica tastatură.

— Există camere de supraveghere în toată Londra, spuse ea. Pentru evenimentele din trafic şi pentru asigurarea securităţii. Avem acces limitat la reţea. Să vedem dacă putem vedea când a plecat Bahjat.

Găsi o înregistrare video ce reda partea din faţă a clădirii în care se afla biroul lui Zaid şi o derulă până în momentul în care acesta ieşea din clădire. Un Mercedes fu adus până la curbă, şoferul coborî din maşină, iar Zaid se urcă în ea. Conduse pe Princes Street.

Mila deschise o nouă fereastră pe netbook. Îl regăsi virând pe Gresham Street. Îl urmări întorcând pe St Martin Le Grand, după Muzeul Londrei. Apoi păru să-l piardă. Verifică din nou înregistrarea. Zaid se îndrepta spre nord, pe Aldersgate Street. Mila apăsă nişte taste şi în colţ apăru harta Londrei, camerele de supraveghere pe care le consultase fiind marcate cu roşu, astfel încât îi puteam vedea traseul prin oraş.

Încercarea de a-i dibui maşina în aglomeraţia urbană, derularea benzii înapoi atunci când o pierdea din ochi, în speranţa că nu făcuse un viraj chiar atunci când camera de supraveghere nu filma – toate acestea luau timp.

Alte câteva puncte cu roşu şi Mila spuse:

— S-a dus la St Pancras. Sunt o proastă. Condu repede acum, haide!

— Ce este la St Pancras?

— Acolo opreşte Eurostarul. Trenul. Din Olanda şi Belgia. Poate că Edward s-a hotărât să i-o înapoieze pe Yasmin.

Şofatul la Londra este adesea o chestiune de război al nervilor şi de răbdare. Conduceam maşina ca un apucat.

— Nu are niciun sens. Să spunem că Edward s-a decis s-o înapoieze pe Yasmin, am spus eu. Ar fi putut să-i ceară fără probleme lui Zaid să vină în Olanda. În loc de asta, îşi asumă riscul să o deplaseze pe ea, victima unei răpiri? Înseamnă că vor

[47] Netbook – un calculator portabil, de obicei cu un ecran cu diagonala între 18-25 cm, optimizat pentru Internet şi funcţii de calcul de bază. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).

ceva de la Zaid, nişte lucruri pe care acesta nu li le-ar fi putut aduce.

— Sam, spuse ea, dacă Lucy vine cu ei, iar noi îi prindem, vrei s-o omor în locul tău? Ştiu că ţie ţi-ar fi greu să o faci.

Era oferta cea mai ieşită din comun pe care o primisem într-o viaţă presărată de oportunităţi bizare.

— Nu, mulţumesc. Nu vreau să-i faci niciun rău. Mă voi ocupa eu de Lucy.

— Nu e înţelept. Eu şi cu ea, nu avem un trecut comun care să mă împiedice. Mă tem că s-ar putea să nu fii suficient de stabil emoţional pentru aşa ceva, ştiind că femeia este o ticăloasă dementă.

— Nu voi ezita, la nevoie.

— Cuvintele „la nevoie” înseamnă deja o ezitare, spuse ea, şi avea dreptate.

— Vreau să stau de vorbă cu ea.

— Copilul. Iartă-mă, nu vreau să par lipsită de inimă. Dar nici măcar nu ştii dacă a născut copilul, Sam. Nu ai nicio dovadă că acesta este în viaţă.

— Nu cred că minte în privinţa asta.

— Te-a minţit secundă de secundă în ultimii trei ani de zile. Iar acum spune adevărul?

Mila pufni a dezgust. Pneurile îşi pierdură aderenţa cu strada şi scoaseră un şuierat umed în încercarea de a recâştiga priza. Am încetinit puţin şi maşina îşi recăpătă stabilitatea pe când străbăteam o intersecţie.

— Ar fi putut să mă omoare. De ce să-mi fi cruţat viaţa şi să mă fi minţit?

— Dintr-o mie de motive. Voia să fii găsit în viaţă, cu toţi oamenii aceia morţi în jurul tău. Faptul că rămăseseşi din nou în viaţă ar fi distras atenţia Firmei. Ai fi devenit obiectul învinovăţirii şi al investigaţiilor. Voia să-ţi furnizeze informaţii false. Femeia este nemiloasă şi se joacă cu tine. Las-o în seama mea.

— Nu te atingi de ea, Mila, i-am spus. Nu te atingi de ea. Vreau să ştiu unde-mi este copilul. Ea ştie asta.

Apoi Mila spuse lucrul cel mai adevărat pe care-l auzisem de luni de zile:

— Cu minciuna asta, soţia ta a devenit invulnerabilă pentru tine, Sam. Tu nici nu ştii dacă mai există sau nu copilul acesta.

Sau dacă este într-adevăr al tău.

— Este al meu, am spus.

— A minţit în privinţa a orice altceva. Poate că ea şi Edward au fost amanţi aici, la Londra.

— Mulţumesc pentru apelul la deşteptare. Apoi am folosit cuvintele ca pe nişte cărămizi: adăugate încet, una câte una, ridicând un zid. Am luat aceste opţiuni în considerare cu mult înaintea ta, i-am spus. Când am descoperit dovezile, m-am gândit că poate mă înşelase, că poate era o trădătoare. Însă toate erau circumstanţiale. M-a salvat atunci, m-a salvat acum. Ştie unde se află copilul meu. Este suprema ei poliţă de asigurare şi nu vrea să piardă acest avantaj.

— Este o poliţă de asigurare numai dacă tu o crezi. Nu poţi s-o interoghezi aşa cum trebuie. O voi face eu. Voi scoate adevărul de la ea. Gura Milei luă o expresie hotărâtă. Nu-mi eşti de prea mare ajutor dacă eşti distras de problema asta nerezolvată cu copilul tău.

„Problemă nerezolvată”. Mă întrebam din ce forjă ieşise Mila, ca să gândească aşa cum gândea. Mă temeam să aflu. M-am gândit la atitudinea ei plină de solicitudine din Amsterdam faţă de femeile capturate din Moldova. Putea să dea dovadă de bunătate. Putea fi şi nemiloasă. M-am gândit că Piet suferise, probabil, destul de mult când căzuse în mâinile ei. Dar putea şi să aibă dreptate. Şi anume ca Lucy să joace teatru cu mine; să mizeze pe trecutul nostru, pe rămăşiţele sentimentelor pe care le mai aveam încă pentru ea, pe dorinţa mea atât de evidentă de a afla că mă iubise. Mila nu avea să se lase păcălită. Aproape că simţeam o umbră de teamă pentru Lucy – nepotrivită şi nerecomandabilă – gândindu-mă că se va afla la cheremul Milei.

Să o las pe Mila să se dezlănţuie putea fi calea cea mai rapidă de a-mi găsi copilul.

Copilul meu. Nu voiam să mă gândesc la ce spunea Mila. Trebuia să ştiu. Nu puteam să întorc spatele posibilităţii ca acest copil să rămână pierdut în lumea largă sau, mai rău, să fie crescut de o femeie ca Lucy Capra. Lucy şi Mila erau amândouă în stare să se folosească de copilul meu pentru a-şi atinge scopurile; eram dispus să le las să creadă că mă puteau folosi, însă urma să le folosesc eu pe ele. Este o lume urâtă, aceea în care ne luptăm pentru copiii noştri.

Am condus Jaguarul într-o parcare acoperită. Ajunseserăm la

destinaţie.

79.

St Pancras este o imensă staţie de cale ferată de suprafaţă şi subterană. În ultimii ani a suferit un proces amănunţit şi costisitor de înfrumuseţare: arcade masive din oţel de un albastru palid se sprijină de construcţia iniţială din cărămidă. Acoperişurile din sticlă din gară lasă senzaţia de deschidere. Magazine şi restaurante elegante umplu peroanele. Un semn de informare luminos face reclamă celui mai lung bar de şampanie din lume. Mii de navetişti şi de călători forfoteau prin staţie, însă eu am mers prin St Pancras de unul singur.

Mila rămăsese cu netbook-ul în maşină; eu aveam un microfon ascuns în ureche. Ea, după ce pătrunsese în sistemul de securitate al St Pancras, îl urmărea pe Bahjat Zaid pe camerele de supraveghere. Ne asumam un mare risc: sistemul de securitate ar fi putut sesiza că fusese compromis, iar o echipă de securitate ar fi putut decide să investigheze locul dacă descoperea că accesul ilegal avea loc atât de aproape de staţie. Într-un nod de transport atât de important, sistemul de securitate era în mod firesc unul performant.

— L-am găsit. Aşteaptă lângă barul cu şampanie, la nivelul de sus, spuse Mila.

— Este singur?

— Da.

— Observi pe cineva care îl urmăreşte?

— Nu.

Am urcat scările spre întinderea impresionantă pe care o ocupa barul de şampanie; era înţesat de oameni frumoşi şi de câţiva călători cu feţe obosite. Barul se desfăşura pe sute de metri, întrerupt doar de mesele pentru servire ale chelnerilor. Existau şi blaturi de lemn destinate călătorilor singuri, prevăzute cu locuri pentru aşezarea laptop-ului; blaturi de lungimi diferite formau separeuri de patru persoane. Singurul perete al barului, situat la mare distanţă, era din metal şi sticlă şi dădea spre staţia Eurostar, unde soseau şi din care plecau trenurile de pe continent.

Zaid stătea singur într-un separeu, în costumul său Armani, cu pantofii lustruiţi şi lucioşi, şi părea atât de gârbovit, de suferind, încât parcă ar fi fost bolnav de cancer. Încrederea pe care i-o remarcasem dispăruse. Îşi şterse o urmă de transpiraţie de pe frunte; aproape de picioare ţinea o servietă. Foarte aproape. M-am aşezat în stânga lui, într-un loc în care nu mă putea vedea prea uşor şi el pe mine, în care intrarea era formată dintr-un bar pătrat şi unde chelnerii, în ţinute elegante, strângeau cupele de şampanie, după care se întorceau graţios la mese, cu ele pline. M-am aşezat de partea cealaltă a barului şi am sperat că ochelarii fumurii şi şapca închisă la culoare îl vor împiedica să mă recunoască. Am comandat un pahar cu şampania cea mai ieftină din meniu, însă nu m-am atins de ea.

Zaid continua să scaneze mulţimea. Cu nerăbdare, cu nelinişte. Îşi întorcea capul, urmărind grupurile care mergeau de-a lungul peronului Eurostar-ului. Soseau şi plecau valuri de oameni. Un grup din stânga mea, impulsionat de o sticlă mare de şampanie, începea să devină mai gălăgios. Zaid continua să arunce priviri în direcţia acestuia. M-am răsucit. Nu puteam să risc ca el să-mi vadă faţa.

— Încă îl ai în vizor? am întrebat eu în microfon.

— Da, îmi răspunse Mila în ureche.

— Este neliniştit, scrutează tot timpul mulţimea. Nu pot risca să mă vadă.

— Nu crezi că ar fi mai bine să mergi la el să-i vorbeşti?

— Nu şi dacă urmează să-i fie înapoiată Yasmin. M-ar putea vedea Edward...

— Ţi-e teamă de Edward?

— Mă tem că ar putea s-o omoare pe Yasmin dacă mă observă, am spus.

Mila nu-mi răspunse, dar aproape că puteam s-o văd strâmbându-se.

Am simţit o bătaie pe umăr. M-am întors. Bahjat Zaid arăta de parcă era în pragul morţii: transpira, era livid la faţă, gura i se strâmba într-un rictus furios.

— Pleacă naibii de aici, spuse el. Trebuie să pleci! Acum.

— Edward o aduce aici pe Yasmin?

— Îţi ordon să pleci, şuieră el.

— Ştiu că i-ai dat arme lui Edward ca să păstreze numai pentru el înregistrările cu escapada în care Yasmin a comis

crima. Vrei să dai la schimb servieta ta şic pentru a-ţi primi fiica?

El mă privi de parcă îi venea să vomite pe pantofii mei.

— Pleacă! Chiar în clipa asta.

— Răspunde-mi şi poate o voi face.

— Eu le dau servieta, ei mi-o dau pe Yasmin şi coşmarul ia sfârşit.

— Ce e în servietă?

— Bani. Nimic altceva.

— După toată tevatura asta, ei nu vor decât nişte bani? În Budapesta ce le-ai dat, domnule Zaid? Ce fel de arme experimentale?

În ochi i se citea o ură pură.

— Nu mai am nevoie de serviciile tale. Îmi voi primi fiica înapoi şi de acum este în siguranţă. Nimeni nu mai poate să vorbească despre ea. Vor ajunge aici dintr-un moment într-altul. Poate că ne urmăresc chiar în clipa de faţă. Faptul că eşti aici m-ar putea costa viaţa fiicei mele.

Ar fi vrut atât de mult să ţipe la mine. Să mă lovească. Dar nu putea. Nu putea să atragă atenţia asupra noastră.

— Tu strigă şi adu poliţia la noi, iar eu le voi spune poliţiştilor tot ce-a făcut fiica ta de când au pus oamenii aceia mâna pe ea. El mă privi fix; cred că era prea uluit de prezenţa mea acolo sau nu era sigur ce ar fi trebuit să facă în continuare. Pe mine m-ai minţit, pe Mila ai minţit-o. Iar când am avut nevoie de tine ca să-ţi salvăm fiica, ai fost de negăsit.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac. Dacă ai vrut măcar un moment să o ajuţi pe Yasmin, atunci vei pleca. Acum.

Am sorbit puţin din cupa de şampanie, ca să-i arăt că nu intenţionam în niciun fel să-mi părăsesc scaunul.

— Aş putea să mă ridic şi să plec, sau nu. Cooperează, şi-ţi voi face jocul. Cine urmează să vină? Edward?

El încuviinţă din cap, ca şi când acest gest i-ar fi produs o mare suferinţă fizică.

— Da. Mi s-a spus că ai murit.

— Atunci nu se va aştepta să mă vadă, nu-i aşa? Întoarce-te la locul tău de la bar, Zaid. Ai şampanie ca să sărbătoreşti întoarcerea fiicei tale. Nu ar trebui să te grăbeşti să o duci acasă?

— O duc pe Yasmin la o instituţie de psihiatrie unde să fie

îngrijită, unde să poată uita tot ce a fost forţată să facă.

— Îţi urez succes.

— Pleacă! Asta este sinucidere curată pentru noi amândoi. Edward ăsta este şi nebun, şi calculat în acelaşi timp. Nu-l poţi învinge. Te implor!

— Du-te să te aşezi la bar. Imediat.

Vocea mea era rece şi controlată.

El se retrase încet, neîmpăcat cu ideea că exista cineva de care nu reuşise să scape. Se întoarse la locul lui de la bar şi se aşeză. Se strădui din răsputeri să nu mă privească. M-am mutat în altă parte a barului, mai departe de intrare şi de Zaid, astfel încât să nu fiu uşor reperabil.

Cât de mult sprijin puteau găsi aici Edward şi Lucy? La Londra trebuia să presupun că aveau contacte care să-i ajute. Dar dacă veneau cu Eurostar-ul... şi cu Yasmin după ei? Nu, Yasmin trebuie să fi fost ascunsă pe undeva, iar Zaid dădea servieta în schimbul informaţiei despre locaţie.

— Zaid a mai făcut vreun semn cuiva de pe aici? am întrebat eu în microfon. În definitiv, şi el putea avea propria lui echipă de securitate.

— Nu am observat nimic de genul ăsta, spuse Mila.

Nu-şi asuma niciun risc, pentru că în joc era viaţa fiicei lui. Cu excepţia faptului că eu schimbasem datele problemei.

Trecură douăzeci de minute. Băutorii de şampanie veneau şi plecau. Prietenii se întâlneau, îndrăgostiţii toastau, oamenii de afaceri încheiau afaceri. Se auzea murmurul încet şi constant al discuţiilor, întrerupt de pocnetul vesel al dopurilor care zburau cu viteză din sticle. De plictiseală, Mila îmi cânta în ureche cântece ale formaţiei Coldplay, până când i-am cerut să înceteze. Zaid continua să-şi consulte ceasul în răstimpuri, ca şi când ar fi vrut ca Yasmin să-şi facă odată apariţia. Avea o sticlă de şampanie în faţă şi o alta de partea cealaltă a mesei. Aştepta.

Şi iată că apăru. Am văzut-o înaintea lui Zaid. Avea un mers nesigur, ca şi când ar fi fost drogată. Edward o ţinea de braţ; o susţinea, aproape. Jumătate din faţa Yasminei era ascunsă de o eşarfă.

Am aruncat o privire prin bar. Puteau fi ajutoare în jur, însă nu ale lui Zaid.

În spatele meu, Lucy.

80.

Luă loc în separeul meu. Şi pentru o clipă, am crezut că mă va omorî chiar acolo.

— Eşti un tată rău, spuse Lucy. Ţi-am spus că, dacă vrei copilul, să stai deoparte.

— Nu înţelegi ironia situaţiei, am spus.

— Îmi vei crea dificultăţi, Sam, nu-i aşa?

— Nu ştii ce înseamnă cu adevărat să ai dificultăţi.

— Nu deschide focul aici, Sam. Sunt atâţia oameni nevinovaţi. Ca să nu mai vorbesc de sticlele scumpe de şampanie, atât de fragile.

— Edward crede că am murit.

— Acum nu mai crede, maimuţoiule. Te-a văzut. Vei lăsa ca acest schimb să aibă loc sau nu îţi voi spune în veci unde se află Daniel.

— Daniel. Numele acesta tăia ca un cuţit.

— Fiul nostru. L-am numit astfel după fratele tău, aşa cum am stabilit.

Am simţit cum mi-a tresărit inima în piept.

— Nu te amesteca, spuse ea.

— Ce vă oferă Zaid în schimbul fiicei lui?

În acest moment, la nouă metri de mine, Edward şi Yasmin se apropiară de Zaid. Stăteau chiar lângă separeu, cu faţa spre Zaid.

— Ne oferă, spuse Lucy, toată munca lui de o viaţă. Ai putea învăţa ceva din asta, Sam. Face orice este nevoie ca să-şi protejeze copilul. Stai deoparte şi Daniel va fi al tău.

Yasmin clipi anevoie. Eşarfa îi acoperea restul feţei.

Zaid îi dădu servieta lui Edward. Edward spuse ceva încet, iar Yasmin se aşeză lângă tatăl ei, în separeu, într-o poziţie încovoiată. Edward rămase în picioare.

— Şezi la locul tău, Sam, şi-ţi voi spune unde se află Daniel. Nu te amesteca, spuse Lucy.

Edward se întoarse şi plecă grăbit, ducând servieta. Zaid îşi îmbrăţişă fiica. Yasmin părea foarte mică în braţele lui. Ea nu îi răspunse la îmbrăţişare.

— Revederile sunt minunate, spuse Lucy, iar eu am vrut să-i spun să tacă naibii din gură. Şi tu îţi poţi vedea fiul. Nu trebuie

decât să rămâi la locul tău.

Se aplecă în faţă, îmi scoase micul transmiţător din ureche şi îl zdrobi sub gheată.

— Cu cine lucrezi?

— Cu o femeie nebună.

Spun asta numai pentru că acum nu mai poate să ne audă.

— Vino cu mine, Sam. Daniel se află foarte aproape. Acum ţi-l pot da. După aceea am terminat-o, eu şi cu tine.

Mă mai protejase de două ori înainte. Voiam atât de mult să cred că-mi va da fiul! Ştiu, asta este definiţia optimismului şi a smintelii totodată.

Am aruncat o privire înapoi. Zaid continua s-o ţină îmbrăţişată pe Yasmin, savurând imensa uşurare că acum copila lui se afla în siguranţă.

Yasmin îşi păstra partea de jos a feţei acoperită de eşarfă. Au stat acolo, aşteptând poate ca Edward să părăsească zona. Mi-am amintit că nimeni nu era la curent cu dispariţia Yasminei. Aceasta încuviinţă odată din cap, ca răspuns la vorbele tatălui ei. Pe faţa lui Zaid curgeau lacrimi.

— Îţi pot obţine imunitatea, Lucy, am spus eu. Poţi face o înţelegere. Nu trebuie să continui să fugi. Aşa va fi viaţa ta de acum înainte? Să te fereşti şi să te ascunzi?

— Imunitate? Ce glumă bună. Am făcut deja o alegere, Sam. Ştiu asta.

Am sesizat în vocea ei, pentru prima oară, o urmă de regret.

Zaid ţinea mâna fiicei sale. Luă paharul de şampanie şi îl bău până la fund, cu un gest nervos. Yasmin stătea nemişcată ca o stană de piatră. Nici nu-mi puteam imagina de câtă terapie va avea nevoie ca să ajungă să trăiască din nou o viaţă normală.

— Lucy! De ce-ai întoarce spatele întregii tale vieţi de până acum?

Apoi, pe încheietura ei, am zărit micul soare cu raze în interiorul cifrei nouă. Acelaşi ca al bandiţilor din Olanda, acelaşi ca al celui care voise să mă omoare în Brooklyn. Lucy, Doamne! Am arătat cu degetul spre tatuajul ei.

— Ridică-te, spuse ea. Acum ne vom îndrepta spre ieşire.

L-am văzut pe Edward trecând pe lângă statuia unui bărbat cu pardesiul umflat de vânt, care privea în sus, la acoperişul din sticlă, ca şi când s-ar fi aşteptat să izbucnească furtuna. Apoi Edward dispăru în mulţimea de oameni care cobora scările.

Speram că Mila îl urmărea; voiam să nu se mai ocupe de mine. Yasmin era în siguranţă acum.

Ne-am ridicat şi am început să mergem. Am riscat să arunc o privire în urmă spre Zaid, imediat după ce am trecut de el, şi l-am văzut tresărind uşor când aşeza paharul de şampanie pe masă.

Tuşi. Mai tuşi o dată. Apoi Yasmin se strecură afară din separeu şi se grăbi spre intrare.

M-am oprit.

Yasmin Zaid nu se opri. În privire i se citea o hotărâre rece.

Trecu grăbită pe lângă noi, fără să arunce nicio privire spre mine sau spre Lucy. Sau să se uite în urmă, la tatăl ei. Coborî scările, aşa cum făcuse şi Edward.

Am făcut un pas înainte şi am simţit o armă lipită de spatele meu.

— Pe aici, Sam. Vrei să-ţi vezi fiul? Pe aici.

Zaid stătea liniştit, însă avea capul aplecat în faţă. În jurul lui nimeni nu observă nimic, toţi fiind ocupaţi cu licoarea spumoasă, cu buna lor dispoziţie, cu verificarea telefoanelor mobile. Nu-mi dădeam seama dacă mai respira sau nu. „Otravă”, am gândit.

— Este mort, am spus. Yasmin l-a omorât.

— Aşa este, spuse Lucy.

Propria lui fiică.

Ce dracu’ îi făcuse Edward? Ce lume era aceasta, în care soţiile îşi trădau soţii, copiii îşi otrăveau părinţii? Am simţit că nu mai am aer în piept.

— Edward a făcut-o să fie a lui. Sincer, nu cred că vrei să ştii cum. Să mergem, Sam.

Observând că ceva nu era în regulă, un chelner se opri lângă Zaid, îngenunche lângă el şi scoase un ţipăt.

— Fiul tău, spuse Lucy. Fiul tău.

Ca şi când ar fi fost un impuls care mă determina să merg în continuare. Am mers.

În gară, ceva mai departe, Edward o aştepta pe Yasmin.

Ea parcurse distanţa care îi mai despărţea, iar mâna lui dreaptă se încleştă în jurul încheieturii mâinii ei. În cealaltă mână, Edward ţinea servieta.

— Rămâi lângă mine, îmi spuse Lucy când coboram scările, şi-ţi vei lua copilul înapoi.

— Ba nu, am spus eu răsucindu-mă şi apucând arma pe care o ţinea lipită de coasta mea, pe sub jachetă. Poliţia transporturilor se năpusti pe lângă noi, grăbindu-se să ajungă la barul de şampanie. Dacă mă împuşti acum, nu vei avea timp să scapi.

Buzele noastre erau la câţiva centimetri distanţă, ca ale îndrăgostiţilor care-şi luau rămas bun în gară, într-un film alb-negru de pe timpuri.

— Sam, nu face asta. De ce nu ne putem îndepărta de ei, pur şi simplu? De dragul fiului tău? Vocea îi era imploratoare.

Am privit în josul scărilor. Îi vedeam pe Edward şi pe Yasmin cum se uitau la noi, la Lucy şi la mine, stând înlănţuiţi. Mi-am asumat riscul. M-am răsucit şi am apucat arma lui Lucy, sucindu-i degetele pe ţeava pistolului, forţând-o să-l îndrepte spre podea.

81.

Peste umărul lui Lucy, am văzut cum Edward dă drumul servietei lui Zaid şi scoate de sub pardesiu o armă grea şi cu aspect ciudat. Mai mare decât un revolver, avea un element negru ciudat ataşat la ea, o grilă metalică ce mi se părea cunoscută şi care sclipi pentru o clipă în lumina strălucitoare a peronului.

Zgomotul împuşcăturii se auzi cu putere, iar fierbinţeala glonţului trecu printre Lucy şi mine. Am căzut amândoi în jos pe scări, fără ca niciunul să dea drumul armei. În tăcerea uluită care a urmat focului de armă, izbucniră ţipete peste tot în jur, un adevărat cor al infernului.

Edward trase din nou. Glonţul lovi treptele verzi, foarte aproape de capul lui Lucy, şi, încă luptându-ne, ne rostogolirăm pe restul treptelor până jos.

Când ne ridicam, Lucy îmi trase un pumn în faţă. Cu putere, chiar sub ochi. Tot nu am dat drumul la armă.

— Dă-i drumul sau nu-l mai vezi niciodată pe Daniel! strigă ea.

Nu i-am dat drumul.

— Poate că mi-l vor da în schimbul tău, i-am spus.

Când mulţimea se dispersa, ea mă lovi din nou; nimeni nu se uita la noi, aşa că i-am pus o piedică, răsturnând-o cu spatele peste piciorul meu. Ea căzu cu forţă pe podea şi mă lovi cu piciorul în coapsă, făcându-mă să mă prăbuşesc peste ea. Panica din St Pancras se transformase într-o teroare în toată regula, sute de oameni fugind în căutarea unui refugiu; dacă am fi rămas acolo, întinşi pe jos, am fi fost călcaţi în picioare.

Am smucit-o ca să se ridice în picioare. Pistolul nu mai era, se pierduse în îngrămădeală. Nu am presupus că nu mai avea la ea nicio armă.

— Ascultă-mă, i-am şuierat eu în ureche. Acum nu mai însemni nimic pentru mine. Nimic. Şi nu mai însemni nimic nici pentru amicul tău, pentru că acesta tocmai a şters-o cu prietena lui şi a încercat să te omoare. Aşa că eu am rămas singura ta speranţă.

— Du-te dracului!

Avea vocea întretăiată de furie şi de frică. Încercă să se smulgă de lângă mine, însă eu eram mai puternic şi mai furios. Era lividă la faţă din cauza şocului, văzând că Edward riscase să o omoare.

Am ridicat-o brutal în picioare şi i-am răsucit mâna la spate, aducând-o între omoplaţi. În panica generală, nu mă apostrofa nimeni că nu mă comportam ca un gentleman. Mulţimea ne mătură afară în stradă.

Am tras-o lângă mine şi acum aveam feţele tot atât de apropiate ca la sărutul de la nuntă.

— Dacă încerci să fugi, te voi prinde şi-ţi voi rupe gâtul.

Ea clătină din cap.

— Atunci nu-ţi vei mai primi copilul înapoi.

— Nu, atunci tu vei fi moartă. Iar eu tot îmi voi găsi copilul. Nu există niciun loc pe pământ în care să-l poţi ascunde de mine, Lucy. Pricepi? Nu voi renunţa niciodată. Niciodată! Îl voi găsi. Iar tu vei fi între patru scânduri.

Îşi duse mâna la spate. Luaţi pe sus de valul de călători panicaţi, nu o percheziţionasem încă. Am văzut sclipirea oţelului din mâna ei: cuţit, scurt, curbat. M-am ferit de lovitură şi am simţit cum lama îmi ciupea urechea.

— Sam, încetează te rog! Lasă-mă să plec!

„De ce, ca să mă omori după aceea?” am gândit.

I-am tras o lovitură de pumn în stomac – acelaşi stomac pe

care ultima oară în care fusesem soţ şi soţie îl sărutasem, simţind frământarea copilului nostru înăuntrul său – iar ea se îndoi, lăsând să-i scape cuţitul. I l-am înşfăcat.

— De ce a încercat Edward să te omoare? am întrebat-o.

Era ameţită şi se opri pe trotuar să-şi recapete suflul. Deruta şi emoţia erau ca o furtună care mi se forma în piept. O iubisem pe Lucy. O iubire nebunească, de poveste, o iubire dincolo de viaţă şi de moarte. Însă a o iubi acum, însemna să mor de mâna ei. M-am străduit să-mi înăbuş emoţia pe care o simţeam.

— Nu ştiu de ce. S-a întors împotriva mea, reuşi ea să articuleze.

— Nu mai are nevoie de tine, am spus eu. Este aproape amuzant. Tu trădezi totul pentru individul ăsta, iar el te trădează pe tine. Hai că-i bună!

— Dar nu lucrez pentru el.

— Pentru cine lucrezi, atunci?

— Nu pentru Edward. Avem acelaşi şef.

Îmi aruncă o privire piezişă.

Am simţit începutul unei tranzacţii.

— Cine este el? Individul care te-a pus să-ţi faci tatuajul?

Îmi dădeam seama că încă nu renunţase la luptă. Pe Lucy nu puteai s-o faci să renunţe la luptă. Fusese una din calităţile care mă atrăseseră la ea. I-am pus cuţitul în spate, pe sub jacheta pe care o purta. Am continuat să mergem.

M-am uitat la ea şi am văzut că avea lacrimi pe obraji.

— Nu plânge, i-am spus. Aproape fără să vreau. Obişnuiam să spun asta când eram căsătoriţi; lacrimile lui Lucy, care se iveau atât de rar, erau de fiecare dată ca nişte ace care îmi străpungeau pielea. Cu mine nu-ţi ţine.

Ajunsesem în apropierea parcării. Am împins-o în direcţia acesteia; ea se supuse.

— De ce s-a întors Edward împotriva ta?

— Nu ştiam că Yasmin îşi va ucide tatăl, spuse ea. Trebuia ca ea să-i fie înapoiată în schimbul servietei. Atât.

— În schimbul a ce, mai exact?

— În completarea armelor. A cipurilor.

— Ce arme? Ce cipuri?

Lucy nu mai spuse nimic. Îmi dăduse de înţeles că deţinea informaţiile importante de care aveam nevoie.

Am continuat să insist.

— Ei bine, Yasmin tocmai şi-a ucis tatăl. Cred, deci, că această răscumpărare, această răpire, au fost o imensă mascaradă pusă la cale de Yasmin şi de Edward. În ce scop?

— Nu am explicaţii nici pentru mine, spuse ea. Crezi că pot să-ţi spun de ce acţionează alte persoane aşa cum acţionează?

— S-a transformat Yasmin într-o Patty Hearst? Spălarea creierului a făcut-o să se alăture celor care o răpiseră?

— Este unul din mecanismele de supravieţuire care poate fi adoptat. Crede-mă, pentru că ştiu ce vorbesc, spuse Lucy.

Tocmai comparase căsnicia noastră cu o răpire. Am scuturat din cap.

— Şarada ta a luat sfârşit, am spus.

— Da. Dar este cu totul altceva să-ţi omori tatăl. Sau soţul. Aici, la Londra, eu i-am făcut să-ţi salveze viaţa. Aşa a fost înţelegerea.

— O să-ţi pară rău, am spus.

Am mers grăbiţi pe panta înclinată din spaţiul de parcare.

— Nu, spuse ea. Nu cred.

Cuvintele ei m-au făcut să îngheţ pentru că dacă îl avea pe Daniel, atunci avea atuul. Avea tot.

Mila stătea în apropierea maşinii şi ne privea venind. Avea o expresie impenetrabilă.

— Ai prins-o, spuse Mila. Felicitări. Bună, Lucy. Am auzit atât de multe despre tine.

Lucy o studie pe Mila.

— Nu te cunosc.

— Mă vei cunoaşte.

Mila înaintă şi-i puse lui Lucy la mâini o pereche de cătuşe din plastic. Am împins-o pe Lucy pe bancheta din spate şi m-am aşezat lângă ea, ca să o ţin sub control. Mila ieşi în trombă cu Jaguarul din parcare şi i-am descris haosul care ne expulzase din St Pancras.

— Nu am idee unde se vor duce, spuse Mila. Nu i-am mai găsit pe înregistrări.

— Ştiu eu unde se duc, spuse Lucy liniştită.

— Având în vedere că ai fost răpită, presupun că-şi vor schimba planurile, am spus.

— Sam nu are de-a face cu tine, spuse Mila. Tu ai de-a face cu mine.

— Ţi-am spus, Sam, Daniel este prin apropiere. Lasă-mă să

plec şi îl poţi avea peste câteva ore.

— Nu te cred. Nu ştiai că voi fi la gară. Ai crezut că sunt în Olanda, poate pe un pat de spital. Nu l-ai fi adus pe Daniel cu tine. Nu poţi plimba un copil cu căruciorul în timp ce te joci de-a mercenarii. L-ai ascuns undeva, Lucy, iar înţelegerea este că fie îmi spui unde se află, fie te dau pe mâna lui Howell şi a Firmei ca ucigaşă şi plasatoare de bombe. Howell a avut perfectă dreptate în ceea ce te privea.

— N-ai decât să mă omori chiar acum pentru că nu-ţi voi spune aşa, pur şi simplu. Mai întâi trebuie să mă laşi să plec.

Mila interveni:

— Nu-i vei spune lui, mie îmi vei spune.

— Este fermecătoare, spuse Lucy. Însă el nu mă va împuşca, micuţă Miss Rusia. Apropo, ai şi un nume?

— Poţi să-mi spui Mila, spuse ea. Apropo, am de gând să te bat până leşini. Şi, doar ca să ştii, îmi va face plăcere.

— Va vorbi fără să fie nevoie de violenţă, i-am spus Milei.

— Ţi-ai imaginat vreodată că se va ajunge aici? mă întrebă Lucy. Ai venit în Firmă pentru că voiai să-ţi răzbuni fratele. Acum eşti un animal vânat şi nu ai nici copilul. Ai pierdut totul.

— Nu este adevărat. Te am pe tine.

Priveam în faţă, la trafic.

Lucy spuse:

— Ce aveţi de gând să faceţi cu mine?

— Mai întâi, ne vei spune unde se duc Edward şi Yasmin, zise Mila. Sam, tu taci din gură. Este un ordin.

— Da, Sam, este un ordin, repetă Lucy.

Mila opri Jaguarul cu un scrâşnet de roţi. Se lansă spre bancheta din spate şi o lovi pe Lucy, cu putere, de două ori, în nas şi în gură. Sângele i se încleie sub nări şi la colţurile gurii.

— Uite ce e, doamnă Capra, spuse Mila. Să ne înţelegem foarte clar. Tu nu însemni nimic pentru mine. Lui Sam nu i te adresezi decât dacă îţi dau eu voie. Ne vei spune ce ştii sau te voi omorî.

— Mă îndoiesc că şefii tăi vor să mă vadă moartă, spuse Lucy, pe jumătate ţipând. Avea firişoare de sânge în salivă. Am informaţii pe care le pot oferi la schimb.

— Nu înţelegi pentru cine lucrăm acum, Sam şi cu mine. Eu nu lucrez pentru un guvern care răspunde în faţa alegătorilor care nici nu se deranjează să se informeze asupra chestiunilor de

bază. Nu lucrez nici pentru o agenţie preocupată de bugete aflate sub controlul unor politicieni mărginiţi. Singura mea obligaţie este că trebuie să returnez maşina asta curată. Schiţă un zâmbet uşor. Nu trebuie să fiu un bun exemplu pentru nimeni. Nu-mi place de tine. Nu-mi place ce i-ai făcut prietenului meu Sam. Nu-mi place o femeie care-şi foloseşte propriul copil drept garanţie. Eşti o mamă indescriptibil de rea şi o persoană încă şi mai rea.

— Ştiu ce sunt, spuse Lucy cu sângele pe buze. Şi voi face o înţelegere cu voi. Vă voi duce acolo unde cred eu că vor merge Edward şi Yasmin. Vă voi răspunde la întrebări. Vă voi spune unde se află Daniel.

— Şi ce vrei în schimb pentru lozul cel mare? întrebă Mila.

— Mă lăsaţi să plec atunci când îl veţi avea pe Edward şi marfa lui, despre care vă asigur că o veţi găsi foarte interesantă. Garantaţi-mi acest lucru. Dacă Sam îmi spune că aşa vei face, îl cred.

Maşinile claxonau asurzitor; Mila readuse maşina în trafic.

— Nu ai niciun motiv să mă crezi, am spus eu.

— Ba da, am. Te cunosc. Ştiu că eşti un om de cuvânt.

Lucy mă privi şi pentru clipă am avut impresia că ne aflăm din nou în apartamentul nostru din Bloomsbury, un cuplu tânăr, fericit, care aşteaptă un copil, o pereche de îndrăgostiţi.

— Dacă o laşi să plece, nu va putea depune mărturie la Firmă că eşti nevinovat, spuse Mila. Nu te vor primi niciodată înapoi. Nu vor înceta niciodată să te caute. O viaţă în care vei fugi fără oprire, Sam; gândeşte-te bine de tot la asta. Îţi vei târî şi copilul după tine în felul acesta?

O tranzacţie. Copilul, în schimbul libertăţii mele. Cel puţin în felul acesta aş putea să-l găsesc, să-l văd, să-l ţin în braţe, să fiu tată. Lucy trebuia să fie corectă cu mine sau avea să moară. Şi ea ştia asta. Jocul ei luase sfârşit. Nu avea să plece nicăieri până când copilul nu s-ar fi aflat în braţele mele, în siguranţă.

Am aruncat o privire spre Mila. Ea încuviinţă din cap abia perceptibil. M-am lăsat pe spate.

— De acord; cooperează şi te voi lăsa să pleci.

— Dacă ieşi viu din asta, spuse Lucy.

Mila întrebă:

— Unde se vor duce?

— La New York, spuse Lucy. Trebuia să ne întâlnim acolo cu

şeful meu.

— De ce?

— Prinde-l pe Edward şi vei afla.

— Şeful ăsta al tău. Tatuajul. Înseamnă Novem Soles, Nouă Sori?

Lucy încuviinţă din cap.

— Ce reprezintă asta?

— Reprezintă un grup care vrea să ia puterea şi puţin îi pasă cum ajunge să o obţină. Însă nu-ţi pot da nici măcar un nume. Nu-i cunosc.

— Dar ai tatuajul.

— Eşti nevoit să-l accepţi. Ridică din umeri. Face parte din afirmarea unui drept de proprietate. M-au forţat să fac asta, aşa cum m-au forţat să fac tot restul.

— Te-au forţat? Ca şi când nu ai avea niciun fel de libertate de voinţă? Cu ce face Edward contrabandă?

— Numai el, Zaid şi poate Yasmin ştiu asta. Eu, nu.

— Minţi.

— Nu am niciun motiv să te mint, spuse ea. Nu ştiu cu ce face contrabandă.

— Unde se duc în momentul de faţă? La New York, cu primul avion?

— Cred că Yasmin se va duce acasă, spuse ea. Ea şi Edward au nişte treburi neterminate.

82.

Barul Adrenaline din Londra era amplasat pe locul unei vechi centrale electrice, la graniţa dintre Hoxton şi Shoreditch; peste tot era numai spaţiu deschis, pereţi de cărămidă şi un bar lung din oţel, extraordinar de frumos, mult mai mare decât fraţii lui din Rode Prins şi Taverna Chevalier, iar barmanii serveau cocktailuri adevărate, cu măsurători exacte, folosind ingrediente proaspete. Am văzut cum preparau un martini (scuturarea rămâne modalitatea cea mai rapidă de răcire, iar agitarea lichiorului este doar un mit), un Bull and Bear[48] cu Kentucky Bourbon adevărat, şi cum deschideau o sticlă grozavă de

[48] Bull and Bear – tip de cocktail. (n.tr.).

Bordeaux franţuzesc. Barmanii fuseseră bine şcoliţi. Era fix genul meu de bar. Mesele erau joase, lungi şi rustice, mai degrabă în stilul fermelor franţuzeşti decât elegante, dar cu aspect plăcut. Aş fi crezut, din cauza numelui, că era un club de dans frenetic; însă Adrenaline părea mai degrabă un nume ironic pentru un loc în care predomina o stăpânire de sine echilibrată în locul activităţii frenetice.

Am străbătut barul ţinând-o pe Lucy de câte un braţ. Era plăcut, fie şi pentru o clipă, să mă gândesc la cât de frumos era un bar adevărat, decât să reflectez la trădătoarea mea soţie.

Îmi plăcea spaţiul deschis, care reuşea să pară un loc cald şi ospitalier. Pe pereţi atârnau lucrări de artă modernă, luminoase şi pline de forţă şi fotografii îndrăzneţe, toate fiind realizate, după spusele Milei, de artişti locali, mulţi dintre aceştia clienţi fideli ai barului.

— Aici poţi întâlni şi staruri de cinema, spuse ea. Sunt nevoită să fac pe dracu-n patru ca să nu fim incluşi în ghidurile de călătorie şi să ajungem să fim frecventaţi de turişti.

Ştiam că artiştii revendicaseră pentru ei înşişi Hoxton-ul, cândva în paragină, iar dezvoltatorii imobiliari veniseră pe urmele lor, cerând preţuri atât de mari încât îi goniseră repede pe artişti din teritoriul pe care şi-l apropiaseră. O spaţioasă curte interioară era împodobită cu sculpturi şi fotografii mărite; avea şi o scenă circulară pentru muzica live, pustie pentru moment, fiind abia jumătatea dimineţii.

Se apropie de noi un bărbat subţire şi bine îmbrăcat. Era chipeş, nu depăşise cu mult treizeci de ani, purta un costum perfect croit şi vorbea cu accent vest-african.

— Mila, bine ai venit. Mă bucur să te văd.

— Acesta este Kenneth, spuse Mila.

— Ajută-mă, Kenneth! spuse Lucy. Mă ţin prizonieră.

El o ignoră. Mila mă prezentă doar ca Sam, iar Kenneth îmi strânse mâna.

— Să-i dai lui Sam tot ce are nevoie, spuse Mila.

El încuviinţă din cap şi o privi pe Lucy.

Aceasta spuse:

— O să ţip.

Kenneth îi răspunse:

— Bănuiesc că nu eşti interesată să te întreţii cu poliţia britanică, nu-i aşa?

Lucy tăcu din gură.

La etaj, era un birou mult mai mare decât cel din barurile din Amsterdam sau Bruxelles; adăpostea un şir de monitoare de calculator.

Mila încuie uşa în spatele nostru şi se aşeză la tastatură, începând să tasteze ceva. Noi stăteam cu faţa la spatele monitorului ei. Am împins-o pe Lucy pe un scaun de birou, am legat-o cu cătuşe de scaun şi m-am aşezat în faţa ei.

— Vrei să-l omorâm pe Edward ca să te ajutăm să fii în siguranţă? Atunci vorbeşte cu mine.

— Du-te la casa lor. La reşedinţa lui Zaid. Acolo vor merge. Se întoarse spre Mila. Din moment ce barul este deschis, aş vrea un whisky.

Mila o ignoră. Am ocolit şi m-am dus să văd ce făcea. Ea închise calculatorul.

— Soţia ta are dreptate, spuse. Trebuie să mergem la Zaid acasă.

— De ce?

Se uită la Lucy.

— Vino cu mine să aduci whisky-ul soţiei tale.

Se aplecă spre Lucy şi îi duse scaunul cu rotile într-o cameră mică, goală şi fără ferestre. Trânti uşa în spatele ei şi o încuie.

— Ce se întâmplă?

— Angajatorii mei insistă să merg la reşedinţa de la ţară a lui Zaid, ca să mă asigur că nu există dovezi despre legătura lui cu noi.

— Ce vrei să spui? Că trebuie să-i ştergi informaţiile din calculator?

— Da.

— Doar a fost ucis în văzul tuturor, într-o staţie de cale ferată. Va fi plin de poliţişti la toate reşedinţele lui.

— De aceea trebuie să ne grăbim. Îţi aminteşti că Zaid ne-a spus că la reşedinţa lui exista un bunker pentru guvern, pentru eventualitatea în care Marea Britanie ar fi fost invadată în timpul războiului? Cred că dacă a ţinut secret faţă de noi ce i-a dat lui Edward, atunci aceste secrete se vor afla acolo. Este ascunzătoarea cea mai bună.

— Dar ei de ce s-ar duce acolo?

— Pentru că astfel s-ar ascunde în văzul tuturor. Zaid o acoperea pe Yasmin, iar aceasta apărea ca o aşa-zisă victimă a

unei răpiri. Ne-a spus – mai ţii minte? – că nimeni nu ştia că Yasmin dispăruse, nici chiar mama ei. Asta înseamnă că acum Yasmin nu mai poate fi dată dispărută. Orice ar pune ei la cale, trebuie să-şi facă apariţia sau va începe să fie bănuită.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— Ai dreptate. Complexul acela subteran ar fi ascunzătoarea perfectă. Ştim cine locuieşte acolo?

— Doar câţiva servitori, probabil. Zaid întreţinea un număr considerabil de cai.

— Iubesc caii, am spus.

83.

Moartea lui Zaid şi focurile de armă de la St Pancras au fost ştirile principale ale zilei. Nimeni altcineva nu mai fusese grav rănit, iar atacatorii reuşiseră să scape. Poliţia se afla deja la reşedinţa de la Londra a lui Zaid, interogând membrii familiei. Am văzut imagini difuzate la ştiri cu soţia blondă a lui Zaid, care intra în locuinţa ei de la Londra, în Belgravia, filmată de la distanţă. Yasmin, fără eşarfă care să-i ascundă faţa, mergea alături de mama ei, cu un braţ protector pus în jurul umerilor acesteia. Doamna Zaid declarase că soţul ei plecase să o întâmpine pe fiica lor, care se întorcea dintr-o excursie, că Yasmin îi telefonase ei să-i spună că avea să întârzie, iar când sosise, tatăl ei era deja decedat, după cât se pare în urma unui atac de cord.

Yasmin îl omorâse, se făcuse nevăzută în panica ce se stârnise, după care se întorsese cu îndrăzneală, cu faţa neacoperită, ca să ajungă la „întâlnire”.

— Îşi otrăveşte tatăl, iar acum se pretinde a fi o fiică afectuoasă.

Am simţit că mi se face rău. Yasmin va trebui să se facă nevăzută înainte ca în corpul tatălui ei să fie detectată otrava. Nu ne rămăsese prea mult timp.

Le-am urmărit la televizor pe Yasmin Zaid şi pe mama ei îndepărtându-se de reporterii de presă şi intrând din nou în locuinţa lor desăvârşită. Fiica mea îmi aparţine mie, afirmase Zaid acum o mie de ani, în Amsterdam. Se înşelase atât de

tare...

•

A doua zi dimineaţă, devreme, am trecut cu maşina pe lângă reşedinţa din Kent a lui Zaid, situată nu departe de Canterbury. Zidurile înalte de piatră se înălţau şi coborau odată cu legănarea unduitoare a peisajului. Am urmărit şoseaua, încercând să descopăr camere de supraveghere sau monitoare ascunse în copaci sau în gardul însuşi. Am depăşit limitele proprietăţii cu câţiva kilometri, după care am făcut cale-ntoarsă. Voiam să-mi fac o idee despre zona respectivă, ţinând cont de harta prin satelit pe care mi-o arătase Mila şi de planurile casei, pe care le obţinuse cine ştie cum cu o noapte înainte. Complexul era amplasat sub conacul georgian, întinzându-se spre marginea vestică a proprietăţii. Spre capătul a ceea ce ar fi trebuit să fie partea cea mai îndepărtată a complexului subteran se aflau grajdurile. O pistă de aterizare privată se întindea în extremitatea vestică, iar pe jumătate din vasta proprietate şerpuiau un râuleţ, care părea să izvorască chiar pe proprietate, şi câteva mici pârâiaşe. Se părea că în apropierea grajdurilor, care se aflau la vreo o sută optzeci de metri de zidul înconjurător al proprietăţii, se termina şi un tunel. Un drum privat începea de la zid şi mergea dincolo de grajduri. Nu exista niciun paznic – cel puţin pentru moment – ci doar o poartă grea prevăzută cu un cititor de cârduri de acces.

Am mai trecut odată cu maşina pe acolo, după care m-am dus în satul cel mai apropiat.

•

Am tastat numărul de telefon.

— Alo? O voce limpede de femeie, care părea neafectată de tragedia care se abătuse asupra stăpânului ei.

— La grajduri, vă rog.

Speram să ţină figura. Chiar dacă Zaid murise, caii săi trebuiau îngrijiţi. Cineva trebuia să se afle la datorie.

— Un moment.

Apoi telefonul sună din nou.

— Alo? De data aceasta, o voce morocănoasă de bărbat.

— Bună ziua, am spus eu. Aş dori să vorbesc cu cel care se ocupă de aprovizionarea grajdurilor domnului Zaid, dacă se poate.

— Este un moment cât se poate de nepotrivit, tinere. Am

suferit un deces în familie, mă apostrofă bărbatul.

— O, îmi pare foarte rău, nu am ştiut. Îmi pare foarte rău. Vocea mea era cât se poate de îndurerată.

— La revedere, atunci...

— Domnule? Îmi puteţi spune, vă rog, de cine să întreb când voi reveni cu un telefon?

— Întrebaţi de Gerry, dar azi nu-i aici. Cine e la telefon, vă rog?

— Sunt Mike Smith de la Service-First Equestrian, suntem o firmă nou înfiinţată şi cred că i-am putea oferi lui Gerry nişte servicii de calitate la un preţ extrem de atractiv.

Vocea de la telefon mă surprinse când izbucni în râs.

— Aţi face bine să-i oferiţi lui Gerry serviciile de care spuneţi că dacă nu, o să vă asurzească cu ţipetele. Vă spun ca să ştiţi.

Am râs cu râsul prefăcut al agentului de vânzări.

— Da, domnule. Vă apreciez sinceritatea. Pot îndrăzni să vă întreb dacă ştiţi de la cine cumpăraţi acum cele necesare pentru caii domnului Zaid?

— Ăă, da. Blue Lion Horse Supply. Sunt aproape de noi.

— O companie de încredere. Dar noi avem oferte mai bune de la furnizorii noştri, pe care vi le putem da şi dumneavoastră.

— Păstrează-ţi pologhia pentru Gerry. Vrei să laşi un număr de telefon?

— Nu, domnule. Voi reveni cu un telefon săptămâna viitoare şi voi stabili o întâlnire cu Gerry. Vă rog să mă scuzaţi că v-am deranjat.

— Bine, atunci. Mult succes. La revedere.

Bărbatul închise.

O căutare pe telefon, am găsit informaţii despre Blue Lion Horse Supply şi am condus încă trei kilometri până la această companie; îşi avea sediul într-o clădire din piatră veche şi avea un loc de parcare asfaltat.

Am intrat înăuntru. De-a lungul pereţilor şi pe rafturi erau expuse hrană pentru cai şi echipamente de călărie. La tejghea era un tânăr care tasta ceva pe o tastatură şi se încrunta la calculator.

— Salut, am spus. Vin de la proprietatea lui Zaid. M-a trimis Gerry.

El încuviinţă din cap spre mine.

— Trebuia să ne fi livrat nişte nutreţ ieri şi nu am primit nimic.

Gerry m-a trimis după el.

Tipul se încruntă şi spuse:

— V-am trimis comanda acum două zile.

— Păi la noi nu este, iar Gerry lipseşte astăzi şi eu am venit să iau marfa.

— Stai aşa, că fratele meu se ocupă de livrările pentru Zaid. Alec? strigă el şi i se răspunse cu un „Ce-i?” de la birourile din spate. E cineva de la Zaid aici care... Funcţionarul se întoarse spre mine, iar eu aveam pistolul îndreptat drept spre faţa lui, adresându-i un zâmbet pocăit din spatele Glock-ului.

•

I-am legat strâns pe cei doi fraţi în biroul din spate, le-am pus căluşuri, am agăţat semnul cu „Închis” pe geam şi am găsit camioneta cu care livrau marfa. Era deja încărcată cu marfa pentru un alt client; grozav, în felul acesta voi face economie de timp. Am scos de pe capul în curs de chelire al lui Alec şapca croşetată pe care era scris BLUE LION.

— Băieţi! Am îngenuncheat lângă ei. Acum trebuia să-i sperii puţin. V-am controlat portmoneele. Ştiu unde locuiţi. Aşa că veţi sta frumos aici, liniştiţi, iar dacă vă găseşte cineva înainte de întoarcerea mea, îi veţi spune că cineva care nu seamănă cu mine v-a luat camioneta. Nu o să pomeniţi de Bahjat Zaid. Nu o să daţi descrierea mea. Pentru că eu o să dispar, iar dacă mă enervaţi, indiferent dacă o să-mi ia cinci zile, cinci luni sau cinci ani de zile, mă voi întoarce şi nu mă veţi vedea venind. M-aţi înţeles, băieţi?

Fraţii încuviinţară din cap.

— Bine. Vă aduc repede camioneta înapoi. Să fiţi cuminţi.

Am sunat-o pe Mila din parcare. I-am spus:

— Sunt pregătit.

Ea spuse:

— Pătrund şi eu înăuntru chiar acum.

84.

Mila reuşise să pătrundă în reşedinţă fluturând un act de identitate fals, în care apărea ca fiind de la Scotland Yard. Echipele de ştiri care fuseseră acolo noaptea trecută, plecaseră.

Mila aştepta în hol, după ce fusese lăsată să intre de doamna Crosby, menajera pământie la chip care stătea acum în picioare, cu o expresie şocată pe faţă şi o batistă într-una din mâini.

Spuse:

— Doi inspectori de poliţie tocmai au plecat de aici...

Mila se înclină uşor şi spuse politicos:

— Îmi cer scuze că vă deranjez în aceste clipe de mare suferinţă, însă lucrez la medicina legală, serviciul informatic, şi trebuie să accesez calculatoarele domnului Zaid. Trebuie să aflăm cu cine a fost în legătură şi dacă nu cumva a fost ameninţat de cineva.

— Domnul Zaid a fost un om cumsecade, spuse doamna Crosby. Nu a meritat să păţească ce i s-a întâmplat.

— Lucraţi de multă vreme la el?

— Da, şi eu şi soţul meu. Suntem angajaţi aici de aproape treizeci de ani.

— Vă rog să mă scuzaţi, se auzi o voce de dincolo de hol. Doamna Crosby tăcu imediat.

Mila se întoarse şi-i văzu pe Yasmin şi pe Edward ieşind dintr-un birou. Nu lăsă să se vadă că-i cunoştea dinainte, însă stomacul i se strânse.

— Bună ziua, spuse Edward. Eu sunt Edward Maxwell, consultantul pe probleme de securitate informatică al domnului Zaid. Vă pot ajuta cu ceva?

Menajera îşi răsucea batista de mătase, aceasta arătând acum ca o sfoară rigidă.

Se teme, gândi Mila. Femeia aceasta este speriată de moarte.

— Da, aşa sper, îi răspunse ea lui Edward. Sunt inspector Mila Smith de la Scotland Yard.

— Vă rog să mă iertaţi, dar nu am mai auzit până acum ca un inspector de la Scotland Yard să vorbească cu accent rusesc.

— Sunt cetăţean american naturalizat şi sunt căsătorită cu cel mai mare fan din lume al Manchester United.

Îi adresă un mic râs politicos, în timp ce Edward îi strângea mâna. El zâmbi.

— Doamnă Crosby, îi spuse Edward menajerei, este în regulă. O voi ajuta eu pe doamna inspector. Nu prea înţeleg de ce poliţia manifestă un interes atât de mare faţă de atacul de cord al domnului Zaid.

— Nu suntem convinşi că a fost un atac de cord, domnule,

spuse Mila pe un ton blajin.

Edward nu lăsă să se vadă nicio reacţie; doamna Crosby scoase o exclamaţie uşoară.

Edward spuse:

— Cred că ar fi mai bine dacă v-aţi duce acasă, doamnă Crosby. Dacă nu cumva inspectorul are să vă pună nişte întrebări.

— Nu, spuse Mila blând. Nu va fi necesar.

Era ca şi când s-ar fi pus de acord: fără persoane necombatante pe câmpul de luptă.

Edward făcu un pas spre Mila. Ea se strădui din răsputeri să nu se uite la cicatricea în formă de semn de întrebare.

Doamna Crosby încuviinţă din cap şi plecă.

Yasmin nu zâmbi. Nu scoase niciun cuvânt. Nu o privi pe femeie plecând.

Mila aşteptă până ce auzi zornăitul slab al cheilor pe care le scosese menajera şi o uşă din spate trântindu-se.

— Deci, calculatorul domnului Zaid.

Vocea lui Edward deveni rece ca gheaţa.

— Mă tem că nu vă pot lăsa să accesaţi sistemul informatic al domnului Zaid. Acolo sunt stocate informaţii confidenţiale care ţin de compania Militronics.

— Înţeleg, domnule, însă am un mandat de percheziţie.

Mila căută în geantă.

•

Mi-am pus şapca pe cap şi am virat spre poartă. Am fluturat cardul deasupra fantei de recunoaştere.

Poarta nu se deschise. Poate pentru că cei din casă erau ocupaţi cu Mila, încercând să-i verifice legenda. Sau luptându-se cu ea.

O voce scârţâi din difuzorul de lângă cititorul de cârduri:

— Da, cine sunteţi?

Am apelat la cel mai bun accent englezesc al meu:

— Simt trimis de Alec de la Blue Lion Horse. Lipsea nişte nutreţ din livrarea de ieri pentru domnul Zaid şi l-am adus acum.

Nu am privit direct spre cameră, ci pe blocnotes, chipurile verificând detaliile livrării. Ceea ce aduceam eu nu era nutreţ, ci o poveste pentru un paznic care era probabil deja neliniştit, dat fiind că angajatorul lui tocmai fusese ucis. Este, însă, în firea angajaţilor să creadă ce le văd ochii, iar eu purtam şapca,

venisem într-o camionetă purtând inscripţia Blue Lion şi acelaşi nume pe portieră, spusesem numele care trebuia.

Timp de zece secunde, tăcere.

— Va veni cineva la grajduri. Aşteptaţi acolo.

— Nu durează mult, nu-i aşa? Pentru că mai am şi alte livrări de făcut, prietene.

— Ne vedem acolo.

— Mersi. Am închis geamul.

Poarta se deschise şi am intrat cu camioneta.

85.

Mâna Milei strânse pistolul. Simţi că Edward făcuse un pas spre ea. Privi în sus şi văzu că acesta avea arma aţintită asupra ei.

— Tu, îi ordonă Milei. Lasă geanta jos. Nu eşti de la Scotland Yard. Sincer, acum, nu au reuşit şi ei să găsească o păsărică britanică pentru a juca rolul unei păsărici britanice?

— Nu.

— Edward..., începu Yasmin.

— O clipă, iubire, îi spuse el. Privirea lui o săgetă pe Mila. Tu cu cine lucrezi? Eşti din gaşca lui Sam Capra?

— Da.

Cu cea mai mare precauţie, degetele ei apăsară butonul unui mic dispozitiv plasat lângă pistol, în geantă. Începu să numere în gând, încet şi regulat.

— Şi mai exact, cine sunt ăştia?

— Lucrăm pentru domnul Zaid.

— A! Scoate-ţi mâinile din geantă. Apoi dă-i drumul să cadă pe podea.

Încet, Mila se prefăcu că îşi scoate geanta de pe umăr. Îşi fixase privirea asupra lui Edward şi singurul moment în care şi-a luat ochii de la el a fost pentru a stabili unde avea să-l lovească: în gât, în ochi, la rădăcina nasului – unde osul se înfige în creier dacă îl loveşti exact aşa cum trebuie.

— Yasmin, ia legătura cu oamenii de pază prin staţia radio!

Yasmin se duse cu mers împleticit spre hol.

— Ţi-am spus să dai drumul la geantă, târfă! îi spuse Edward

Milei.

Geanta ei se lovi de podea. Edward se aplecă, păstrând arma îndreptată spre Mila, trase geanta spre el, iar cinci secunde mai târziu conţinutul acesteia explodă prin fermoarul închis, lăsând să ţâşnească o lumină orbitoare.

•

Când am parcat camioneta, la grajduri nu mă aştepta niciun comitet de întâmpinare. Nu am văzut picior de om.

Mi-am înşfăcat geanta, m-am dat jos din vehicul, am coborât oblonul din spatele camionetei, am luat un balot de nutreţ şi am mai tras un balot, lăsându-l pe marginea platformei, scos afară numai pe jumătate; trebuia să las fie impresia unui distribuitor dornic să intre în graţii, fie a unuia care se grăbea să termine o treabă pentru a se apuca de alta. Am intrat în grajd, mi-am aruncat geanta pe umăr şi am aşteptat. Frumoşii cai ai lui Zaid nechezară, anticipând poate o alergare sau nişte exerciţii. Mi-a părut rău că îi dezamăgeam.

Trei minute mai târziu, pe coama dealului îşi făcu apariţia un camion. Cu trei bărbaţi înăuntru. Al naibii de mulţi pentru recepţionarea unei livrări. Fie Mila eşuase, fie erau ei extrem de prudenţi.

Trei la unu, iar eu aveam deja de furcă cu propriile răni. M-am dus repede la fiecare boxă şi am deschis uşile, lăsând caii arabi să iasă pe poarta din spate. I-am lovit uşor peste crupe ca să-i îndemn s-o ia la fugă. Doi din ei se cabrară şi săriră peste ţarc, restul au luat-o la galop. Erau nişte frumuseţi. Mi-am adus aminte cum, într-o vară ploioasă când ne aflam în Virginia, tata, în loc să se lase absorbit de un proiect imobiliar destinat lumii a treia, ne învăţase pe mine şi pe fratele meu să călărim, precum şi de plăcerea pe care ţi-o dădeau vântul pe care-l simţeai în faţă şi forţa stăpânită a calului.

M-am întors în grajd şi am aşteptat. Când paznicii observară caii care dădeau ocol grajdurilor, camionul opri înainte de-a ajunge la clădirea propriu-zisă. Un bărbat, un tip roşcat, sări din maşină şi încercă să prindă caii. Ceilalţi doi, purtând tocuri de revolver, îşi continuară drumul cu camionul spre grajduri. Se opriră lângă camioneta mea Blue Lion. Coborâră din maşină, dar nu-şi scoaseră revolverele din tocuri. Se deplasau ca nişte profesionişti şi m-am întrebat dacă erau doar paznici angajaţi sau făceau parte din organizaţia lui Edward. Nu prea mă

îndemna inima să omor nişte gardieni care se angajaseră în slujba nepotrivită, atunci când acceptaseră să patruleze pe o proprietate englezească liniştită.

Modul în care vor lupta îmi va arăta cine erau de fapt.

Când pătrunseră înăuntru, primului i-am azvârlit în faţă un balot greu de nutreţ. Bărbatul se răsturnă şi, în timp ce balotul se destrăma, pe cel de-al doilea paznic l-am pironit cu o lovitură de picior chiar sub gât, care l-a lăsat lat pe prag. Mă durea umărul din cauza greutăţii pe care o suportase şi după lovitura aceea m-am împleticit.

Primul bărbat – cu gât gros şi o claie blondă de păr – se rostogoli cu o figură din artele marţiale şi scoase un cuţit mic dintr-o teacă din curea. Deci nu era un paznic, până la urmă. Asta simplifica lucrurile. Se repezi cu cuţitul la mine, iar eu l-am lovit cu palma în faţă, după care i-am apucat încheieturile mâinilor şi le-am lovit de partea de sus a uşii uneia din boxe. Se rupseră. El ţipă şi se împletici în spate, privindu-şi încheieturile îndoite.

Al doilea bărbat, un african vânos, tuşea cu sânge însă se repezi la mine scoţându-şi arma şi strigându-mi să mă predau. L-am ignorat şi i-am tras un pumn în mână, trântindu-i arma pe jos. Durerea mă fulgeră prin braţ, până la umărul rănit, şi m-am retras prea încet. Africanul îmi trase trei lovituri puternice, violente, în coaste. Vânătăile încă proaspete căpătate în Olanda îmi provocară o durere agonizantă. Nu mai puteam lupta mult timp.

Am pătruns prin mişcarea de balans a africanului şi i-am dat o lovitură de cap care l-a trimis în genunchi; i-am aplicat apoi o lovitură de picior direct în vintre, cu toată convingerea. Africanul se prăbuşi, gâfâind de durere. Mă privi ca un om care se aştepta să moară, cu teama sclipindu-i în ochi.

L-am uşurat de armă şi i-am smuls un dispozitiv din ureche. Erau monitorizaţi ca să se ştie ce făceau, ceea ce însemna că în curând puteau să-şi facă apariţia întăriri. Bărbatul cu încheieturile rupte mă privea, în stare de şoc. I-am tras un şut care îi smuci capul în spate, se lovi de poarta unei boxe şi se prăbuşi pe jos.

Mi-am scos arma.

— Unde e intrarea? am întrebat. Intrarea în încăperile subterane?

Africanul îmi arătă degetul mijlociu. Nu zău! am gândit eu. Am îngenuncheat lângă el şi i-am sucit degetul înapoi până ce a fost la un milimetru de a se rupe. Africanul urlă.

— Te plătesc chiar atât de bine? Serios? l-am întrebat.

— În spate... în bucătărie.

Dintr-o smucitură, l-am ridicat în picioare şi l-am împins în bucătărie.

— Cămara, spuse el.

Avea o voce mai tăioasă acum. Avea de gând să facă pe isteţul cu mine. Dar mai aveam nevoie de el.

Micuţa bucătărie avea o cămară în partea din spate şi am deschis uşa acesteia, rămânând cu arma aţintită asupra africanului. În spatele rafturilor înguste se afla încă o uşă, nouă, din oţel ranforsat. Am încercat s-o împing. Era încuiată.

— Deschide-o! am spus.

— Uşa se deschide numai din interior.

Avea dreptate. Nu existau nici mâner, nici clanţă.

— Bine.

L-am izbit pe african de rafturile din cămară o dată, de două ori, iar tipul îşi sparse capul şi căzu, inconştient. M-am uitat pe fereastră: roşcatul nu se vedea nicăieri. Se va ivi şi el peste câteva minute sau poate că încerca să comunice prin radio cu prietenii care intraseră în grajd şi se întreba de ce nu-i răspundeau.

Mi-am deschis geanta, am găsit fâşiile de exploziv din plastic şi sârmele, şi am început să le fixez de jur-împrejurul uşii.

86.

Explozia a însemnat mai mult lumină orbitoare decât căldură propriu-zisă şi, când Edward ţipă şi se trase înapoi, Mila îşi scoase bastonul pe care-l ascunsese la spate.

Prima lovitură juli maxilarul lui Edward, marginea bastonului făcând să-i sângereze pielea. Mila lovi din nou, ţintind de data asta pieptul, însă Edward îi prinse braţul şi i-l răsuci cu sălbăticie. Ea îl lovi în faţă cu podul palmei de la cealaltă mână. Un pumn o lovi pe Mila în capul gâtului şi ea căzu în genunchi; Yasmin o atacă atunci cu pumni şi şuturi. Edward o apucă pe

Mila de păr, o scuipă în faţă, o izbi de două ori cu capul de masă, după care o mână îi smulse bastonul din strânsoare.

Yasmin, gâfâind şi gemând încet, lovi capul Milei cu bastonul, iar aceasta se prăbuşi pe frumoasa carpetă persană.

— M-a rănit, spuse Edward.

Sângele îi şiroia pe piele, pătându-i cămaşa.

Mila se uită în sus, iar Yasmin Zaid aţinti arma spre ea. Gura ei subţire – cu o buză cusută – tresări, tremură şi reveni într-o linie aproape dreaptă. Mâna îi tremură uşor. Ochii nu-i trădau niciun sentiment. Personalitatea pe care o avusese cândva femeia aceasta dispăruse, fusese eliminată şi înlocuită de un vid care făcea stomacul Milei să se întoarcă pe dos.

— Ridică-te în picioare, îi porunci Yasmin.

Încet, Mila se ridică în picioare.

— Unde este Sam Capra? întrebă Edward.

— A plecat. Pe urmele soţiei ăleia a lui.

— A reuşit să scape de el? Iar eu trebuie să cred asta? Şi tu ai venit aici doar ca să te baţi cu noi? Te rog! Par tâmpit?

— Deştept nu pari, spuse Mila.

— Sam Capra este aici? întrebă Edward.

— Nu. Am venit singură.

— Oamenii ăştia pentru care lucrezi, cine sunt ei? Eşti din CIA? Sau MI5[49]? Cine eşti?

— N-ai tu norocul ăsta, spuse Mila. Noi suntem şi mai răi. Noi ne concentrăm. Nu vei şti cum să te lupţi cu noi.

Edward o lovi cu dosul palmei. Mila îşi menţinu poziţia, iar puterea ei păru să îl înfurie.

— Eu nu pot fi învinsă, stârpitură mică şi demnă de milă ce eşti, spuse Mila într-o şoaptă răguşită.

— Asta rămâne de văzut. Yasmin, ia-o cu noi. Unde sunt paznicii?

— S-au dus la grajduri, să rezolve ceva în legătură cu o livrare.

Edward îngheţă.

— S-au întors de acolo?

— Nu.

— Contactează-i prin emiţătoarele radio. Tu, vino cu mine!

O înşfacă pe Mila şi îi lipi arma la baza gâtului. O traseră în

[49] MI5 („Military Intelligence, Section Five”), nume oficial: Security Service, este agenţia britanică de contrainformaţii şi securitate internă. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).

grabă de-a lungul unui hol.

— Prietenul tău, Piet. Când l-am omorât, spuse Mila, s-a milogit pentru viaţa lui.

Edward nu-şi încetini ritmul.

— Mi-ai făcut un serviciu.

— A, da. Ţi-ai măcelărit proprii oameni acolo, la fabrica de bere. Mila întoarse capul şi îl scuipă pe Edward în faţă. Edward o izbi de perete şi îi trânti un pumn zdravăn în stomac.

— Încerci să mă întârzii. Nu ţine figura.

— Ştiu ce eşti tu, îi spuse ea lui Edward. Ai lucrat cu un negustor de sclavi. Nu eşti mai bun decât el.

— Nu-ţi place că Piet era negustor de sclavi? râse Edward. Când voi fi terminat cu tine, după ce vei ciripi toate secretele despre cei pentru care lucrezi, o să-ţi vând posteriorul unui bărbat pe care-l cunosc. Nu eşti prea bătrână ca să fii introdusă pe piaţa asta.

— Nu avem nevoie de ea, spuse Yasmin, venind din spatele lor.

Îşi aţinti arma spre fruntea Milei.

— Îmi pare rău pentru tine, spuse Mila, iar pistolul Yasminei tremură. Orice ţi-ar fi făcut, să ştii că timpul te poate vindeca. Cunosc persoane care au trecut prin ceva încă şi mai cumplit decât tine, şi care şi-au revenit.

— Ceea ce mi-a făcut a fost să mă elibereze.

— Dacă mai există o urmă din Yasmin Zaid după ce ţi-au spălat creierul, atunci ştii că nu e adevărat.

— Sunt ceea ce am vrut să fiu dintotdeauna – eliberată de sub influenţa tatălui meu, spuse Yasmin.

Însă gura îi tremură, mâna îi ezită.

— Ai trecut de la un abuzator la altul, spuse Mila.

— Să n-o împuşti, ordonă Edward. Vreau să vorbesc cu ea. Paznicii au semnalat vreo problemă?

— Au scăpat nişte cai, spuse ea. Acum îi adună.

El se încruntă.

— Nu-mi place chestia asta.

Yasmin, care ţinea acum arma lipită de gâtul Milei, o grăbi să ajungă la o decoraţiune atârnată de perete. Edward o dădu deoparte, apăsă o pârghie şi o uşă se deschise. O lumină palidă scoase la iveală nişte trepte care coborau.

— Churchill se gândise să folosească reşedinţa asta ca bază

pentru a opune rezistenţă, dacă s-ar fi dovedit necesar, spuse Edward. Rezistenţa se află chiar aici, vezi bine. Numai că nu este cea pe care şi-o imaginase el.

O îmbrânci pe Mila pe uşă.

•

Simţeam explozivul moale şi argilos sub degete; pentru o clipă stranie m-am gândit că mă jucam în nămol, pe malul unui râu din Thailanda, împreună cu fratele meu Danny, când eram mici.

Am auzit zgomot de paşi în spatele meu.

— Ţin în mână nişte explozivi puternici, am spus. Cred că nu vrei să tragi în mine.

Nu fu tras niciun glonţ. Îl pusesem în dilemă. Am riscat să arunc o privire peste umăr şi l-am văzut pe roşcat aţintind o armă în spatele meu.

— Pune explozivii jos!

Vorbea cu accent sârbesc.

I-am răspuns în sârbă:

— Eşti tipul cel mai deştept pe care l-am întâlnit aici.

— Ce?

— Lasă arma jos! Mă faci să mă simt agitat. Şi nu cred că vrei să mă simt agitat. Tu nu mă poţi omorî decât pe mine. Eu pot face să murim amândoi.

Mi se adresă pe un ton tăios:

— Pune-ţi dispozitivul jos şi ridică-te în picioare, cu mâinile pe cap.

Dispozitivul era deja instalat şi am strecurat declanşatorul în mânecă.

— Acum! strigă roşcatul.

Mă privea de parcă aş fi fost un premiu, o promoţie sau un bonus. În mod normal, aş fi aplaudat o asemenea ambiţie. Nu însă şi acum.

M-am ridicat încet, m-am întors şi mi-am încleştat mâinile pe creştetul capului.

— Îndepărtează-te de uşă!

M-am supus, făcând cinci paşi.

— Unde este declanşatorul? întrebă roşcatul.

Până la urmă, tot el era cel mai deştept.

— În geanta cu dispozitivul.

Simţeam mânerul rece al declanşatorului lipit de încheietură.

Am mai făcut un pas înapoi, interpunându-l pe roşcat între mine şi uşă. Tipul făcea totul anapoda, dar nu aveam de gând să-l corectez. Nu era treaba mea.

Îngenunche lângă geanta cu echipamentul. Se pare că explozivii îl făceau să se simtă neliniştit, aşa cum s-ar întâmpla cu orice persoană normală.

— Arată ca un cilindru argintiu, i-am spus, şi acesta era adevărul.

Însă tipul nu făcu ceea ce sperasem; luă geanta cu totul în loc să scotocească prin harababura din ea şi îmi făcu semn cu arma.

— Să ieşim afară.

— Nu zgâlţâi geanta!

Am făcut nişte ochi mari şi speriaţi.

— Absolut deloc! Pentru că butonul este foarte sensibil şi dacă e apăsat, se lasă cu bum-bum!

Roşcatul se opri, aşa că m-am întors şi m-am prefăcut că mă împiedicasem de braţul întins al africanului care încă nu-şi recăpătase cunoştinţa, am lăsat o mână jos, iar declanşatorul îmi alunecă în palmă.

— Atunci vino să-l cauţi. Eu nu o fac. Nu mai pun mâna pe chestia asta.

— Bine, am spus şi mi-am acoperit urechile şi capul când m-am lăsat să cad la pământ, apăsând în acelaşi timp declanşatorul.

Explozia scutură uşa grea şi o scoase din balamale. Zgomotul îmi răsuna în toate oasele când am sărit în sus şi i-am tras roşcatului un pumn în faţă. Fiind deja lovit la cap şi ameţit, omul se prăbuşi la pământ.

Am luat-o la fugă prin praful de ciment fin ca ceaţa şi am coborât cele câteva trepte de piatră care duceau la un tunel întunecat.

87.

Memorasem harta pe care mi-o arătase Mila. Tot ea îmi spusese că tunelul în care se intra din casă cotea brusc şi că acolo se afla vechiul complex, în care Zaid şi-ar fi desfăşurat

activitatea secretă şi unde s-ar afla adevărul despre arma aceasta.

Am luat-o la fugă. O lumină slabă ilumina tunelul şi aerul mirosea a umezeală. Se auzea, în depărtare, curgerea unei ape. Pe măsură ce coboram sunetul se auzea mai tare, iar când am ajuns la o adâncime mai mare – s-a estompat. Tunelul se deschidea într-un spaţiu mare, generos, tăiat în stâncă. Podeaua era pavată cu dale de beton, înnegrite de vreme. Aerul era răcoros. Luminile atârnau destul de jos. O masă din metal plină cu un şir de calculatoare. Ici şi colo, erau fotografii personale: Bahjat Zaid şi familia sa, o poză cu Yasmin când era fetiţă, lângă tatăl ei, cu soarele luminându-i pieziş faţa.

Am închis uşa după mine şi am tras zăvorul, după care m-am aşezat la calculatorul din centrul mesei. De calculatoare erau ataşate echipamente care arătau ca nişte hard discuri externe. Fiecare era prevăzut cu o mică fantă, prea mică pentru un CD, ceva care semăna cu un conector pentru o unitate flash, dar mai îngust. Toate aveau etichete cu marca Militronics.

Am mişcat mouse-ul. Monitorul calculatorului se trezi la viaţă. Cineva fusese aici. De curând. Ecranul arăta ceva care aducea cu imaginea unui cod de bare mult mărit, plin de informaţii codificate care mie nu-mi spuneau nimic.

M-am uitat la numele fişierului: ADN 017. Să fi fost analiza ADN-ului cuiva? Programul avea şi opţiunea Deschide Fişiere Recente.

Sub săgeată, apărea o listă de fişiere: de la ADN 001, la ADN 015. Am apăsat pe Mai Multe Opţiuni, de sub ultima afişare. S-a deschis o listă de fişiere ordonate numeric, ultima fiind ADN 050. Cincizeci de fişiere, cincizeci de ADN-uri.

În fiecare colţ, era câte o poză: la ADN 050 era o fetiţă care părea să aibă în jur de doisprezece ani.

Analizau profilul genetic al unor copii? De ce, oare?

Am început să trec în revistă fişierele. Majoritatea erau copii, câţiva bărbaţi, restul femei – cele mai multe părând a fi între patruzeci şi cincizeci de ani. Păreau oameni normali, obişnuiţi. Unele fotografii semănau cu pozele de paşaport, altele nu; oamenii, toţi bine îmbrăcaţi, erau surprinşi în mers, iar câţiva dintre ei făceau cu mâna spre camera de filmat. Nu i-am recunoscut pe niciunul, iar fişierele nu aveau numele lor ataşate.

Cine erau toate aceste persoane?

M-am uitat la hard discuri. Pe ecranul calculatorului, unul apărea ca instalat. Poate că toate răspunsurile se aflau pe hard discul extern – un backup pe care puteam să-l iau cu mine. De pe iconiţă, am selectat Ejectare.

Numai că discul nu se ejectă. În locul lui, din disc ieşi un mic cip. L-am luat şi l-am ţinut în sus. Avea suprafaţa plată, strălucitoare, şi pe el era o grilă care semăna cu cea pe care o văzusem pe arma aceea ciudată şi pe fragmentele bombei. Pe masă se afla o carcasă de plastic de mărimea cipului, aşa că l-am introdus în carcasa protectoare pe care am ascuns-o apoi în gheată.

Chiar când mă pregăteam să mă aşez din nou la calculator, uşa fu descuiată şi deschisă.

În prag stăteau Edward şi Yasmin, cu arma îndreptată spre capul Milei. Aceeaşi armă ieşită din comun cu care îl văzusem trăgând în gara St Pancras.

— Mâinile sus, Sam, spuse Edward.

M-am supus.

— În sfârşit! Iată-ne faţă în faţă. Zâmbi. Uau! Eşti o figură, măi, omule!

Nu am spus nimic. Mi-am adus aminte cum îi trăsese o palmă lui Lucy, în maşină. Mi l-am amintit cum pleca cu maşina în timp ce prietenii mei ardeau şi mureau.

— Nu te condamn că ai încercat, spuse el. Eşti mult mai rezistent decât am crezut vreodată că vei fi. Noi te credeam, ştii tu, un priceput în PowerPoint în principal. Dar, nu. Trebuie să-ţi spun că m-ai surprins.

Pistolul meu era pe masă, la mai puţin de treizeci de centimetri de mine. Chiar dacă ne-ar fi ucis pe mine şi pe Mila, tot nu puteam să-i las să scape. Cine ştie ce puneau la cale, ferească Dumnezeu, împotriva unor oameni nevinovaţi, împotriva unor copii...

— Dacă faci vreo mişcare sau opui rezistenţă, spuse Edward, copilul tău moare. Nu trebuie decât să dau un telefon.

Şi el ştia unde se afla copilul meu.

— Stai calm, spuse Edward. Ia-i armele, Yasmin.

Ea îl ascultă. Îi aduse lui Edward pistolul şi cuţitul.

— De ce? am întrebat eu. De ce soţia mea? De ce ţi-ai ucis toţi prietenii în Olanda?

— De ce ar trebui să-ţi dau vreo explicaţie? Puţin îmi pasă dacă mori fără să fi înţeles nimic. Yasmin, percheziţionează-l.

Ea se întoarse la mine şi, cu mâini tremurânde, îmi percheziţionă tot corpul. Nu-i trecu prin cap să se uite şi în ghete...

— Pentru cine lucrezi, Sam?

Am arătat din cap spre Mila. Mila nu spuse nimic.

— Iar ea pentru cine lucrează?

— Nu vrea să-mi spună.

— Unde este buclucaşa de Lucy?

— A plecat.

— A murit, minţi Mila. N-a vrut să-i spună lui Sam unde se afla copilul lui.

— O să te liniştesc într-o privinţă, Sam. Edward zâmbi. Pe fiul tău l-am vândut.

Erau cele mai îngrozitoare cinci cuvinte pe care le auzisem vreodată. Mai îngrozitoare chiar decât: „Priveşte ce li se întâmplă celor ca el”, atunci când fusese ucis fratele meu. Mai îngrozitoare decât: „Mi s-a cerut să te omor”, cum spusese soţia mea. Pentru o clipă, am crezut că-mi vor ceda genunchii.

— L-am vândut unui traficant. Mi-l ţine la îndemână. Şi-l va omorî dacă tu sau Lucy îmi faceţi probleme.

Nu am cuvinte ca să descriu groaza, furia care m-au cuprins. Eram incandescent, ca şi când aş fi fost făurit dintr-un fulger.

Am spus singurele vorbe care mi-au trecut prin cap:

— O să te omor.

Ar fi trebuit să negociez. Ar fi trebuit să-i spun că voi face tot ce vrea... Numai să... numai să nu-mi omoare copilul. Îl vânduse? Am simţit că-mi vine să vomit. Am înghiţit acreala care mi se urcase în gât.

Edward râse.

— Ba nu!

Cu un gest, îmi ceru să plec de la calculator. M-am îndepărtat de calculator. Atunci făcu ceva ciudat. Ejectă un cip de calculator din partea laterală a armei, din locul în care se afla şi grila aceea neobişnuită, şi introduse unul nou pe care îl scoase din buzunarul de la cămaşă. Cipul arăta exact ca cel din gheata mea. Arma era puţin mai mare decât un pistol Glock obişnuit, grea, lucioasă şi extrem de periculoasă.

— Faci o demonstraţie? I-ai luat..., întrebă Yasmin.

— Nu are importanţă, spuse Edward. Vreau să-i duc la puţ.

Nu-mi plăcea ce auzeam. Mila avea cătuşe la mâini. Yasmin mă apucă de braţ, îmi lipi un pistol la gât şi mă scoase afară din laborator. Ne-am dus – eu şi Yasmin primii, urmaţi de Edward şi Mila. Coridorul era îngust, nu era loc suficient pentru o luptă. Iar dacă luptam, mi-ar fi ucis copilul.

— Tatăl tău nu voia decât să te salveze, i-am spus Yasminei. A renunţat la tot ca să te salveze pe tine.

— Tatăl meu voia să mă ţină sub control.

A scuipat, efectiv, aceste vorbe.

— Cineva te ţine sub control într-un fel mult mai grav decât te-a controlat vreodată tatăl tău, i-am spus.

— Taci din gură! spuse Edward.

Încercam să-i distrag atenţia. Poate va face vreo greşeală.

— Analiza ADN-ului copiilor şi a celorlalte persoane? Ce-i cu ea?

— Vei fi eliberat de toate grijile până atunci, spuse Edward. Nu-ţi bate tu capul cu asta.

Ajunsesem la capătul vieţii. Nu aveam nicio scăpare, nu vedeam nicio ieşire. Am pătruns într-o încăpere întunecată care era, de fapt, o lărgire a coridorului. Simţeam mirosul înţepător, de pământ, al unei ape curgătoare.

— Omoară-i odată! spuse Yasmin.

Vocea îi tremură. Noi eram cei care ştiam ce i se întâmplase şi nu ne voia prin preajmă. Făceam parte din vechea ei viaţă, eram în afara coconului în care Edward o prinsese în capcană.

Despicătura holului dădea într-o încăpere îngustă, iar dalele de beton se terminau în faţa uşii grele de oţel. Am intrat într-o încăpere rotundă din piatră. La capătul acesteia era o gaură mare rotundă, de vreo doi metri în diametru. În adâncul ei puteam auzi curgerea unei ape. Mi-am amintit că pe harta proprietăţii văzusem locul de unde izvora un pârâu. Acesta trebuie să fi fost cursul subteran al pârâului.

— Du-l chiar pe margine, Yasmin, spuse Edward. Eşti un tată bun.

— Nu este nevoie să-i faci rău copilului meu. Niciodată de acum înainte.

Urma să mor pentru un fiu pe care nu-l voi vedea niciodată. Era în regulă. Lucrurile stăteau aşa cum stăteau. Însă mi-aş fi dorit să fi apucat să-l ţin în braţe, să-i privesc chipul, să văd ce

trăsături ale feţei luase de la mine şi ce luase de la Lucy – da, chiar şi de la Lucy, Lucy din visele mele, Lucy cea sinceră.

Gura lui Edward tresăltă.

— Sunt sigur că va avea o viaţă frumoasă.

Nu aveam unde să fug, nu aveam loc să mă lupt şi în ultimele clipe pe care le mai aveam de trăit, am decis că demnitatea era singura soluţie.

„Lasă-mă să plec”, îmi ceruse Lucy, iar eu nu o făcusem. Nu putusem. Aşa ajunsesem aici.

— Îmi pare rău, Mila, am spus. Ea dădu din cap.

Edward ridică arma ciudată şi grea în care introdusese cipul de calculator şi o aţinti spre pieptul meu. Era la doi metri de mine. M-am întrebat dacă aveam să mor înainte de-a ajunge în apă, dacă mă voi îneca. Nu voiam să mă înec. M-am gândit la tatăl meu, la mama mea, la viaţa ciudată spre care mă împinseseră, la fratele meu. M-am gândit la Daniel. Am rămas cu acest gând în minte.

Ţeava armei se fixă în centrul pieptului meu.

Edward trase.

Eu continuam să stau în picioare şi m-am uitat ca un idiot la piept, acolo unde ar fi trebuit să se caşte acum o gaură. Tricoul meu era intact.

La un metru de mine, Yasmin se împletici, uluită. Sângele îi şiroia din piept.

Nu era cu putinţă! Arma fusese aţintită drept spre mine. Era imposibil! Yasmin se afla la un metru în stânga mea, iar Edward nu-şi schimbase ţinta.

Acesta începu să râdă. Mila rămăsese cu gura căscată. Am prins-o pe Yasmin pe marginea puţului şi am simţit cum viaţa se scurgea din ea pe când o ţineam în braţe.

— Ştiinţa unuia, spuse el, este actul de magie al altuia.

— Ce... ce? am reuşit eu să bâigui.

Era imposibil să moară Yasmin. Doar arma fusese aţintită spre mine.

— Nu mai am nevoie de ea.

Edward ridică din nou arma.

— În timp ce tu o să mori în tenebre, eu îţi voi ucide copilul, şuieră el. Doar pentru că pot.

Mai trase două gloanţe. Eu o ţineam pe Yasmin, am încercat să mă răsucesc, şi pe ea odată cu mine, dar nu era loc pentru

nicio manevră. Gloanţele izbiră tot în ea, iar eu mi-am pierdut cunoştinţa. M-am prăbuşit în apa întunecată, cu Yasmin în braţe.

88.

Am rămas sub apă. Dacă aş fi ieşit la suprafaţă, Edward m-ar fi împuşcat. Am resimţit răceala apei ca pe un şoc. Luminată de luminile deformate de deasupra puţului din piatră, apa era cenuşie.

Am dat din picioare, sprijinindu-mă de peretele de piatră, încercând să nu ies din nou la suprafaţă. Dacă aş fi spart luciul apei, Edward m-ar fi ucis. Trebuia să creadă că murisem.

Plămânii mei păreau pe punctul să-mi explodeze. Am auzit un ţipăt îndepărtat – poate era Mila. Sau, aşa cum mi-aş fi dorit eu, Edward. Mila nu era genul de om care să ţipe şi eram convins că Edward era. Un gând nebunesc, dezarticulat, care să-mi împiedice plămânii să cedeze. Dar nicio Mila nu se prăbuşi, venind să ni se alăture. Faţa Yasminei se întoarse spre mine, la doi centimetri distanţă, cu ochii pe jumătate deschişi în apă. L-am pipăit gâtul. Nu avea puls. Un porumbel mic din lemn pe care-l avea legat cu un lănţişor la gât, plutea între feţele noastre.

Luminile se stinseră. În depărtare, am auzit un scrâşnet puternic – uşa din piatră care se închidea. Întuneric deplin. Mă usturau plămânii din cauza oxigenului consumat. Am ieşit uşor la suprafaţă, încercând să respir cât mai silenţios cu putinţă. Nu am reuşit. Piatra reflecta ecoul gâfâielilor mele.

Nu sosi niciun glonţ. Edward plecase, iar eu eram învăluit de un întuneric cumplit şi sufocant.

Am căutat pe bâjbâite peretele puţului de piatră şi l-am explorat cu degetele. Nu am simţit netezimea betonului; trebuie să fi fost o fântână mai veche, din bucăţi de piatră îmbinate, ceea ce mi-ar fi permis să le escaladez.

Nu credeam că eram grav rănit. Simţeam nişte şanţuri de-a lungul încheieturilor, unde pielea se căscase atunci când gloanţele o loviseră pe Yasmin, în timp ce o ţineam, iar umărul rănit dinainte mă durea foarte tare.

La prima încercare am reuşit să urc vreun metru şi jumătate

înainte de-a cădea şi de-a aluneca din nou în îmbrăţişarea apei. Nu am catadicsit să mă odihnesc după aceea. M-am căţărat din nou.

Eu îţi voi ucide copilul. Doar pentru că pot.

Am reuşit să urc trei metri. Cel puţin aşa aveam impresia. Întunericul de nepătruns ar fi putut să-mi joace o festă nemiloasă. După aceea nu am mai avut de ce să mă ţin şi am pipăit frenetic cu mâinile în jur, am găsit o altă piatră de care să mă ţin, mi-a alunecat din mână. M-am lovit cu bărbia de piatră şi m-am tăiat. Sângele îmi şiroia, cald, peste piept.

Apa rece m-a înviorat. Am început din nou urcuşul. Din nou am căzut. M-am căţărat încă o dată, însă acum am început să recunosc pietrele după pipăit. Am mers pe acelaşi traseu şi, după o jumătate de oră de efort agonizant, am simţit marginea netedă de la buza puţului.

M-am tras în sus şi m-am întins, epuizat, pe podea, cu o durere arzătoare în coaste şi restul corpului tremurând de frig. Am bâjbâit după peretele încăperii. L-am găsit şi, căutând mai departe, am descoperit şi uşa din piatră.

Era ferecată, zăvorâtă bine, iar peste zăvor era aşezată o placă netedă de metal. Era prinsă pe partea cealaltă. Nu aveam cum să-i desfac închizătoarea şi nici lumină nu aveam, ca să văd ce făceam. Yasmin îmi luase lanterna când mă percheziţionase.

Aici aveam să-mi sfârşesc zilele.

Gândul acesta aproape mă paraliză. Va veni, totuşi, cineva. Dar când? Peste câte zile? Sau, poate, niciodată? Mai ştia cineva de existenţa acestui complex?

Eu îţi voi ucide copilul. Doar pentru că pot. Mai erau şi copiii din calculator. Şi ei făceau parte din complotul dement al lui Edward.

M-am târât până la marginea puţului. Auzeam apa curgând. Pârâul urma să iasă undeva la suprafaţă. Nu aveam, însă, de unde să ştiu ce coturi sau meandre ar putea face.

Câte minute îţi poţi ţine respiraţia? Cât timp?

— Destul de mult, am răspuns eu întunericului pustiu. Destul de mult.

Mi-am trecut din nou picioarele peste marginea puţului. Era unul din cele mai grele lucruri pe care le făcusem vreodată. Nu voiam să cad din nou în bezna aceea cumplită, neagră ca smoala. Îmi luase atât de mult până ce reuşisem să ajung sus!

Aş fi putut să mai aştept. Să rămân acolo şi să sper că mă va găsi cineva.

M-am gândit la Daniel.

El are nevoie de mine.

Era un sentiment ciudat, acela de a şti că cineva are nevoie de tine. Nu-l mai simţisem demult. Nevoia pe care o avusese Lucy de mine fusese una prefăcută, încovrigată în iarbă precum un şarpe încolăcit. După moartea lui Danny, părinţii mei nu mai avuseseră nevoie de mine. Mă urâseră pentru că eu trăiam. Daniel, însă, avea nevoie de mine şi nici măcar nu o ştia.

Cu acest gând, m-am lăsat să cad în beznă.

89.

M-am scufundat în apă. Trupul Yasminei dispăruse. Simţeam forţa de tragere a curentului, dincolo de calmul relativ al apei din puţ.

Yasmin fusese absorbită şi dusă de curent.

Mi-am umplut corpul cu oxigen, respirând lent, profund, nesăţios. Mi-am alungat teama de apă, undeva, în adâncul minţii.

Apoi m-am scufundat. Apa întunecată era rece şi acaparatoare. Aveam senzaţia că mă aflu în îmbrăţişarea morţii. Am rămas aproape de partea superioară a grotei care se deschidea la capătul inferior al puţului; piatra era netedă, şlefuită de trecerea necurmată a apei. Curentul mă împinse înainte. M-am lovit cu putere de pietrele care mi-au zgâriat spatele şi capul. O durere cumplită îmi săgeta coastele.

Zece secunde în adâncuri.

Fără durere. Fără teamă.

M-am grăbit să înaintez. Încercând să nu intru în panică, încercând să rămân fusiform ca o torpilă, ca să fiu propulsat mai repede înainte. Obscuritatea era deplină, ceva ce nu mai trăisem până atunci. Am lovit apa cu picioarele, ţinând mâinile întinse în faţă ca să încerc să mă protejez de orice obstacol ascuns de întunericul profund, spunându-mi că dispuneam de tot timpul din lume.

Cincizeci de secunde. Aşa bănuiam, cel puţin. Începură să-mi

ardă plămânii. Panica dădea să se ivească la periferia minţii mele. O mică smucitură, apoi o tragere puternică.

Am zărit un mugur de lumină palidă în stânga mea şi m-am azvârlit spre el. Lumina deveni mai puternică. Am dat din picioare, am înotat cu mâinile, încercând să străbat prin curentul de apă, în direcţia strălucirii neaşteptate. Am văzut un cerc din piatră, a cărui formă se întrezărea neclar din cauza luminii de deasupra sa, exact ca a puţului din care veneam. Am lovit apa cu picioarele ca să înot vertical, luptându-mă cu nevoia stringentă de a lăsa aerul stătut – preţios ca aurul – să-mi iasă din plămâni. Puţul din acest loc era mai îngust. M-am avântat în sus.

Şi am ţâşnit în aer liber.

Am respirat lung şi sacadat. La şaizeci de centimetri deasupra capului meu era un grilaj, maroniu din cauza ruginii. Am respirat ca niciodată până atunci. Am încercat să deschid grilajul împingându-l. Era fixat cu şuruburi grele de fier. Nu puteam să ies prin puţul acela pentru a ajunge în interiorul complexului.

Zgomotul apei era, însă, puternic, şi acesta trebuie să fi fost pârâul pe care-l auzisem curgând dinspre grajduri, îndreptându-se spre complex. Am încercat să smulg grilajul din piatra în care era fixat, dar mi-am dat seama că nu ajungeam nicăieri în felul acesta şi că-mi pierdeam forţele, atât de preţioase.

Aş fi vrut să rămân în acest buzunar de lumină şi aer, însă nu puteam. Copilul meu avea nevoie de mine. Mila avea nevoie de mine. Oare Edward o omorâse? Nu credeam; voia să ştie pentru cine lucra.

Trebuia să mă întorc în beznă.

Am inspirat de câteva ori lung, încet, profund, privind în sus prin puţul de piatră, ca un copil care vede străfulgerarea unei lumi îndepărtate la capătul canalului naşterii. Mi-am umplut corpul cu aer şi m-am avântat din nou în întuneric.

Râul rece m-a înghiţit pe loc. Simţeam un puternic curent descendent într-un unghi al plafonului. Acesta ducea în jos, sub pământ, departe de suprafaţă şi de aerul binecuvântat. Nu intra în panică. Orice ai face, nu intra în panică!

M-am împotrivit impulsului de a mă întoarce la puţul dinainte. Apoi am simţit piatră nu numai deasupra, ci şi sub mine. Tunelul se îngustase până ajunsese cât un mormânt. Am încercat să fac cale-ntoarsă, intrând de-a binelea în panică, bulele de aer ieşind

din mine într-un iureş, însă apa mă împinse înainte, între fălcile de piatră.

Piatră îngustă şi neagră, care mă zgâria din toate părţile. Mama mea, tatăl meu. Fratele meu care se uita la o cameră video, implorând fără cuvinte să-i fie cruţată viaţa. Voi fi din nou împreună cu Danny. Copilul meu. Lucy. Nu voiam ca ultimul meu gând să se îndrepte spre Lucy. Atunci m-am gândit la fratele meu şi mi-am imaginat că simt mâna lui puternică ţinând-o pe a mea.

Apoi nu am mai simţit apăsarea pietrei. Deasupra mea, nicio stâncă. Doar lumină, la vreo mie de kilometri în sus. Am dat din picioare. Abia mişcându-le. Muşchii mei se încordau pentru ultimă oară. După aceea, capul îmi ţâşni deasupra apei, în dulceaţa libertăţii. Am gâfâit, am horcăit, m-am întors în apă şi am vomitat. Ajunsesem în pârâul strălucind de soare şi eram în viaţă.

Am auzit un huruit. Un avion. Mi-am amintit de pista privată de pe hartă. Încă zăcând în curentul rece şi cenuşiu al pârâului, am privit în sus şi am văzut Learjet-ul lui Zaid.

Edward plecase.

90.

Am stat întins pe mal până am prins destulă putere ca să mă ridic în picioare. M-am dus la grajduri. Paznicii plecaseră fie la spital, fie la reşedinţa principală, am presupus eu. M-am înapoiat la complex.

Am verificat toate calculatoarele; toate hard discurile dispăruseră, la fel şi toate backup drive-urile, toate drive-urile acelea ciudate pentru cipuri. Cipurile dispăruseră şi ele.

Mi-am verificat gheata. Cipul pe care-l luasem era tot acolo.

Edward pusese un cip în pistol înainte de a trage în Yasmin. Deci cipurile funcţionau, cumva, împreună cu arma. Acea armă ciudată care trăsese în Yasmin atunci când fusese îndreptată spre mine. Arma care avea în comun cu bomba care îl ucisese pe Ţarul Banilor în Amsterdam grila aceea metalică ciudată.

M-am urcat în camionetă şi am condus până la hangarul de avioane, acum pustiu. Nici urmă de Mila.

Edward o luase cu el pentru că voia să ştie cine era pe urmele lui.

Am condus până la cursul de apă. Am trecut de locul în care ieşisem din el şi, peste vreun kilometru şi jumătate, am găsit trupul Yasminei. Am intrat în apă şi am scos-o din vegetaţia deasă. Am ridicat cadavrul şi l-am dus la camionetă. Nu prea mă încânta ideea de-a conduce până la Londra fără să am un permis pe numele meu, într-o camionetă furată şi cu un cadavru în spate. Dar nu puteam s-o las acolo.

Arma care o ucisese pe Yasmin nu semăna cu nimic din ce întâlnisem până atunci. Voiam să văd cum arătau gloanţele.

91.

Barul Adrenaline vuia de muzică, iar chitarele trudeau de zor sub interpretarea ambelor sexe. Cei mai mulţi clienţi se aflau în grădina barului, ascultând cum cânta o formaţie imposibil de la modă. Am parcat camioneta în spatele barului, pe unul din locurile rezervate pentru proprietar şi am folosit intrarea privată din spate, cărând trupul Yasminei pe umăr, după care am tastat codul pe care mi-l dăduse Mila pentru deschiderea uşii. Nu mă văzu nimeni. Lucy era încă închisă în încăperea ei fără ferestre. Am lăsat-o acolo; dacă aş fi văzut-o în clipa aceea, cred că aş fi putut s-o omor. Trebuia să-mi păstrez concentrarea. Am încuiat uşile după mine. Camera fusese antifonată, însă tot mai auzeam ritmul îndepărtat al muzicii.

Într-un dulap se afla echipament medical, exact ca în Amsterdam. Am găsit un bisturiu. Am întins pe jos o folie de plastic şi am pătruns cu atenţie în rănile de glonţ ale Yasminei. Nu reuşeam să-mi şterg din minte nici imaginea fiicei preţuite care fusese în ochii tatălui ei, nici cochilia goală care devenise.

Am găsit unul din gloanţe şi l-am scos afară. L-am curăţat şi l-am pus pe masă.

Glonţul era mai lung şi mai subţire decât unul normal. Uşor deformat de impact la intrarea în trupul Yasminei, în vârf avea o grilă care semăna cu cea pe care-o văzusem pe fragmentul de bombă şi pe armă. Am desfăcut glonţul. Înăuntrul său era o reţea complicată de tehnologie miniaturală.

Am făcut fotografii cu glonţul dezasamblat şi le-am încărcat în calculatorul de pe birou.

Apoi am luat unul din telefoanele de pe raft, l-am verificat şi am apelat un număr din New York City.

A sunat de trei ori.

— Howell.

— Sunt Sam Capra.

— Sam!

— Mi-am găsit soţia.

— Poftim?

— Îmi ţin soţia prizonieră.

Urmă o tăcere lungă şi surprinsă.

— Ai avut dreptate, Howell. M-a trădat pe mine, a trădat Firma. Am dovada.

— Ia-o mai încet.

— Aţi interceptat transportul acela de ţigări?

— Nu. Oamenii de la vama din Rotterdam nu l-au pus sub urmărire.

— Ascultă-mă. Lucy este afiliată la un grup – Novem Soles ăla al tău – care a furat prototipul unui fel de armă high-tech. Vreau să-ţi trimit fotografiile unui glonţ. Vreau să fie analizat.

— Nu, trebuie să vii tu aici, Sam. Fă lucrurile aşa cum trebuie.

— Nu. Îţi trimit fotografiile. Cred că este posibil să vizeze nişte copii cu armele astea.

— Nişte copii?

— Am văzut o listă cu vreo cincizeci de oameni care cred că ar putea fi în vizorul lor. Majoritatea copii, câţiva bărbaţi şi câteva femei. Dă-mi o adresă de email la care să-ţi trimit aceste informaţii.

— Adu chiar tu dovezile. Acum, Sam. Howell îşi coborî vocea. Totul poate fi dat uitării, dacă ai prins-o într-adevăr pe Lucy.

Dacă i-aş fi spus chiar tot, ar fi trebuit s-o deconspir pe Mila. Nu eram pregătit să fac acest lucru.

— Dă-mi o adresă de email; este singura modalitate în care vom proceda.

Fără nicio tragere de inimă, mi-o dădu. Am închis telefonul. M-am dus la calculator şi am utilizat un program de anonimizare pentru a accesa o serie de servere, ajungând în final la unul aflat în Africa de Sud care găzduia un site popular de discuţii mondene despre celebrităţi. Era un site de faţadă al Firmei.

Pentru a trimite fotografiile făcute am folosit un cont inactiv de acolo pe care-l avusesem la un moment dat, ca Peter Samson.

M-am schimbat în nişte haine uscate pe care le-am găsit într-un dulap, după care am descuiat camera antifonată. Lucy era aşezată pe jos, legată cu lanţul de un perete.

Am privit-o ca şi când ar fi fost o persoană complet necunoscută.

92.

Lucy se retrase cu spatele spre perete.

— Arăţi ca naiba.

— Edward avea o armă mai ciudată. O aţinteşti spre o persoană şi omori o alta. Vorbeşte-mi despre asta.

Ea clătină negativ din cap.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Foloseşte un cip de calculator.

— Nu ştiu nimic despre asta, Sam.

— Are o listă de copii pe care îi vizează. Copii, Lucy.

— Îţi spun sincer că nu ştiu nimic.

— Mi-a spus că ne va ucide fiul. Doar pentru că poate.

Aproape că puteam vedea cum buzele ei se pregăteau să articuleze următorul nu ştiu. Apoi gura i se relaxă.

Am aşteptat să văd ce va spune.

— Mai zicea că l-a vândut pe fiul nostru, Lucy. Este adevărat?

Ea încercă să se ridice în picioare.

— Trebuie să asculţi ce vreau să-ţi spun, Sam. Te rog...

— Tu l-ai ajutat să-l vândă pe copilul nostru? i-am strigat eu în faţă.

Ea clătină negativ din cap. Apoi încuviinţă. După care clătină din nou din cap a negaţie.

Numărul oamenilor pe care vrusesem să-i omor – nu pe care trebuia să-i omor, ci pe care aş fi vrut să-i omor – este foarte redus. Oamenii care-l omorâseră pe fratele meu şi care mi-au schimbat cursul vieţii. Piet, pentru că violase şi vânduse femeile acelea proxeneţilor şi vorbea zâmbind despre aceste lucruri. Edward.

Acum, însă, voiam să o ucid pe Lucy. Am simţit cum mâinile

mi se încleştează pe gâtul ei, iar ea nu-mi opuse rezistenţă, nu făcea decât să mă privească în ochi.

Degetele mele începură să-i strângă gâtul din ce în ce mai tare. Apoi am îmbrâncit-o departe de mine.

Ea închise ochii.

— Edward îl păstrează pe Daniel ca să mă oblige să cooperez cu el.

— Unde este copilul?

— Nu ştiu. Mi l-au luat după ce s-a născut... Nu l-am ţinut în braţe decât o singură dată. O singură dată, şi l-am sărutat, şi i-am pus numele... Nu am putut să-i opresc. Naşterea a fost dificilă, Sam. Atunci nu am fost suficient de puternică.

Am îngenuncheat lângă ea.

— Şi?

— Şi. Edward mi-a spus că i l-a dat pe Daniel unui traficant. Care îl va vinde unui cuplu din Statele Unite şi că nu-l voi mai găsi niciodată dacă nu făceam ce-mi cerea el.

Ea îşi întoarse faţa de la mine. I-am întors-o din nou spre mine.

— Nu cred niciun moment că eşti o victimă nevinovată, Lucy. Poate te simţi vinovată în privinţa mea, poate chiar şi faţă de copilul nostru. Mi-ai cruţat viaţa. Însă ai rămas cu oamenii ăştia...

— Pentru că Daniel era la ei! Edward se pricepe foarte bine să afle de ce ţi-e cel mai teamă şi să profite de asta.

— Tu ai pus bomba în birou, am spus. Tu ai transferat bani în conturile pe care Firma le credea închise. Nu eşti victima nevinovată a unei răpiri, în acest caz. Atunci nu ar fi avut cu ce să te aibă la mână.

— Nu am ştiut că era o bombă. Am intrat în treaba asta până peste cap. Trebuia să fie numai un drive care copia alte hard drive-uri. Edward voia fişierele din biroul acela. Pe toate.

— De exemplu, fişierele cu investigaţiile mele.

Ea încuviinţă din cap.

— Nu am avut habar că aceea era o bombă, până nu mi-a spus Edward. Eu eram în maşină. Ştiam că erai înăuntru. A ieşit din maşină pentru că telecomanda detonatorului nu funcţiona şi trebuia să se apropie mai mult de clădire. Avea un interval de amorsare de douăzeci de secunde. A reuşit s-o facă să funcţioneze, iar când s-a întors în maşină şi-a dat seama că te

sunasem. Apoi totul a explodat. Ţi-am salvat viaţa, Sam.

— Şi i-ai lăsat pe toţi ceilalţi să moară.

— A trebuit să fac o alegere dificilă, exact ca şi tine, spuse ea.

Am inspirat profund ca să mă liniştesc.

— Dacă vrei să mă ajuţi, îmi vei spune ceea ce trebuie să aflu. Arma asta. Foloseşte un cip. Cipul pe care l-am luat a fost conectat la un calculator care avea nişte profile ADN în el. Tu ai introdus cipul în armă. Acesta foloseşte nanotehnologia pentru a codifica ADN-ul unei persoane într-un glonţ.

Ea încuviinţă încet din cap.

M-am aşezat în faţa ei.

— Uite ce cred eu că s-a întâmplat.

Îşi aduse genunchii la bărbie.

— Edward este cetăţean britanic, însă lucrează în Europa de Est. Lucrează pentru una din grupările acelea transnaţionale de crimă organizată pe care le ţinea sub observaţie biroul nostru. Află despre armele acestea setate pe ADN care au fost dezvoltate în Ungaria, poate de la informatorul acela, omul de ştiinţă care mi l-ar fi dat pe Ţarul Banilor. O răpeşte pe Yasmin pentru a-l avea la mână pe tatăl ei. Răscumpărarea cerută sunt armele acestea. Numai că Zaid îi livrează numai armele, nu şi cipurile care le fac funcţionale.

Lucy se uită la mine.

— Aşa este, Zaid l-a fentat pe Edward.

— Iar Edward şi-a dat seama că armele astea erau extraordinar de valoroase. Aşa că şi le-a dorit pentru el. Eu mă gândesc că întreaga operaţiune a fost finanţată de Ţarul Banilor. Edward voia să-l elimine din peisaj, aşa că a pus-o pe Yasmin să-l omoare pe individ ca să pară că ea s-a alăturat de bunăvoie răpitorilor şi să se asigure de tăcerea tatălui ei.

— Dar nimeni din grupul din Amsterdam nu-l cunoştea pe Ţarul Banilor. Numai Edward îl cunoştea. Cei din grupul lui l-au ajutat să-l omoare şi niciunul nu a ştiut că aceea nu fusese o explozie menită să le demonstreze potenţialilor cumpărători că tehnologia pe care o furaseră funcţiona, ci pur şi simplu o crimă. Iar când au încetat să-i mai fie utili ca acoperire, Edward i-a omorât pe toţi.

Am ridicat bărbia lui Lucy cu vârful degetului.

— Novem Soles. Nouă sori. Cine sunt ei? Sau nu este decât Edward?

— Sunt cei care au spus că trebuia să vin să lucrez pentru ei.

— Atunci nu aveai un copil pe care să-l folosească împotriva ta.

— Nu. Dar te aveam pe tine.

Am scuturat din cap.

— Greşit. Nu ai făcut asta ca să mă protejezi pe mine.

— Şi, totuşi, există gestul acela deranjant că te-am scos din clădire. Indiferent ce altceva am mai făcut, Sam, am făcut şi asta. Să-ţi fie de bine.

Mi-am încleştat mâna într-un pumn, apoi am aşezat-o din nou în poală.

— Bomba din Amsterdam. Poliţia nu a reuşit să-şi dea seama cum a fost declanşată. Însă avea un fel de grilă de scanare pe ea, aceeaşi grilă pe care o avea şi arma, pe care o avea şi glonţul. Bomba se declanşează atunci când persoana cu ADN-ul potrivit se apropie suficient de mult de aceasta.

Lucy încuviinţă din cap.

— Bomba din biroul nostru nu a fost pusă acolo din cauza Ţarului Banilor. Ameninţarea cea mai mare venea din partea unuia dintre indivizii care ni-l semnalaseră pe acest Ţar – omul de ştiinţă care lucra la departamentul de cercetări în nanotehnologie. Am devenit o ţintă pentru că investigam acea legătură cu un cercetător în tehnologia ADN-ului, în nanotehnologie. Când a fost nevoit să-l reducă la tăcere pe omul de ştiinţă din Budapesta, următoarea persoană vizată ca să-l ajute să utilizeze această tehnologie a fost Yasmin. Omul acela de ştiinţă lucra împreună cu Yasmin?

Lucy încuviinţă din cap.

— Armele acestea, gloanţele, bomba – toate folosesc nanotehnologia pentru a conecta arma la ADN-ul unei persoane, nu-i aşa?

— Da.

— Ţarul Banilor îi dă lui Edward bani pentru bomba din Londra, ca să şteargă urmele investigaţiei mele. Apoi Edward foloseşte banii pentru a fonda grupul din Amsterdam. Ăia credeau că vor fi nişte traficanţi daţi naibii. Îi plăteşte pe Piet şi pe Nic ca să organizeze o operaţiune de contrabandă în favoarea lui, astfel încât să poată şterpeli armele de la Zaid şi să le introducă în Statele Unite.

Lucy îşi şterse faţa.

— Da. Un glonţ cu ADN codificat nu-şi va rata ţinta. Lunetiştii pot trage într-o mulţime de oameni ştiind că îl vor nimeri, negreşit, pe cel pe care îl vor.

— Deci aşa. Cine sunt aceste cincizeci de persoane pe care le vizează? Cine sunt copiii aceia?

— Sincer îţi spun că nu ştiu. Nu ştiu ce pune Edward la cale. A încercat să mă omoare. Ai uitat asta? Te pot ajuta, Sam, chiar te pot ajuta.

Pactul cu Diavolul, partea a doua, m-am gândit eu.

93.

Lumina lunii sparse norii de deasupra Brooklyn-ului, ca un zâmbet în noapte.

Timpul era drămuit. Hoţul trebuia să plece de la ideea că în apartamentul gol erau camere de supraveghere ascunse, colectând informaţii pe un hard disc. Avea la dispoziţie, poate, numai câteva minute pentru a găsi ce căuta.

Se îndreptă direct spre baie. Un pieptene, o perie de păr şi o periuţă de dinţi erau aşezate pe o etajeră, sub oglindă. Luă peria şi o examină. Sam Capra avea un păr bogat, şaten spre blond. Câteva fire rămăseseră încurcate în perii ţepoşi ai periei.

Hoţul spera că unele din ele mai aveau încă foliculi vii. Peria de păr ajunse într-o pungă de plastic, urmată de pieptene şi de periuţa de dinţi. Un gest de alunecare de-a lungul pungii cu degetele înmănuşate şi treaba era terminată.

Apoi afară pe uşă, în jos pe scări, din nou în noaptea împestriţată de lună. Hoţul îşi scoase cagula neagră şi grea care îi ascunsese faţa şi se pierdu în întuneric. Soluţia pentru a negocia aşa cum se cuvine cu Sam Capra foşnea ca o şoaptă în punga de plastic.

94.

Trei ore mai târziu, l-am sunat din nou pe Howell.

— Ce-ai aflat?

Avea o voce sumbră.

— Fotografiile seamănă cu un set de arme aflate în stadiul de prototip care a fost creat de Firmă.

De Firmă? O, Doamne.

— Pe care le-a creat pentru voi Bahjat Zaid.

Dumnezeu, natura sau accidentul biologic ne-a dotat cu creierele acestea minunate şi iată cum le întrebuinţăm noi! Născocim modalităţi mai eficiente de a ucide. Modalităţi care fac uciderea la fel de facilă ca respiraţia.

Armele acestea puteau schimba cursul istoriei. Să omori un director general, să omori un preşedinte, să omori un papă, să omori un om bun, să omori un om rău, cu încrederea deplină că glonţul îşi va atinge ţinta.

Howell spuse:

— Sam, tu cunoşti motivul? Pentru care Zaid deţine aceste arme? Ştii de ce face asta?

— Pentru bani, sunt convins – trebuie că vinde armele cuiva care are un anumit ţel. Are ADN-ul a cincizeci de oameni. Unul din contactele mele, Piet, spunea că Edward transporta ilegal cincizeci de pachete. Cincizeci. Cincizeci înseamnă ceva, însă cei cincizeci de oameni nu sunt nişte celebrităţi.

— I-ai recunoaşte dacă i-ai vedea din nou?

— Poate. Nu ştiu.

Îmi plesnea capul de concentrare.

Armele erau şansa mea de a reveni la o viaţă normală. Dacă Firma mi-ar fi iertat păcatele, atunci aveam o şansă de a mă întoarce şi de a-mi păstra fiul fără să fiu nevoit să mă uit peste umăr pentru tot restul vieţii.

— New York, am spus. Duce armele la New York. Mi-a spus Piet.

— De ce? Cui?

— Nu ştiu.

Tăcere. Apoi:

— Ascultă-mă. Dacă îmi pregăteşti încă un eşec, vei regreta amarnic.

— Am probleme mai mari decât tine, Howell. Ştiu că activitatea ta este frustrantă. Îmi pare rău că eu sunt bătaia ta de cap. Sincer îmi pare rău.

— Sam…

— Când voi şti ceva mai mult, te voi suna.

— Continui să fii un agent al Firmei.

— Nu este adevărat.
— Ba da – iar eu îţi ordon să te întorci.
Am închis telefonul. Am coborât şi l-am găsit pe Kenneth, managerul barului Adrenaline. Acesta veni cu mine în birou. Îşi ţinu respiraţia când văzu cadavrul Yasminei.
— Nu am omorât-o eu, am spus.
— Bine, spuse Kenneth.
I-am explicat ce se întâmplase, fără să menţionez natura particulară a armelor. Era mai bine să păstrez acest lucru pentru mine. Când i-am spus că Mila fusese capturată, mă întrebă:
— Cum pot să te ajut?
— Kenneth, cine conduce toată treaba asta? Tu pentru cine lucrezi?
— Lucrez pentru Mila.
— Iar Mila pentru cine lucrează? Tehnologia asta, genul acesta de resurse – voi aveţi influenţă, nu glumă.
Kenneth spuse:
— Mila ar fi trebuit să-ţi spună toate aceste lucruri.
— Mila ar putea fi moartă.
El se aşeză.
— Lucrează pentru Masa Rotundă.
— Masa Rotundă? Ca în masa rotundă a Regelui Arthur[50]?
— Milei îi place să creadă că ei datează din cele mai vechi timpuri, însă nu este decât o denumire. Este un grup de oameni puternici şi bogaţi care şi-au unit forţele cu mulţi ani în urmă. Asta este tot ce ştiu. Mai ştiu că pot să dau nişte telefoane şi Milei – sau oricui lucrează pentru ea, i se pregătesc anumite resurse.
— Bine, deci eu lucrez pentru Regele Arthur.
Aproape că m-a pufnit râsul. Cu toată nebunia din ziua aceea, simţeam că sunt la capătul nervilor.
— Nu, domnule. Kenneth părea alarmat că eu credeam asta.
— Iar Masa Rotundă este deţinătoarea barurilor? Adrenaline, De Rode Prins din Amsterdam?
El încuviinţă din cap.
— Prin intermediul unei companii de faţadă.
— Tu de ce lucrezi pentru ei? Care este povestea ta?
Mă studie un moment. Apoi spuse, pe un ton foarte formal:

[50] Faimoasa masă rotundă din legenda lui Arthur, în jurul căreia se adunau regele şi cavalerii lui. (n.tr.).

— Cu zece ani în urmă, am fost acuzat că am ucis-o pe fosta mea prietenă. Eram nevinovat, însă am fost condamnat şi trimis la închisoare. Angajatorii Milei m-au ajutat să-mi dovedesc nevinovăţia şi l-au găsit pe adevăratul făptaş. Le sunt îndatorat. Şi acum sunt interesat de dreptate mai mult decât înainte.

— Asta este şi povestea Milei? Acuzată pe nedrept şi salvată de Masa Rotundă? Exact ca mine.

— Nu pot să spun nimic, pentru că nu ştiu nimic. Iar în momentul de faţă are vreo importanţă? Trebuie s-o ajutăm pe Mila.

— Bine. Am nevoie de o modalitate de-a ajunge în Statele Unite. Pentru mine şi pentru prizoniera din camera aceea. Nu pot s-o duc, încătuşată, cu avionul la clasa I. Poţi să-mi aranjezi asta?

— Da. Te pot urca într-un avion cargo. Kenneth se duse la un telefon şi ridică receptorul ca să formeze un număr. Ezită. Crezi că Mila este moartă?

— Eu sper că nu. Sper să reuşesc s-o salvez. Cred că oricine ar avea-o acum, vrea să afle informaţii despre baruri şi despre această Masă Rotundă.

— Nu vor reuşi s-o facă să cedeze.

Afirmă acest lucru cu multă hotărâre.

M-am întors în cămăruţa în care era închisă Lucy. M-am gândit ce aş face dacă aş fi fost Edward. Cipurile le-ar păstra la el, dar pentru arme avea nevoie de certificate de utilizator final, de documentaţia necesară pentru transportul de armament militar. Nu ar risca să prezinte documente falsificate la un transport pentru America; ar fi fost prea uşor pentru autorităţi să-i confişte armele. Ascunderea armelor ADN printre miile de containere care soseau în SUA, pitite în interiorul unui lot de ţigări contrafăcute, ar fi însemnat un risc sensibil mai redus.

Mila era bonusul lui Edward. Acesta ştia că el şi angajatorii săi aveau de înfruntat un inamic formidabil în oamenii pentru care lucram noi, Mila şi cu mine. Ar fi fost singurul motiv pentru care ea ar fi fost păstrată în viaţă. Edward era, printre altele, un constant oportunist.

M-am uitat în jos, la Lucy.

— În scurt timp ne vom urca la bordul unui avion. Dacă încerci să evadezi sau faci o scenă, te voi împuşca. Ai înţeles, iubito?

— Da, maimuţoiule. Lucy îşi ridică mâinile încătuşate. Am

înţeles.

95.

Cabina avionului era goală, dar funcţională. Eu, Lucy, pilotul şi copilotul. Cei doi nu au pus întrebări despre musafira noastră încătuşată.

— Li s-a spus că este o prizonieră a CIA, mă lămurise Kenneth. M-am gândit că vei aprecia ironia situaţiei.

— Mulţumesc.

Lucy mâncă sandvişul pe care i l-am dat şi bău apă dintr-o sticlă.

Avionul lăsă Anglia în urmă, avântându-se peste cenuşiul metalic, greu şi întunecat, al Atlanticului.

— Am o întrebare pentru tine. Cum ajunge, mai exact, să fie impregnat cipul cu ADN-ul unei persoane?

— Te-aş putea plictisi cu explicaţiile ştiinţifice, dar îţi voi spune numai că este suficient să pui un fir de păr sau o mostră de sânge pe un cip, iar acesta va coda gloanţele cu ADN-ul ţintei. Atunci glonţul devine ca o rachetă dirijată.

— Dar în tine a tras şi nu te-a nimerit.

— Nu avea ADN-ul meu pe cip. Fără adăugarea ADN-ului, acţionează ca o armă obişnuită.

— Are şi un cip cu ADN-ul tău?

Dădu să răspundă, după care rămase tăcută.

— Ar putea avea fără ca tu să ştii.

— Dacă este deştept, atunci îl are. Edward nu se lasă trădat de nimeni.

— M-am gândit foarte mult la motivul pentru care ai devenit o trădătoare, încercând să-mi dau seama cum de cineva ca Edward, un psihopat, a putut să te ademenească să renunţi la viaţa alături de mine.

— Ei bine, când tu investigai reţelele acelea infracţionale, eu observam cifrele pe care le învârteai. Când analizezi cercurile infracţionale vezi cât de mulţi bani fac acestea. Miliarde şi miliarde. Douăzeci la sută din economia mondială provine acum din bunuri ilicite. Sunt bani obţinuţi cu uşurinţă. Nu ai nevoie decât de o combinaţie de aptitudini adecvate. Traficanţi, ucigaşi

plătiţi, hackeri. Reţeaua potrivită. Şi apoi... Mă privi cu răceală. Eu sunt o persoană pragmatică. Mi s-au oferit nişte bani. Ştiam că puteam să spăl banii aceia trecându-i prin conturile Firmei şi să-i fac să dispară. Cel puţin aşa credeam. Nu făceam nimănui niciun rău dacă le dădeam fişierele alea.

— Vorbeşte-mi despre Novem Soles.

— Am un om de legătură acolo. El mi-a adus banii, dar nu l-am întâlnit niciodată. Îşi termină sandvişul. Nu ştiu nici măcar de unde şi-au luat numele. Însă am găsit pe internet o legendă veche despre nouă sori. Chinezească. Acolo se spune că erau, cândva, zece sori, dar nu voiau să iasă pe rând, în timpul zilei. Toţi cei zece voiau să iasă în acelaşi timp, iar căldura şi forţa lor ar fi incendiat pământul. Vocea îi devenise foarte blândă, împăratul i-a cerut tatălui celor zece sori, Di Jun, să-i roage să apară doar unul câte unul, pentru ca pământul să nu fie din nou redus la căldură şi foc. Dar sorii refuzară. Atunci Di Jun a trimis un arcaş pe nume Yi, care avea un arc şi săgeţi fermecate, să sperie sorii, să-i facă să asculte. În loc de asta, Yi a ucis nouă dintre ei, astfel încât să nu mai rămână decât unul singur. Lucy riscă un zâmbet. Pentru că cei nouă sori, întorcându-se, ar fi distrus lumea, nimicind pe oricine ar fi încercat să-i îmblânzească. Nici nu ştiu dacă povestea asta are ceva de-a face cu cei Nouă Sori, sau de ce folosesc o denumire latină dacă are la bază o legendă chinezească. Zâmbi, însă era un zâmbet lipsit de bucurie. Nouă oameni care ar putea schimba lumea – aşa se văd pe ei înşişi.

— Se numără şi Edward printre cei nouă? Sau este doar un trepăduş?

— Nu ştiu.

— Aceste cincizeci de persoane. De ce sunt atât de speciale?

— Ţi-am spus că nu ştiu.

— E o minciună.

— Nu, nu este. Lucy îşi trase genunchii spre bărbie. Mă privi pe deasupra lor. Când m-ai cerut în căsătorie, aproape te-am refuzat. Nu pentru că nu voiam să mă căsătoresc cu tine, fiindcă voiam. Dar simţeam că tu nu vei fi de ajuns. Voiam foarte multe de la viaţă. Voiam bani. Voiam respect. Voiam să muncesc din greu zece ani şi după aceea să am destui bani din care să trăiesc tot restul vieţii. Nu să-mi tocesc degetele până la os, agăţându-mă de o slujbă funcţionărească dominată de bărbaţi,

nu să-mi pun viaţa în pericol pentru o mână de idealuri. Îşi întinse picioarele în faţă şi, pentru o clipă, am avut impresia că ne aflam din nou la Londra, bând bere în apartamentul nostru, discutând despre ce ne va aduce viitorul. Ştiam că ţie nu-ţi păsa de asta. Şi, un timp, am crezut că puteam să trăiesc şi fără bani. Nu am putut.

Nu am spus nimic. Rămăsese tăcută vreo patruzeci de minute şi am crezut că aţipise. Apoi a spus:

— Cred că-ţi voi spune câte ceva despre cei pentru care lucrez.

— De ce te-ai răzgândit?

— Tu chiar crezi că Firma are de gând să te primească înapoi? Chiar dacă îi ajuţi pe cei de acolo? Cel mult, te vor ierta. Cel mult. Însă nu te vor mai lăsa niciodată, niciodată, să lucrezi pentru ei. Nu vor mai avea încredere în tine. Nu vor crede că poţi urma nişte ordine. Ordinele îi păcălesc pe toţi.

— Îmi spui asta pentru că vrei să-mi oferi o slujbă?

Ea îşi întinse un picior.

— Priveşte-o ca pe un colac de salvare. Eu cred că Firma ne va omorî, pur şi simplu, pe amândoi, după ce-şi vor termina treaba.

— Nu.

— O, nu o vor face în mod oficial. Dar în interiorul ei există şi grupuri lipsite de scrupule.

Am privit-o cu intensitate. Era, oare, cu putinţă să mă fi înşelat atât de mult, atâta timp? Acest gând mi se înfipse în piept şi în minte.

— Nu am fost de ajuns pentru tine. Faptul că te-ai căsătorit cu mine nu a fost de ajuns, am spus.

— Căsătoria cu tine... Căsătoria cu tine a fost alegerea corectă. Te-am iubit. A fost un gest de optimism.

— Nu cred că m-ai iubit.

Ea ridică o mână, îşi suflecă mâneca şi am văzut, pe braţ, un şir de trei arsuri rotunde şi profunde.

— A fost preţul pe care l-am plătit pentru că ţi-am dat acel telefon care te-a scos din birou. Edward a considerat că l-am trădat, lăsându-te în viaţă. O Patsy[51] moartă este mai bună

---

[51] Patsy Cline (1932-1963) – cântăreaţă de muzică country care a cunoscut gloria în era denumită „Nashville Sound”, la începutul anilor ’60. A murit tragic, la doar 30 de ani, în urma unui accident aviatic. Este considerată una dintre cele mai mari voci ale

decât una vie, care poate să nege şi chiar să dovedească o înscenare.

— Dar tu chiar mi-ai făcut o înscenare!

— Erai în viaţă. Ştiam că Firma s-ar putea să-ţi dea drumul, că aveai o şansă. Mai bine în închisoare decât în mormânt.

— De ce nu am fost de ajuns pentru tine? Nu am fost un soţ bun?

— Nu are cum să-ţi pese de părerea mea.

Am dat să răspund şi ea ridică o mână.

— Nu, nu-ţi pasă de mine. Îmi dau seama ce urmăreşti cu discuţia asta. Te gândeşti la copil. Zâmbi, după care zâmbetul i se stinse. Atuul meu.

— Nu vorbi despre Daniel în felul acesta.

— Ştiu. Este o fiinţă omenească. Care a crescut în mine timp de nouă luni. Îşi trecu mâna peste buze. Când am aflat că eram însărcinată, îţi aminteşti...?

Era un semn al psihozei de care suferea, m-am gândit, faptul că mai trebuia să mă întrebe dacă-mi aminteam.

— Îmi amintesc.

Era chiar după masa de seară; făcuse un test de sarcină, fără să-mi spună că avea anumite bănuieli. Şi îmi arătase testul cu acel mic semn „plus” afirmativ, iar eu strigasem de bucurie, şi urlasem, iar pe faţa ei apăruse un zâmbet uluit.

— Ei bine, gândisem atunci, asta este. De acum înainte nu voi mai lucra pentru Novem Soles. Voi renunţa. Îmi voi acoperi urmele, mă voi opri şi nimeni nu va afla vreodată că am vândut frânturi de informaţii. Voi naşte copilul, îl voi iubi pe Sam şi aceasta va fi viaţa mea adevărată. Îşi frecă buza şi îşi coborî privirea. Dar ei nu te lasă să pleci. Doar n-o să le scrii o cerere de demisie. Mi-au spus că te vor omorî.

Nu am spus nimic.

— Deci aşa. Aveam de ales între a te lăsa să mori şi apoi să trebuiască să duc o viaţă pe care nu o doream, cu un copil, sau să continui să lucrez pentru ei şi să caut o modalitate de a scăpa şi de a te scăpa şi pe tine.

— Ai fi putut să vii să ne spui că aveai probleme. Să fi cooperat cu noi. În schimb, te-ai folosit de mine, te-ai folosit de copilul nostru.

---

muzicii secolului XX, iar viaţa şi cariera sa au făcut obiectul a numeroase cărţi, filme, documentare şi chiar piese de teatru. Sursa: Wikipedia. (n.tr.).

— După explozia bombei nu mai puteam să mă întorc. Nu puteam să fac închisoare.

— Sunt şi lucruri mai rele decât închisoarea.

— Este o ameninţare? Tu nu-mi vei face rău. O urmă de zâmbet i se ivi pe chip. Nu-mi vei face rău. Eşti un om cumsecade. Iar eu sunt mama copilului tău.

— Unde ai născut copilul? am întrebat-o. Îmi eşti datoare cu asta, Lucy. Spune-mi!

— Nu-ţi sunt datoare cu nimic. Ţi-am salvat viaţa. Suntem chit.

— În Maine, în apropiere de Damariscotta, există un aerodrom al Firmei. Dacă le cer piloţilor să aterizeze acolo, o vor face.

— Credeam că mergem la New York.

— Nu. Cred că ar fi mai bine să te duc înapoi la Firmă.

— Sam, am făcut o înţelegere. Tu îl opreşti pe Edward, eu sunt liberă să plec.

— Dar spui că nu ştii unde se află. Pun pariu că Firmei îi vei spune. Pot să pariez că ei te vor face să vorbeşti.

— Dar armele...

— Fiul meu are prioritate. Poate că oamenii ăştia nici nu şi-au stabilit încă ţintele. Poate că cele cincizeci de persoane servesc doar ca să vadă dacă pot să codeze un cip; ar putea nici să nu fie ţinte, ci numai mostre de ADN pe care le-au furat de la ei, cine ştie cum. Mi-am încrucişat braţele. Abia aştept să văd ce va face Howell când va pune mâna pe tine. O, eu am fost doar exerciţiul de încălzire, iubito. Tu eşti felul principal. L-ai pus într-o lumină foarte proastă. Nu există atâta furie-n iad, câtă există în sufletul unui funcţionar tras pe sfoară.

— Te va omorî şi pe tine.

— Nu, eu voi obţine iertarea. Va spune că m-a autorizat în secret sau vreo altă minciună. Eu voi fi absolvit. Va avea trădătorul la îndemână.

— Firma nu te va lăsa să aterizezi pe aerodromul ei, spuse ea.

M-am ridicat în picioare.

— Peste cinci minute aş putea lua legătura cu Howell. Îmi va da autorizaţia necesară.

— Nu ai fost întotdeauna atât de încăpăţânat.

— Unde ai născut copilul? Spune-mi asta şi ne vom continua drumul către New York.

Se hotărî să mă creadă.

— La Strasbourg. La o clinică particulară care se numeşte Les Saintes. Pe data de zece ianuarie. I-am dat numele Julien Daniel Besson.

— Cine l-a luat de acolo?

— O femeie.

— Cum arată Daniel?

— Toţi bebeluşii seamănă cu Winston Churchill la început. Dar are ochii tăi, Sam.

— Cum îl cheamă pe traficantul de copii?

— Edward nu mi-a spus. Nu ştiu. Aşa m-au ţinut legată de ei. Asta era asigurarea lor.

— Şi ţi-au dat bani pentru fiul meu?

— Al nostru...

— Tocmai ţi-ai pierdut dreptul să-l numeşti „al tău”, Lucy. Să nu mai spui niciodată că este copilul tău.

— Nu, nu spune asta.

— I-ai lăsat să-l ia şi să-l vândă. Dumnezeule!

Mă privi fix şi îşi dădu seama că înţelegerea dintre noi căzuse, că nu o voi lăsa niciodată să plece dacă nu-mi recuperam fiul.

— Ce se va întâmpla cu mine? întrebă ea.

— Îmi spui tot ce ştii, după care le spui şi celor de la Firmă tot ce ştii. Vreau ca numele meu să fie reabilitat.

— Numele nu-ţi va fi reabilitat niciodată, în vecii vecilor. Sam, va exista întotdeauna cineva la putere care va crede că tu ai ştiut. Că, eventual, nu ai făcut nimic greşit, însă că ai ştiut cu ce mă îndeletniceam şi ţi-ai ţinut gura. Fie în speranţa că voi înceta, fie în speranţa că nu voi fi niciodată prinsă. Eşti un soţ bun. Asta a făcut din tine un agent prost.

— Mă voi concentra, atunci, să fiu un bun profesionist. Unde livrează Edward cipurile pentru arme? Unde anume, în New York? Cooperează cu mine şi te voi apăra în faţa Firmei.

Ea se gândi la propunerea mea şi timp de câteva secunde lungi nu se auzi decât vuietul motoarelor.

— La Stadionul New Yankee. Din moment ce Edward a-ncercat să mă omoare, probabil a crezut că voiai să mă capturezi şi a vrut să-şi protejeze planul. Dacă va crede că am murit, nu-şi va schimba intenţia.

— La ce oră are loc întâlnirea?

— La ora opt, în seara asta. La începerea jocului. Sezonul este abia la început.

Am privit-o. M-am gândit la ultima dimineaţă petrecută împreună, la viaţa noastră atât de normală, la viaţa noastră care fusese o asemenea minciună încât simţeam că nu mai am aer în plămâni.

Spuse apoi, cu multă blândeţe:

— Îţi mai aduci aminte când te-am întrebat ce mi-ai spune dacă ai şti că aceasta este ultima noastră zi împreună? Dacă am fi ştiut că o anumită zi va fi ultima pe care o vom petrece împreună?

Mi-am adus aminte.

— Ţi-aş fi spus orice altceva în afară de adio. Nu aş fi vrut să-ţi spun niciodată adio.

Ea mă privi şi nu mi-am dat seama dacă ochii îi erau plini de lacrimi sau mi se părea din cauza luminii difuze din cabină.

— Cred că acum îmi voi lua adio de la tine, Sam.

96.

Lucy şi cu mine am ieşit cu bine din avionul privat. Documentele noastre au fost ştampilate, iar autorităţile vamale ne-au făcut semn să trecem. Vă mulţumesc, Kenneth şi echipajul de zbor. Frontierele! Oare mai au vreo importanţă în zilele noastre?

Am ieşit din aeroport şi am mers de-a lungul aleii scurte. O maşină opri lângă noi şi am împins-o pe Lucy pe bancheta din spate, după care m-am urcat şi eu. Telefonasem dinainte.

— Salut! spuse August Holdwine.

— Tipule cumsecade, tocmai ai comis un suicid profesional, spuse Lucy în timp ce el scotea maşina din curbă.

— Sfaturile tale în privinţa carierei sunt nepreţuite, spuse el. Ce mai faci, Lucy?

— Ar fi trebuit să mă mărit cu tine. Nu cu Sam, spuse Lucy.

— Fii cuminte. Creditul pentru prinderea ta îi va reveni lui August, am spus eu.

— Tu nu te predai Firmei?

Lucy îşi întoarse capul să se uite la mine.

— Nu, eu mă duc să-l recuperez pe copilul nostru. August, îţi mulţumesc încă o dată.

August îi aruncă o privire lui Lucy prin oglinda retrovizoare.

— Am crezut întotdeauna că nu era bine să am încredere în tine. Urăsc să am atât de des dreptate.

Simţeam cum Lucy se pregătea să intre în defensivă.

— Şi tu trădezi Firma când te dai atâta peste cap ca să-l ajuţi pe Sam.

August spuse:

— Ai o imaginaţie limitată, Lucy. Unii oameni din Firmă ar fi întru totul de acord cu ceea ce fac. Atâta vreme cât te înhaţ pe tine.

Lucy deschise şi apoi închise gura.

— Vrei să spui că beneficiem de ajutor? l-am întrebat eu.

— Nu. Nu sunt decât eu, răspunse August.

Nu eram sigur cât de duri puteam fi noi doi. Eu fusesem rănit, iar August fusese împuşcat în braţ. Nu eram nişte tipi prea nărăvaşi.

Lucy părea să cântărească aceste spuse, ca şi când ar fi rămas suspendate în aer deasupra capului lui August.

— Unde este Howell? l-am întrebat.

— A fost convocat la Langley. Orice tehnologie ai aflat că ar deţine indivizii ăştia, să ştii că ea a stârnit deja o furtună.

— Întâlnirea are loc peste o oră, spuse Lucy. Îţi sugerez să conduci ceva mai repede dacă te grăbeşti atât de tare să faci pe eroul.

— Trebuie să existe un motiv pentru care se întâlnesc tocmai la Stadionul Yankee, spuse August.

— O demonstraţie, am spus. Vrei să arăţi că un glonţ poate, într-adevăr şi negreşit, să localizeze o singură ţintă printre mii de oameni? O mulţime este modalitatea cea mai bună de-a dovedi că ai dreptate, fără niciun dubiu. Dar atunci cine e ţinta?

— Oricare dintre jucătorii vedetă, spuse August. Iar guvernatorul trebuia să dea prima lovitură, am verificat, însă a fost nevoit să contramandeze.

M-am uitat la Lucy, gândindu-mă la fotografiile copiilor pe care le văzusem în calculatorul lui Zaid.

— Copii. Oare au de gând să omoare un copil la meciul ăsta?

Lucy spuse:

— Ţi-am zis, nu ştiu nici dacă are într-adevăr loc vreo demonstraţie. Asta a stabilit Edward împreună cu cumpărătorul. Mie, una, mi se pare extrem de riscant.

L-am întrebat pe August:

— Cunoşti pe cineva la NYPD[52]?

— Da, însă dacă le cer ceva, vor vrea să ştie din ce sursă deţin acele informaţii. Şi se presupune că sunt în concediu.

— Ei ştiu asta?

— Probabil că nu.

— Să le spunem că este un pont anonim. Sună-i. Află dacă urmează să vină vreun grup de copii pe stadion.

August îl sună pe omul lui de legătură de la poliţie.

— Salut, locotenente Garcia, sunt August Holdwine de la biroul CIA din Manhattan. Pauză. Da, sunt bine, mulţumesc. Cam trec peste canalele de comunicare oficiale cu chestia asta, dar m-am gândit că ar fi mai bine să vorbesc direct cu tine. Vine şi vreun grup de copii la meciul de astăzi? Ascultă la telefon. E-n regulă, nu, nu-ţi pot da mai multe detalii. Ascultă din nou. Poţi să-mi faci un rezumat?

— Dacă te vede Edward, îl va ucide pe fiul nostru, spuse Lucy. Îţi spun ca să ştii.

— Nu şi dacă va fi prins mai întâi.

— Nu m-aş încumeta să risc, spuse ea, de parcă eu aş fi fost părintele cel rău.

August închise telefonul.

— Douăzeci şi şapte de grupuri de copii se vor afla azi acolo, de la orfanii aduşi de la un orfelinat catolic din Queens, la cercetaşi – fete şi băieţi – şi la grupuri de copii preşcolari. Vor întări securitatea în jurul lor, însă Garcia are nevoie de mai multe amănunte.

— Nu cunoaştem nici noi mai multe amănunte.

— Chestia asta începe să atragă atenţia oamenilor, Sam. Întorcându-se spre mine în maşină, August îmi aruncă o privire. Presupun că poliţia va dori stea de vorbă cu mine când voi ajunge la stadion. Nu te pot susţine, dacă pălăvrăgesc cu Garcia. Vor vrea o evaluare a riscurilor...

— Bine. Am ridicat mâna.

— De parcă un poliţist ar putea opri glonţul acela, odată ce a fost tras. Nimic nu poate face asta, spuse Lucy.

— Îl găsim înainte de-a apuca să tragă vreun foc, am spus eu.

— Rişti viaţa copilului nostru pentru a salva vieţile unor

---

[52] New York City Police Departament – Departamentul de poliţie al oraşului New York. (n.tr.).

necunoscuţi, spuse Lucy. Ar fi trebuit să te omor în Amsterdam, Sam. Cel puţin copilul ar fi fost în siguranţă. Dacă greşeşti...

Greşisem atât de mult, în atâtea privinţe. Nu puteam să greşesc şi acum.

97.

— Mă aştept să fie singur, spuse Edward la telefon. Ai mostra lui? În caz că îmi va trebui?

— Da. Am luat această măsură de precauţie. Ne vedem în curând, Edward, şi aştept cu nerăbdare demonstraţia.

— Da, cred că lumea întreagă va fi impresionată, spuse Edward.

Un soare strălucitor mângâia oraşul New York; cerul era de un albastru imaculat. Se simţea fericit. Ajunsese aproape de sfârşitul trudei depuse de-a lungul unui drum foarte întunecat. Spre surprinderea lui, Yasmin îi lipsea. O formase, o modelase într-o persoană extrem de utilă pentru el şi se întreba dacă nu cumva renunţase la ea prea uşor. A, în curând va avea suficienţi bani încât să poată atrage o femeie care va necesita mult mai puţin efort pentru a o supune voinţei lui.

Ce zi minunată era aceasta, în care să dovedeşti că frica făcea minuni!

98.

Era o după-amiază superbă în New York. Soarele zâmbea, înţelept ca un sfânt. August avea deja biletele, aşa că ne-am făcut loc prin mulţime.

Telefonul lui August sună. El răspunse şi ascultă.

— Da, nu am mai multe informaţii, Garcia. Copii. Nu ştiu cât este de credibil. Nu-ţi poţi asuma riscul, totuşi... mda. Ce? Ce? Hm, bine.

Închise telefonul.

— Garcia a trebuit să plece; se ocupă de echipa de securitate a guvernatorului.

— Parcă spuneai...

— S-a răzgândit. Guvernatorul a venit aici ca să execute acea aruncare, spuse August. Se pare că fiul lui l-a implorat s-o facă.

Guvernatorul statului New York se apropia de cincizeci de ani, era un bărbat pe nume Hapscomb, popular însă lipsit de planuri de accedere mai sus în ierarhia instituţiei.

— Asta este, am spus. Mai mult ca sigur că, dacă vrei să demonstrezi eficienţa unei arme, vei ucide o persoană publică.

Uciderea unui guvernator, însă, nu ar fi avut acelaşi impact ca uciderea unui preşedinte sau a unui lider religios. Părea o punere în scenă prea modestă pentru ambiţiile lui Edward, mai ales când era vorba de o armă atât de puternică. Şi niciunul dintre oamenii din fotografii nu era politician, cel puţin eu nu recunoscusem niciunul.

Am urmărit cum miile de spectatori îşi ocupau locurile. Jocul avea să înceapă peste numai câteva minute. Am scanat amfiteatrul stadionului, încercând să descopăr un loc potrivit din care ar fi putut să tragă un lunetist. Dar detaliile legate de securitate vor fi inclus deja supravegherea acestor locuri.

Lucy văzu ce făceam şi scutură din cap.

— Atât timp cât se află în raza de acţiune a armei, Edward nu are nevoie să aleagă cu atenţie poziţia potrivită pentru a trage în guvernator, spuse ea. Este suficient să deschidă focul. Glonţul va face apoi cam tot ce trebuie, dacă nu apare nimic care să-i împiedice traiectoria.

— Dacă livrează şi armele tot pe stadion, atunci are nevoie de un loc izolat.

O pusesem pe Lucy între noi, ţinând-o ferm de braţ, conducând-o prin mulţime, iar August o ţinea de braţul celălalt.

Cincizeci de arme. Cincizeci de gloanţe. Cincizeci de state. Cincizeci de guvernatori? Dar niciunul din oamenii din acele fişiere nu era guvernator.

— Aceasta este demonstrarea calităţii produsului, corect? Iar după aceea, cumpărătorul va trece la ţintele următoare.

— Ai omis celălalt avantaj, cel al sincronizării armei, spuse ea. Doamne, Sam, te credeam mai deştept.

Orice nebun putea comite un asasinat. Nebunii chiar au făcut acest lucru secole de-a rândul. Însă acum, cu armele acestea…

— Cu cincizeci de astfel arme acţionate simultan, poţi lovi o mulţime de ţinte, am spus eu. Asasinat în masă. Dacă omori un guvernator, toţi ceilalţi vor fi mai bine păziţi. Dacă îi omori pe

toţi în acelaşi timp şi...

— Ce va însemna aşa ceva pentru ţara asta? întrebă Lucy. O, ar stârni o adevărată undă de şoc! Cum să te aperi împotriva unei astfel de arme? Şi ce efect psihologic va avea acest lucru? Toţi guvernatorii, ucişi la un interval de câteva minute unul de celălalt. Cei care îi vor înlocui, ucişi şi ei peste o lună. Atunci nimeni nu se va mai grăbi să ocupe posturile acestea, nu-i aşa? Provoci un şoc uriaş sistemului politic dacă nu poţi garanta că liderii săi vor rămâne în viaţă. Ce se va întâmpla cu America dacă rezerva ei de lideri politici se va subţia cu rapiditate, dacă nimeni nu va mai conduce ţara pentru că ar urma să fie ucis? Asta va face ca lumea să devină mai fragilă. Reţelelor infracţionale le va fi atunci mai uşor să acţioneze, să facă încă şi mai multe fărădelegi. Poate chiar să preia conducerea.

Lucy zâmbi.

— Ştii că pe unele regiuni din Columbia, Moldova, Pakistan au pus stăpânire escrocii. De ce nu şi aici? De ce nu şi în Occident?

— Cine este cumpărătorul?

L-am urmărit pe August coborând grăbit spre terenul de joc. Nu aşteptase să audă mai mult. Se îndrepta direct spre teren şi spre personalul de securitate al guvernatorului Hapscomb.

Am studiat stadionul cu atenţie.

— Lasă-mă să plec şi-ţi voi spune unde este, spuse Lucy.

— Copilul?

— Nu, la Edward mă refer. Nu poţi avea totul, Sam. Locul în care se află copilul îl păstrez secret.

Ştia. Ştia unde era copilul şi mai ştia unde era locul de întâlnire. Fir-ar să fie de treabă!

— Spune-mi! Am apucat-o de umeri. Lucy, pentru Dumnezeu, nu face asta. Spune-mi!

— Hei, amice! bubui o voce de bas în spatele meu. Am privit peste umăr. Trei inşi cu gâtul gros, tunşi scurt. Două sute şi ceva de kilograme de muşchi care se zgâiau la mine.

— Nu este nevoie să vorbeşti cu doamna în felul acesta. Dă-i drumul la braţ, spuse cetăţeanul responsabil.

— Doamna este răul întruchipat şi oricum chestia asta nu te priveşte, am spus.

Cetăţeanului responsabil nu-i trecuse prin minte că, într-o lume a egalităţii de şanse, o femeie putea fi răul întruchipat.

— Las-o în pace, spuse el, fără să se descurajeze.

Lucy începu să geamă, ca şi când ar fi durut-o.

Mardeiaşul mă lovi. Cu forţă. Am văzut lovitura venind şi m-am ferit, însă tot mi-a atins faţa. Lucy îmi dădu un şut puternic care mă nimeri în claviculă.

Am dat drumul strânsorii. Ea fugi. Am văzut cum se îndrepta spre zona mai vastă a lojelor private.

Acestea ar putea fi perfecte. Înălţate. Private. Cobori un geam, tragi un foc şi pleci, profitând de haosul care urmează.

Cetăţeanul responsabil mă înhăţă.

— Eşti terminat, ticălosule.

Am văzut doi poliţişti venind în fugă spre noi, aşa că am jucat rolul victimei. Am ţipat.

— Vă rog, ajutaţi-mă, ajutaţi-mă, a luat-o razna!

Chiar şi o urmă de subtilitate se dovedeşte utilă. Asta a schimbat întrucâtva reacţia poliţiştilor; individul care se legase de mine părea ameninţarea cea mai mare. Nu este niciodată bine să pari ameninţarea cea mai mare. Fireşte, însă, că poliţiştii aveau să ne pună la pământ pe amândoi. Nu puteau risca să procedeze altfel.

Poliţiştii – unul trupeş, celălalt costeliv – ne-au pus la pământ. Mie mi-a revenit cel costeliv – o lovitură puternică, hotărâtă şi omul căzu în genunchi. I-am smuls arma din toc, i-am tras un pumn în gât şi-am luat-o la fugă prin mulţime cu arma ridicată. Celălalt poliţist nu putea risca să tragă din cauza mulţimii de oameni care se interpunea între noi.

Am zărit-o pe Lucy. Apoi am auzit un vuiet ridicându-se din mulţime.

Am riscat să arunc o privire spre stadion. Şi l-am văzut pe August năpustindu-se pe teren chiar în momentul în care guvernatorul stătea pe movilă[53] alături de un adolescent, fiul său probabil, pregătit să dea prima lovitură.

Ideea m-a lovit ca un trăsnet.

Fiul lui. Fiul lui! Nu era nicidecum vorba despre guvernator. Şi nici despre toţi guvernatorii care vor urma.

Ţintele erau copiii lor. Soţii lor. Soţiile lor.

---

[53] La baseball, mingea este lansată de pe o movilă situată exact în centrul „diamantului” un pătrat cu latura de 28 de metri, de unde jucătorii bat mingea şi pe unde trebuie să alerge pentru a marca. (n.tr.).

99.

Lângă spaţiul în aer liber din zona lojelor private a stadionului, era un bar interior cu vedere spre prima bază, închis pentru renovare. Niciun loc de pe stadion nu este mai pustiu decât un bar închis. Înăuntru, cumpărătorul privi spre teren şi spuse:

— Să începem.

Sosise timpul să înceapă o audiţie ieşită din comun. Edward se gândi, într-o străfulgerare a memoriei, la prima oară când se aflase în luminile rampei, cu mintea înfierbântată de replicile corecte, nerăbdător să pretindă că era o persoană cu totul diferită.

Edward coborî puţin fereastra barului închis şi aşeză arma în deschizătura creată. Arma nu avea cătare; nici nu avea nevoie de una. Nu voia, însă, să rişte ca demonstraţia să iasă prost, aşa că ţinti spre movilă. Şi-l văzu pe bărbatul solid şi blond care se năpustea pe teren, ţinându-l, profesionist, cu braţele la distanţă pe un poliţist care încercase să-l oprească.

O interferenţă. Nu! Edward apăsă trăgaciul fără să ezite.

100.

Guvernatorul Hapscomb îl văzu pe bărbatul care alerga – strigând că era agent CIA – trecând razant pe lângă un agent de pază rătăcit pe acolo, auzi freamătul în creştere al mulţimii şi, dacă ar fi fost de unul singur, l-ar fi ţintuit pur şi simplu cu privirea pe atacator, făcându-l să se răzgândească. Dar era împreună cu fiul lui de treisprezece ani, Bryant, şi nu suporta gândul că acesta ar putea fi rănit. Aşa că se aruncă peste băiatul surprins, pentru eventualitatea în care nebunul în costum elegant ar fi fost înarmat, chiar în clipa în care glonţul fu tras peste capetele miilor de spectatori, nanosenzorii săi căutând singura potrivire perfectă printre miile de posibilităţi.

•

Am observat străfulgerarea de la marginea nivelului principal în aer liber al lojelor private, printr-o fereastră întredeschisă din apropierea zonelor cu scaune. Chiar acolo unde se îndrepta şi

Lucy, la câteva rânduri mai sus de mine.

Am prins-o şi i-am lipit pistolul poliţistului de coaste.

Am răsucit-o, ca să pot vedea şi movila de pe teren. Din mulţimea compactă izbucniră ţipete. Guvernatorul şi fiul său se prăbuşiseră pe movilă şi nu mai mişcau, iar August era îngropat sub un morman de poliţişti.

— Dă-mi drumul! ţipa Lucy. Dă-mi drumul şi-ţi voi spune unde se află copilul!

— Spune-mi atunci!

Nu reuşisem să opresc glonţul lui Edward.

Eşuasem.

Ea îmi trase un pumn în maxilar. Eu nu voiam să-i dau drumul şi ne-am lovit de balustradă.

•

— Sam Capra, spuse cumpărătorul. Acolo.

Edward îşi dezlipi privirea de la movilă. Nu reuşea să-şi dea seama dacă băiatul lui Hapscomb fusese nimerit sau nu. Sudoarea i se prelingea peste coaste. Ejectă cipul şi introduse unul nou. Arma zbârnâi când corespondenţa ADN-urilor fu realizată, glonţul căpătând de acum o viaţă proprie. Procesul de codare va fi finalizat atunci când va apărea lumina verde.

Nu mai avu răbdare să aştepte. Edward ridică arma şi trase.

•

— Spune-mi! am zis eu, strângând-o mai aproape. Ne-am răsucit, Lucy luptându-se cu mine.

— Daniel este în... după care înţepeni. Am auzit impactul metalului care-i lovea trupul şi Lucy se prăbuşi în braţele mele.

— Nu! Am ţipat. Nu!!

•

— Nu a mers prea bine. Edward trebuia să-şi aleagă cuvintele cu atenţie, sau afacerea avea să cadă. Cred că guvernatorul a fost nimerit de glonţul destinat copilului. S-a aruncat peste el chiar în momentul în care am tras. Nu este o situaţie standard, din moment ce de regulă tragem fără somaţie...

Se întoarse spre cumpărător şi un cuţit îi crestă fulgerător gâtul. Edward se împletici, încercând să-şi astupe rana cu mâna când sângele ţâşni. Inutil. Se lovi de perete şi gândi: „nu, nu, mă doare” şi „mi-e frică, mi-e frică”...

Cumpărătorul se îndepărtă de sângele care ţâşnea. Observa cum panica creştea nu numai printre cei aflaţi în apropierea

terenului, ci şi într-o zonă apropiată, acolo unde nimerise al doilea glonţ al lui Edward. Nici urmă de Lucy. Nici urmă de Sam Capra.

Luă servieta cu cipurile ADN. Tehnologia putea fi întotdeauna perfecţionată. Această demonstraţie părea să fi fost dusă la extrem. Nu-i nimic. Timpul era de partea sa. Resursele erau de partea sa. Existau atâtea reţele de escroci: programatori, hackeri, oameni de ştiinţă, asasini – toţi vor fi dornici să-l ajute să perfecţioneze prototipul lui Bahjat Zaid.

Avea cipurile, iar armele vor ajunge şi ele în următoarele câteva zile. Va prelua el livrarea şi, chiar dacă prototipurile acelea s-ar fi pierdut, putea să reproducă oricâte arme i-ar fi trebuit în baza celei pe care o deţinea deja. Şi nici nu transferase banii. Plie arma; aceasta se retractă într-un tub lat de metal pe care îl puse în servietă.

Erau şi zile mai proaste ca asta.

Ieşi din bar; mulţimea cuprinsă de panică se îngrămădea, claie peste grămadă, şi nimeni nu-l observă grăbindu-se spre ieşire cu o sprinteneală abilă. Mii de oameni începură să se reverse din peluze, poliţia încercând să înjghebeze o evacuare ordonată.

Era aproape de poarta de ieşire, când auzi o voce spunând:

— Salut, Howell.

101.

Howell îşi ţinu bagajele aproape de el. Încruntarea lui plină de nemulţumire îmi spunea că putea să simtă pistolul din coaste.

— Fă o mişcare şi eşti un om mort, am spus.

— Deci, aşa. Te predai.

— Nu încerca să mă prosteşti. Tu eşti cumpărătorul.

Howell inspiră adânc.

— Dacă mă omori, moare şi Mila.

— Ea ar numi asta un târg cinstit, am spus.

El continua să aştepte. Şi eu la fel. Aveam grijă să ţin arma ascunsă sub un pliu al jachetei.

— Ţi-ai lăsat soţia să moară? întrebă Howell.

— Nu mai este soţia mea.

— A!

— Cine eşti tu?

— Howell.

— Cine eşti tu cu adevărat? Pentru cine lucrezi?

— Pentru Firmă.

— Nu este adevărat. Firma l-a angajat pe Zaid ca să creeze aceste arme. Le-ai fi primit fără să trebuiască să le furi.

Howell se folosise de Edward ca să le fure. Bineînţeles! Dacă armele ar fi fost furate înainte de a fi livrate, Howell nu ar fi fost bănuit niciodată. Mă urmărise ca să mă împiedice să găsesc armele sau poate că sperase să-i tragă clapa lui Edward şi să le fure înainte de-a trebui să plătească milioane bune pe ele. Şi se folosise de mine ca să vadă dacă puteam da de urma armelor, făcând această treabă murdară în locul lui.

— Lucrez cu o jumătate de normă, mă corectă el. Mai am o slujbă. Şi am avea nevoie de un om ca tine.

— Novem Soles. M-ai întrebat dacă auzisem de aşa ceva pentru că voiai să ştii dacă Lucy vorbise. Nu pentru că erai pe urmele lor. Tu, de fapt, protejai Novem Soles.

— Sam, înţelegerea aceea...

Doamne, toată lumea voia să facă o înţelegere! Mă săturasem de atâtea înţelegeri.

— Nu! Unde este Mila? Trecuserăm de porţile stadionului şi ne îndreptam spre parcare.

— Este în curs de interogare. Vrem să ştim diverse lucruri despre tine, tot aşa cum vrei şi tu să ştii diverse lucruri despre noi.

— Aţi făcut-o pe Lucy să trădeze. Ea a lucrat pentru voi. Asta era cel mai rău. Howell o folosise. Ea îşi primise ordinele de la cineva din interiorul Firmei. Am crezut-o. Nu ştiuse că pusese o bombă în biroul de la Londra până în ultimul moment, când Edward ieşise din maşină să se asigure că detonatorul va funcţiona, iar ea mă sunase pe mine...

Howell îmi adresă echivalentul unei ridicări din umeri.

— Unde este fiul meu?

— Nu ştiu.

— Nu mă minţi. Spune-mi doar unde se află fiul meu.

— De fapt, chiar nu ştiu. Soţia ta s-a ocupat de toate aranjamentele cu traficantul de copii.

— Ea mi-a spus altceva.

— Şi tu ai crezut-o? Howell îşi drese vocea. Asta este maşina mea.

Am intrat înăuntru, el mutându-se de pe locul pasagerului, eu ţinând arma îndreptată asupra lui, stând pe locul din spate.

— Da, acum o cred. Ticălosul eşti tu, Howell! Tu eşti regele ticăloşilor.

— Pot face să nu mai ai probleme, Sam. Îţi pot reabilita numele. Pot înceta să mai fiu cel care te interoghează şi să devin cel pe care-l stimezi. Ne debarasăm de Mila. Tu uiţi de armele astea. Pot face Firma să spună că te-ai infiltrat într-o grupare periculoasă, în Olanda. Vom spune că erai într-o misiune secretă, iar noi am descoperit că soţia ta era, ei bine, trădătoarea care este. Îşi întoarse spre mine privirea inexpresivă. Te pot ajuta chiar şi să-ţi găseşti copilul.

— Ne vom preface, cu alte cuvinte, că nu s-a întâmplat nimic, niciodată. Expresia lui preferată, pe care o folosise în prezenţa mea în închisoarea aceea îndepărtată în care eu fusesem sigurul deţinut.

— Exact, spuse Howell.

— Nu, am spus eu şi l-am împuşcat. Glonţul îi străpunse inima, iar el tresări. Zgomotul împuşcăturii fusese puternic, însă nu se afla nimeni în imediata apropiere a maşinii în acel moment. Imediat după aceea, un grup de cercetaşi trecu grăbit pe lângă noi şi băieţii ne aruncară o privire, mie şi lui Howell, în maşină. El stătea drept, cu capul uşor aplecat, ca şi când ar fi aţipit puţin, ca şi când împuşcătura aceea, ca să folosesc expresia lui favorită, nu se întâmplase niciodată. Am coborât din maşină şi m-am îndepărtat de el, pierzându-mă în mulţime.

Dă-mi drumul. Acum voi da drumul la tot. La absolut tot. În totalitate. S-a sfârşit.

102.

Atunci când, imediat după un atentat la viaţa unui oficial guvernamental, un director executiv al Firmei moare în parcarea unui stadion de baseball, cazul este luat de la NYPD şi Firma preia conducerea investigaţiei. Firma a fost cât se poate de interesată de gloanţele cu nanotehnologie integrată, de armă şi

de declaraţiile de expediere ale unui container cu ţigări.

Cele cincizeci de persoane pe care le văzusem în calculatorul lui Zaid erau, într-adevăr, copiii şi soţii guvernatorilor statelor americane. Nimeni nu-i mai urmăreşte acum ca să-i ucidă, iar ei pot dormi în siguranţă în dormitoarele lor din colegii, în paturile sau leagănele de acasă. Inclusiv Bryant Hapscomb, care fusese protejat de trupul tatălui său; glonţul nu reuşise să-şi modifice traiectoria suficient de rapid.

Mii de persoane au participat la funeraliile guvernatorului. Murise pentru a-şi salva copilul, deşi lumea credea că fusese vizat guvernatorul. Nimănui nu-i trecea prin cap că un băiat de treisprezece ani fusese ţinta reală şi că guvernatorul se aruncase doar peste copilul lui, acoperindu-l chiar în fracţiunea de secundă în care Edward apăsase pe trăgaci.

La câteva zile după împuşcăturile de pe stadion stăteam la Masa Rotundă a unui bar din New York, un loc elegant care se numea Bluecut, şi beam un Boylan Bottleworks Ginger Ale, berea mea preferată, aşteptând ca Mila să-şi facă apariţia. Barul era situat la marginea Bryant Park, nu departe de agitaţia din Times Square, şi era o frumuseţe. O curbură perfectă din mahon, scaune frumoase, instrumentele potrivite pentru a ridica crearea cocktailurilor la rang de artă.

O privire aruncată în interior, chiar şi la începutul după-amiezii, îmi spunea că aceasta era o Destinaţie. Fiecare persoană de la bar, fiecare persoană de la masă, îşi avea propria poveste.

Un jazz soft – dar nu light – umplea aerul, interpretat la un pian imens de o femeie afro-americană cu o claie de păr blond şi cu degete atât de delicate încât i-ar fi impresionat chiar şi pe Monk sau Mozart. Îmi plăcea foarte mult barul acesta, Bluecat, dar mă simţeam cuprins de nerăbdare aşteptând acolo. Aveam şi alte lucruri de făcut.

Am comandat un Glenfiddich pentru Mila şi l-am lăsat să o aştepte. Fusese ţinută într-un birou închiriat din apropierea portului; o găsise angajatul unei echipe de curăţenie formată din salvadorieni. Howell o interogase. Un braţ rupt fusese lucrul cel mai rău care i se întâmplase, iar urmele de arsuri de pe tălpile picioarelor mai aveau nevoie de ceva timp ca să se vindece.

August se strecură pe un scaun. Arătă spre băutura Milei.

— Pot să dau asta pe gât?

— Este pentru prietena mea Mila, dar dă-i drumul.
— Dacă bea aşa ceva, este şi prietena mea.
M-am gândit că era mai bine să nu menţionez că glonţul tras de Mila fusese cel care îl zgâriase în Amsterdam.
— Dă-i drumul, numai că este unsprezece dimineaţa, am spus. Încearcă berea, este exact atât cât trebuie de rece şi de gustoasă.
— Dar whisky-ul înseamnă veşti bune, spuse el.
— Credeam că whisky-ul era pentru priveghiuri.
— Priveghiul unuia, pentru un altul înseamnă veşti bune, spuse August. Îşi făcu mâinile căuş în jurul paharului. Poliţia te-a identificat, să ştii. Împuşcarea lui Lucy a fost surprinsă de camerele de supraveghere. Şi-au dat seama că nu tu ai făcut asta.
— Ştiu. Nu m-au bătut la cap.
— Firma şi-a ţinut pliscul. A fost nevoie de multă şperţuială, s-au arătat muşchii, cineva s-a făcut de ruşine. NYPD devine destul de sensibil atunci când ofiţerii lui sunt întrecuţi în privinţa controlului armelor de foc.
Am sorbit din bere.
— Deci acum Firma mă protejează?
— Ei... noi... o, la naiba, spuse August. Niciunul din noi nu este prost. În timp ce eu eram sufocat sub greutatea celor mai straşnici poliţişti din New York, tu îl omorai pe Howell.
— Dacă aşa am făcut, atunci ei se prefac că nu ştiu. Howell este, pentru Firmă, impasul cel mai mare de când cu...
De când cu Lucy. Poţi să o spui.
— În mod oficial, nu s-au găsit amprente.
— Atunci nu s-a întâmplat niciodată nimic. Cum obişnuia Howell să spună.
August îşi drese vocea, îşi studie paharul cu băutură, luă din el o înghiţitură sănătoasă.
— Firma m-a mandatat să-ţi ofer vechiul tău loc de muncă.
— De ce tocmai pe tine?
— Pentru că crede că vei asculta numai de un prieten de băutură.
— Te-aş asculta numai pe tine, August. Mi-ai fost un adevărat prieten. Am ciocnit sticla mea verde de paharul lui cu whisky. Dar trebuie să-mi găsesc copilul. Iar Firma, cu excepţia ta, s-a grăbit să creadă că eram un trădător. Nu prea este un vot

frumos de încredere.

— Sam, trebuie să înţelegi...

— Înţeleg. Eu nu-i vreau pe ei. N-au avut deloc încredere în mine.

August îşi savură băutura cu înghiţituri mici.

— De-asta aveam nevoie de un pahar de băutură. Ai o influenţă negativă. Pot doar să sper că vei găsi o slujbă bine plătită.

— Puţin îmi pasă de slujbă. Vreau să-mi găsesc copilul.

— Dar cum? Edward e mort, Howell e mort, Lucy s-ar putea să nu se trezească niciodată.

— Mă bazez pe oamenii care trebuie în Europa. Îl voi găsi eu.

— Firma nu te va lăsa să dispari liniştit în noapte. August îşi coborî vocea. Îţi vor urmări paşaportul. Vor fi în umbra ta, chiar atunci când te vei aştepta mai puţin. Toată chestia asta cu Howell care lucra pentru un grup secret, i-a cutremurat din temelii. Le place să se prefacă că lucrurile nu sunt atât de înspăimântătoare pe cât sunt de fapt. Vor să ştie ce faci. Pe cine urmăreşti.

— Pot încerca să afle, atât timp cât nu-mi vor sta în cale. Tu rămâi la ei?

— Da, trebuie să pun mâna mea semisuspectă pe indemnizaţia de pensionare. August îmi aruncă o privire lungă. Sunt, însă, convins că ne vom revedea.

— Şi eu sunt convins.

Se ridică şi se scormoni în portmoneu.

— Fac eu cinste, am spus. Măcar atât pot face.

— Da, dar eu am o slujbă, spuse el.

— Nu, serios, fac eu cinste. Mulţumesc, August.

— Îţi vei găsi fiul, Sam. Ştiu că-l vei găsi.

— Aşa voi face.

L-am privit pe August plecând şi m-am întrebat dacă nu-l urmărea cineva. Simţeam mirosul restului de whisky din paharul lui şi am comandat unul şi pentru mine.

Tocmai când îl începeam pe al doilea, Mila luă loc pe scaun.

103.

— Bună, Sam.

— Mila.

— Am promis că vom bea un pahar împreună când se vor sfârşi toate acestea.

Vânătăile ei erau pe cale de vindecare, însă în ochi i se citea tristeţea în locul privirii de oţel cu care eram obişnuit. Am făcut un gest spre barman. Acesta îi aduse un Glenfiddich fără să i se fi cerut.

Am spus:

— Ăsta nu prea merge cu analgezicele.

— Americanii au o preocupare obsesivă faţă de interacţiunea medicamentelor. Nu le place deloc să-şi asume riscuri.

— Când există un loc atât de plăcut, tu de ce te duceai să bei la Ollie's?

— Mi-ar plăcea să cumpăr barul Ollie's, aşa cum a spus şi el. Numai că Ollie nu vrea să-l vândă.

— Două baruri în acelaşi oraş?

— Brooklyn şi Manhattan sunt două concepte diferite. Aruncă o privire în jur. Mie, una, îmi plac barurile. Bluecut este într-adevăr minunat.

— Şi mie îmi plac barurile.

— Bine, spuse ea. Ăsta ţi-ar plăcea?

M-am uitat la ea.

— Îmi place foarte mult.

— N-ai înţeles. Ţi-ar plăcea să fie al tău? Bluecut şi toate barurile pe care le deţinem? Adrenaline la Londra, Taverne Chevalier la Bruxelles? Mai avem multe altele: în Las Vegas, Sidney, Miami, Paris, Moscova, în toată lumea. Cred că sunt vreo treizeci.

Probabil că glumea, aşa că am râs.

— Desigur. Tu şi cu mine putem să mergem să bem câte ceva în fiecare din ele. După ce-mi recuperez copilul.

— Sam, angajatorii mei sunt interesaţi în păstrarea serviciilor tale. Ai făcut o treabă extraordinar de bună pentru noi.

— Bahjat Zaid făcea şi el parte din Masa voastră Rotundă? Era unul din membrii ei bogaţi şi puternici?

Nu păru surprinsă că-mi era cunoscut numele de „Masă

Rotundă”. Spuse:
— Da, făcea. Ne-a furnizat anumite lucruri în trecut.
— Nu era un ins chiar cumsecade.
— Era un om disperat care încerca să-şi salveze fiica. A făcut nişte alegeri nefericite.
Am început să clatin din cap, însă Mila merita mai mult.
— Nici măcar nu ştiu cine sunteţi voi.
Şi mi-am adus aminte ce le spusesem la Londra costumaţilor despre reţelele care se reuneau numai pentru a duce la capăt o misiune, se despărţeau şi se reconfigurau în formule noi, unele fiind atât de puternice şi având o asemenea anvergură încât se infiltraseră la nivel guvernamental. Mă referisem la reţelele infracţionale în acest fel; dar poate că şi Masa Rotundă era o astfel de reţea informală, numai că era pusă în slujba binelui. Novem Soles putea fi opusul ei, întunericul care corespundea luminii.
— Împreună, l-am oprit pe Edward. L-am oprit pe Howell. Ştii că noi suntem de partea îngerilor.
— Am avut parte de suficient mister. Am parte de suficient mister. Trebuie să-mi găsesc fiul.
— Sam! Ai încredere în mine?
— Da.
Asta nu era o decizie dificilă. Aveam încredere în Mila. Era cam nebună, era imprevizibilă, dar reuşeam să întrevăd un miez de onestitate care strălucea în ea la fel de limpede ca o vână de metal într-o stâncă.
— Există un motiv pentru care unii oameni din Firmă nu vor să-ţi găseşti copilul, spuse ea pe un ton liniştit.
— Poftim?
Îmi întinse o bucată de hârtie. Pe aceasta scria: AGENTUL CAPRA POATE FI CONTROLAT NUMAI PRIN DORINŢA LUI DE A-ŞI GĂSI COPILUL. TOATE FIŞIERELE DESPRE CAPRA SUNT CLASIFICATE DIN CAUZA iar aici urmau linii lungi şi negre de text cenzurat.
— Este un extras dintr-un fişier cu nivelul cel mai înalt de secretizare. Oricine ţi-ar fi luat copilul, cei care deţin autoritatea vor ca identitatea acestei persoane să rămână secretă. Din dorinţa de a te controla pe tine.
Am privit-o.
— Nu-mi vine să cred aşa ceva.

— Sunt încredinţată că Firma ar vrea să te ajute. Nu acuz CIA în niciun fel. Înăuntrul acesteia cred, însă, că există o cabală secretă care are legătură cu Howell; poate că el nu a fost decât unealta lor. Oamenii aceştia îţi vor pune piedici la fiecare pas. Dacă încerci să lucrezi alături de ei, din interior, căutarea lui Daniel se va dovedi zadarnică. Luă o înghiţitură lungă şi savuroasă din paharul cu whisky. Nu-mi place să fiu purtătorul unor veşti proaste.

— Dar de ce ar face asta?

Apoi m-am gândit la activitatea mea din Londra. Reţele infracţionale cu legături în guvern. Se întâmplase în întreaga Europă, se întâmpla acum şi aici.

— Pentru că nu le cunoaştem încă toate secretele, Sam. Ale lui Lucy, ale lui Howell. Poate nici chiar pe ale tale.

— Eu nu am secrete.

— Uneori nici nu ştii… ce nu ştii, spuse ea.

— Asta ce mai înseamnă?

— Tu trebuie să-ţi găseşti fiul. Noi avem nevoie de priceperea ta din când în când. Îţi trebuie o acoperire. Aşa că-ţi propun următorul lucru: de ochii lumii, vei intra în posesia barurilor. A tuturor barurilor. Administrează-le, păstrează-le în continuare profitabile. Zâmbi. Barurile îţi vor oferi pretextul necesar ca să te deplasezi oriunde îţi vei căuta fiul sau oriunde te vor purta misiunile tale. O acoperire pe care Firma nu o poate contesta. Tu ai, în definitiv, experienţă în lucrul prin baruri şi-ţi trebuie o slujbă bine plătită. Pentru noi, vei îndeplini diverse sarcini atunci când ţi se va cere. Sarcini care necesită aptitudinile pe care le ai, viziunea ta, simţul tău de acţiune.

Era un compliment frumos.

— Vor continua, totuşi, să fie bănuitori. Iar acum îmi spui că voi lucra împotriva CIA.

— Nu. Doar împotriva cuiva – probabil a câtorva – din interiorul său, care nu au nicio loialitate faţă de CIA, faţă de guvernul tău sau chiar faţă de umanitate în ultimă instanţă. Nu te-ai întrebat dacă Howell nu avea, cumva, un stăpân? Numai Mila putea rosti cuvântul stăpân făcându-l să sune mai degrabă nemilos, decât amuzant. Aceşti Novem Soles… Howell a fost omul lor. Cu tot rangul său înalt, pentru ei trebuie să fi fost un nimic, doar un trepăduş plătit. Cred, însă, că ce-i mai rău abia urmează.

Am studiat fundul paharului meu cu whisky.

— Te vom ajuta. Îţi jur, Sam. Te rog, spune da. Uite! Îmi întinse un DVD. înregistrarea camerelor de supraveghere de la clinica la care Lucy spunea că a născut copilul. Vei vedea o femeie înaltă şi oacheşă care iese din camera lui Lucy purtând un bebeluş, în ziua următoare celei în care s-a născut copilul tău.

Nici nu mai îndrăzneam să respir.

— Te putem ajuta s-o identifici pe această femeie. Să-i iei urma.

Găseşte linia, am gândit, aşa cum goneam încercând să o găsesc la traseele de parkour în acea dimineaţă îndepărtată, la Londra, în ultima dimineaţă normală din viaţa mea. Găseşte linia.

Ca să am din nou o viaţă, ca să-mi găsesc fiul, aş fi putut să duc această existenţă secretă pentru un timp. Am simţit vechiul fior de adrenalină trezindu-se din nou, suind de-a lungul şirei spinării, făcându-şi loc în mintea mea.

M-am ridicat în picioare şi m-am întors cu faţa spre clienţii răzleţi din Bluecut. Fără nicio ezitare, m-am urcat dintr-un salt pe scaunul frumos de bar, din piele, şi mi-am dres vocea. Pianistul elegant se opri din cântat. Puţinii, dar înţelegătorii clienţi de la miezul zilei, mă priviră uimiţi.

Am adoptat surâsul unei gazde şi am ridicat paharul de whisky arătând că doream să ţin un toast.

— Doamnelor şi domnilor, tocmai am achiziţionat barul acesta. Băuturile sunt din partea casei!

ADRENALINA

SAM CAPRA #1

JEFF ABBOTT

